

КОЛЕКЦИЯ
Love
bestsellers

На кого му е
припярбвала
любов,
когато има
шоколад?!

Шоколадово бъгство

ДРОТИ
КУМСЪН

COSMOPOLITAN

ДОРОТИ КУМСЪН ШОКОЛАДОВО БЯГСТВО

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

На кого му е притрябвала любов, когато има шоколад?!

Амбър Салпоне и Грег Уолтърсън са просто добри приятели, докато една страстна нощ не обърква напълно плановете им. Всеки следващ път, когато „то просто се случва“, тайната им афера заприличва все повече на истинска връзка. И това е сериозен проблем, защото той е женкар, а тя изпитва панически страх от обвързването. Страх, който ѝ пречи да сподели сладката си тайна, дори с най-близката си приятелка Джен и да бъде до нея в най-важния момент от живота ѝ — нейната сватба. Докато отношенията между двете жени постепенно охлаждат, Амбър ще трябва да приеме, че шоколадът не може да излекува всичко, а бягството от проблема невинаги е възможен вариант.

„Ще поискате да се обадите на най-добрата си приятелка и да спделите голямо блокче шоколад, много преди да сте прочели последната страница.“

The Romance Reader

***Има само едно нещо, което е по-хубаво от
незаконния секс — незаконния шоколад.***

1.

ДАЙТЕ НИ ПОЧИВКА

Плуваш върху море от шоколад.

Нежен, топъл, сладък, чувствен шоколад... успокояващ, галещ, кадифен шоколад. Той се плиска върху умореното ти, голо тяло. Покрива го. Гали го. Прегръща го. Отнема всички болки и тревоги. Всичко — светът, действителността, хората, биват заличени от обгръщания те шоколад, който се плъзга по тялото ти. Спокойно, смирено, успо...

— Аз мисля да... ами, да тръгвам.

Това не звучи като част от моята шоколадова нирвана. Отворих едното си лишено от сън око и огледах заобикалящата ме обстановка.

О! Всъщност не се носех върху океан от шоколад, нежен като крем, божествено сладък. Бях се свила върху дивана, коленете ми бяха допрени към гърдите, челото ми почиваше върху тях, а хавлиеният ми халат обгръщаше небрежно голото ми тяло. Не ми трябваше огледало, за да знам, че лицето ми е изкривено от умора; кафявите ми очи са обградени с тъмни кръгове от безсъние, а обикновено подредената ми коса стърчи във всички посоки, като армия от шипове, копия и стрели, и прилича на готическа скулптора от ковано желязо. Не, не можеше да се отдалеча повече от рая на блаженството, дори и да се опитам. Особено, когато в дневната ми имаше мъж, който се вайкаше и мрънкаше, че щял да си върви.

С вид на осъдена, която върви към бесилката, вдигнах глава и обърнах лицето си към него.

Грег бе напълно облечен: тъмносин пуловер под палтото с дължина до коленете. Сини джинси. Черна чанта с дълга дръжка, минаваща през рамото и гърдите му. Облечен. Абсолютно и напълно облечен. *Защо ли съм изненадана? Ако си отиваше, едва ли щеше да стои по долни гащи, нали?*

Той също ме погледна, очевидно очакваше да кажа нещо. Да отговоря, да коментирам намерението му да си тръгне. Може би да го спра.

Опитах се да спечеля време, докато спуснах краката си, внимавайки да не покажа гола плът под халата си. Започнах да си играя с едно копие от черната си коса, навивайки го около показалеца, като в същото време се опитвах да осъществя контакт с него, без да го гледам.

Как би трябвало да реагирам? От толкова дълго време не бях го правила, че бях забравила. Какво се очакваше от мен? Да бъда небрежна? Благодарна? Преситена? Задоволена? Мила? Ведра? Отчаяна?

Освен това трябваше ли да говоря? Да кажа нещо от рода на: „Хайде, доскоро, и благодаря за секса!“ или „Махай се и да не съм те видяла повече!“

Или пък да му предложи закуска? Абсолютно съм сигурна, че според вас трябваше да направя точно това. Но то означаваше още един час в неговата компания, а може би и повече. Той със сигурност нямаше никакво желание да удължава престоя си тук, оставяйки за закуска. Или пък напротив? Но ако си тръгнеше веднага, какво щяхме да правим в понеделник? Как щяхме да се държим, ако оставехме нещата да висят във въздуха?

Имаше толкова много въпроси, които се нуждаеха от отговори, че просто се чудя защо никой досега не беше се сетил да напише инструкции за подобни случаи. *Малък справочник за големите грешки* или нещо от този род. Щеше да се купува като топъл хляб.

Може би трябваше да направя компромис. Без да му предлагам закуска, без да му показвам вратата... Такси! Ще му предложи такси. По този начин щеше да бъде принуден да остане достатъчно време, така че един от нас да изплюе камъчето: „Все едно нищо не се е случило, нали?“ Сетне щяхме да се споразумеем да не споменаваме никога на никого за случката. Ни-ко-га. И после той щеше да си вдигне задника и да си отиде.

Прочистих гърлото си и се усилих да го погледна в очите. Кичурът коса около показалеца ми бе толкова стегнато навит, че пръстът ми започваше да пулсира.

— Искаш ли да ти повикам такси? — попитах. Гласът ми звучеше мило и любезно. Никой не би предположил, че изпитвах трудност при дишането и щях да продължа да я изпитвам и след като той си отидеше.

— Не, не. Трябва да вървя. Да не те безпокоя. Не се притеснявай.

— Сигурен ли си? — настоях.

Той кимна, без да помръдне, без да покаже, че знае какво ще прави.

— Наистина, няма проблем — отвърнах. — Ти стоеше там, аз те видях, дойдох и ти казах: „Ще повикам такси“. Супер просто и лесно. Правя го през цялото време.

Той стоеше и ме гледаше.

Аз също го гледах.

Закуската беше след това.

2.

ПЪЛНА КАША

Грег отвори ниския шкаф, който бе най-близо до кухненската врата, и издърпа бялата дъска за рязане. Сетне дръпна чекмеджето над него и порови вътре, търсейки най-подходящия нож.

Стоях и го наблюдавах. Той се движеше така елегантно и уверено из моята кухня в бяло и червено, че бях изненадана дали не живее тук. Това все пак беше моята кухня, а не неговата.

Грег откачи червената ми кухненска престилка, която висеше на вратата, нахлузи я през глава, завърза я на кръста си, сетне нави ръкавите на пуловера. Чакай, чакай, това *моята* кухня ли е? Аз имам ли престилка? Такава, на която отпред пише „Мечтая за плънка“? Иронията не ме напусна, тъй като Грег погледна надписа, ухили се и потри нетърпеливо ръце.

Отворих хладилника и очите ми моментално попаднаха върху огромно блокче шоколад, което стоеше на най-горния рафт. Какво не бих направила точно сега за няколко парченца от него! Просто бях открила, че когато съм под напрежение, не мога нито да мисля, нито да работя без шоколад. Бях открила, че когато работата ставаше напечена, се нуждаех от него като от животоспасяващо средство. Но никой никога не биваше да узнае, че понякога ям шоколад за закуска. Затова извадих една глава лук и последния домати от чекмеджето със зеленчуците и му ги подхвърлих. Щяхме да си направим омлет за закуска. (Да, аз бях човекът, който го предложи, но той можеше да направи онова, което бях чувала, че правят повечето мъже в подобни ситуации, и да ме остави да му гълтам прахта, докато се отдалечава към залеза.)

Грег хвана подхвърления лук с една ръка, домата с другата, но вместо да се залови за работа, грабна ножа и една дървена лъжица.

— Гледай сега — каза и започна да ги хвърля във въздуха.

Аз разсеяно пристегнах колана на халата, при което спрях голяма част от кръвообращението към краката си, сетне пригладих няколко от

стърчащите във всички посоки непокорни черни копия. Наблюдавах танца на лука, домата, дървената лъжица и ножа във въздуха, докато Грег жонглираше с тях. Ножът прекоси пътя на лука, лъжицата пресече пътя на домата. Ножът отново се вдигна нагоре, същото направи и лукът. Очите ми следваха траекторията на предметите във въздуха. Бях като хипнотизирана от неговата грация и изящество, от естествената елегантност на фокусника. Винаги съм искала да мога да жонглирам, да накарам нещата да плуват и танцуват, но нямах нужната координация. Грег беше перфектен. Самонадеян задник.

Сваляч. Чекиджия. Курвар.

Това беше първата мисъл, която мина през ума ми, когато срещнах Грегъри Уолтърсън. Абсолютен сваляч.

Той седеше в една кръчма с най-добрия си приятел Мат. От няколко седмици Мат се срещаше с Джен — моята най-добра приятелка, и двамата ни поканиха (мен и Грег) на вечеря, за да се опознаем. Джен отчаяно искаше да харесам Мат и смяташе, че ако се срещна с най-добрия му приятел — който, както изглежда, бе залепен за него като гербова марка, — това щеше да ускори процеса на харесване. Така че вечерята беше замислена с тази цел.

В събота се наложи да работя до късно, така че влязох в кръчмата почти на бегом, разтревожена и ядосана, че съм закъсняла.

— Амбс, това е Грег, най-добрият приятел на Мат — рече Джен, хилейки се ненормално, докато погледът ѝ прескачаше и блуждаеше между двама ни. — Грег, това е моята най-добра приятелка — Амбър. Не я наричай никога Амбс, защото мрази това име. Смята, че е много лично, особено след като не я познаваш. Само на мен ми е позволено да я наричам така. Но Грег няма претенции дали ще го наричат Грег или Грегъри.

Докато Джен бръщолевеше, аз хвърлих крадешком един поглед на този Грегъри, на когото му бе все едно как ще го наричат, и трепнах вътрешно — все едно получих плесник в лицето. Мат беше привлекателен мъж, но Грег... Грег е бил създаден от някой, който не е знаел кога да спре; някой, на когото, след като са били дадени най-висококачествени материали, е избрал да надари с тях само един мъж, вместо да ги разпредели по равно между останалото мъжко население

на земята. Например очите на Грег бяха очи на трубадур, светещи блестящи дискове от тъмен, черен шоколад. Косата му бе толкова черна, че чак синееше и се стелеше около лицето на дълги къдрици. Мургавата му маслинената кожа бе опъната по прекрасни скули. А устните... О, устните му бяха сочни като желирани розови мечета.

Шоколадовите очи на Грег се задържаха върху моите най-обикновени тъмнокафяви очи за част от секундата повече от необходимото, преди сочните розови устни да се извият в усмивка, и той каза:

— Здравсти.

Провлачено, бавно и определено сексуално.

Сваляч, помислих си, преди да се усмихна през стиснати устни и да просъскам в отговор едно саркастично „Здравей“. Абсолютен сваляч с огромно самочувствие. Без значение колко секси изглеждаше, без значение колко силно исках да оближа очите и устните, и косата му, едно нещо беше безпощадно ясно: този мъж беше великолепен. И си го знаеше. И го използваше при всяка предоставена му възможност. Но аз трябваше да бъда мила. Джен бе лудо влюбена в Мат, макар че се виждаха само от три седмици („Амбс, мисля, че това е той, единственият. Наистина го мисля“), така че този мъж без съмнение щеше да присъства в живота ми за известно време. Трябваше да се погаждам с него.

Започнахме да излизаме от време на време с Грег, Мат и Джен, след което Грег твърде смущаващо започна да прави усилия (пишейки ми имейли, обаждайки се в работата, канейки ме да се срещнем на обяд, защото работехме наблизо в града), което означаваше, че и аз трябваше да направя... да направя усилие.

Първия път отидох с него на обяд, защото бях убедена, че той цял час щеше да говори за себе си и да се оглежда във всяка огледална повърхност, което щеше да потвърди какъв самовлюбен сваляч е. За мое нещастие си тръгнах силно впечатлена, защото той се оказа умен, интелигентен и образован мъж, какъвто не бях срещала често в живота си, и освен това само веднъж провери външния си вид в повърхността на ножа за масло.

След това започнахме да излизаме редовно само двамата. А три години по-късно Грегъри Уолтърсън „свалячът“ стана моят втори най-добър приятел. Беше на второ място в телефона ми за автоматично

набиране; беше вторият човек, на когото се обаждах, когато се случеше нещо важно и голямо; този, с когото прекарвах повечето време, когато не бях с Джен. Говорехме и си пишихме всеки ден. Той беше Грег, в края на краищата. Все още „сваляч“, но сега бе свалячът, който ми беше приятел. Нищо повече. Честна дума, нищо повече. До снощи.

— Е? К'во мислиш? — попита той, обръщайки се да ми покаже жонгльорските си умения. Преди да чуе отговора ми, не пресметна правилно хващането си, всичко излезе извън баланс и острието на ножа неочаквано профуча към дланта му. Той успя да дръпне ръката си за част от секундата и ножът падна на пода, последван от останалите предмети. Лъжицата се търкулна в другия край на кухнята, след нея се затъркаля и лукът. Но доматиът, който бе презрял и доста поомекнал, се плъосна на пода и изпръска червено-белите плочки от подовата ми настилка.

Грег направи нещастна гримаса при вида на сплескания домати, сетне погледна към мен.

— Опа!

— Опа? — повторих след него аз. — Какво искаш да кажеш?

— Ами „опа“. — Той сви рамене.

— Няма опа. Има парцал и вода. — Посочих мивката. — Почисти.

— Съжалявам, приятелко. Нали си виждала спалнята ми? Знаеш, че не чистя.

Сетне вдигна лука, върна се при бюфета, извади чист нож, отиде до дъската за рязане и отрязва върха на лука. Дори започна да си подсвирква, докато го белеше.

— „Знаеш, че не чистя“ — имитирах го, надвиквайки свиркането. — Имаш късмет, че не те замерих с лъжицата, нахалник такъв.

Грег се разсмя. А звукът на смеха му бе толкова топъл и естествен, че според мен извираше някъде дълбоко от сърцето му. Да го чуя беше все едно да почувствам как в ушите ми се излива чиста светлина и започва да пулсира в цялото ми тяло. Смехът му често ме караше да се смея. Но точно тогава успях да изобразя само една лека усмивка.

Няколко секунди по-късно вече бях на колене с влажна кърпа в ръката, за да почистя следите от приземяването на домата.

Боже, колко е странно — мислех си. Този мъж сякаш всяка сутрин се събужда тук. Ако някой ни гледа — как той реже зеленчук, а аз чистя, ще си помисли, че сме...

Вдигнах капака на кофата за боклук, но спрях, преди да хвърля напоената с доматиен сок кърпа — защото в ъгъла на Грег цареше подозрителна тишина. А „тишина“ означаваше, че е счупил нещо и се опитва да скрие следите. Голямата ми чаша с надпис „РЕЖИСЬОР“ си бе отишла точно по този начин, както и страховитите купички за храна на котката, които мама ми бе подарила. (Това обаче бе добре дошло за мен, тъй като няколко пъти се опитах да ги счупя, уж случайно, но те сякаш бяха защитени от неизвестно по вид силово поле). Огледах се, за да видя какво е счупил този път.

Стомахът ми се преобърна, когато открих, че той всъщност стои и ме гледа. Открито и нахално се бе втренчил в мен и ме изпиваше с поглед.

Шоколадовите очи, впити в мен, бяха като огромни кладенци, пълни със страх. Грег трепна, възвърна самообладанието си, пребори се с лека срамежлива усмивка, сведе очи и се върна към рязането на лука.

Аз се обърнах към кофата, докато сърцето ми галопираше в гърдите, а цялото ми тяло изгаряше в огън. Хвърлих домата и кърпата и върнах капака на мястото му.

Това беше само един обикновен поглед, просто бегъл поглед, казах си. Не означаваше нищо. Да, да, а ти можеш да вървиш по водата.

Дзъбън!

Телефонът разби спокойствието и мира в късната съботна утрин, както омразният звън на будилника правеше всеки делник.

Бях си взела душ, бях по пижама и се бях сгушила под юрганчето си на дивана. Опитах да се върна в леглото, след като Грег си отиде, но бях разбита от състоянието на спалнята ми. Разхвърляни и смачкани чаршафи, опаковки от презервативи на пода, плетеното от раката кошче — пълно с употребявани такива, дрехите, с които бях облечена предната вечер, разхвърляни в четирите ъгъла на стаята. Найлошото от всичко — стаята миришеше. Миришеше на нас. На онова,

което бяхме правили. Дори и след като отворих широко големия прозорец и пуснах студения февруарски въздух вътре, миризмата остана. Сякаш се бе пропила в боята на стените, в килима и тавана и никога нямаше да се махне.

Така че направих единственото възможно нещо и спрях да ѝ обръщам внимание, знаейки, че ако я игнорирам достатъчно дълго и достатъчно силно, тя щеше да изчезне по някакъв магически начин. Изпълзях изпод душа, но като се върнах в стаята, открих, че миризмата не бе изчезнала. Незабавно вдигнах нивото и силата на игнорирането си (това наистина подежда). Тъкмо се бях унесла в дрямка с един филм по телевизията, когато телефонът иззвъня. Вдигнах слушалката и измърморих: „Здравей“.

— Здравсти, Амбс.

Беше Джен.

Джен!

Отворих очи и седнах рязко. Какво, по дяволите, щях да ѝ кажа? Трябваше ли да ѝ призная за снощи? Винаги ѝ казвах всичко, но сега беше различно! Това, което направих, бе... глупост. Страшна глупост. Беше толкова голяма глупост, че все още не можех да повярвам, че го бях направила.

— Здравей, скъпа — отговорих. Бях по-паникьосана, отколкото задрямала. Винаги съществуваше възможност да се изтърва пред нея. Щеше да ме попита нещо невинно, да ми зададе някакъв обикновен въпрос, а аз щях да изпадна в синдрома на Турет^[1] и да изкрещя през сълзи цялата истина.

— О, извинявай. Събудих ли те? — Джен направи пауза, вероятно за да провери колко е часът. — Твоите съботни сутрини са скъпоценни, нали?

Да, така беше, но кой знае защо моята приятелка винаги се сещаше за това едва след като ме събудеше по телефона.

Гаджето ѝ Мат, най-добрият приятел на Грег, всяка събота играеше футбол с него и други момчета в Уудхаус Муур — паркът близо до който живееха двамата. Въпреки че Джен живееше доста далеч оттам, чак в другата част на града — в Алертън, и Мат прекарваше доста време при нея, той все още прекосяваше целия Лийдс, за да рита с момчетата. Сигурно го бе направил и днес. Веднага, след като се бе качил в колата, тя бе набрала моя номер.

Щяхме да си говорим, докато се върне, сетне аз щях да се мушна под завивките за още няколко часа сън. Това се случваше редовно, в случай че Грег не ми се обади, за да ми разкаже подробно за мача или за последното си завоевание. Или, както ставаше най-често, и за двете.

— Няма нищо — отговорих и се протегнах като котка, опитвайки се да разкърша гърба си. — Отдавна съм будна.

— Наистина ли? — Гласът ѝ се оживи, вниманието ѝ се изостри.

— И защо?

— Ами, не можах да спя.

— Е, как беше снощи?

Божичко, тя знае! Грег, който дори не обсъди с мен онова, което се случи снощи между нас, вече им бе каза и тя звънеше, за да установи колко дълго ще крия от нея. Значи, освен коцкар, той имаше и голяма уста. Коцкар — клюкар. Първо остана на закуска, сетне ме гледа изпитателно и без да му мигне окото, а сега вече разпространяваше клюки. Е, те бяха истина. Но пак са си клюки.

— Какво за снощи? — попитах внимателно аз.

— Стига де! Нали ходихте на кино с Грег?

— О, да. Да, извинявай.

— И как беше?

— Добре. Той беше добре.

— Имам предвид филма!

— А, да, извинявай. Беше хубав. Грег го хареса, но той харесва филми от поредицата „Carry on“^[2], така че това не ме изненадва. Според мен филмът беше посредствен.

— Добре. Всъщност няма значение. Какво правихте след това?

— Ами... вечеряхме и той остана.

В леглото ми. Правихме секс. Цяла нощ.

— Ето къде е бил значи! Мат му звъня, за да му каже, че няма да може да отиде на футбол тази сутрин, но той не си бе вкъщи, а мобилният му бе изключен. Решихме, че е останал в Шефилд.

— Защо Мат няма да ходи на мач? — попитах, използвайки предоставената ми възможност да сменя темата на разговор. Колкото по-малко говорехме за Грег, толкова по-малък бе шансът да си призна.

Джен сниши гласа си до шепот.

— Той ще ме убие, но трябва да ти кажа. Попита ме какво искам за рождения си ден и аз казах „Да се пренесеш да живееш при мен“, на

което той отговори „Добре“. Ще живеем заедно!

Аз извиках едно „ОБОЖЕМОЙ“! И продължих да крещя в слушалката:

— Не мога да повярвам, че най-накрая се случи! Най-накрая! Освен това не мога да повярвам, че ти трябваха шест милиона години, за да ми кажеш! Е, говори? Какво още? Всичко, с подробности!

Тя сниши гласа си още повече.

— Не мога. Ще ти кажа в понеделник вечерта, когато всичко стане официално. Не казвай на никого. Особено на Грег, ако го видиш.

— Защо ще го виждам? — попитах отбранително. *Дали вече не бях заподозряна?*

— Откъде да знам? Може да излезеш с него на обяд или кой знае? — внимателно отговори Джен. Все едно се опитваше да ме разубеди да не скачам от покрива. — Вие често обядвате заедно, нали?

— О, да. Да.

— Добре ли си, скъпа? Звучиш ми малко... разсеяна.

— Разсеяна ли? Сигурно защото не съм се наспала. Вече не съм толкова млада, както знаеш.

— Добре. Тогава се опитай да поспиш. А, ето го и Мат! Отиваме да пазаруваме. Значи ще се видим в понеделник. В шест и половина в „Консерваторията“.

— Да, ще се видим там. Чао.

Ако не бях толкова уморена, щях да направя една обиколка на победата в стаята си, след като затворих телефона. Всъщност само вдигнах ръцете и краката си във въздуха с вик „Да! Дааа!“ от мястото, на което лежах.

Най-накрая Джен го бе направила. Беше получила голямото потвърждение от Мат. Истинска декларация и признание, че той гледа на връзката им сериозно и я приема като постоянна. Това беше голямо постижение за Мат — имах чувството, че този човек понякога се въздържа дори да диша, заради усилието, което трябва да направи. Никога, ама никога не съм вярвала, че ще се съгласи.

Последния път, когато двете с Джен обсъждахме този въпрос — а трябва да призная, че го бяхме обсъждали много пъти, — тя ми призна:

— Искам да съм убедена, че мога да кажа на Мат всичко, както казвам на теб.

Тази мисъл ме накара да се завия през глава. За по-малко от двадесет и четири часа бях направила две невероятни неща: първо — спях с Грег, и второ — не казах на Джен.

Всичко, което можех да направя, бе да даря спестяванията си на Консервативната партия и всички щяха да разберат, че е започнало нашествието на „Крадците на трупове“^[3].

[1] Наследствено психологично заболяване, свързано предимно с неволни ругатни и неуместни коментари, които прави страдащият. Наречен на името на френския невролог Жан де ла Турет, който го описва през 1885 г. — Б.пр. ↑

[2] Поредица от 31 британски комедии, създадени 1958–1992 г. — Б.пр. ↑

[3] Филм на ужасите от 1993 г. по романа на Джак Фини. — Б.пр. ↑

3.

ГОЛЕМИЯТ ВЗРИВ

Тишина. Всичко бе потънало в тишина.

Голяма, абсолютна, перфектна тишина. Онази тишина, след която неизменно настъпват неприятностите. Онази тишина, която е царяла преди Големият взрив, от който е създадена нашата вселена. Поне аз така си го представях. (Или, ако вярвате в теориите на създанието, онази тишина, която настъпила, когато Господ Бог се почесал по главата и се зачудил дали да направи океаните сини или светлорозови като праскова.) В нашия офис цареше точно такава тишина. Всички бяха затаили дъх. Всички очакваха големия взрив.

И петимата го очаквахме, но когато се случи, когато експлозията избухна, само четирима подскочиха. Аз, макар че бях най-близо до епицентъра, подскочих най-малко. Защото моментално бях пометена от ударната вълна и физически не можех да помръдна, дори и да исках.

— **Какво си мислеше, като не гледа филмите? Нито един от тях?** — гърмеше Големият взрив.

Всъщност беше Рене. Моята шефка — голямата Шефка. Тя беше готина. Казвам го съвсем искрено. Винаги съм я харесвала и винаги съм изпитвала огромно уважение към нея. Дори когато ми крещеше, както сега.

Току-що ѝ бях казала, че не съм си написала „домашното“ през уикенда и поради тази причина срещата, която бе планирала за днес следобед, нямаше да се развие както тя искаше. Бях я разочаровала и затова тя, вместо да ме гълчи през свити устни и стиснати зъби, просто изригна.

В моята автобиография пишеше, че работя за Международния филмов фестивал в Западен Йоркшир, съкратено WYIFF, почти от единадесет години.

Още от малко момиченце бях обсебена от филмите и телевизията. Като дете не ми бе позволено да играя много, нито да ходя на купони като девойка, така че събирах опит от телевизията. Наблюдавах чудесата на живота, любовта и всичко посредством голямата дървена кутия в ъгъла. Това увлечение и интерес към филмите никога не ме напусна.

През първата ми година в колежа трябваше да направим четиримесечна практика в професията, която ни интересуваше. Помолих да работя в някое филмово студио в Холивуд — изпратиха ме в WYIFF.

Прекарах там от март до юни като неплатен стажант — проучвайки и копирайки материали за брошурата. Работата много ми хареса. Повечето хора се мръщят, ако не им плащат, ако ги товарят с ръчен труд, ако ги третират като граждани от четвърта категория. Но не и аз. Какво от това, че трябваше да правя чай, да копирам материали и да тичам да изпълнявам дребни поръчки? Нали седях в офис с група хора, които знаеха невероятно много за филмите, а една от тях се бе целувала страстно с твърде известен американски режисьор. Другата бе доста известна актриса през тийнейджърската си възраст. След като практиката ми приключи, продължих да наминавам през офиса — по същия начин, по който минаваш край места, където познаваш някой, когото си харесваш.

Следващият септември, през двете седмици на фестивала, отново бях там. Стоях на входа, гордо облечена с тениска, на която бе изписано логото WYIFF, водех хората до местата им, късах билетите, подавах брошурите, на които бе написано и моето име. Моето име. Това ми бе достатъчно. Подписах се на нея. Заложих душата си на Бога на WYIFF. Това беше представата ми за райска работа и не исках да си ходя. Така че не си отидох. През следващите пет години всеки Великден, всяко лято, всеки фестивал, всеки път, когато не трябваше да печеля пари, за да платя наема си или за да ям, бях там, предлагайки помощта си, навъртайки се, промъквайки се, дори и неканена. Накрая те се смилиха над мен и ми платиха, за да съставя брошурата за поредния фестивал. Дори нещо повече — след това ми предложиха длъжността асистент на пълен работен ден. Работих цяла година и станах старши асистент. А година по-късно — заместник-директор. Това се случи преди четири години.

Всъщност заместник-директор не означаваше нищо, тъй като служителите в WYIFF бяха: Рене — директор, Марта — администратор и аз.

Аз. Човекът, в чиято дневна имаше цяла купчина видеокасети, които трябваше да изгледам и да напиша доклад за Рене преди срещата ѝ с филмовата компания днес следобед. Голямото звездно събитие в средата на септември, което представяше Западен Йоркшир като арена на забележителен артистичен интерес, се подготвяше в нашия малък офис. Ние го организирахме, предлагаме темите, канехме участниците, съставяхме програмата. Големите филмови премиери, които се провеждаха тук, също бяха организирани от нас — работата включваше изпращане на покани за привличане вниманието на пресата и организиране на престоя на някои актьори.

Понякога извършвахме и консултантска дейност. Ако видехме, че някоя производствена компания има потенциал или ако имахме време, предлагаме на хората съвети да инвестират, редактирахме сценарии и организирахме кастинги. Точно това щеше да прави днес следобед Рене, ако аз не бях я издънила.

Но съботата ми беше отписана в мига, в който облякох пижамата си. Не можех да гледам нещо, което най-вероятно щеше да се окаже боклук, а и заглавието — „Добре дошли в Бълвоч — централ“ не ми вдъхваше доверие. В неделя между Т4^[1], „East Enders“^[2] и обикалянето из града, за да натъкмя подаръка на Джен за рождения ѝ ден, не ми остана достатъчно време.

Гледах Рене, надявайки се, че очите ми изразяват съжаление и молят за снизхождение. Тя от своя страна ме пронизваше унищожително и беше готова да ме убие.

Обикновено приличаше на актриса тийнейджър, превърнала се в продуцент, трансформирал се във важно име във филмовата индустрия на Северна Англия. От върха на главата до пръстите на краката Рене бе самата изтънченост: блестяща черна коса, внимателно очертани с молив очи и спирала на миглите, поддържана със скъпи продукти маслинова кожа и леко оцветени в неутрален цвят устни. Дрехите ѝ винаги бяха дизайнерски и небрежно смачкани, очевидно нарочно. Обувките ѝ винаги бяха в тон с чантата. Когато ноктите ѝ бяха лакирани, лакът бе еднакъв с цвета на червилото.

— **Ще изглеждам като абсолютна глупачка на тази среща!** — гърмеше гласът на Рене. — **Не мога да повярвам, че ми причиняваш това!**

Също като тялото, и пръстите ѝ бяха дълги и тънки. Те винаги ми напомняха за шоколадовите пурички „Кадбъри“, с малки стави, които разваляха дължината и формата им. И ако искате вярвайте, но тези пръсти вдигаха страшен шум, докато чукаше с тях по бюрото, за да наблегне на думите си.

— **Аз наистина (бум) де мога (бум) да повярвам (бум), че ми причиняваш (бум) това (бум)!**

Нямаше нужда да се оглеждам из стаята, за да знам, че Марта — администраторът, гледа втренчено в екрана на компютъра си, а двете момичета на практика копаят тунели за бягство под бюрата си. За Рене това беше обичайно поведение, когато изпуснеше нервите си. Кое то, трябва да признаем, напоследък се случваше доста често. Тя обикновено се ядосваше лесно и не беше необходимо голямо усилие да ѝ подпалиш фитила. В последно време дори обикновеното „Добро утро“ можеше да обърне колата: следваше или кратък отговор „Здрасти“, или проповед, истинска тирада да си знаеш мястото.

Знаех това. Затова отговорих:

— Е, стига де, нали не съм спала с мъжа ти.

Това беше класическата Амбър. Когато ситуацията станеше прекалено сериозна, независимо добра или лоша, смятах, че съм длъжна да разведрия атмосферата с малко хумор. *Длъжна*, забележете. Не можех просто да включа или да изключа. Опитите ми да накарам хората да се смеят много пъти бяха довели до ситуации, близки до война. Просто не можех да се удържа. Мисля, че поведението ми бе провокирано от дълбоката вяра, че никой няма да посегне да те удари, докато се опитваш да го разсмееш.

Но онова, което казах, въобще не беше смешно. За да достигне моето остроумие до съзнанието на Рене, бяха необходими няколко секунди.

— *Какво каза?* — просъска тя, прекалено шокирана, че да се сети да извика или да чука с нокти по бюрото си.

— Това е просто среща, не е Второто пришествие — продължих, сетне ѝ намигнах. Наистина нямаше смисъл да продължавам да се

противопоставям на една жена, която бе на път да загуби напълно контрол, но аз не можех да се спра.

Безупречната ѝ кожа почервения чак до корените на косата. Не знаех, че човек може да постигне такова наситено червено, без да получи удар.

— **Как смееш да ми говориш така? За коя се мислиш?** — изрева тя.

— Стига, Рене, признай си. Така или иначе щеше да отложиш срещата. — Бяхме хванати в „хумористичен“ капан — колкото повече тя се вбесяваше и разяряваше, толкова повече аз се опивах да я разсмея, което водеше до още по-голяма ярост. Отново и отново.

— **Не знам защо те взех на работа!** — вече пищеше Рене.

— Може би защото хамстерът ти в къщи е отказал да се подчинява?

— **Как смееш? Десет години те гледам как се мотаеш из офиса и не правиш нищо! Само ядеш шоколад! Достатъчно. Уволнена си!** — С тези думи тя грабна мобилния телефон и палтото си и излезе. Затвори стъклената врата с такава сила, че всички очаквахме да се разбие на парченца след нея.

И тогава настъпи тишина. След трясъкът на вратата останахме безмълвни и неподвижни.

Никога преди Рене не беше се държала така с мен. Никога. Е, понякога викаше, хвърляше разни неща, но през тези единайсет години никога не бях си помислила, че може да вдигне ръка да удари някого. А сега в един миг си помислих, че ще ме зашлеви.

Марта изгледа двете стажантки с един от своите специални „погледи“, докато не осъзнаха, че трябва незабавно да отидат до тоалетната и побързаха да излязат. Те затвориха тихо стъклената врата, върху която бе изрисувана филмова ролка с буквите WYIFF, изписани върху нея. Двете с Марта станахме едновременно и прекосихме нашия дълъг офис с висок таван, обзаведен с бюра, рафтове и лавици, пълни с видео касети. Стигнахме до прозорците, които заемаха почти цялата стена, а под тях имаше достатъчно широк перваз, че да се седне на него. Точно това направихме. От всички офиси в Общинската сграда на Западен Йоркшир, нашият бе най-хубавият. Стените му бяха високи и бели, а килимът не бе скучно бежов, а кралско син. Дори на стените бяхме закачили филмови плакати в рамки. Когато работиш тук, можеш

да си подбереш плакат. Рене си бе избрала „Безкрайна синева“^[3], Марта — „Хубава жена“, а аз — „Терминатор 2“.

Много други плакати идваха и си отиваха през годините, но плувецът, проститутката и киборгът продължаваха да висят на стените.

— Тя се влошава — рече Марта, като се завъртя леко, за да гледа панорамата на Лийдс, която се разстилаше пред очите ни от тази височина. Марта бе много повече човек, отколкото Рене. Беше висока колкото мен, имаше кафява коса до раменете, кафяви очи като на мишка, бледа кожа и дори тук-там някоя пъпка. Харесвах я, но по различен начин от Рене. Рене ме бе взела на работа, а аз съдействах да вземе Марта. Освен това Рене никога не се самопокани на вечеря след месец работа заедно, както направи Марта. Също така бях абсолютна сигурна, че Рене не пребъркваше чекмеджето на бюрото ми, за да търси парфюм, червило, тампони или други неща, които жените държат там, както правеше Марта.

— Знам — отвърнах след констатацията на Марта, че Рене се влошава и се почувствах зле. Все пак Рене общо взето беше добър шеф. — Чудя се защо?

— Защото е луда францужойка — отвърна троснато Марта и придърпа черната си жилетка, сякаш да подчертае колко луда е Рене. В петък Рене се развика по нея, защото не ѝ била върнала телбода. И въпреки че след това отиде и ни купи кейк, защото „Вие го заслужавате“, въпреки че оттогава минаха цели два дни, Марта не бе забравила, нито простила. Тя не бе от хората, които забравят и прощават. Много скоро щеше да ѝ го върне по някакъв начин.

— Не, Рене си е добре. Чудя се обаче какво я тревожи — отбелязах аз. Дори и след току-що разигралото се изпълнение продължавах да бъда вярна и предана на Рене.

Марта сви рамене.

— Сигурна съм, че съвсем скоро ще разберем. Мога да отида за шоколад. Струва ми се, че сутринта е подходяща за „Флейкс“. — Тя млъкна, мислейки за шоколада. — Майната му, ще направя като Рене. Ще купя кейк и кафе... не, по дяволите! По-добре хайвер и шампанско и ще го пиша като разход.

— Тя никога не го е правила! — обърнах се възмутено към нея аз.

— Ти така си мислиш! Прави го през цялото време!

— Много хитро! — отвърнах, като нямах предвид финансовите измами на Рене. Моментално прозрях, че това бе отмъщението на Марта: издаваше ми малката тайна на Рене, така че и аз да направя същото и, когато Рене разбере, няма да може да каже нито дума и това ще я измъчва.

Лицето на Марта се разля в широка усмивка, когато разбра, че е разкрита.

— Добре де, беше прекалено очевидно. Но аз ще си го върна на кучката. Само че ще действам по-подло.

Вместо да отговоря, се загледах към града, прострял се в краката ни. Сградите се издигаха нависоко, после слизаха надолу, цветове и сенки се редуваха и простираха надалеч. Като шарено одеяло от съдби, съшито от отделни парчета. Тук-там захванати с бодове, за да ги държат свързани. Някои животи се припокриваха, други само се допираха посредством други парчета от пачуърка.

Знаех, че ако протегна врат и напрегна очите си, ще видя офиса на Грег. Той работеше на десет минути пеш по Уелингтън Стрийт в сградата на *Йоркшир Кроникъл*, като редактор в лъскавата притурка на *Съндей Кроникъл*.

— Добре ли си, скъпа? — попита Марта.

Обърнах поглед и осъзнах, че от известно време мълчим.

— Да, всичко е наред. Просто се тревожа за Рене, това е всичко.

Марта кимна с разбиране.

— Правила си секс, нали?

Мигновено застанах нащрек. Лицето ми не трябваше да издава:

А) вина

Б) изненада и шок, че се е досетила

С) това че бях правила секс

— Извинявай? Какво каза? — повторих.

— Правила си секс, затова си полудяла и не знаеш какво говориш.

— Как така съм полудяла?

— Как ли? Помниш ли какво каза на Рене? Освен това е изписано на лицето ти. Беше дала обет за целомъдрие от дълго време, а сега изглеждаш като след едно хубаво чукане. Цялата сияеш.

Разсмях се. Марта беше добър рибар и хвърляше ловко въдицата, но този път хвана наистина голяма риба.

— Направила си го, нали? — продължи окуражена тя. —
Правила си секс.

— Може и да съм — отвърнах.

Лицето ѝ засия. Марта скочи от перваза.

— Хайде де, разкажи ми повече! Той издържа ли четиридесет и осем часовия тест?

Имаше предвид моята теория, че сексът за една нощ си остава за една нощ, ако до 48 часа след това той не се обади. А **Той** не беше се обадил. Според някои хора, като Джен например, мъжете имат друга програма и друг начин на мислене, така че трябвало да им се отпуснат седемдесет и два часа. Извинете, но според мен, ако някой може да издържи три дни, след като е споделял с теб нещо толкова интимно, значи не го интересува. Защото никой мъж няма да чака повече от четиридесет и осем часа да се обади на момиче, след като е спал с нея. Не и ако наистина я харесва.

Та Грег не бе издържал теста. Но докато отговарях на въпроса на Марта с „не“, през ума ми мина споменът за начина, по който ме гледаше в кухнята.

— И ти се притесняваш, че повече няма да го видиш? —
продължи да разпитва Марта.

— О, не, определено ще го видя. Още тази вечер ще го видя. Ще бъдем на рожден ден на общ приятел.

— Тогава какъв е проблемът?

— Кой е казал, че има проблем?

— Ами не те виждам да танцуваш върху масата.

— Е, и?

— И освен това, Амбър, при теб винаги има проблем.

— Оу!

Тя завъртя очи.

— Така е. Но вината не е твоя. Ти просто мислиш прекалено много.

— Виж, това просто е... Не знам, много е сложно.

— Да не би да е гаджето на приятелката ти?

— Не!

— Значи е женен, обвързан, гей или сериен убиец?

— Нищо подобно.

— Тогава какво?

Щом не бях казала на Джен, как можех да кажа на Марта? Освен това тя познаваше Грег. Дори повече, отколкото трябва. След като познаваш Грег, откриваш, че не е добър човек. Мил? Да. С добро сърце? Абсолютно. Но добър? Не. Марта знаеше това. Тя, а поради тази причина и Рене, мислеха, че той е изчадие на Сатаната. Ако ѝ кажех, че е той, тя, преди да успее да мигна дори, щеше да се обади на екзорсист, който да прогони дявола в мен. Веднъж Марта бе вдигнала моя телефон и Грег ѝ бе казал „Слушай, пиленце, ако закъснееш, ще те сложа на коленете си и ще натупам хубавото ти задниче“, смятайки, че говори с мен. Тя моментално предложи да извика няколко от своите познати ръгбисти, да му дадат добър урок. Дори когато ѝ обясних, че се шегува, Марта продължи да ме уверява, че не било така. Тя и Рене търсеха извинение Грег да получи един хубав пердах и ако научеха, че съм спала с него, това щеше да им бъде напълно достатъчно.

Затова само свих рамене и не отговорих на въпроса ѝ.

— Ясно, прекалено много мислиш.

Може би беше права — и Грег винаги ме обвиняваше в това. Но ако бях мислила повече в петък вечер, сега нямаше да съм затънала до брадичката в тази каша, нали?

Та да си дойдем на думата — петък вечерта.

Въпросната петъчна вечер не бе кулминацията на години флирт, копнеж и очакване за мен. Не знам за Грег, но аз никога не бях мислила за него по този начин. Никога. Знаех, че никой няма да ми повярва.

След като го прецених като „сваляч“, му дадох ясно да разбере, че не съм нито бонус, нито наградата, която ще получи, защото е позволил на моята най-добра приятелка да се среща с неговия най-добър приятел. Постоянно се шегувах и отказвах да флиртувам с него. Категорично. Той опитваше, защото не можеше да преглътне отказ от жена, а аз в отговор въртях очи или пуфтях. Посрещах дори и най-слабата двусмислица от негова страна с раздразнителен присмех. Когато няколко месеца след като срещнах Грег, започнах да излизам с Шон, той получи съобщение от мен: „Нямам интерес. Може да си останем приятели.“ Така че и тази петъчна вечер беше просто обикновена вечер за мен.

Срещнах се с него на автобусната спирка към седем. През деня той беше ходил до Шефилд, за да направи специално интервю за списанието. Забелязах го в мига, в който завих зад ъгъла на Ню Йорк Стрийт и тръгнах към спирката. Носеше голяма чанта, праметната през гърдите му, палтото му с дължина до коленете бе закопчано, над него се подаваше яката на син пуловер. Ръцете му бяха в джобовете, а носът му бе зачервен от студа. Очевидно беше чакал малко, но не личеше да е ядосан.

Ако фактът, че Грег е свободен в петък вечер, не ми подсказа как щеше да се развие вечерта и какъв ще бъде краят, може би онова, което последва, трябваше да ме накара да внимавам: той обгърна нежно, почти покровителствено ръката си около кръста ми и ме притегли към себе си, при което се наведе да ме целуне по бузата. Целувката продължи част от секундата по-дълго от необходимото, сякаш се опитваше да удължи момента. После зарови лицето си в косата ми и ме притисна още по-силно, докато вдъхваше дълбоко.

— Ти, какво... да не би да душиш косата ми? — попитах го. Веднъж някой се бе пошегувал, че мириша, и оттогава бях станала параноична на тази тема. Шегите са си шегите, докато шефът не те повика за кратък разговор, свързан с личната ти хигиена. Аз обаче нямаше да допусна подобно падение.

Грег се разсмя.

— Само проверявам дали корените на косата ти не се нуждаят от боядисване. Ако аз не ти го кажа, кой?

Шляпнах го по гърба, поклатих глава и го поведох към малкото частно кино Плейхаус в Западен Йоркшир.

След като гледахме един безплатен филм заради работата (моята, не неговата), двамата пихме по няколко питиета и вечеряхме, после излязохме и спряхме пред ресторанта.

— Ще ти хареса ли да отидем за малко у нас? — попита Грег.

Всъщност исках да се прибера в къщи. Не исках да бия път чак до неговата стая в Хайд Парк (а той винаги настояваше да вървим пеш), където седяхме и си говорехме със съквартиранта му. Другият, не Мат. Исках си пижамата, исках да гледам телевизия и сетне да се мушна в леглото. Не можех да си го призная директно, разбира се, затова направих голямо представление: погледнах часовника си, при

което открих, че съм го забравила и моментално обърнах китката си, за да не забележи какво правя.

— Да ти призная, мисля, че е късно, трябва да се прибирам. Ще взема автобуса.

Грег отвърна поглед, разочарованието му направо пулсираше в ледения въздух около нас. *О, помислих си, той иска да говорим за нещо важно. Затова е свободен в петък вечер. Затова иска вечерта да продължи.*

Но Грег не се славеше като човек, който споделя. Ако не ставаше дума за секс, работа или футбол, трябваше да вадиш думите от устата му с ченгел. Вероятно цяла седмица бе умувал как да ми каже.

— Но ти можеш да дойдеш у нас — предложих. — Дори можеш да останеш да спиш в резервната стая.

— Наистина ли?

— Да, разбира се. Така или иначе живееш в нея. На сутринта обаче ням... **Автобусът! Тичай!**

И двамата се затичахме към спирката.

Час по-късно седяхме на пода в моята дневна, музиката свиреше тихо, а ние си говорехме за общи неща, както винаги. Той очевидно нямаше никаква специална тайна за споделяне. Научих за хората, които бе интервюирал в Шефилд; научих, че майка му си е купила нов комплект тигани; че брат му, който живееше в Австралия, може би щял да се върне за другата Коледа; че по точки във футболната им лига се нареждал непосредствено след Мат. Пижамата и юрганчето ме викаха, а аз слушах само празни приказки от Грегъри. Сетне потънахме в мълчание. Започнах да отлепям етикета от бутилката бира, той се загледа в кафето си, после започна да чопли края на нокътя си. Потупах го по ръката, той подскочи, отвърна мълчаливо с извинителна полуусмивка и прекара ръка през косата си.

Ах, тази коса. Тази черна до синьо, дълга коса. Жените очевидно си падаха по мъже с мека, небрежно сресана коса. Бях прочела удивително количеството сценарии и книги, в които героят имаше такава коса, но аз го намирах за смешно и неестествено. Беше като портокаловото мляко. Обичам мляко. Обичам и портокали. Но комбинацията от двете не ми харесва. Същото се отнасяше и за мъжете с дълги коси. Харесвах дълга коса. Харесвах мъже. От комбинацията им обаче цялата потръпвах.

Докато си го мислех, той се разсмя. За един ужасяващ миг се зачудих дали не прочете мислите ми и не си помисли, че му завиждам.

— На какво се смееш? — попитах.

Той поклати глава.

— На нищо. — Но раменете му потръпваха от мълчаливия смях, който го тресеше, а в ъгълчетата на устните му се загнезди самодоволна усмивка.

Разтърсих го.

— Какво? Кажи де!

Продължи да се смее с поглед, забит в чашата, после откъсна очи от течността, погледна ме и каза:

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Добре. — Замълча, пое си дълбоко дъх и задържа погледа ми. — Мислех си: Няма ли да е забавно, ако целуна Амбър?

— И какво смешно има в това? — отвърнах. — Целуваш ме през цялото време... О... да не би да мириша на нещо? Това ли е? Може би предизвиква гадене, а на теб ти е смешно, че аз не го осъзнавам?

Оставих изпитата до половина бутилка бира, вдигнах ръката си и я подуших. После подуших подмишницата си. Лек аромат на одеколон „Хюго“ за жени и хидратиращ лосион за тяло, нищо друго. Нищо.

Той опули очи, сякаш пропусках нещо очевидно и не може да повярва, че съм толкова тъпа. Като в забавен кадър остави чашата си, наведе се към мен и притисна устни към моите. Пръстите му погалиха лицето ми, докато езикът му разтвори устните ми и влезе в устата ми. Мина цял век, през който сочните му устни се притискаха към моите, а аз бях забравила, че целуването може да бъде такова. Нежно, меко, топло.

Накрая се отдръпна и седна. Тишина. Докато ме гледаше, а аз гледах своя бивш приятел, цареше тишина. Моят бивш приятел, върху чието лице бе изписан истински ужас.

— Сега сърдита ли си ми? — попита тихо накрая.

Дали му бях сърдита? Не, бях изумена. Обзета повече от изумление, отколкото, от каквато и да е друга емоция. Поклатих бавно глава.

— Да си вървя ли? — попита той.

Отново поклатих глава, този път по-бързо. Не. Не. Не можеше да съсипе тригодишното ни приятелство с една целувка и след това да си тръгне просто така!

— Тогава може ли да го направя пак? — По лицето му мина усмивка.

Този път аз се наведох напред и го целунах. Изпитвах неистово желание да опитам тази сладост отново. Трябваше. Бях изумена, но зад изумлението ми се прокрадваше страст. И скоро тя надделя над всички останали чувства, над всяка мисъл и разум, и ги погълна. Ръцете му ме обгърнаха по-плътено, докато го целувах, после се промушиха под блузата ми, галейки кожата. Сякаш познаваше тялото ми, сякаш имаше подробни и точни инструкции, като рецепта за готвене:

1. Разбий защитата на Амбър на малки парченца.
2. Сложи я на пода в дневната.
3. Повиши температурата почти до кипене.
4. Възбуди я и я гали внимателно и нежно, докато се превърне в огромен казан от желание.
5. Изяж я с удоволствие.

Грег ме положи внимателно на пода, измъкна блузата ми и покри стомаха ми с нежни леки целувки. После разкопча джинсите ми, целувайки всеки сантиметър кожа, докато стигна до последното копче. Спря, а върху лицето му бе изписана картина на страстта и задоволството.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим? — Гласът му беше дрезгав от желание.

Що за въпрос е това? Попитах мълчаливо, докато очите ни се срещнаха. *Разбира се, че не съм сигурна!*

Да оставим за момент сексът с приятел. Това беше голяма стъпка. Бях преживяла осемнадесет месеца без секс. След осемнадесет месеца диета трябва много да внимавате с кого излизате: може да скочите набързо в леглото, без да се замислите; после ще трябва да фалшифицирате собствената си смърт, да смените самоличността си и държавата, за да избягате от него.

От друга страна осемнадесет месеца без секс си бяха осемнадесет месеца без ласки, без сладки разговори и без любов. След всички тези безкрайни месеци на здравословно хранене, след повече от година живот със сексуалния еквивалент на маруля, салата и селско сирене, ако ви предложат на тепсия най-прекрасната торта, направена с най-уханното сладко, най-нежната сметана, най-въздушният крем, най-хрупкавия сладкиш, какво ще кажете? *Не, благодаря, аз съм на диета?*

Станах, взех неговия и моя пуловер с едната си ръка, а с другата хванах неговата.

Никога не съм била особено последователна в диетите.

[1] Канал 4, английска програма в събота и неделя. — Б.пр. ↑

[2] Популярен сериал във Великобритания. — Б.пр. ↑

[3] Филм на Люк Бесон. — Б.пр. ↑

4.

ЛЮБОВ КАТО НА КИНО

Беше февруари. Небето бе покрито с облаци, в шест вече беше тъмно, въздухът бе пълен с влага. Врхлетя ме един кратък повей на вятъра, заигра се с подредената ми коса, разпиля я и се опита да разкопчае зимното ми палто. *Прекалено е студено, че да отида на рождения ден на Джен облечена така*, помислих си, докато прекарвах ръка по прическата си, за да я пригладя, и отново се загърнах плътно в палтото си.

Бях облякла еквивалента на двадесет и четири каратова злато.

Притисната от необходимостта да не се изложя, когато четиримата излезем на официална вечеря, отидох да си купя нова рокля. В магазина спрях пред една блещукаща в червено и розово сред морето от черни, сини и сиви рокли. Взех да я пробвам, без да погледна цената на етикета. Нарочно. След като я облякох, обърнах етикета. Въпреки че сърцето ми направи овчарски скок, реших, че трябваше да я имам. Тя сякаш бе направена за мен: подчертаваше съблазнително цепката между гърдите ми, плъзгаше се по талията, прегръщаше бедрата ми и нежно се разплискваше около глезените. Направо лепна по мен. Трябваше да я притежавам. Куражът ми почти се изпари, докато стоях на опашката пред касата, а ръката ми започна да трепери, когато подписах трицифрената сума — трите цифри бяха преди десетичната запетая. (Харченето на такава сума бе против правилата ми. Печелех прилична заплата, но бях момиче на разпродажбите — те бяха първото, към което се упътвах, щом влезех в някой магазин).

Обух червените си обувки с клиновиден ток и каишки, които се кръстосваха на глезените, след носенето им окуцявах за няколко дни. Тези обувки се носеха без чорапогащник, но в мига, в който излязох от сградата, босите ми крака настръхнаха.

Трябваше да помисля повече и трябваше да знам. Трябваше да знам, че ще стане точно това. Бях тридесетгодишна южнячка и усещах

болезнено и с всяка частица на тялото си и най-слабият спад на температурата. Когато преди дванадесет години пристигнах за пръв път в Лийдс, за да уча в колежа, си помислих, че съм се преместила в Сибир. През първата зима се обадох на родителите си и ги помолих да ми изпратят всеки пуловер, който бях оставила у дома, а също и малко пари, за да си купя два юргана и още вълнени дрехи. Почти непрекъснато носех ръкавици. Все още беше истинско чудо как реших да остана тук.

Завивайки плътно треперещото си тяло с палтото, аз се упътих през града към „Консерваторията“. Светлините на уличните лампи и на колите блещукаха и се отразяваха в хлъзгавите улици, превръщайки всяка мокра повърхност в артистична експлозия от цветове. Докато ги гледах се сетих отново за петъчната нощ.

Във филмите, когато двама души са заедно, те правят бавна, нежна любов в полумрака, на фона на тиха музика, изпълнена на саксофон. След това лежат с преплетени тела и си говорят приглушено, докато чаршафите покриват стратегически някои части от тях.

Но не аз и Грег. Когато в петък вечерта стигнахме до леглото, ние се нахвърлихме един върху друг като прегладнели лъвове върху трупа на антилопа, буквално разкъсвайки дрехите си. След това продължихме и го направихме ожесточено, страховито, похотливо. Всеки път беше животински, лакомо и ненаситно. Нямаше и помен от романтика.

Не си говорихме нежни приказки. Всъщност не си говорихме нищо. След всеки акт — мисля, че го направихме пет пъти, лежахме един до друг, дишайки тежко, без дори да се докоснем. Никакви опити някой да прегърна другия, да го обгърне и гушне или да мърмори в ухото му с какво нетърпение е чакал това да се случи. Лежахме на леглото, без да говорим. Аз не говорех, защото единственото, за което мислех, бе: „Не казвай на никого, че си го направила. Не казвай на никого, че си била толкова глупава.“

Той не беше просто любовник, разбирате ли? Той беше стопроцентов чукач, белязан с неизтриваем печат, който сигурно носеше своето свидетелство за раждане, за да доказва, че знае кой е баща му и не е копеле. Копелето му с копеле! Той просто беше една вървяща и говореща машина за чукане на жени, поради което Марта и Рене го мразеха. Те бяха чували безброй пъти една и съща приказка,

която започваше с думите „И както си седяхме в кръчмата, тази жена приближи към Грег...“ и завършваше по следния начин: „Тя плисна чашата в лицето му“ или „Избяга навън“, или „И ме предупреди да не си въобразявам, че той някога ще се промени“ (Аз не им дадох доброволно информация за подвизите на Грег, те просто я измъкнаха насила от мен, след като получих голям букет цветя от него на третата седмица, откакто излизахме заедно.) През годините се превърнах в довереница на завоеванията му и в добър приятел. Превърнах се в жената, която отбелязваше, че се занася с неподходяща персона и най-вероятно ще получи ритник в задника, бях човекът, който го пазеше от опасности. Жената, която се преструваше, че му е гадже, за да накара някоя, която той чукаше, да се раздели с надеждата, че има шансове за нещо повече. И естествено жената, на която звънеше, когато имаше нужда от човек, който да го измъкне от неловка ситуация или нещо още по-страшно, като например полицейски участък.

Една майска сутрин преди две години ми се обадиха от полицейския участък в Хеърхилс, за да отида да поръчителствам за Грег и което бе по-странното — да му занеса някакви дрехи. Бях престояла няколко минути в приемната на участъка, когато ме поканиха в стаята за разпити и аз седнах до една маса с двама инспектори от двете ми страни.

— Госпожице Селпон — започна мъжът.

Не го чувах. Бях се втренчила в записващото устройство на бюрото пред мен. Гледах го, откакто ме въведоха тук. Те не го включиха, а един бърз поглед към китките ми потвърди, че не бяха ме закопчали с белезници, но сърцето ми галопираше като табун диви коне в гърдите ми. Устата ми бе суха. Дори не трепнах при думата „госпожице“ в обръщението им. Всъщност *госпожица* Амбър Селпон бе само на крачка от признанието, че стрелецът на тревистото хълмче в деня, в който президентът Кенеди бе убит, е била тя.

— Госпожице Селпон — повтори полицаят, за да привлече вниманието ми. — Колко добре познавате господин Уолтърсън?

— Амии, добре. Всъщност, доста добре — отвърнах, опитвайки се да престана да броя косъмчетата, които стърчаха от ноздрите му, тъй

като това водеше до намаляване на напрежението ми. — Познавам го от около година.

— Имате ли романтична връзка с него? — попита другият полицаи, по-точно полицайка с изключително нормален глас, в който нямаше и капка съмнение или подозрение, че мога да скрия никакви доказателства, но тогава аз не забелязах.

— Не. Аз си имам приятел. Шон. Шон О'Хеър — отвърнах, изпитвайки неочаквана необходимост да им разкажа всичко. Кого се опитвах да заблудя? Бях просто една срамна въшка под светлините на прожектора за разпит. — А Гре... искам да кажа господин Уолтърсън, е самотен — добавих. *Много самотен.*

Неочаквано цялата атмосфера в стаята се промени и успокои. Всичко — полицаите, мебелите, дори прахта, сякаш въздъхнаха. Но аз бях прекалено трепереща, че да забележа. Бях заета да се чудя дали трябва да им дам адреса на Шон, за да проверят дали говоря истината.

— Господин Уолтърсън е бил заподозрян във влизане с взлом и самопоказване, като е... — започна полицайката.

— **Каквоо?** Грег Уолтърсън? — прекъснах я изумено. — Моят Грег Уолтърсън?

Жената кимна.

— ... е бил намерен гол на покрива на една къща.

— Нека да отгатна — прекъснах я, защото изведнъж всичко ми стана ясно. Дрехите. Къщата. Грег. Това можеше да означава само едно нещо. — Вътре е имало жена, чийто съпруг се е прибрал неочаквано, и тя твърди, че никога в живота си не е виждала Грег, искам да кажа господин Уолтърсън.

— Случвало ли се е и преди? — попита полицайката.

Въздъхнах и поклатих глава.

— Не, просто винаги съм очаквала да се случи. Не влизането с взлом. Той просто не може да влезе с взлом никъде.

— Добре, това ще реши съдът — отбеляза полицаят.

Ето че го направи отново, помислих си. Забърка ме в още един от неговите мръсни гадни подвизи. Само че сега ще има и съд. Те говореха за съд.

— Грег, имам предвид господин Уолтърсън, той може да е задник, но не е престъпник! — Ударих го на молба. Не можех да се изправа пред никакъв съд. Само идването ми в полицейския участък

вече бе прекалено лошо. Влизането в стаята за разпити беше ужасно. Един съд щеше да ме довърши. — Моля ви, не го осъждайте. *Моля ви.* Той няма повече да прави така, обещавам. И освен това, иска да работи в Америка, но ако има криминално досие... Мога да се закълна в живота си, че е добър човек, моля ви. Това няма да се повтори, обещавам. Аз ще отговарям за това, ще се погрижа. И въпреки че е журналист, винаги е твърдял, че полицията върши страхотна работа, особено тук. — Това щеше да ги поизчетка малко. Е, беше си чиста лъжа, но те говореха за съд! — *Моля,* не го оставяйте да провали живота си от глупост! *Моля ви!*

След час стоях на тротоара пред полицейския участък. Грег стоеше до мен, облечен с тениска с лого WYIFF и моя анцуг за джогинг, които му бях донесла.

— След колко време ще дойде таксито? — попитах. Той взе телефона ми, за да поръча такси, защото неговият телефон, портфейла, ключовете и дрехите му, бяха в къщата на жената, която не беше го виждала никога преди в живота си.

— След колко... Амбър, изглеждаш много уморена. Не се ли върна тази сутрин от Кан?

— Да. Летях, влязох си в къщи, обадиха ми се по телефона с отчаяна молба, че един престъпник имал нужда от дрехи и от някой, който да гарантира за него.

— Извинявай.

— Хм! — Разбира се, че съжаляваше. Той винаги съжаляваше. Но не достатъчно, че да не го направи отново.

— Благодаря ти, че дойде, Амбър. Не трябваше да... Онази полицайка ми каза как си се молила за мен. Тя каза също, че си добър приятел, не че аз не го знам. Споменах само веднъж, че искам да отида на работа в Америка, а ти си го запомнила. Това наистина е специално. Благодаря ти.

— За какво са приятелите? — отвърнах лаконично.

— Е, от това поне излезе едно добро нещо — коментира той.

— И какво е то по-точно? — Очаквах да чуя как е поставил началото на ново философско определение за „приятел в нужда се познава“.

Но вместо високопарните си философски разсъждения той размаха листче хартия под носа ми.

— Тази полицайка ми даде номера си. Ще изляза с нея.

— Каквооо? — обърнах се изумена към него.

— Беше дяволски секси, не мислиш ли? Така че имаме желание да се опознаем малко по-добре. Всъщност доста по-добре.

— Ти наистина ли смяташ да излезеш с нея? — попитах, въпреки че вече знаех отговора. Знаех, че независимо колко любезно се извиняваше преди три минути, щеше да го направи.

Грег кимна, усмихвайки се на листчето в ръката си сякаш беше пропускът му към Шангрила.

— Точно така.

Аз също погледнах към малкото бяло картонче в ръката му. Сетне към Грег. После пак към картончето. На гърба му виждах бъдещето в ярки краски. Там бях аз, отново в стаята за разпити, този път с белезници, и полицайката, която ме заплашваше, че ще хвърли ключа за тях, защото Грег се е отнесъл зле с нея и грешката да го освободят и пуснат отново в обществото е била моя. Тази картинка се разигра няколко пъти във въображението ми, след което сграбчих картончето от ръката му и преди да успее да реагира, го смачках в юмрука си и го пуснах в канала. Топчето спря за миг на решетката, сетне падна и изчезна. Далеч от очите, далеч от ръцете.

— Ето това мисля аз за идеята ти!

— Какво... Амбър! — изхленчи той с отворена уста от шока, гледайки невярващо в канала. — Какво направи?

— Какво съм направила? — повторих, а гласът ми с всяка дума се извисяваше. — Какво ли? Случайно да си забелязал, че тя носеше халка? **Брачна халка!**

Той спря, помисли и поклати глава.

— **Не** — извиках аз и затичах към таксито, което спря на улицата. — **Не си, нали?**

Ето това беше мъжът, с когото бях спала. Един мъж, за когото аз бях поредната бройка, още един номер в списъка му „Какво трябва да направя, преди да навърша 40“. Но така или иначе го бях направила.

Това беше истинският проблем. Знаех какъв беше Грег и въпреки това го направих. Страхувах се, че и аз може би съм същата. Че можех да спя с него, а когато свърших, да оставя тялото му, покрито с рани,

ухапвания и драскотини, с дълбоки отпечатыци и следи от нокти. Ние спряхме само защото ни свършиха презервативите. Той нямаше повече, а аз нямах никакви. Можех да продължа цяла нощ, но той претърси трескаво дрехите си, сетне ме погледна с болка в очите и двамата осъзнахме какво означаваше това. Нямаше да правим повече секс. Безумен мръсен секс.

Обърнах се с гръб към него, когато се върна отново в леглото, затворих очи и се насилих да заспя, защото се страхувах, че мога да го направя отново. Страхувах се от последиците.

Все едно си бях сложила маска и бях направила тези неща, все едно не бях аз, бях се превърнала в Нектар, както ме наричаше Грег (да, Амбър Нектар, кехлибарен нектар, той беше много умел в тези работи), защото по принцип бях прекалено чувствителна и внимателна към подобно поведение. Аз бях Добрата Амбър. Винаги съм била здравият, солиден, твърд кехлибар.

Когато растяхме, Ерик — моят брат — беше този, който винаги се забъркваше в неприятности, защото не внимаваше в час; защото не бе написал домашното си; защото нощем се измъкваше тайно от къщи. А аз? Аз работех и учех упорито, за да имам добри оценки; аз отидох на първия си купон чак когато влязох в университета.

В колежа Джен беше тази, която винаги бе гълчана и наказвана от настойниците, защото не беше направила курсовата си работа, Джен беше тази, която имаше нужда от хапче на другата сутрин, на която аз купих не един тест за бременност. А аз? Аз също имах свалки за една нощ, но бях разумна. Имах гаджета, но и по отношение на тях бях разумна. Правех безопасен секс, никога не ми се налагаше да пишкам върху някакви контролни лентички.

Спях пред „Консерваторията“, където имах среща с останалите, и се подпрях на железния парапет. Краката ми стенеха. „Все едно вървим върху ножчета за бръснене“ беше съобщението, което изпращаха към мозъка ми на международния език на болката. Вдигнах единия си крак и го сложих върху парапета, за да облекча мъчението.

Онова, което ме плашеше най-много относно петъчната нощ, бе колко много се наслаждавах. Колко много исках да го направя отново и отново.

Нещо в мен се бе отприщило. Нещо диво, непредсказуемо, неизвестно. Държах се като луда, поведението ми бе неконтролируемо

и диво, както би казала Марта. Ами да, бях изхарчила огромно количество пари по най-глупав начин за една рокля, след като бях отишла *сама* в един от онези магазини, в които на влизане ще ви претърсят, за да проверят, да не би да носите върху себе си нещо поевтино от 100 лири.

Смених краката и сложих левия върху релсата зад мен, за да му дам и на него малко облекчение.

Аз бях различна. Как? Не знам. Не мога да „напирам“ точно различието, както се мери пулс, или да го задържа достатъчно дълго в главата си, за да го изследвам. То се простираше отвъд противопоставянето ми на Рене и драстичното намаление на банковата ми сметка... Това бе... Отдръпнах се от парапета и прокарах ледената си ръка през косата, за да пригладя кичурите, които вятърът бе разпилял.

Нямаше да правя това. Нямаше да подлагам нещата на прекалено задълбочен анализ. Просто щях да се забавлявам.

5.

ГОСПОДИН ТВЪРД КАРАМЕЛ

Топлина, сладък мирис на дим и звуци, подсказващи добро настроение, ме обгърнаха и засмукаха, когато отворих вратата на „Консерваторията“ — един бар, който се помещаваше в мазе в центъра на града. В него имаше обособена площ с големи, тапицирани с тъмна кожа кресла и лавици с истински книги, което оприличаваше мястото на старомодна Консерватория. Оттам и името.

Зърнах приятелите си веднага, седяха точно там, всеки се бе разположил в едно кресло и имаше едно празно — за мен. Поех си дълбоко дъх, напомних си, че нищо не бива да развали рождения ден на Джен, и се запътих към тях.

— Чудесно, купонът може да започне! Амбър вече е тук! — казах, докато врътнах една усмивка на стегнатото си лице. То сякаш се бе стопило, смалило, защото през последните няколко минути го потопих много пъти в басейн от вина, грях и прегрешения.

(Помислете си колко пари могат да спестят хората от лифтинг на лицето — всичко, което трябваше да направят, бе да се изчукат с проститутка и да излъжат най-добрата си приятелка.)

Отидох при Джен, която носеше синя копринена рокля със силно изрязано деколте, която се променяше от светлината (само 8.99 лири от един магазин до пазара в Лийдс — Джен и аз бяхме истински кралици на добрите сделки), къдравата ѝ руса коса бе събрана на върха на главата и само няколко къдрици обрамчваха лицето ѝ. Залепих една целувка върху топлатата ѝ буза и я обгърнах с мечешка прегръдка. Нежният лъх на парфюма ѝ се промъкна сред цигарения дим и изпълни сетивата ми. Усмихнах се. Този аромат не можеше да бъде сбъркан. Той беше на Джен.

— Честит рожден ден, скъпа — казах, подавайки ѝ плика с подаръците. Бях купила тридесет малки дреболии — червило, сенки за очи, калъфче за мобилен телефон, една синя чантичка и още, и още —

по един за всяка година, през която бе украсявала земята. — Хубав ли беше денят ти?

Най-добрата ми приятелка работеше като учителка в начално училище, но сега учениците бяха в междусрочна ваканция и тя бе имала целия ден само за себе си — да се наслаждава, че става на тридесет. Джен погледна любовно към Мат.

— Фантастичен.

— Надявам се, че се отнасяш с приятелката ми по начина, по който заслужава — казах на Мат, който си бе взел свободен ден, за да го прекара с нея.

— Естествено — отвърна той и се опита да се усмихне. Опитва се, но успя само да разтегне леко крайчетата на устните си. Когато ставаше дума за мен, усмивката не бе част от репертоара на Мат за изразяване. Колкото повече ме опознаваше, толкова по-малко се усмихваше, защото все по-малко неща харесваше у мен. За него това очевидно бе истинско мъчение, като се има предвид, че ние се виждахме доста често, поне два-три пъти в седмицата. Така беше откакто той и Джен станаха гаджета преди три години. Ние имахме стари спорове и разногласия, Мат и аз. Толкова стари, че сега не е необходимо да размишлявам върху тях, не и когато имаше нещо много по-голямо, за което трябваше да се тревожа. И по-точно човекът, който седеше до Мат.

Сърцето ми заби в неравноделен такт, а езикът ми пресъхна, когато се обърнах към Грег.

Очите ни се срещнаха и между нас премина вълна от леко прикрит ужас. *Говори, нареди ми мозъкът. Кажу здравей.*

Отворих уста и какво излезе?

— Е, Грег, момчето ми, как е хавата? Върви ли?

О, боже, говорех на кокни жаргон.

— Супер — отвърна сковано Грег. — Ти как си?

— Екстра — отвърнах, неспособна да спра с жаргона. Аз бях от Южен Лондон, не от Източен, тези думи няхаха място в моята уста.

— Радвам се да го чуя — отвърна той.

Извинявай, но не можеш ли да се държиш малко по-естествено? Преструвай се!, помислих си. *Мисля, че в Лийдс няма човек, който да не прочете по лицето ти, че сме правили секс... Помисли си жената, която имитираше кокни.*

Свалих палтото си и... нищо. Никой не прояви дори капка интерес. Толкова за онези цифри върху касовата бележка. *Престани* — опитах да обуздая сама себе си. *Това все пак е рожденият ден на Джен, нейният празник и фойерверките трябва да са за нея, а ти се опитваш да си ги присвоиш незаконно.*

Седнах засрамена в креслото срещу Грег, докато Мат и Джен отидоха до бара. Първите питиета тук винаги бяха за тяхна сметка, това беше традиция, защото така се бяха срещнали. В този бар, на този бар.

След като се отдалечиха на разстояние, откъдето да не могат да ни чуят, Грег почти се хвърли върху масата.

— Значи не си казала на Джен! — заключи настойчиво той.

— Да, Грег. И аз се радвам да те видя. Добре съм, благодаря, че попита. Прекарах чудесно през уикенда, благодаря, че попита — отговорих хладнокръвно. Така де, какво като бяхме правили този луд, луд секс? Това не му даваше право да се държи грубо. Да забрави, че преди всичко бяхме приятели.

— Какво? — намръщи се той.

Очевидно подейства.

— Не, не съм казала на Джен. Защо? Ти да не би да си казал на Мат?

Лицето му почервения. Не много, но достатъчно, за да се досетя, че се е раздрънkal. Вероятно му е казал, че най-накрая е счупил ключалката, която не можеше да отвори толкова време; че е посял семето си в полето, което не бе разорано; и разни други евфемизми, които биха объркали и най-образния агент по недвижими имоти.

— Всъщност не съм казал на Мат... Слушай, трябва да поговорим.

Тъкмо щях да кажа: „Не мисля“, но устата ми, която бе в пряка връзка със спомените от петъчната вечер, произнесе:

— Добре, говори.

— Не сега, по-късно. Когато си тръгнем. Ще кажа, че ще те изпратя до вас и не можем... — Той не довърши изречението и последва: — О, това е толкова просто. Всичко, което трябва да направиш, е да вземеш кабела и да включиш единия край в телевизора, а другия в твоето Hi-Fi. Просто. Стерео звук.

Какви ги бръщолеве този? Помислих си и в този миг Мат сложи четири халби бира на масата.

— Заповядайте. Но не бързайте, почакайте Джен, тя носи аперитивите.

Джен се върна с четири шота текила, четири парченца лимон и солница върху черна пластмасова табличка. Докато гледах текилата, в ума ми просветна реплика от филм: *Никой няма да излезе оттук жив*.

— Ние имаме едно малко съобщение — обяви тържествено Джен.

Бяхме се преместили в „Джъмбо“ — лъскав и моден китайски ресторант, закътан на „Викар лейн“. Масите бяха кръгли, с покривки в прасковен цвят, а в центъра на всяка имаше бели купички със соев сос и резенчета джинджирил в бели чинийки. Пред всеки стол върху прасковено розови салфетки лежаха порцеланови пръчки със сини китайски йероглифи. Започнахме с тост от скариди, пролетни рулца и дим сум^[1].

Вече бях сложила две парченца тост със скариди в устата си, за да ѝ попреча да избълва нещо, което щеше да им подсказва, че съм правила секс с Грег. Че съм била лошо момиче. Сладострастна пачавра. Истинска мръсница.

Докато Джен говореше, осъзнах какво още ме гложеше. Мат.

Откакто бяхме седнали на масата, той си играеше със своята тежка памучна салфетка и с клечките. Не бе разгърнал салфетката — или стискаше единия ѝ край или вдигаше пръчиците и чукаше с тях по масата, все едно бяха пръчки за барабан. Това не бяха движения на мъж, който е щастлив и се радва на новината.

Матю Шепърд никога не ми бе правил впечатление на нервен тип, но в момента ъгловатите му черти — силно очертани скули, тънки устни и прав нос, бяха още по-изострени от обикновено. Напрежение. Признавам, че крачката, която трябваше да направи, беше голяма. Да напусне комфорта и удобството на къщата, която обитаваше с Грег и Роки — другият им съквартирант, откакто е бил на 19 години, и да се пренесе при приятелката си в разрастващият се Алертън — това си бе наистина страшно. Да осъзнаеш, че второто ти детство е към края си,

наистина може да те уплаши. То плашеше дори мен. Но те бяха от три години заедно, бяха стабилни. Като скала. Ходеха сериозно.

Наблюдавах Мат, който гладеше ръба на салфетката, зелените му очи не се задържаха върху никого от останалите край масата. Той беше карамел. Знаех го в секундата, в която спрях очите си върху него.

Като малки с брат ми играехме на „сладката игра“. Един от нас си намисляше някой човек, а другият трябваше да го опише като някакъв вид шоколад. Например: „Ако мама беше шоколад, какъв щеше да е?“

— Слепена бисквитка, потопена в шоколад — малка и кръгла.

През следващите двадесет години Ерик порасна. Аз пък се усъвършенствах в играта. Тъй като открих забраненото удоволствие на сладкишите, моите шоколадови определения ставаха все по-детайлни. Можете да кажете толкова много неща за един човек още при първата ви среща, при първото ви „вкусване“ от него. За мен разговор от три минути бе достатъчен, за да определя какъв вид шоколад сте.

Това е обяснението защо Мат беше карамел. Той не беше шоколад и всички чувствени удоволствия, които доставя шоколадът. Вътре в себе си, в самата си сърцевина, той беше бучка твърд карамел. Нещо, което нямаше дълбочина. Под всеки слой нямаше нищо друго, освен още твърд карамел. Опитвайте колкото си искате и колкото сили имате — няма да намерите нищо друго, освен непроменим, неавантюристичен, твърд карамел. Да, Мат беше направен от най-висококачествени съставки — ръчно бито масло, плътна маслена сметана от естествено отглеждани крави, висококачествена тръстикова захар — но все пак си беше карамел. Аз харесвах карамел, харесвах и Мат, но просто имаше прекалено много от него, което трябва да погълнете.

Въпреки това харесвах Мат. И ако наистина се вслушах в себе си, щях да си призная, че нямам нищо против него, но той наистина бе прекалено едноразмерен. Все още не можех да разбера как Мат и Грег бяха приятели толкова дълго време. Грег беше мистър *Приключение*, Мат бе мистър *Скука*.

Двамата бяха приятели, откакто семейството на Мат се преместило от Донкасл в Шефилд, когато бил на девет. Бяха ходили в едно и също училище и се бяха записали заедно в университета в Лийдс. Как се бяха срещнали, никой от тях не можеше да каже.

— За мъжете историите за първата им среща не са важни — обясни Мат.

— Освен ако навремето не си свалил сестра му или гаджето му. Тогава със сигурност цял живот ще помниш боя, който си изял — добави Грег.

Не ги познавах достатъчно добре в тази област. Все още смятах Грег за сваляч, който бе стигнал толкова далеч благодарение на красотата си. А Мат... е, за него мислех *Твърд карамел, но трябва да го преглътна, защото Джен е луда по него.*

— Хайде, не ни дръжте в напрежение. Какво ще казвате? — попита Грег след дългата пауза, която изявлението на Джен предизвика.

Тя погледна Мат и се усмихна. Той ѝ намигна, сетне пребледня още повече.

— Мат ще се премести да живее с мен! — произнесе тържествено Джен, лицето ѝ пламтеше от щастие, а сините ѝ очи блестяха.

— Фантастично! — възкликнах аз. — Кога го решихте? Искam да знам всичко. — Трябваше да получа номинация за „Оскар“ за това изпълнение на ролята „жена, изненадана от новината“.

— Това е неговият подарък за рождения ми ден.

— Страхотен подарък, Мат. След него всичко, което купих, изглежда незначително. Е, добре, ще ви направя истински общ подарък, когато се съберете заедно.

— Искаме машина за капучино, видях няколко в „Хабитат“.

— Забрави за това! Ще получите картонени чаши с надпис „Поздравления!“, дами и господа! — пошегувах се.

Нещо липсваше. Гласът на някой, мнението, поздравленията. Нямаше ги.

— Ти какво мислиш, приятел? — обърна се Мат към Грег.

Всички се обърнахме към него. Ръцете му замръзнаха на половината разстояние от устата в мига, в който вземаха тост със скариди от чинията и ги поднасяха към нея, а очите му се заковаха в Мат.

— Е? — повтори Мат.

— Съжалявам. — Грег свали парченцето препечен хляб със скарида. — Това беше шок... хм, но приятен шок. Всъщност е страхотно. Приятно ми е да го чуя, радвам се за вас.

В ярък контраст с моето изпълнение, Грег беше ужасно слаб актьор. Щеше да бъде уволнен дори от масовката.

— Кога смятате дааа... да го направите? — попита с равен глас той.

— Този уикенд. Другата седмица имам работа в Париж за десетина дни. Вече казах на Роки и той е съгласен. Дори ми опрости наема за последния месец.

— Супер. Ще трябва да си намерим нов съквартирант — отговори Грег. Отново монотонно и без емоция.

— Вземете момиче — предложи Мат. — Дори да не е свободна, сигурно ще има самотни приятелки. Това ще бъде добра мина за свалки. — Съветът му бе придружен с леко намигане на лявото око.

Стомахът ми се сви. Очите на Грег се стрелнаха към мен, а аз насочих погледа си към чинията.

Защо, по дяволите, не се качиш на масата и не обявиш „Всъщност вече изучах Амбър преди два дни?“, помислих си. Беше напрегнато, но дори аз престанах да се правя на кокни.

Никой не проговори. Всеки гледаше в чинията си или в средата на масата, докато мълчанието и тишината тъчаха мрежа около нас. Седяхме в пашкула си от мълчание, обградени с щит и защитени от шума в ресторанта. Някой сервираше храна, някой вдигаше чинии.

Осъзнах, че ако тази тишина продължи, бях длъжна да кажа нещо глупаво, за да разведрия атмосферата. Но единственото глупаво нещо, което ми идваше, включваше мен и Грег в леглото.

— Да си поръчаме шампанско — предложих. — Да пием за Джен, най-младата от нашата четворка, която вече е половин пенсионер, като нас, и за новия етап на вашата връзка.

Джен се усмихна, Мат пребледня. Тягостно. Той не само беше карамел, той беше твърд карамел. Преди всичко не бе дал пукната стотинка за любимата си. Това бе ясно изразено в подаръка му за рождения ѝ ден. Какъв по-евтин подарък може да измисли човек на партньора си, освен да живеят заедно?! Всъщност дори се облагодетелстваш — получаващ връщане на данъци, тъй като

започвате да делите сметките си наполовина. Но не, няма да мисля така, няма да бъда гадна, нали?

— Ние с Грег ще платим — добавих аз и го погледнах.

— Да, разбира се — отвърна бързо и с благодарен поглед той. — Разбира се. — Очевидно бе готов да плати всичко, за да изтрие първоначалната си реакция на „радостните“ новини.

По едно ястие, бутилка шампанско, след това няколко бири „Тайгър“, ние платихме сметката и се приготвихме да си вървим.

За пръв път, откакто Мат и Джен бяха гаджета, на масата между нас цареше напрежение. Цялата вечер премина под стрес и напрежение. Аз и Грег. Грег и Джен. Джен и Мат. Само Мат и аз нямахме спор помежду си, макар че той щеше да се притесни и ядоса, ако знаеше, че Джен бе споделила новината с мен, преди да каже на Грег.

Въпреки шампанското, въпреки че всеки от нас изкопа най-смешните си истории, които ни накараха да се смеем високо и шумно, само и само да докажем, че се Забавляваме (с главно З), трийсетият рожден ден на Джен не беше хубав. Нито весел, нито перфектен. През цялото време Мат и Грег комуникираха мълчаливо през масата, водейки някакъв вид мълчалива кавга. Джен сякаш не забелязваше нищо. Тя беше странна: нещата, които бяха очевидни за повечето хора, сякаш минаваха покрай нея, без да привлекат вниманието ѝ. Мислех си, че моментално ще отгатне какво се е случило между мен и Грег, а тя дори не заподозря нещо.

Тяхното такси дойде първо, те се качиха и отпътуваха. Веднага след като изчезнаха от погледа ни, Грег наведе главата си и я удари в масата.

— Тъпо (бам), тъпо (бам), тъпо (бам).

— Не беше чак толкова зле — успокоих го със симпатия аз.

Той спря да удря главата си и ме изгледа навъсено.

— Права си, не беше толкова зле. Беше направо ужасяващо. Не мога да повярвам, че реагирах така. — Отметна косата си от лицето.

— Причината бе шокът, всички реагираме различно.

— Просто... ако можех... — За миг изглеждаше опустошен, сякаш бе изгубил нещо много важно. — Няма значение. Хайде да

излезем и да си хванем такси. — Загледа ме настойчиво. — След това ще говорим, ако все още искаш.

Дръж се небрежно, помислих си, като вдигнах рамене.

— Добре, съгласна съм.

Леденият нощен въздух ме преряза като шамар насред целувка. Беше станало още по-студено. Сгуших се плътно в палтото си, обгърнах с ръце раменете си, за да запазя топлината... и да не се поддам на порива да набутам Грег в най-близката кола и да го възседна. *Еха! Познайте кой не трябваше да пие още една последна бира!*

— За какво искаш да говорим? — попитах невинно, наблюдавайки го през кичурите на бретона си.

— Ти как мислиш? — *Нима не разбираш?* — мълчаливо говореше лицето му.

Не казах нищо, просто го гледах. Той пристъпи по-близо към мен, хвана лицето ми с двете си ръце и ме целуна. Тази целувка беше различна от първата в петък вечерта. Страстна, пламенна, възбуждаща. И вече позната. Вътрешните ми органи буквално се разтопиха.

— Искях да го направя през цялата вечер — въздъхна той, като подпря челото си в моето.

— Освен когато не се държеше странно с Мат и Джен.

— Не, исках да го направя и тогава, само трябваше да се изолираме. Когато влезе, облечена с тази рокля... — Грег отново ме целуна. Плъзна ръката си под палтото ми, обви талията ми, притисна тялото ми към своето, докато целувките му станаха по-настойчиви и по-нетърпеливи. Той прекара пръсти през косата ми и целуна устните ми. Сетне целуна бузите, лицето, шията, брадичката, клепачите, челото, сякаш искаше да ме погълне цялата. Сякаш искаше да ме изяде с целувките си.

Затворих очи. Беше божествено. Като да изям любимия си шоколад, чувствайки го как се разтапя в устата ми, как гали вкусовите ми рецептори, как се хлъзга навътре...

— Но ти не се обади! — Божествен или не, той не бе издържал 48-часовия тест.

Грег зарови глава в шията ми.

— Не бях сигурен, че и ти ме желаеш — промърмори през целувките. — На другата сутрин беше толкова студена, че си

помислих, че искаш да забравиш.

Студена? Откога думите „Ще ти извикам такси.“ се определяха като студени?

— А ти не искаш ли да забравиш? — попитах.

Той рязко спря целувките, блуждаещата му ръка прекъсна опознаването на тялото ми и ме погледна право в очите.

— Защо? Ти искаш ли?

— Аз познавам твоето МО — отговорих.

— Какво? — Той отстъпи крачка назад и ме лиши от топлината на тялото си.

— Знам твоя „модус операнди“. Знам как действаш.

— Запознат съм какво е МО, но благодаря за разяснението, все пак. Не разбирам какво имаш предвид.

— Имам предвид, че познавам навиците ти. Виждала съм погрома, който оставяш след себе си, когато очароваш някое момиче, убедиш се, че тя мисли единствено и само за теб, влезеш под кожата ѝ, побъркаш я, сетне я баламосваш няколко седмици със сватбени мечти, докато не си хванеш друга.

Лицето му бе като празно платно, очите, които ме гледаха, бяха стъклени.

— Превърнах се в поредната резка върху таблата на леглото на Грег Уолтърсън. Но не искам това да се превърне в нещо, което ще унищожи нашето приятелство или ще изложи на риск връзката на Джен и Мат.

Звучеше внушително, можех да говоря по този начин по-добре от всеки друг.

— Значи искаш да забравиш случилото се? — попита той. Гласът му бе безжизнен както по-рано тази вечер.

— Такси? Вие ли сте поръчали такси? За... за Хайд Парк и Хорсфорт? Грег и Амбър?

Обърнах се към мъжа, който бе подал главата си от една бяла кола с надпис „такси“ на покрива.

— Това сме ние — казах и се упътих към задната врата.

Грег стоеше и гледаше втренчено празното място, на което бях стояла преди миг. Сетне заобиколи бавно колата отпред, подмина предната врата и влезе през задната. Надявах се, че ще седне отпред — тогава щяхме да можем да се пренебрегваме по-ефективно.

Шофьорът се упъти на североизток, покрай високите сгради, които познавах от години. Остаряваха и се разпадаха, сетне биваха разрушавани и построявани отново. Това беше великолепен град. Особено нощем. През нощта не можеш да видиш грозотата — има само блестящи светлини, полусенки, хора без лица, скрита архитектура. Като калейдоскоп. Завърташ насам, завърташ натам, винаги едни и същи елементи, но никога един и същ образ, една и съща конфигурация.

Тъй като приближавахме мястото, където живееше Грег, което бе първата ни спирка по пътя извън града, аз се обърнах към него. През последните няколко километра пътувахме в пълно мълчание. Но тишината не бе приятната тишина от петъчната нощ, нито неудобната тишина от по-рано тази вечер. Това беше намусената тишина на мъж, укорен за поведението му в една игра, в която жените обикновено бяха подчинени на чара му. Досега нито една жена не бе отхвърлила Грег заради репутацията му, след като бе преспала с него. Тя обикновено приемаше миналото му — след това се опитваше да го промени.

В интерес на истината не само той се мусеше. Аз също бях сърдита и засегната, защото продължавах да се чудя дали не се опитва да се прави на тийнейджър. Познавах мъже, готови да минат през огъня, за да зърнат женски гърди, а този мъж дори не се опитваше да измисли някоя лъжа, пък била тя и клишето колко съм специална, за да се опита да ме съблече. Бях намусена, защото той очевидно не бе обзет от отчаяното желание да спи отново с мен.

— Тъй — прочистих гърлото си, но той продължаваше да ми показва тила си. — Какво си казал на Мат за нас? Искам да знам, за да не допусна някоя грешка.

Грег неохотно се обърна към мен, наведе презрително леко извития си нос и ме погледна.

— Казах му, че съм срещнал жена, която наистина харесвам, но няма да кажа нищо на никого, защото... — Той се засмя, сетне се обърна към прозореца. — Защото не съм сигурен какво чувства тя. Все още.

[1] Китайско блюдо, малки хапки или тост сандвич с телешко, пилешко, свинско, зеленчуци, скариди и др. — Б.пр. ↑

6. СВОБОДЕН ДЕН

Днес няма да ходя на работа.

Няма да ставам от това легло, няма да напускам този апартамент и няма да ходя в онзи офис.

След вчерашния ден Рене можеше да си спомни защо ме бе взела на работа. Цял ден щеше да вдига телефона и да търпи отношението на Марта, а това може би щеше да ѝ помогне да си спомни.

Вчера Рене направи каквото трябваше и отмени срещата, сетне се върна след избухването и остави огромна кесия с „Малтесърс“ на моето бюро. Тя бе изключително мила и дори отговаряше на телефона, без да погледне първо към мен, което беше нейният начин да каже „извинявай“. Никога не говореше, но при нея действията често говореха по-ясно от думите. Всъщност действията ѝ заместваха думите.

Тя се бе извинила по своя си начин, но днешният ден щеше да бъде нещо като напомняне за моя принос към офиса. Колко безполезна съм била и съм. *Какво не ти е наред? Опитах се да се вразумя. Да не би някакъв демон да е обсебил съзнанието ти? След съботната сутрин през ума ти минават поне по пет зли мисли на една нормата.*

Придърпах завивката си и се завих през глава, скривайки се от светлината, проникваща през прозорците. Миналата нощ не бях пуснала завесите и сега светлината в комбинация с текилата, бирата и шампанското притискаха черепа ми. Нуждаех се от галон вода, после да поспя още десет минути или щях да бъда начумерена целия ден.

— Нямаш ли чувството, че някой използва главата ти за футболна топка? — попита със страдащ глас Грег.

Не го исках, честно, кълна се в бога! Просто се случи. (Мисля, че фразата „просто се случи“ беше фраза, изричана от онези, които са били заловени и не могат да измислят никакво подходящо извинение, а само че просто се е случило.) След онези думи в таксито, които бяха почти комплимент, и мисълта, че колкото по-дълго отлагаме нещата,

толкова по-трудно щеше да бъде да се върнем отново в релсите на приятелството ни, трябваше да му кажа:

— Виж какво, хайде да отидем у нас и да поговорим.

Грег сви рамене, кимна наполовина, нещо като неизречено „както кажеш“, затова наредих на шофьора да кара право към Хорсфорт...

Влязохме в моя апартамент и той се държа като гост, който за пръв път идва тук. Промъкна се в коридора, изчака ме да светна лампите и да пусна радиото. Дори ме последва в кухнята, но остана на прага като някакъв вампир — неспособен да влезе без специално позволение.

— Кафе? — попитах.

— Благодаря — промърмори от мястото си, облегнат на рамката на вратата.

Направих му кафе — чисто, без захар и когато се обърнах да му го подам, открих, че стои точно зад мен. Подскочих леко, защото не бях чула да приближава, сетне му подадох голямата синя чаша. Той я взе и я остави на плота.

— За какво искаш да говорим? — попита. Отмести един кичур коса от лицето ми и остави ръката си там. Правеше го често, твърдейки, че искал да вижда очите ми, докато му говоря. Вместо да шляпна леко ръката му, както правех обикновено, аз я хванах и я преместих. Очите му изглежда регистрираха желанието, което бушуваше в мен.

— Ами, ние... — започнах.

Грег наведе глава и целуна шията ми.

Въздъхнах тежко, тъй като тялото ми потръпна от желание.

— Ние наистина не трябва...

Той свлече роклята, както и презрамката на сутиена и целуна рамото ми.

— Наистина не трябва да правим това.

Грег отмести косата ми на другата страна и залепи своите сочни устни на врата ми. Тялото ми отново потръпна.

— Трябва да поговорим...

Той свали роклята и презрамката и от другото рамо и сложи устните си и върху него.

— Трябва да поговорим за това как... ами... как това ще се отрази...

Езикът му премина по деколтето ми, колената ми омекнаха и станаха на каша.

— Как ще се отрази върху... върху връзката на Мат с Джен.

Езикът му спря да се плъзга. Той също замръзна. Сетне вдигна глава с въздишка.

— Да ти кажа честно, Амбър, хич не ме интересува как това ще се отрази върху връзката на Мат и Джен. Не ми пука за връзката на Мат и Джен, ясно? Интересуваш ме ти.

— Наистина?

По лицето му премина изумление.

— Но да, разбира се. Защо си толкова изненадана?

Успях да задържа думите „Защото ти си курвар“ да излязат от устата ми и свих рамене.

— През последните три години ти се превърна в моята най-добра приятелка. Изслушваше ме, даваше ми съвети, грижеше се за мен в трудните моменти, дори когато не правех нищо в замяна. Така че, да, пука ми за теб. В петък вечерта, имах намерение да ти кажа как се чувствам. И да оставя на теб да решиш както ще правим. Но докато седях тук, не успях да измисля нищо. Три години бях разговарял с теб за какво ли не, но в онзи момент се борих да намеря правилните думи, така че вместо това те целунах. А това доведе до... ти знаеш до какво. Когато на другата сутрин се събудих и те нямаше, се паникьосах. Помислих, че съм прецакал всичко.

— Значи не е било вследствие на алкохола? — попитах аз. *Алкохолът и желанието да ми вдигнеш краката и тази нощ.*

— Е, бях малко ядосан, защото никога преди не бях ухажвал и свалял жена цели единадесет месеца. Обикновено след два месеца се отказвам. Максимум три, ако наистина е много специална.

— Ти си ме свалял единадесет месеца? Да бе, да, сигурно — разсмях се аз.

Грег се наклони леко, заклати се на токовете на кафявите си кожени обувки, скръсти ръце на гърдите, а в очите му заиграха закачливи пламъчета.

— Знаеш ли, ако го каже някоя друга, ще си помисля, че се прави на свенлива, но като го казваш ти, знам, че си сериозна.

— О, това вече звучи като обида.

— Има съобщения от рода на „Скучно ми е, може ли да намина?“, които изпращаш на едно момиче, преди тя да си помисли, че я харесваш или преследваш.

— Аз си мислех, че сме приятели — отвърнах.

— Добре. А какво ще кажеш за милионите пъти, когато минавах след работа да те взема да хапнем? Или се самопоканвах на вечеря? Не каза ли ти в петък, че на практика и без това си живея тук?

— Просто си помислих... — Загубих гласа си. Добре де, когато вече знаеш, тогава е очевидно. Ако някоя приятелка ми бе описала неговото поведение, щях да кажа „Той те сваля!“, но когато става дума за теб самата, тогава е различно. Различно е и когато това сме аз и Грег.

— Може би трябваше да ти пратя съобщение по имейла, за да ти кажа, че смятам да те целуна.

— Не мисля така.

— Знам, и това е една от многото причини, поради които те харесвам. — Той приближи към мен. — Амбър, казвам го само за да знаеш — смятам да те целуна... Точно... сега.

На сутринта светлината ме накара да се покрия. Чувствах се... гола. Всъщност бях гола. Но това беше друга голота. Сексът беше голата голота. Утрото след секс бе емоционално голо, непокрито и изложено на показ.

Грег ме познаваше, но сега знаеше повече за мен. Знаеше как се движа по време на секс, знаеше звуците, които издавам, когато стигам до оргазъм, знаеше как се изкривява лицето ми. Знаеше много повече за мен, а аз не бях сигурна дали ми харесва.

— Да разбирам ли, че няма да ходиш на работа? Или? — попита Грег.

— Или какво?

— Взех си свободен ден. Знаех, че този ден ще бъде отписан.

— Много умно. — Това означаваше, че щеше да остане. Вероятно целия ден. Не че исках да си отиде, просто не бях сигурна дали искам да остане. — Ще трябва да изчакам до десет, за да се обадя.

— А след това? — Грег надникна изпод юргана.

— След това какво?
— Искаш ли да си отида?
— Защо? Ти искаш ли?
— Мога да лежа гол с теб целия ден.

Ще приема, това за „не“.

Под юргана беше много задушно: застоялата пот и алкохолните пари правеха въздуха гранясал и болнав. Отхвърлих завивката, за да пусна свеж въздух, но моментално се сгърчих от ярката светлина. Грег се бе залепил за мен, тялото му бе като моя втора кожа, а сочните, меки като бебешко желе устни, докоснаха с целувка рамото ми.

— Разбира се, бих могъл да разнообразя това голо излежаване с пристъпи на интензивно сексуално действие — добави Грег.

Не отговорих. Това не бе от нещата, които казваш, освен ако не си много печен в ритуала на флирта. Нещо, което аз не бях.

— Знаеш ли кое е най-доброто лекарство за махмурлук? — продума той след няколко минути, изпълнени с нефлиртуваща тишина.

— Не ми казвай, знам едно... вероятно е пристъпи на интензивно сексуално действие?

— Точно! Позна! — отговори Грег.

Ръката му гладеше корема ми. Ръката на Грег. Моят приятел. Другарчето ми. Ръката му галеше корема ми. *И, ох, ох, галеше мен. Движенията се превърнаха в ласки. Той се притисна силно към мен. Той искаше да прави секс.*

— Добре ли си? — попита. Очевидно бе почувствал как тялото ми се напрегна. — Искаш ли да престана?

— Защо бих искала да престанеш? — отвърнах искрено.

— Сигурна ли си?

— Ъ-хъ — измучах.

— Ще си взема презерватив — той стана от леглото и изчезна да търси дрехите си, които все още бяха в кухнята.

Ако му кажех, че в дървената кутия за бижута върху нощното шкафче имаше дванадесет кондома, които купих в неделя, щеше да си помисли, че съм очаквала това да се случи. А аз не бях очаквала. Наистина, честно. Просто исках да бъда подготвена. В петъчната нощ няхах нито един, така че онези, които използвахме, бяха на Грег.

Какво правиш? Запитах се строго. Защо ще правиш секс с Грег? Отново.

Наистина никога не бях мислила за него по този начин. Честно. Ако бях, не бих допуснала да ме види с подпухнали очи, размазан по лицето грим и разрошена коса, каквато бях след първата ни нощ, когато той остана при мен. Не бях мислила за него по този начин, докато не ме целуна. А дори и тогава не беше, защото той ме целуна, а защото някакъв мъж ме целуна, пък аз бях на пост и молитва от толкова дълго време, че в този миг вероятно щях да скочи в обятията на всеки мъж, който и да е той, стига да ми намигнеше. Но сега не бях сигурна дали се чувствах по същия начин. Можех да бъда напълно безразлична към него в един миг, а в следващия да разкъсам дрехите му и да се възползвам от тялото му.

Например снощи. В моята кухня (в моята кухня!) той нямаше намерение само да ме целува, както се оказа. Той смяташе също така да вдигне роклята ми, да смъкне бельото ми, да ме вдигне и постави върху плота, за да бъда на подходящата височина. А аз имах намерение да му отговоря като разкопчая колана и ципа на панталоните му, докато го целувам яростно в отговор. Направихме го по страховит, безумен, трескав начин, подобен на сцената, в която Майкъл Дъглас облада Глен Клоуз във „Фатално привличане“.

След това доста време стояхме там, като се държахме, прегръщахме, целувахме, галехме косите си взаимно, смеехме се, че само преди петнадесет минути почти не си говорехме, а след това се награбихме и похитихме. След смеха и ласките, се съблякохме и го направихме пак на пода в кухнята. Лудост. Не можех да определя как се чувствах. Харесвах физическия контакт, но не харесвах да се събуждам след това и да откривам, че лежа до Грег. Защо? Защото не го харесвах? Бях спала с него, значи го харесвах. Или защото той бе много добър в тази работа? Беше сложно. Объркващо. Хаотично. Беше всички неща, които избягвах в моя живот и бях станала експерт в това.

Бях се постарала да огранича невротичните си изблици до работата и филмите. Бях чула подобна реплика в една телевизионна програма, където се казваше, че тайната за създаването на добра връзка е „да направиш всичко, за да скриеш лудостта“. И аз, в повечето случаи, бях доста добра в уменията си да скрия лудостта. Да не показвам колко невротична, несигурна и драматична можех да бъда. Сега обаче бях оглушителен взрив наред едно място, наречено Невроза, пред което Сити центърът на Лийдс би изглеждал като

призрачен град. Тук имаше толкова много различни нишки от емоции, които се преплитаха, разминаваха и връзваха, че не можех да открия поне една, която да последвам от началото до края. Изглежда не можех да дешифрирам как се чувствам.

Ударих с ръка челото си, опитвайки се да наблъскам малко разум в главата си. Спри това. Спри го сега, веднага.

Грег се върна точно в този момент, спря на прага и ме загледа. Не защото бях най-сексапилното нещо, което някога бе виждал, а защото си удрях главата. Спрях на секундата и свалих ръката си колкото се може по-неподозрително. Усмигнах му се невинно. Очите ми преминаха по цялата дължина на тялото му: кожа като бледо злато, почти гладки, обезкосмени гърди, съвсем леко загатнато коремче, къса тъмна растителност, която започваше малко под корема и най-удивителния мъжки атрибут. *Погледни го!* Трябваше ли да го изгоня, защото вътрешно исках да бъда невротичка? По дяволите, дори аз не съм чак толкова разумна.

— Какво мислиш за решението на Джен и Мат да живеят заедно?
— попита ме няколко часа по-късно Грег. Преди това бях изтичала за мляко и вестник. На свой ред той изтича до магазина, защото се нуждаеше от сандвич с бекон, а всичко, което можех да му предложа, беше кетчуп.

— Доволна съм, разбира се — казах, отгръщайки вестника на страницата с програмата за телевизията. — Те нали точно това искат. Сватбата няма да закъснее.

— Мислиш ли? — отвърна Грег.

Лекият фалцет в гласа му ме накара да оставя вестника и да се съсредоточа върху него. Той беше като един човешки остров сред море от вестници на пода ми.

— Защо каза това?

Грег прекара ръка през косата си.

— Познавам Мат, откакто се помня. И единственото нещо, което ангажира съзнанието му повече от три години, е как да стане по-висок, въпреки че растежът му спря, когато чукна деветнайсет години.

— Ти смяташ Мат за маниак?

Грег кимна.

— Присмял се хърбел на щърбел.

— Знам, че създавам впечатлението, че съм... как ще го наречеш ти?... Казанова (*не, всъщност създаваше впечатлението, че е мъжка курва, но това да си остане между мен, вас и Светия дух*), но... — Неочаквано стана сериозен. — Всъщност съм имал една много дълга връзка. Продължи цели шест години.

Извънредни новини! Как така са успели да останат незабелязани сред всичко, което знаех за него! Уж твърдеше, че е най-добрият ми приятел, а сега изведнъж ми признава това? Все едно Джен да ми признае, че е била омъжена, преди да дойде в колежа. Нямах никакви въпроси към него, не знаех какво да го питам.

— Мат никога не е имал толкова дълга връзка.

— Може би Джен е жената за него? — Помислих си какво казах току-що и се разсмях. — Какво казах? Разбира се, че **Тя** е единствената. И ако той я нарани, аз лично ще го разделя от капачките на коленете му!

Грег се разсмя. Но като осъзна, че не се шегувам, млъкна.

— Цялата работа изглежда доста прибързана. Тя не познава добре този човек.

— О, значи три години са прибързана работа? Какво става, Грег?

— Нищо, предполагам. Сигурно ми е трудно за приема идеята, че Мат повече няма да живее с мен. Живял съм с него повече от 12 години.

— Все някога трябва да се разделите — казах.

Вероятно му беше трудно да прекъсне връзката си с Мат. За мен беше по-лесно — Джен и аз спряхме да живеем заедно веднага след като тя завърши колежа. Нейният курс бе четиригодишен, така че живях с нея, докато учеше. Сетне тя се премести при приятеля си, но живяха заедно само шест месеца, през това време аз се върнах в Лондон за девет месеца и живях при родителите ми. Когато се преселих в Лийдс, тя си бе купила апартамент в Алертън, а няколко месеца по-късно и аз си намерих жилище в Хорсфорт. Така че не изпитах онова дразнещо безпокойство от раздялата, което явно глождеше Грег. Вероятно това бе в моя полза — бях научила повече неща за Джен, защото тя не бе прекарала с Мат толкова време, колкото с мен. Същото се отнасяше за Грег и Мат. Обясних му го.

— Предполагам, че е така — съгласи се той. — Освен това и аз може да съм срещнал някоя.

Ти просто не можеше да си тръгнеш, нали?, помислих си. *Трябваше да дойдеш и да развалиш всичко, като замесиш и секс!* Фокусирах се върху вестника пред мен. Колкото повече се концентрирах, толкова по-бързо буквите се изплъзваха, сякаш отчаяно не желаеха да бъдат прочетени.

— Е, не съм ли? — попита Грег.

— Какво да си? — започнах да си играя с меките гумени бутони на дистанционното. Те поне не танцуваха пред очите ми.

Той грабна дистанционното от ръката ми и спря телевизора, сетне грабна вестника и го хвърли настрана. Когато приключи с дразнителите, обсебващи моето внимание, седна със скръстени крака пред мен.

— Срещнах ли някоя? Някоя, с която бих могъл да се излизам и да я нарека гадже?

Понечих да отговоря, но той добави:

— И да не си посмяла да отговориш „Не знам, срещна ли?“

Затворих устата си.

— Амбър, знам, че си имала половината мъже в Лийдс, след като...

— Подиграваш ли ми се? — прекъснах го аз.

— За какво? — Той се намръщи.

Беше сериозен. Сигурно искрено вярваше, че си водех списък с мъжете. Или беше най-добрият актьор на земята (но както всички открихме миналата вечер, това не бе вярно).

— Нищо. Няма значение.

— Вече сме възрастни. Трябва да решим дали това ще ни доведе донякъде, защото не сме обикновени, случайни познати, виждаме се от толкова време с Мат и Джен. Трябва да решим. Какво става между нас?

Ами и аз не знам, мамка му!

Преди осемнайсет месеца бях взела решение да бъда сама и целомъдрена и до този момент се придържах към това си решение. Наистина ли се нуждаех от този мъж, от Грег, който да ме отклонява от правия път? Да продължи да ме изкушава в леглото (или на пода в кухнята) с такъв секс, за който преди само си въобразявах, че

съществува? Да продължи да тъче нишките на смут и объркване в моите чувства?

— Разбирам — отговори на моето дълго мълчание той. — И както се казва във „Fast Show“ — ще си взема палтото. Ще ти спестя бъдещи разочарования.

— Харесвам те. Много — избълвах в отчаянието си да го спра да не си отиде, — но...

— Но си мислиш, че съм отрепка и ще се отметна в мига, в който започнеш да ми вярваш.

Добре казано, нищо че си го казваш сам.

— Нещо такова.

— Амбър, откакто осъзнах колко силни чувства имам към теб, не съм бил с никоя друга.

Вдигнах една вежда с недоверие и удивление. Нима беше забравил с кого говори в момента? Нима беше забравил, че веднъж наблюдавах как започна да флиртува с една луда жена, която седеше с лудия си приятел в една кръчма?

— Тя не се брой, защото беше луда и си мислеше, че ще се ожени за нея след два дни, но аз бързо си взех поука. Това е истината.

При тези думи вдигнах и другата вежда.

— Опитах се — протестира той, — защото мислех, че искам връзка, но всъщност не исках. Аз исках връзка с теб. Така беше.

Ако имах още една вежда, щях да вдигна и нея. Вместо това направих физиономия, изразяваща недоверие и скептицизъм.

— Добре де, но тя не се брой. Тя ме сваляше цяла вечност и аз се почувствах задължен. Това беше жест на милост.

— Точно! — съгласих се. — Колко още жестове на милост ще направиш, Грег?

— Нито един, ако съм с теб.

— Вярвам ти. Вярвам, че го мислиш и че нямаш намерение да ме мамиш, но какво ще стане, ако някой започне да те сваля. Какво ще стане, ако се скараме? А ако си пьян? Има толкова много „ако“, когато става дума за теб и за секс. Не искам да имам нищо общо с това.

Грег потъна от срам, сви се на пода. Обгърна ни тишина, абсолютно различна от булото, с което се бяхме завили предната нощ. Накрая бръкна в задния си джоб и измъкна малка книжка.

— А какво ще кажеш да ти дам правата върху това?

Боже, той *никога* не бе имал истински малък черен бележник^[1].

— Ти ще го пазиш, докато се разделим. Ако издържим, да речем шест месеца, ще го изгориш.

Грег остави подвързания с кожа бележник в скута ми, сетне седна отново, като ме наблюдаваше с чисти, пронизващи, страстни очи, очаквайки моята реакция на това си действие — да повери в ръцете ми своето минало, настояще и бъдеще.

Първата ми инстинктивна реакция бе да го прелистя и да видя дали познавам някои от имената. Вторият ми импулс бе да го прелистя и да видя колко имена има в него, колко жени бяха минали и отъпкали пътя, по който и аз вървах сега. А третият ми импулс бе да проверя дали името ми е в него.

— Аз присъствам ли тук?

Той поклати глава.

— Дори преди да се влюбя в теб, ти бе прекалено специална за този бележник.

— С други думи знаеше, че няма да се поддам и затова не е било нужно да си губиш времето да ме вписваш.

Грег плесна удивено с ръце.

— Аз току-що ти предадох целия си предишен сексуален живот, а ти роптаеш дали си в него.

Справедлива забележка. Завъртях малкия черен бележник в ръцете си, галейки меката кожена подвързия. Беше топъл и леко прегънат, страниците бяха изтъркани от употреба.

— Не мога да повярвам, че имаш малък черен бележник.

— Вече нямам, ти имаш.

— Не знам дали искам да нося подобна отговорност.

— Това е единственият начин, който мога да измисля, за да ти докажа, че съм сериозен. Не искам нито един човек, чието име е в този бележник. Искам само теб.

— А номерата в мобилния ти?

Цветът за миг напусна лицето му. Имаше ясна йерархия на жените, които бе свалял или искаше да свали. Ако я харесваше, отиваше в черния бележник, но ако я харесваше много, отиваше в мобилния му телефон.

Подадох му бележника.

— Да забравим за това. Все още можем да бъдем приятели.

Потреперих леко, докато му връщах сексуалната свобода. Но, какво беше това? Нещо се развълнува в гърдите ми. Вихрушка от емоции и чувства, които не можех да формулирам. Вероятно главно ревност и тъга. Ревност, която бе очевидна. Тъга, защото, ако той си вземеше обратно бележника, нашето приятелство щеше да се основава на знанието ми, че не му пука достатъчно за мен, че да се откаже от кръшкането и безразборното чукане; а той щеше да знае, че аз бях прекалено дребнава, че да му позволя да запази телефонните номера на няколко други жени.

— Добре — отвърна Грег, но не посегна да вземе бележника. Никакво движение. — Ще запиша всички номера от телефона върху лист хартия, ще пъкна листа в бележника и ще ги взема, ако се разделим. (Вярата, която имаше в мен, беше поразителна. Ако се разделим, наистина ли смяташе, че ще му върна обратно сексуалния живот? Щях да изгоря листа. Без да се замисля).

Реакцията му не беше: „Ще ги изтрия всички“, но не бе и „О, забрави за това“. Така че топката отново беше в моето поле. Аз трябваше да реша дали да продължим или не.

Не можех да мисля при тези условия. Нямаше го разсейващият звук от телевизора, нямаше шоколад в ръката си... А последния път, когато се бях опитала да работя под напрежение без тези помощни инструменти, бях предложила на Грег да му извикам такси.

— Не мърдай. Връщам се веднага. Ти просто не мърдай и не си отивай, стой там, където си — наредих му аз.

Той кимна. Изправих се и излязох от стаята. В кухнята отидох направо при хладилника, отворих го и извадих огромния шоколад, който Рене ми бе донесла преди няколко седмици от Копенхаген. Това беше висококачествен продукт, който пазех за специални случаи — не ежедневното парче шоколад, което обикновено ядях. Разкъсах дебелата, жълта обвивка, направих същото и с плътното златно фолио вътре. Вдигнах голямото парче шоколад към носа си и вдъхнах дълбоко. Миризмата на масло и какао, смесено със захар, мляко на прах и емулгатори, изпълни обонянието ми. *О, да, сега е по-добре.* Вдъхнах още веднъж. Сетне отчупих голямо парче. Пъкнах го между устните си и отхапах. *О, ооох, да!* Цялото ми тяло се отпусна, когато вкусът изпълни устата ми. Сега вече можех да мисля. Наистина.

Грег.

Грег и аз. Вероятно си струваше да опитаме.

Не че не бях заинтересована. Всъщност бях, малко. Само малко, обаче. Със сигурност недостатъчно, че да рискувам всичко. Но, ако сега му кажех „не“, той щеше да го приеме буквално. Повече нямаше да видя дори очите му. Не и в този случай. Щях да се превърна в Кристин Скот Томас от „Четири сватби и едно погребение“, навъртаща се около мъж, който е тръгнал с друга жена, докато аз щях да играя ролята на предана приятелка.

Напъхах още едно парче във вече пълната ми със сладост уста.

Това ли исках? Исках ли Грег да шепти името на друга жена, сякаш това бе най-вкусното нещо, което някого е влизало в устата му?

Мисълта се оформи бавно, но ясно: **Не**. Въобще не исках подобно нещо.

Всъщност повече, отколкото не исках Грег сега, повече отколкото не го исках въобще, аз не исках той да ходи, с която и да е друга жена. *Освен това не всеки ден човек получава най-голямата и най-хубавата торта в Йоркшир. Все едно някой производител на шоколад да е направил шоколад само за мен — шоколад „Амбър Нектар“. Само за мен... Добре, сега спри, или ще се пръснеш от вълнение. Връщай се към основния въпрос.*

Грег. Изключително и само за Грег. Изядох още няколко парчета, за да съм в пълна безопасност.

Върнах се в дневната. Той бе изпълнил каквото му бях наредила: не беше мръднал от мястото. Нито на милиметър. Това бе добър знак, нали? Вече правеше каквото му казвах. Като го накарам да се съобразява с малките неща, постепенно ще последват и големите, като например да не ме мами с други жени. Върнах се на мястото си на дивана и отново седнах със скръстени крака.

— Продължавай, сложи си номерата, където искаш.

След десет минути Грег бе оставил само петнадесет (петнадесет от деветдесет и пет) номера в телефона си — изпитах огромно удоволствие да го наблюдавам как трепва, докато трие всеки номер — а аз имах три листа, изписани с женски имена и телефонни номера, които щях да пхна в бележника и можех да унищожа, когато реша.

— Е, какво...? — попита Грег.

— Какво? Хайде да го караме бавно, ама наистина бавно. Става ли?

През лицето му мина усмивка, а в шоколадовите му очи на трубадур проблесна светлинка.

— И няма да казваме на другите двама, докато не сме сигурни, че ще бъдем заедно известно време. Веднъж излизах с приятел на едно гадже на Джен и, когато всичко свърши, беше пълен кошмар. Това почти щеше да раздели Джен с гаджето ѝ, да не говорим за неприятностите, които възникнаха между мен и нея. Не искам да навредим на онова, което става между нея и Мат. Така че нека се уговорим, че няма да им казваме нищо шест месеца. Поне шест месеца.

— Шест месеца. Добре — съгласи се Грег и припълзя през стаята към мен. А докато го правеше, пръстите на страха обгърнаха и стиснаха сърцето ми.

[1] Филм от 2004 г., сюжетът е свързан с малкия черен бележник, който почти всеки мъж има и пази в него телефоните на гаджетата си. — Б.пр. ↑

7.

ПРИЯТЕЛКА КАТО ШАМПАНСКО

— Добре, абсолютно честно. Какво мислиш наистина, ако двамата с Мат заживеем заедно? — попита Джен, настанявайки се на моя диван с чаша вино в ръка. Можеше да си го позволи, защото беше във ваканция и не трябваше да става рано, за да ходи на работа в училището.

Грег си отиде, когато започна вечерния епизод на „Съседи“^[1]. Бих могла да кажа, че очакваше да го покана да остане, за да може да си тръгне с извинението, че е съсипан от умора. Аз обаче му напомних, че е вторник, а това беше вечерта на Джен, така че му подадох сакото и чантата, и му обещах, че ще се видим през уикенда.

Преди седем години бях осенена от идеята да започна наново и на чисто в Лондон и девет месеца живях при майка ми и пастрока ми, докато изясня мислите и приоритетите си. Беше идеално... защото ми напомни, че е необходимо разстояние поне 200 мили между мен и семейството ми, така че се върнах в Лийдс завинаги. Оттогава двете с Джен решихме да се срещаме поне веднъж седмично и да вечеряме заедно. Редувахме се и се събирахме ту в нейния, ту в моя апартамент, едната от нас готвеше вечерята, а другата осигуряваше виното и десерта. Често гостенката оставаше да преспи, ако говорехме до късно. Този вторник обаче поръчах къри. Дори не бях пазарувала през уикенда — още един резултат от правенето на секс. (Бях забравила колко енергия е необходима за тези физически упражнения. Сексът не беше просто среща на две тела. Не оставяше нито време, нито енергия за пазаруване. Нито влечение, нито желание да си свърша работата. Да не говорим за чистенето.) Така че бюфетът и хладилникът ми бяха празни.

Приключихме с храната и се отдадохме на приказки.

— Искаш да съм абсолютно честна, така ли, Джен? — попитах, за да проверя дали наистина искаше да съм искрена, и повторих: — Абсолютно, нали?

Тя кимна, прехапа устни, очите ѝ бяха замъглени от ужас, опасение и страх: ние имаме този навик да се разпитваме и да искаме абсолютно честни отговори една от друга, а след това изпадахме в ужас от страх, че ще научим истината.

— Никога не съм мислела, че ще го направи. Не вярвах, че ще предприеме такъв смел ход. Това не му е присъщо. Знам, знам, прекарах две години да те уверявам, че според мен ще го направи, но то бе, защото ти искаше да чуеш само това и нищо друго. Дълбоко в себе си бях убедена, че няма да стане. А той взе, че ти предложи, така че всичко е супер. Дори страхотно.

Джен тръсна къдравата си руса коса, откривайки красивото си лице. Не мислех, че е красива само защото бе най-добрата ми приятелка, а защото наистина беше красива. Кожата ѝ бе естествено чиста, без дефекти, леко изпъкналите ѝ скули се нуждаеха само от малко руж. Очите ѝ имаха такъв невероятен оттенък на синьото, че човек не можеше да бъде сигурен какъв цвят са наистина. Понякога бяха светлосини, понякога с цвят на сапфир или топаз, а в други дни (като днес) бяха с цвета на лятното небе. Ако някой се влюбваше в нея, със сигурност бе заради цвета на очите ѝ. Имаше обаче едно нещо, което не бе идеално, и това беше формата им. Те, без значение как оформяше веждите си, изглеждаха малко прекалено големи. Бяха кръгли като копчета и недостатъчно дръпнати в крайчетата, за да бъдат перфектни, както всичко останало в лицето ѝ. Често исках да ѝ дам назаем моите очи, които имаха формата на дафинов лист с леко дръпнати кранчета и огромни кафяво-черни зеници — защото с моите очи тя щеше да бъде „свършена“, стопроцентова красавица.

Джен отпи от виното.

— Нито пък аз — отвърна и сви крака под себе си на дивана. — Никога не съм мислила, че Мат ще се укроти, защото е като теб.

— *Моля?* — повторих глупаво, защото бях изумена. Ако някой искаше да ми докара мигновен инсулт, то това беше добър опит. Аз да приличам на Мат! Аз да съм като тази пословична буца карамел?

— Ти и Мат толкова си приличате, та чак се плаша. Когато стане дума за бъдещето и двамата ставате потайни, предпазливи. Или млъквате, или започвате да се шегувате, каквото и да е, само да избегнете мисленето или говоренето за сериозно обвързване. Това обикновено ме вбесяваше, защото никога не знам къде съм, когато

става дума за наемане на къща или подготовка за ваканция, но пък бях щастлива, че си такава, когато срещнах Мат. Осъзнах, че и той няма да избяга, защото ти, въпреки че не правеше планове за бъдещето, се бе закотвила тук.

— Знаеш ли какво, това ще го пусна покрай ушите си, защото си най-добрата ми приятелка, но всеки друг щеше да бъде изритан оттук като мръсно коте.

— О, да не би да искаш примери? — попита Джен. — Шон.

— Сега не говорим за Шон — напомних й.

— Никога не съм виждала мъж, който да обожаваш една жена така, както той те обожаваше продължи Джен, сякаш не чу предупреждението в гласа ми. — Той бе тооолкова влюбен в теб! Как само те гледаше, как...

— Не говорим за това — прекъснах я рязко.

Тя ме изглежда дълго и замислено, опитвайки се да прецени дали може да каже онова, което мислеше. Накрая отвори устата си, но аз я изпреварих.

— И ако имаш намерение да продължиш този разговор, може да си тръгнеш веднага.

При тези думи Джен сви рамене, облегна се на дивана и рече:

— Предполагам, че причината е в твоето семейство, което е толкова деформирано, колкото и моето.

— Слушай, даскалице, само защото извади на бял свят проблеми с петгодишна давност, не си мисли, че можеш да ме анализираш. Аз съм тази, която е завършила психология, нали?

— Това не значи, че и аз не знам това-онова за психологията. Или не те познавам, Амбс.

Джен и аз се срещнахме през първата година в колежа. Аз бях в стая 29, а тя в стая 30 в нашето общежитие.

Спомням си съвсем точно момента, в който я видях да излиза от стаята си и да върви към кухнята на етажа: беше висока, носеше светла дънкова пола и черна блуза с поло яка. Косата ѝ бе събрана назад, стегната с лента и се спускаше по гърба ѝ, като стигаше чак до кръста. Имаше идеално кръгло лице с високи скули, които я правеха да изглежда по-възрастна, отколкото беше. Движеше се с изправен гръб,

както ги учеха в гимназията. Всичко в нея крещеше за изтънченост и това моментално ме изплаши. Аз носех торбести джинси и фланелка с дълги ръкави и имах небрежната прегърбена походка на деветнайсетгодишните, косата ми бе прибрана в конска опашка с ластиче от хавлиен плат. Бях всичко, което Джен не беше.

Наблюдавах я как се връща от кухнята и реших, че не прилича на никой шоколад или сладкиш, който бях виждала. Тя бе една от онези нови шоколадови пръчки, които виждате, когато влизате в магазина. Обвивката им бе така изкусно направена, че пред тях всичко останало изглеждаше евтино и безвкусно. Този шоколад беше уникален! Истински бял шоколад. Не с цвят на крем, какъвто има белият шоколад, а истинско бяло. В него имаше много сметана, мляко и бяла захар, но минимално количество какао. Беше мек по краищата, разтапяше се много бързо и лесно, така че трябваше да внимаваш как го държиш. И поради това, поради елемента за включения риск, повечето хора го пренебрегваха и предпочитаха нещо, което познаваха. Вземаха своите „Марс“, „Туикс“ или „Деъри милк“, защото са свикнали с онова, което им бе познато.

Аз обаче не можех. Не можех да пренебрегна този необичаен, изискан и празничен шоколад — макар че смятах себе си за обикновен „Марс“ — защото той беше моята съседка. Трябваше да я опозная. Приех предизвикателството и почуках на вратата ѝ, след като родителите ѝ си тръгнаха.

— Здравей, аз съм Амбър, съседката от другата стая — представих се.

— Аз съм Джен — отвърна тя и се усмихна. Тази усмивка свали градус на тревогите ми. Човек може да фалшифицира много неща, но не и топлината, която струеше от тази усмивка.

Когато човек започнеше да говори с нея и да я наблюдава, откриваше колко мила и красива е тя. Как мръщеше нослето си, когато се смееше. Как очите ѝ блестяха, когато искаше да те попита нещо дълбоко лично. Колко глупава можеше да бъде. Под този бял шоколад се пенеше и бълбукаше истинско шампанско. Пенесто, резливо, освежаващо шампанско, едно усещане, което искаш да продължава и да продължава.

След тази среща прекарвахме по-голяма част от времето си заедно. Тя учеше за начална учителка с английски като първа

специалност, а аз — психология и „Медии и връзки с обществеността“. Но Коледата истински циментира нашето приятелство.

На Коледа, когато всеки човек се вълнува, че ще се прибере у дома, ще види приятелите си, ще прекара със семейството си, аз бях повалена от паническа атака. Седях и гледах неவிждащо в пространството, гризях ноктите си, сърцето ми биеше ускорено и почти видимо блъскаше в гърдите ми, сякаш всеки миг щеше да изскочи от гръдния ми кош. Родителите ми се разделиха, когато бях на десет, а аз се опитвах да отгатна кой от двамата щеше да ме посети между 27 и 30 декември. Кой от двамата щеше да мълчи дълго и ледено по телефона, докато обяснявам, че няма да прекарам празника с него. Коледата беше толкова страшна за мен, че често се опитвах да я пренебрегна. После открих, че Джен също ще я прекара сама.

Майка ѝ беше бивш модел, но тя, заедно с увехналата си красота, бе една тъжна и разочарована жена. И горчивината ѝ бе ферментирала в отмъстителност, насочена главно към дъщеря ѝ.

Когато Джен била на девет, майка ѝ казала, че мъжът, когото мислела за свой баща, не ѝ бил баща. Когато била на десет, майка ѝ решила, че той е биологичният ѝ баща. Всъщност се оказало, че няма значение, защото той ги напуснал, когато Джен била на единадесет и никога повече не чула нищо за него. След това майка ѝ имала много гаджета, но нито едно от тях не харесвало Джен. Не лично нея като човек, а като трън в очите, като напомняне, че майка ѝ не е свободна. Единственият от любовниците на майка ѝ, който я приел, бил мъжът, когото майка ѝ срещнала шест месеца преди Джен да дойде в университета. Тя все още живееше с него и Джен много го харесваше, вероятно защото показвал уважение към нея и майка ѝ.

Основното бе, че аз и Джен се свързахме, защото знаехме, че сме различни от връстниците си. Всички останали около нас нямаха конфликти със семействата си; ние не тичахме в къщи при всяка неприятност. Така че Джена Лий Хартман от Ридинг и Амбър Селпон от Лондон станаха приятелки — два нефункциониращи спасителни пояса в море от нормалност.

— Нали харесваш Мат? — попита ме Джен.

Сега лежеше на червеното килимче, където само няколко часа по-рано се бе опънал Грег, докато четеше вестниците. Тя остави чашата вино върху плоския си стомах, очите ѝ се затвориха, коленете ѝ се изпънаха и изравниха с пода. Косата ѝ бе като златен огън, истинско сияние около главата ѝ. Джен можеше да направи всяка поза да изглежда лесна и без усилие. Да, една обикновена поза би трябвало да се прави без усилие, но аз лично имах проблеми. Да речем, че направех същото: със сигурност щях да получа болки в гърба. Понеже не исках да седна и да се протегна, щях да се размърдам и да припълзя по пода като змия, опитваща да се мине под килима. При това щях да излея от виното, щях да скоча и да изтичам за кърпа. Или щях да легна на дивана под завивката, гледайки телевизия, но без да се отпусна, защото през цялото време щях да търся дистанционното. А Джен можеше да бъде неподвижна и безмълвна, като в поза от йога, във всичко, което правеше.

— Ъхъ — отвърнах, изразявайки съгласието си, че съм като Мат, без да произнасям вербално „да“. (Обичах отговора „Ъхъ“, защото имаше толкова широко приложение, че можеше да премълчиш истината, без действително да излъжеш.)

Излегнах се на диванчето, оставих чашата си с вино върху стомаха, но я придържах, докато отчаяно търсех дистанционното.

Аз и Мат. Ние двамата не се харесвахме. Той имаше проблеми не само с усмивките, а понякога дори и с разговорите с мен, защото мислеше, че двете с Джен сме прекалено близки. Аз я познавах преди него. Бях част от живота, от който той никога нямаше да бъде, и това го човъркаше като дървеница, сигурно му пречеше да спи. Ако започнехме да се смеем за нещо, което сме правили в миналото, по лицето му минаваше облак, той се намусваше и млъкваше. Създаваше ѝ големи проблеми, ако тя споделеше с мен нещо, преди да го каже на него. И Джен не можеше да говори с мен по телефона повече от десет минути, докато той беше при нея. Мат и аз обичахме един и същи човек и той искаше да е сигурен, че тя обича него повече, отколкото мен.

— Притеснявам се, че няма да се разбирате така добре, както се разбираш с Грег — продължи Джен.

Всъщност ти не искаш да се разбирам с него така добре както с Грег — помислих си.

— Ние сме различни — обясних.

— Вие с Грег сте различни — изпищя зловещо тя. — Той е истинска мъжка курва, а ти си му бавачка, но си подходждате. Той винаги се навърта около теб или те кани на обяд. Понякога те вижда дори по-често и от мен.

Споменаването на името му, разговорът за него накара стомахът ми да се бунтува като лунна светлина, танцуваща върху водата.

— Сега, като заживеете заедно, ще виждам по-често и Мат. Боже, ама ти наистина ще живееш с него! Отново ще съжителстваш с някого!

— Забавно е, нали? А ти никога не си живяла с мъж, докато Мат ще ми бъде третият!

— Живяла съм с мъж — протестирах.

— Кой?

— Ерик. Той е повече мъж от всички твои мъже взети заедно.

— Братята не се броят. Можеше да живееш със...

— Повикай си такси, преди да довършиш изречението. Ясно ли е, Джена? — прекъснах я рязко аз.

Тя стисна устни и се загледа в тавана.

— Мислиш ли, че нещата между Мат и мен ще продължат? — попита. — Когато живях с Карл и Томи си мислех, че всичко ще е наред. Да, така мислех, но не стана. — Тя завъртя глава, за да ме погледне. — Мислиш ли, че постъпвам правилно?

Защо днес всички смятаха, че имам правилния отговор за всичко? Първо Грег ме пита какво става между нас, сега Джен ме пита дали постъпва правилно. Нямаше да се изненадам, ако всеки момент се появеше Индиана Джоунс и ми зададеше въпроса къде е Светият граал.

— Ти се събра с Карл и Томи прекалено прибързано. Те бяха добри момчета, но всичко бе прибързано. Може би е за добро, че Мат бе толкова резервиран, защото вече и двамата сте готови. Той те обича. — Понякога се ядосвах и не исках да призная това, но когато Мат не бе в Париж по работа, Джен беше център на света. Щеше да е по-добре, ако той бе небрежно копеле, тогава щях да имам пълното право да не го харесвам, така както той не ме харесваше. — Не мога да кажа подобно нещо за Карл или Томи.

— Но ти все още си номер едно, нали знаеш — увери ме тя. — Ти все още си единствената, на която казвам всичко, което правя.

— Ъ-хъ — отвърнах. Аз също казвах на Джен всичко. Освен едно нещо. То беше съвсем дребно, съвсем незначително. Така или иначе едва ли щеше да продължи дълго — това между мен и Грег. Всъщност му давам два месеца. Най-много три.

[\[1\]](#) Популярен телевизионен сериал във Великобритания. — Б.пр. ↑

8. ТЯ!

Мммм мъж или шоколад?

Зададен по този начин отговорът на въпроса е лесен — никога няма да стоиш и да чакаш едно парче шоколад да ти се обади по телефона.

— Коя сте вие? — Гласът на Рене разцепи въздуха в офиса.

Марта не трепна, сякаш нито чу, нито забеляза. Аз обаче трепнах. Вдигнах поглед от екрана на компютъра и погледнах шефката.

Професионално оскубаните вежди на Рене бяха свъсени, яркочервената ѝ уста бе свита в израз на възмущение.

— Какво? — излая в телефона тя.

Последва дълга пауза, докато човекът в другия край на линията говореше.

— Защо трябва да ви помня? Да не би да сте спасили живота ми или нещо подобно?

Марта се подсмихна самодоволно, но тя винаги го правеше. Аз бях тази, която се панираше и изпадаше в паника, когато Рене говореше така по телефона, защото трябва да бъдем мили с хората.

— За кого пишете?

Бутнах стола си назад, почти размествайки два прешлена от гръбначния си стълб с това действие, и преминах тичешком разстоянието до бюрото на Рене. На три четвърти от него се хвърлих напред, насмалко не съборих чашата с моливите и скъпоценния телбод, и забих пръста си върху бутона „Без звук“.

— Дай ми телефона — казах с протегната ръка. Имаше времена, когато можех да скоча на бюрото и да го грабна, преди Рене да успее да

реагира, но през последната година тя стана извънредно бърза и го хващаше първа.

Рене притисна слушалката към гърдите си сякаш бе първородното ѝ бебе.

— Не.

— Рене — изгуках, — дай телефона на Амбър.

Тя поклати глава. Не беше крещяла, откакто миналия понеделник изпадна в истерия. Както бях предсказала, свободният ден, в който не отидох на работа, ѝ бе дал достатъчно храна за размисъл. Така че този журналист, който невинно бе вдигнал слушалката и бе набрал номера, за да получи информация относно нашия фестивал, всъщност имаше срещу себе си жена, която четири дни се бе варила на тих огън и всеки момент бе готова да кипне.

— Дай ми телефона и ще те оставя да плюеш новата брошура на Лондонския филмов фестивал цял следобед.

Очите на Рене заиграха, когато осъзна предложението ми: цял следобед заяждане, сумтене и подхвърляне на обиди, на които аз няма да отвърщам. Нямах да мога да кажа „Стига де, Рене, бъди честна, не е чак толкова зле“, докато тя щеше да продължава да се заяжда. Беше силно изкушаващо...

— Ще ти купя шоколад и ще ти направя кафе — добавих следващата примамка.

Още по-изкушаващо, но не достатъчно, защото тя продължи да стиска телефона.

— И — накрая изигравах най-силния си коз — ще можеш да критикуваш на воля техния уебсайт.

Това бяха думите, които Рене копнееше да чуе. Аз не ѝ давах да плюе техния уебсайт, защото нашият не беше по-добър. Всъщност нашият отчаяно и спешно се нуждаеше от реанимация и аз бях заявила, че ще оставим само нещата, които бяхме направили по-добре от лондонския. Рене протегна ръка и неохотно ми подаде слушалката.

Отпуснах бутон за блокиране на звука.

— Здравейте! Извинете, но директорът на фестивала трябва да проведе спешен разговор. Как мога да ви помогна? Аз съм Амбър, заместник-директорът.

— Здравей, Амбър.

О, боже. Какво нещастие. Това беше тя. ТЯ!

Бих познала този превзет, носов глас навсякъде и по всяко време. Трябваше да оставя на Рене да я обижда. Изгорих най-печелившата си карта заради нея. Онази! Журналистката от ада! Глупавата журналистка, която се опитваше да ме измести и изхвърли.

Миналата година, при почти подобна ситуация, телефонът на Рене бе звъннал и тя бе отговорила. И бе останала безмълвна, докато тази жена плямпаше за миналото ѝ.

Рене е била истинска Бриджит Бардо на времето си, слава богу без фашистките уклони на звездата, и бе станала известна, след като на тринадесет години бе изиграла ролята на Лолита в един френски филм. За една нощ се превърнала в световна сензация, бе номинирана за награди, играла главни роли в много филми и дъ-ра-дъра, с една дума — очаквала я невероятна кариера... Но Рене си беше Рене (изтъкана от вътрешни противоречия) и след като се отегчила от светлините на рампата, зарязала всичко на двайсет и една години, за да учи как се правят филми. Върнала се от Париж в Лондон и работила за няколко филмови компании. Среещнала съпруга си — сценарист, и двамата се установили в Лийдс, откъдето бил той. Тя поела работа като асистент на фестивала WYIFF и две години въртяла сама цялата работа във фирмата. Тази жена, на другия край на линията, както изглежда се бе обадила само за да ѝ напомни всичко това.

Чух тишината, която настъпи след отговора на Рене „Ало, тук е WYIFF“, вдигнах навреме очи, за да видя как лицето ѝ се обтегна — знак, че всеки миг щеше да се разкрещи. Хвърлих се като пантера към бюрото ѝ — за нещастие този път не успях да избегна телбода, и грабнах слушалката от ръката ѝ, преди да успее да отвори уста.

— Бихме искали интервю с... — продължи жената и назова една известна звезда, която бяхме поканили за премиерата на нейния нов филм на фестивала, — която със сигурност ще се съгласи, защото ние сме известни, а йоркширският пазар е толкова малък и ограничен. Освен това бихме искали да разберем как от толкова прочута тийн звезда сте стигнала до фестивала в Лийдс?

— Аз пък смятам, че идеята да разстройвате нашия директор с подобни въпроси не е добра — отвърнах спокойно. — Говорите с Амбър Селпон, заместник-директор на Фестивала. Искам да ви

предупредя, че няма да ви допуснем до нея, а след като се обаждате на нас, значи вече сте открили, че агентът ѝ е истински кошмар. Но ако получим молбата ви в писмен вид, ако предоставите на фестивала и на Приятелите на фестивала данни за контактите ви и ако споменете, че (тук изредих набързо списъка на звездите) и преди са се присъединявали към фестивала — тогава ще ви включим в списъка за интервюта.

— Нима всички те наистина са били на вашия фестивал? — попита доста впечатлена тя.

— Да, естествено. Ние не сме някаква селска провинция — разсмях се аз. Погледнах към Рене, която сякаш дъвчеше оса. — Ще ви уведомя за интервюто с Рене.

И така тази жена — Мими, дойде и аз я посрещнах на гарата, понеже разбрах, че никога не бе пътувала на север. Огледа ме от главата до петите и откри онова, което искаше. Не бях облечена с ярки дрехи, не носех правилната чанта и бях южнячка, която бе предпочела да живее на север.

— Как можете да живеете тук? — попита ме, докато я водех към хотела, в който ѝ бях резервирала стая.

Гласът ѝ — носов, повелителен, високомерен, на живо бе още по-неприятен и дразнещ. Късата ѝ руса коса очевидно бе направена от професионалист, а представителната ѝ фигура бе облечена от известни дизайнери. Нямахме нищо общо, но аз винаги съм мила с противните хора в името на работата, така че се усмихнах и отвърнах:

— Колкото повече живееш тук, толкова повече се влюбваш в мястото — и се помолих богът на Йоркшир да не ме порази с гръм заради лъжата.

По-късно в петък вечерта, на партито след прожекцията, когато филмовата звезда се оттегли, Мими привличаше вниманието от високото столче на бара в хотела, заобиколена от мъжката част на техническия персонал и на журналистическата гилдия, говорейки надутото и безпардонно колко дребен и незначителен бил Лийдс.

— Има дори магазин на Харви Никълс^[1]! Все едно е един малък Лондон.

Ако езиците им не висяха до пъпа и лигите им не течаха, тези йоркширски мъже сигурно щяха да я прогонят с камъни от града. Сред тях беше и Грег, разбира се. И познайте кой си тръгна по стълбите

нагоре с нея? Двамата са си lika-прилика, помислих си, докато се влачех към къщи като пребита.

Бях разбита от подготовката на събитието, трябваше да работя седмици наред до малките часове, за да координирам всичко. В неделя следобед, когато всичко приключи, се прибрах вкъщи, след като изпратих Звездата на летището. Тя, за разлика от Мими, беше абсолютно земна, мила и с прекрасно чувство за хумор. Наслаждавах се на контактите си с нея най-много от всичко през уикенда, а тя обеща да дойде пак на фестивала, ако ѝ се отвори възможност. Строполих се на дивана, все още облечена с палтото и загледах екрана на телевизора, без да виждам нищо. Мина почти час, преди да събера сили, за да сваля палтото и да си взема нещо за ядене. Точно когато успях да вдигна глава от дивана, телефонът зазвъня в джоба ми. Извадих го уморено, очаквайки да видя съобщение от Звездата, която обеща да ми пише, като кацне в Лондон.

Вместо това прочетох:

Помощ. Хотел Ин, стая 513. Тя иска да се живее в Лийдс. Помощ. Г.

Почти бях забравила за него. Бях го спасявала толкова много пъти през изминалите години, че бях решила никога повече да не му правя услуги. Никога. Изтрих съобщението и хвърлих телефона на дивана до мен.

Как можеш да живееш тук? — звънеше гласът на Мими в главата ми. *Няма да се премести —* уверих сама себе си. *Разбира се, че няма. Нееее. Дори да го направи, Грег няма да тръгне с нея.* Ами какво щеше да стане, ако беше различна? Ако бе единствената? Той може би щеше да започне да се среща с нея. Щеше да се наложи да излизам с тях двамата. Те можеше да се оженят. Десет минути по-късно бях на влака за Лийдс.

След като почуках три пъти на вратата с номер 513, Мими отвори ядосано, а аз се свих вътрешно. Беше завита само с хавлиена кърпа — при това не особено голяма, която едва покриваше забележителната ѝ фигура. В този хотел не предлагат ли халати? Или по-големи кърпи? — помислих си.

— О, Амбър. Здравей — рече тя, без да се опитва да скрие разочарованието си.

Отворих устата си няколко пъти като риба на сухо, слисана от вида ѝ. Цялата сцена бе толкова откровено еротична. Всичко миришеше на секс. Не бях правила секс почти от година и сега той ме атакуваше от всички страни. Освен това сигурно имах рибешко изражение, защото по време на 40-минутното ми пътуване дотук през цялото време си мислех какво трябва да кажа. Това не бе като случая в кръчмата, когато едно лудо момиче и не по-малко лудото ѝ гадже искаха да убият Грег. Или пък който и да е от другите пъти, когато отивах при него и го прегръщах през кръста, за да го измъкна от местопрестъплението. Този път трябваше да измисля правдоподобна история, нещо по-смислено. *Думи.*

— Ти... добре ли си? — попита тя. Отново с онзи снизходителен, унижаващ тон. Обзе ме желание да я пребия. *Дали да не го направя? Дали щях да успея да се измъкна безнаказано?*, помислих си. „Тя ме унижаваше, подиграваше ми се, господин съдия“. Знае ли човек, може би щях да успея.

— Ами... да, добре съм. Просто, въъ, се чудех... дали не си виждала Грег. Грег Уолтърсън. Ако си спомняш, в петък вечер говореше с него на бара. Мислех, че си заминала за Лондон, но когато чух, че си решила да останеш няколко дни, си помислих, че може би си го виждала?

В представлението ми имаше много объркване и отчаяние, че да звучи правдоподобно.

— И не можа ли да се обадиш по телефона? — попита тя. Всяка дума, всеки звук преминаха като нож през тялото ми. Стиснах зъби, стегнах нервите си. Тази жена ме дразнеше с гласа си, господин съдия, ваша милост.

— Така или иначе бях в хотела... Най-добре ми кажи виждала ли си го? Наистина се тревожа.

— Че от къде на къде? Какъв ти е той? — попита тя.

— Той... той ми е приятел.

Очите ѝ ме изгледаха преценяващо от глава до пети. После се върнаха обратно с нещо повече от преценка. *И освен това ме гледаше снизходително и с пренебрежение в погледа, ваша милост!*

— Твой приятел?

— По-точно *гадже* — просъсках.

Грег избра точно този момент да се появи, така че да го видя, и това разби и последните остатъци от моята невинност. Вдигаше черните панталони, които носеше от петък вечерта, но не беше ги облякъл напълно, а ризата му бе отворена и разкриваше гърдите му. През всички пъти, когато го бях спасявала, никога не бях го виждала толкова скоро след правене на секс. Не знам какво бях очаквала да прави той в хотелска стая с една толкова красива жена през целия уикенд, но гледката ме разтреса. Замръзнах и онемях.

— Амбър — произнесе той, а гласът му бълбукаше от опасение и недоверие.

— Грегъри — отвърнах.

Очите ни останаха приковани. Заля ме още една вълна от изтощение, която почти ме удави. Бях толкова уморена. Защо ли не си останах да спя у дома? Защото Грег бе един еблив идиот. Буквално казано. Когато ставаше дума за чукане, той беше пълен, свършен идиот. Бях завладяна от гняв и адреналин.

— Ето къде си бил значи? — извиках високо. — Тревожих се за теб, а ти си бил тук.

— Той не ми каза, че си има приятелка — протестира Мими.

— Обзалагам се, че не ти е казал — изляях към нея аз.

Тя се сви и притисна към вратата.

Грег стоеше като закован към пода, без да помръдне, без да гъкне дори.

— Защо винаги те намирам там, където не трябва да си? С хора, с които не трябва да си? Стига ми толкова, Грегъри. До гуша ми дойде. — И това беше самата истина. Това бе последната капка, която преля чашата. — Чуваш ли ме? Аз бях дотук... Целият е твой! — обърнах се към Мими, преди да се обърна и да тръгна към асансьора.

Грег, който видя начина си за спасение, единственият последен шанс да се измъкне от хотела като ерген, да избяга и да се върне към живота си, извика след мен:

— Амбър! Спри! Почакай!

Тичах по коридора, а гневът блъскаше с юмруци в слепоочията и гърдите ми. Наистина се бях нагледала достатъчно на похожденията му. Няколко секунди по-късно той изскочи от стаята, със самото си в едната ръка, накуцвайки, докато се опитваше да обуе обувките си.

— Амбър! Спри! — викаше след мен. — Наистина съжалявам. Стигнах до асансьора и неистово започнах да натискам бутона. Той не идваше, така че Грег стигна до мен.

— Съжалявам.

— Това беше за последен път — изръмжах. — Наистина.

— Съжалявам. — Този път бе наистина изненадан от силата на гнева ми и знаеше, че е абсолютно истински, че не е театър. Опита се да ме прегърна с успокояващ жест. Аз така го изблъсках, че политна назад.

— Наистина съжалявам — повтори, като спря и повече не направи опит да ме приближи. Уплаши се истински от гнева ми. Това беше черта, която не бе виждал и не познаваше. Малко хора я бяха виждали. Аз самата не я проявявах често, но сега тя излезе на воля и щеше да бъде трудно да я обуздая и укротя отново. Беше ме обзело непреодолимо желание да го удрям. Да го трясна точно между очите. Сетне да го изритам между краката, като нараня онази част от него, която винаги ни вкарваше в подобни ситуации.

— Радвай се, че не ти отрязах топките! — извиках към него. Ръката му мигновено покри въпросната част, беше сериозно уплашен, че мога да го сторя. Толкова бях ядосана.

Асансьорът пристигна, металните врати се отвориха и аз се метнах вътре. Когато се обърнах, открих, че си имаме публика. Не само Мими надничаше колебливо от вратата на своята стая, още няколко гости на хотела стояха в коридора или надничаха през вратите, наблюдавайки представлението, което Грег и аз им изнесохме. Супер, никога повече нямаше да посмее да се появи в този хотел.

Той никога не знаеше кога да остави нещата както са, без да ги влоши, протегна ръка да ме докосне. Ударих го през нея.

— Не ме докосвай! — извиках. — Никога не ме докосвай!

И вратите на асансьора се затвориха.

Изхвърчах като торпедо от хотела на улицата, а Грег, който дори не бе довършил обличането си, се влачеше като пребито псе след мен.

— Ти наистина си сърдита, така ли? — попита ме той, след като спрях на тротоара, опитвайки се да реша дали да взема автобус, такси или влак до вкъщи.

— Какво те уплаши? Викането или блъскането? — изръмжах разярено.

— Съжалявам. Не можах да измисля на кого да се обадя за помощ. Тя говореше сериозно как ще напусне Лондон и работата си. Мислеше, че ще й намеря работа в *Кроникъл*, правеше планове да се настани да живее при мен, докато си намерела квартира. Говореше така уверено, че се уплаших и изпаднах в паника.

— Не си ли помисли, че ще е по-добре да провериш психическото й състояние, преди да я метнеш в кревата?

— Изглеждаше нормална!

— И съм сигурна, че е! Грег, *сексът* е важен за жените. Ако го правиш с някоя, тогава тя си мисли, че означава нещо за теб, че това е началото на нещо. Тя изглежда достатъчно мила. Сега седи някъде там и се чуди какво се е объркало, какво не е направила правилно и вероятно обвинява себе си. А аз станах част от всичко това. Ти за пореден път ме накара да участвам в преебаването на още една жена.

— Съжалявам.

— Стига си съжалявал! Непрекъснато го повтаряш и продължаваш да го правиш.

Гневът ми поутихна, защото вече не стоях пред една полугола жена с перфектна фигура и скъпа прическа, която ми се надсмиваше всеки път, когато си отвореше устата. Освен това как бе онази приказка? „Кой е по-глупав? Който скача от скалата или онзи, който го следва?“ Кой беше по-глупавият в нашата ситуация — мъжът, който си лягаше, или жената, която тичаше да го спасява?

— Надявам се поне сексът да е бил достатъчно добър, че да оправдае всичко това, Грегъри.

— Средна работа — отвърна той.

— Мили боже! Не е за вярване. Ти си просто... ти си...

— Извинявай.

Той дойде с мен в моя апартамент и за да проправи отново пътя си към снизхождението ми, сготви вечеря, купи бутилка вино, след това се изкъпа и ме гледа право в очите с големите си кадифени очи.

Сигурно щях да продължа да се чувствам ужасно заради начина, по който се отнесохме с Мими, ако тя не бе написала едно писмо от девет страници, адресирано до Рене, в което ме заливаше с помия, като казваше, че не съм професионалистка, че съм се отнесла към нея с неуважение от момента, в който слязла от влака, че съм я заплашила физически и че получавала гадни телефонни обаждания, за които била

сигурна, че са от мен. Също така съветваше Рене да ме уволни, ако иска да избегне скандала, тъй като щяла да ме призове в съда. Рене не спря да се смее, когато прочете писмото. През цялото време викаше „Я чуите това...“ (Сега, като се замисля, би трябвало да се почувствам обидена, че шефката ми смята, че не съм способна на подобно поведение, но тогава ѝ бях благодарна, че наистина не ме уволни. Писмото освен това бе последният пирон в ковчега на Грег, поне така смятаха Рене и Марта. Това бе най-ужасното нещо, което някога бе правил, и след този случай те не му простиха. Но не знаеха историята в полицейския участък.)

И ето че сега на телефона беше точно тя — Мими.

— Как си? — попита ме, сякаш бяхме първи приятелки.

— Добре — отвърнах. — Но не чух името ви. — Лесен начин да покажеш на някого, че всички спомени и мисли за него са изтрети от паметта ти, като се престориш, че не знаеш кой се обажда.

— Мими Вернер.

— А, ясно. За кое списание пишеш сега? — Това беше в случай да не си помисли, че е толкова важна в моя живот, че да помня какво и за кого работи.

— За „Вива“

— О, да. Какво мога да направя за теб?

— Чух, че — тя спомена името на една второстепенна знаменитост, която бе добра приятелка на Рене и щеше да дойде на откриването на фестивала през септември — ще идва на вашия фестивал и искам да я интервюирам. Миналия път работихме много добре, така че се надявам отново да работим заедно.

Поговорихме за уточняване на подробностите и накрая тя реши да не идва, тъй като филмът на въпросната знаменитост не бил достатъчно нов за списанието.

— А ти? Продължаваш ли да се виждаш с него... как беше? Грег? — попита тя.

През мен неочаквано премина вълна от злоба и гняв. Както и в онази нощ. Само че този път чувствата бяха смесени и с ревност. Тази кучка беше спала с него преди мен (въпреки че, ако трябваше да призная честно пред себе си, много други жени бяха спали с него

преди мен) и това не ми харесваше. Не биваше да забравям, че се бе опитала да ме лиши от работата ми.

— Кой? Грег Уолтърсън ли? Журналистът?

— Да.

— Да, виждаме се доста често.

— По работа ли? — попита тя, като дори не се опита да скрие отчаянието в гласа си.

— Да, и по работа. Но по-скоро лично. Неотдавна се оженихме. Е, хайде, чао.

Затворих и прескочих бюрото на Рене, за да откроя, че двете с Марта ме гледаха онемели и с отворени усти. Никога досега не бях лъгала така дръзко, освен в името на работата.

— Е, какво толкова? Тя ме вбеси — обясних.

И двете въздъхнаха: никой досега не бе ме вбесявал дотам, че да си го призная. Аз можех да преглътна яда си, да се озъбя и да изляза на дълга разходка, за да го потисна, но никога не казвах, че някой ме е вбесил.

— Каза, че Лийдс бил малкият Лондон! — просъсках.

— Кучка! — ядоса се Марта.

— Мръсница! — добави и Рене. — Трябваше да й кажеш, че скоро ще имате бебе.

— Всъщност не — добави Марта. — Трябваше да я оставиш да сваля отново Грег. Това щеше да е най-мъчителното наказание.

Смехът им се плисна топъл и заразителен, но за мен бе по-скоро като обливане с кофа студена вода. Върнах се на бюрото си и се втренчих немиждащо в екрана на компютъра.

Надявам се това да не е знак. Надявам се, че Съдбата не се опитваше да ми подсказже нещо. Защото, само господ знае, че Грег не беше ми се обадил от три дни.

[1] Верига универсални магазини, първият е открит в Лондон през 1931 г. — Б.пр. ↑

9.

ЛУДАТА ДАМА

Влязох в апартамента, хвърлих ключовете — от къщи и от офиса, задно с ключодържателя под формата на голяма риба на пода, спрях, върнах се, вдигнах ги, пъгнах ги в ключалката на вратата и я заключих.

Сетне направих онова, което знаех, че не бива да правя: проверих секретаря на телефона. Той ми отговори с мълчание и немигаща червена лампичка. Знаех си, че няма да мига. През деня всички ми звънях в работата, което означаваше, че червената лампичка на домашния телефон нямаше да мига. Тялото ми отстъпи и се предаде на разочарованието. Той нямаше да се обади. Нито сега, нито никога.

Отидох в спалнята, за да се преоблека с пижамата за ритуала в петъчната нощ. Петъчните нощи бяха за лежане на дивана, ядене и гледане на телевизия. С изключение на миналия петък, който не протече по този начин. И поради което тази петъчна нощ щеше да бъде най-дългата нощ. Най-дългата нощ на Амбър Селпон.

Нахлузих виолетовото горнище с остро деколте през глава. *Ето затова съм сама*, напомних си. Разкопчах черния си сутиен и го хвърлих в купчината за пране.

Истинската причина. Не тази, която изтъквах, когато другите жени говореха, че добрите мъже вече били или заети, или женени, или гейове, или пълни негодници. Причината да съм сама и целомъдрена, причината, поради която не бях сигурна, че искам да излизам с Грег, причината, поради която не бях сигурна, че искам да излизам, с когото и да е, беше, защото бях ненормална в началото на връзките си.

Докато другите жени се вълнуваха, кикотеха и бяха изпълнени с надежда за бъдещето, аз бях нервно крачещият психопат, който бе на една крачка от това да проникне в мозъка на своя мъж или партньор като разреже главата му с електрически трион. Когато в живота ми влезеше мъж, аз загубвах всякакво чувство за реалност. Буквално стоях на ръба на пропастта, над една бездна от лудост, на косъм да скоча с главата надолу.

През първите няколко седмици от връзката ми с някой нов мъж бях обсебена от всяко, дори и най-малкото нещо, свързано с него. Бях на косям да му се обаждам на всеки две минути, за да му кажа „Здравей“; ако беше банкер или брокер, започвах да чета финансови вестници, въпреки че рядко четях дори банковите си извлечения. Дори се опитвах да открия всичко, което можех, за него в интернет.

При това не спирах дотук. О, не, не. Ако той живееше в Лейди Ууд, което бе на другия край на Лийдс от мястото, където живеях аз, тогава си купувах „От А до Я“ и търсех най-кратките маршрути, търсех кои други улици са около него, проверявах цените на къщите. Във всяко дребно нещо виждах знаци, които показваха, че ще бъдем заедно. Това беше времето, когато се чудех къде е той, какво прави, какво мисли... Казвах си, че не бива да го правя, напомнях си, че жени са умирали, за да получим правото да гласуваме и аз да бъда толкова емоционална, но не можех да се спра.

Понякога бях почти болна, защото не бях сигурна какво да предприема. Чудех се дали не бях заменена с някоя друга. Не толкова дали съм била сменена, а по-скоро, защото не знаех дали се е случило. Не знаех дали докогато си живея щастливо, той не лежеше до някоя друга жена и не правеше планове за бъдещето с нея. Не знаех дали някой ми е неверен. Вероятно най-големият ми страх бе да не бъда измамена, да не би да ме излъже да му повярвам и след това да ме предаде. Преживях една любовна връзка и, въпреки че според мен вече бях по-зряла и по-мъдра, не исках тези отрицателни емоции да се върнат отново.

Така се чувствах нормална.

След като минаха цели три дни, без да получа вест от Грег, бях на ръба да започна да хвърлям всичко, което ми паднеше под ръка. Особено след онзи разговор с лудата Мими. *Нима наистина си очаквала нещо по-добро от него?* — питах се сама. *Нима си очаквала съобщения, имейли и обаждания, с които да ме увери колко много иска да бъде с мен.*

Дразнех се, защото осъзнавах, че е точно така. Мислех, че съм различна. Във вторник той изглеждаше толкова искрен. Убедителен... А аз какво? Бях като всяка друга жена, наблюдаваща как някой мошеник се отдалечава към залеза със спестяванията ѝ, с най-добрата ѝ приятелка и с достойнството ѝ.

Замъкнах завивката си в дневната и я хвърлих върху дивана. Ще си поръчам храна по телефона. Време беше да си поръчам нещо за ядене. Какво да бъде? Индийско? Пица? Китайско? Просто храна. Трябваше да ям нещо. Каквото и да е. Стомахът ми се преобръщаше и бунтуваше, докато крачех напред-назад из дневната.

Грег ядеше ли? Спеше ли? Работеше ли? Чукаше ли? Какво правеше? Сложих ръце върху стомаха си, опитвайки се да спра бунтуването му. Опитвайки да се отърва от лудостта.

Шон, последното ми гадже, същото, след което станах целомъдрена самотница, беше изненадващо толерантен към моята лудост. Той не знаеше и половината от нея — защото много внимателно криех всичко от него, но беше добър по отношение на дребнолите, които не можех да скрия под нормалната фасада на елегантното ми студено безразличие.

Срещнах го, когато Рене и аз отидохме в една компютърна компания с молба да спонсорира фестивала. Нашият фестивал се поддържаше основно от Градския съвет на Западен Йоркшир и това бе причината да сме настанени в сградата на Градския съвет, но трябваше да търсим и други, допълнителни средства, за да си помогнем. Рене, въпреки че понякога бе непоносима, умееше да очарова хората до такава степен, че да се разделят доброволно с известна сума парични средства в кеш. Тя знаеше какво да каже и най-важното — как да го каже: какво да обещае и какво да намекне като обещание.

Аз подготвих тази среща и отидох заедно с нея. Когато седнахме край дългата овална маса, хвърлих един подозрителен поглед наоколо и срещнах очите на Шон. И повече не можах да ги отместя. Той не бе красавец, който грабва дъха ти, но беше истински блестящ. Когато погледнех към него, виждах искри. Има такива моменти в живота, когато погледнеш към нещо и в същия миг знаеш, че трябва да го притежаваш. Не беше страст, нито похот, нито нещо от рода на „трябва да го имам, иначе ще умра“. Просто чувство. То се случва само няколко пъти в живота, но ти и този човек, или ти и тези обувки, или ти и тази кола правите „щрак“ и край. Това е. Няма нищо, което да го обясни, оправдае или да се опита да се противопостави. То е направено за теб. Това бе причината да виждам искри, когато гледах към Шон. Той беше предопределен мен.

Русата му коса бе подстригана съвсем късо, тъмните му лешникови очи ме гледаха през дълги мигли, устните му се извиха в усмивка, от която коленете ми омекнаха. През цялата среща двамата се гледахме и се усмихвахме все едно сме споделили някаква шегичка, която само двамата знаехме. Чак когато си тръгнахме, се сетих, че не знаех цялото му име. Не можех да изпратя мислено телефонния си номер в главата му. Но той беше за мен. Два дни след това, когато Джен, Мат и аз отидохме в някакъв клуб, се сблъсках с някого. И това беше той. За пръв път изоставих приятелите си и прекарах нощта в разговори и целувки с Шон. И двамата бяхме единомисленици, че съдбата ни е срещнала и след като таксито ни разведе по домовете, говорихме по телефона, докато слънцето изгря.

Той обаче не играеше игрички. Той, проклетникът, ми се обаждаше. Обаждаше се, когато ми бе обещал, обаждаше се и когато не ми бе обещал. Ние излизахме или си оставахме в къщи и правехме страхотен секс. Не бяха минали и три месеца, когато Шон реши, че не е трябвало изобщо да се срещаме. На два пъти се държа пренебрежително с мен по телефона и аз му затворих. Престанах да отговарям на обажданията, не отговарях на писмата, изтривах съобщенията. Такава бях. Когато някой охладнееше към мен поради някаква причина, аз много бързо, направо тичешком излизах през вратата. Бягах, преди да са успели да реагират. Шон, господ да го благослови, ми остави дълго съобщение, в което пишеше, че ме обича и не иска да къса с мен. Че съжалява за държането си, просто се бил уплашил, защото нещата между нас прекалено бързо станали прекалено сериозни. И че не би ме оставил без битка, без да се бори за мен, така че аз може и да го пренебрегвам, но, ако все още имам чувства към него, би било по-лесно да му позволя да ми се извини лично, очи в очи. Както казах, беше добър и готин. Ако бях аз, щях да очерня името му пред всеки, който ми падне, после щях да потърся отмъщение.

Седях на дивана с възглавница в скута си, сребристият ми мобилен беше някъде из гънките ѝ. Завъртях крайчето на синята възглавница и загледах телефона, молейки се да звънне. Това състояние бе нормално за мен през първите три месеца от всяка

връзка. Но ненормалното бе, че почувствах как от стомаха към гърлото ми се качва жлъчка. *Какво правеше Грег, по дяволите? Защо разигра онова представление преди ден и сетне се покри напълно?*

Да. Наистина ми даде черния си бележник и всички телефонни номера от мобилния си. Но това не значеше, че жените са спрели да му звънят. Те можеха да се обадят, той можеше да ги покани — да излязат да минат край него... Да започне телефонен секс...

— **Спри! Стига!** — изкрещях на глас. — Спри, спри, спри.

Взех дистанционното за видеото и натиснах бутона, за да превъртя назад сцените, които бях пропуснала, но нищо не се случи. Погледнах и видях, че се опитвах да направя това с мобилния си. Той, разбира се, не действаше като дистанционно. Захвърлих глупавата вещ. Той рикошира в облегалката на стола и се приземи върху Скуби Ду.

(Признавам, имам плюшени играчки. Името ми е Амбър Селпон и притежавам плюшени играчки. Те са Скуби Ду и Бегпус^[1]. И ги имах само защото нощем ми става студено.)

— Да не си посмял да мръднеш — извиках на телефона. — И ти забранявам да звъниш.

Започнах да тупам с ръка по дивана, за да намеря дистанционното, без да откъсвам очи от екрана.

Нищо. Нямаше никой. Сякаш бе излязло и отишло на излет. Махнах възглавницата от скута си и продължих да тършувам.

След Шон реших да избягвам всякакви връзки, да бъда самотна и целомъдрена, защото нямах нужда да се подлагам на това изпитание още веднъж. Нямах нужда да прекарвам времето си, обсебена от една личност. Веднъж за малко да се проваля, след като по време на фестивала миналия септември един фотограф ме сваляше в конферентната зала на хотела. Целувахме се страстно в стаята за журналисти. Той ме покани на вечеря след края на фестивала, но аз се скрих. Отказах му. Не можех да се сблъскам отново с преживяното. Тревогата, безпокойството, напрежението, вървенето из стаята като звяр в клетка, болката, страхът — не, това беше прекалено много за мен.

След като взех решението, почувствах как товарът падна от раменете ми, влагата изчезна от очите ми, а мъглата се отдръпна от мозъка ми. Добре, не чувствах никакъв прилив на емоции, но не бе лошо. Бях свободна. Освободена от робството да желая да имам

връзка. Или да се чудя дали, когато изляза, ще срещна някого. Оковите на безпокойството дали ще си намеря някого паднаха от китките, от глезените, от врата и сърцето ми и аз се почувствах милион пъти полека. До този момент.

Грег беше ловецът. Той ме бе преследвал. Той ме бе изкушавал. Беше ме убедил да спя с него. Сега ме бе разбил, зачертал, бе анулирал полета. Преди да си тръгне във вторник, се уговорихме да се видим през уикенда.

— Ще ти се обадя — бяха последните му думи, когато ме целуна за довиждане. И край, повече не се обади. Можех да му звънна, разбира се, но защо каза, че ще се обади, ако не е смятал да го прави?

Както си лежах на диванчето, пъхнах ръка в цепката между възглавниците, за да потърся безследно изчезналото дистанционно. Нищо. Опитах се да издърпам ръката си, но не можах. Е, хубава работа. Направо ще умра. Дръпнах по-силно и почувствах как нещо е заклещило китката ми, не можех да я измъкна. Станах, наведох се, за да имам повече сила и отново се напънах. Нищо. Сигурно се бе подула. Вероятно я бях контузила, докато се опитвах да я издърпам.

Е, това вече е супер, ще си изгния тук, докато издъхна. Мобилният ми телефон бе на другия край на стаята, където го бях запратила. Не можех да се обадя за помощ. Съседите ми ги нямаше, така че колкото и да викам — нямаше кой да ме чуе. Щях да умра от жажда. И освен това какво щях правя, ако ми се допишкеше? Ето, не трябваше да си го помислям, защото веднага ми се допишка. Непоносимо. Отчаяно. Ами сега? Какво по дяволите ще...

Зъън-Зъън!

Това беше домашният ми телефон. Дръпнах ръката си отчаяно. Отново. Този път още по-силно. Толкова силно, че тя излезе, а аз паднах назад и се строполих на пода, докато телефонът се късаше от звънене. Както лежах по гръб, протегнах ръка, вдигнах слушалката и я долепих до ухото си.

— Добре де, предавам се — прошепна Грег.

Едва успях да отговоря сред дълбоките си, задъхани вдишвания.

— Какво имаш предвид?

— Чаках да се обадиш — прошепна отново той.

— О!

— Така че? — продължи шепнешком Грег.

— Така че... какво?

— Защо не ми се обади?

— Защото във вторник ти каза, че ще ми се обадиш.

— Да, но не го направих, защото знаех, че си под напрежение. Надявах се, че ще се обадиш, за да съм сигурен, че го искаш — обясни той, продължавайки да шепне.

— Къде си? — попитах, чудейки се защо шепне.

— В къщи, помагам на Мат да си опакова багажа.

— Тогава защо шепнеш?

— Не искам да ме чуе. Той през цялото време ме преследва с настояването да се обадя на моята тайнствена жена, защото аз съм все в лошо настроение, откакто те видях за последно, а не искам да разбере, че това си ти.

— Или шепнеш, защото в леглото ти има друга жена?

Телефонната линия онемя. Изпълни се с тишина.

— Ти затова ли не ми звъниш? Защото мислиш, че отново правя старите си номера? — отговори след цяла вечност той.

Начинът, по който го каза, изглеждаше несъвместим с подобна мисъл.

— С колко жени флиртува през последните три дни? — попитах, заобикаляйки елегантно въпроса. — В бройката се включват и хората, които първи са започнали да те свалят, а ти си им отговорил.

Той направи пауза. Паузата продължи.

— Уточни какво имаш предвид под „сваляне“.

— Добре. Знам, че си непоправим флиртаджия. Колко жени през последните няколко дни са останали с впечатлението, че ги сваляш, да не кажем, че са си въобразили, че искаш да спиш с тях?

Още една пауза.

Сърцето ми потъна в най-дълбокото и се удави.

— Старите навици умират трудно, Амбър — отвърна той. — Но сега сме заедно и аз повече не правя така.

— Добре — отвърнах почти сърдечно. Това започваше да се превръща в кошмар, а аз се превръщах в параноичка, в обсебена от ревност жена. Бях пристрастена към мъж, който употребяваше промишлени количества презервативи през последните пет години. Може би трябваше да спра дотук, преди да свали някоя и да се наложи да я убия.

— Говоря сериозно — продължи той. — Напълно сериозен съм. Искам да го направя. А ти?

Сигурно. Прехвърляш проблема към мен, когато ти си този, който не е способен да се съсредоточи върху една жена.

— Ъ-хъ — отвърнах.

Можех да чуя как се усмихна в телефона.

— Добре. Отлично — почти извика и бързо сниши гласа си. — Ще те видя утре, може би? Ще те взема в единадесет с микробуса, а след като помогнем на Мат да се пренесе, ще си тръгнем заедно и ще правим каквото си искаме, нали?

— Да.

— Супер, ще ти се обадя утре, сладкишче. Чао.

Докато оставях телефонната слушалка през главата ми минаха две мисли:

1. Хареса ми начинът, по който ме нарече „сладкишче“. Думата се плъзна нежно от устата му в ушите ми.

2. Кога, по дяволите, съм казала, че ще помагам в пренасянето на Мат?

— О, я остави тази кутия... — Джен стоеше в средата на коридора и се въртеше, ахкаше и охкаше. Междувременно моите ръце направо щяха да се откъснат.

— Оооох... не знам — призна си тя. — Мат? Мааат!

— Какво! — обади се той от спалнята.

— Къде искаш да сложим тази кутия? — извика на свой ред Джен.

— Ами...

Аз държах в ръцете си една голяма червена кутия с таблоиди, които Мат бе събирал през годините. Той пазеше всички издания, публикувани на рождениите му дни, откакто бе станал на дванайсет, плюс специалните броеве, посветени на новото хилядолетие, Евро 96, Евро 2000, както и Световните купи. И освен това съм сигурна, че се мислеше за много умен, защото сред всички тези копия бе скрил купчина порно списания. Смешно, нали? Може би. Просташко? Определено. Бях разкрила „плана“ му много по-рано, когато едно от списанията падна от кутията. Предпазливо го върнах на скришното му

място, уплашена, че беше скрито и по-важното — защо беше скрито. Ако Мат обичаше да чете порно, добре. Ако Мат обичаше да „ползва“ порно списания, негова си работа. Но да бъде толкова потаен... Това според мен беше просташко. Особено когато Джен бе абсолютно отворена на тази тема. Дори ако той си мислеше, че тя е особнячка, всичко, което трябваше да направи, бе да изхвърли старите и да купи нови. Вероятно това бе малко сложно за Мат. *При това не бе много мило, нали, Амбър?*

Насочих мисълта си в друга посока, опитвайки се да не обръщам внимание на болката, която ми причиняваше тази определено тежка кутия.

Каква странна четворка сме ние, помислих си. Уж бяхме близки, а Грег се мусеше наоколо, сякаш светът щеше да свърши, защото съквартирантът му се местеше. Без значение какво казвах или колко внимателно го казвах, Грег реагираше сякаш бе на една стъпка от това да си направи харакири.

Мат очевидно не познаваше добре гаджето си, не знаеше, че на нея няма да ѝ пука, ако той чете порно списания, така че се опитваше да ги пренесе тайно в нейния дом.

Джен все още не бе му казала, че последният мъж, който бе живял с нея — Томи, ѝ се бе обадил и я бе помолил да се видят отново, а тя не бе казала „да“, но не бе казала и „не“. Едва ли би изневерила на Мат, просто обичаше да получава допълнително внимание.

И, разбира се, аз пазах от нея най-голямата си тайна след Шон.

— Вардааа! Пай’се! Идвам! — извика Грег, бутайки ме леко с кутиите, които държеше в ръцете си.

— Все още не сме решили, приятел, тъй че шъ тебе да почакаш — отвърнах през рамо, трогната от диалекта на Южен Лондон, който той използва.

— Лошо, лошо, мноо лошо — скара ми се Грег, имитирайки моя акцент, но не чак толкова силно и без да загуби своя Йоркширски. — Дали ще бъде престъпление, ако ги оставя тук?

— Сус, внимавай, приятел, дамата каза, че не искала новият ѝ паркет да се надраска.

— Мръсник — отвърна Грег. — О, брато, ела да сортираш нещата си, или аз и Нектар ще си тръгнем.

В същия миг Мат се появи като по магия. Грег го познаваше много добре — мисълта да разтоварва вана сам, прекъсна идеята му да подрежда обувките си според датата на покупка или нещо точно толкова безсмислено, но очевидно изключително важно за него. Лицето му стана червено като цвекло, когато видя какво държа в ръцете си и почти щеше да си счупи краката да тича, за да поеме кутията от мен.

— Наздраве и благодаря, скъпи — казах, — ей на туй му викам даване на едно рамо. Сигурна съм, че знаеш всичко за този кашон. — Мат почервения още повече. А аз размърдах пръсти, за да възвърна кръвообращението в тях.

— Мисля, че Амбър се опитва да ти каже нещо — подхвърли Джен, лепвайки една целувка върху бузата на Мат. — Мистър Крышкач.

— **Някой ще забележи ли, че ръцете ми се откъснаха?** — извика толкова неочаквано Грег, че подскочих.

— О, за бога! — Обърнах се към него и взех най-горната кутия от купчината в ръцете му, при което почти я изтървах поради тежестта ѝ. Не бях осъзнала колко силен е Грег. Бицепсите му, очертани под сивата тениска, подскачаха под загорялата, покрита с лунички кожа, а косъмчетата върху мускулите на горната част на ръката му просветваха под лъчите на неочакваното слънце, изгряло в този февруарски ден. Преместих поглед от ръцете към лицето му. Върху изпотеното му чело бяха залепнали кичури черна коса. Боже, колко е привлекателен!

Винаги го бях знаела, но този път беше различно. Тялото ми, кръвта и хормоните ми неочаквано се сляха с неговите. Срецах се с него, виждах го цели три години и мислех, че е прекрасен, великолепен; правих секс с него и това бе нещо неземно. Но точно в този миг започнах да го харесвам. Независимо от станалото между нас. Беше просто и ясно, беше чисто физическо привличане. Искях да имам този мъж. Искях го отчаяно.

Той забеляза как го гледам и попита:

— Какво? Нещо не е наред ли? — Въпросът бе в очите и на лицето му.

Устните ми се извиха в лека усмивка. Не. Нищо. Тъкмо обратното — всичко беше наред. И всичко беше различно. Това е.

Кутията натежа в ръцете ми, обърнах се към Мат и Джен, които се целуваха, а кутията с порно списанията бе между тях.

— Вземете си стая в хотел или се нанесете веднага, но ако може по-бързо, че останах без ръце — пошегувах се.

Хвърлих крадешком поглед към Грег с въпроса „Не са ли сладки?“ Той се бе обърнал с гръб. Тръсна ядно кутията с видеокасети върху новия паркет в коридора и вече вървеше към вана, почесвайки тила си с ръка.

След още един курс всички се тръшнахме на големия диван, освен Грег, който не можеше да седне. Ако думата „напрегнат“ може да бъде персонализирана, това беше Грег. Всяка частица от него бе напрегната, дори влажната коса, която бе залепнала за челото му, излъчваше напрежение. Така че, докато ние буквално легнахме на дивата, той седна в креслото, готов да скочи и да избяга за част от секундата.

Накрая Джен стана, излезе от стаята и се върна с бутилка шампанско и четири чаши. Подаде по една на всеки и връчи бутилката на Мат, за да я отвори.

— Е — започна, като се настани между мен и Мат, след като чашите бяха напълнени, — да вдигнем тост. — Всички вдигнахме чаши. — За новото начало, за мен и Мат... и за вас двамата. Да си намерите също най-специалния човек.

— Наздраве — казахме всички и отпихме, с изключение на Грег, който просто държеше чашата си.

— Да, да се надяваме, че и вие ще си намерите специалния човек — повтори Мат и недвусмислено погледна към Грег.

— Добре, Мат, стига вече! Ясно — намеси се Джен. — Защо, когато казвам, че някой от тези двамата трябва да си намери своя специален човек, ти гледаш Грег? Направи същото и в петък.

— Какво? — попита неразбиращо Мат.

— Не съм глупачка, Матю. Забелязах как погледна Грег. Нещо става. И аз — Джен ме прегърна през раменете, — по-точно ние с Амбър, искаме да знаем какво.

Аз знам какво става, опита се да каже езикът ми. Но стиснах зъби, за да го спра да не признае всичко. Междувременно Мат придоби

изражението на заек, заслепен от светлините на фаровете и загледа втренчено Грег. Той пък, който бе единственият непритеснен от запитването на Джен, сви безгрижно рамене.

— Аз вече срещнах един специален човек.

— Не! — извика Джен. — Кога? Къде? Как?

— Да! — извика на свой ред Грег, иронизирайки я, като успешно имитира гласа ѝ. — Преди седмица! В Лийдс! Чрез работата!

— И... — нетърпеливо поиска още подробности Джен.

Той пак сви рамене.

— Добре върви.

Джен издърпа ушите на Мат.

— Не мога да повярвам, че не си ми казал.

— Той ме накара да обеща — оправда се Мат.

Лицето на Джен изразяваше недоволството ѝ, че е останала неосведомена. Импулсът да признае и да се надявам на милостта ѝ изплува отново.

— И, какво представлява тя? На какво прилича?

Грег пак сви рамене.

— На жена.

— Хайде, Уолтърсън! Кажи повече. Искam подробности! На какво прилича?

— Добре. Подробности — отвърна Грег, докато на лицето му заигра усмивка, която напомняше усмивката на дявола. О, боже, той имаше намерение да им каже истината! Щеше да им признае и да ми създаде най-големите неприятности, в които съм попадала, откакто бях на дванайсет и счупих една играчка на Ерик. Ако бяхме във филм, щях да скоча като хищник върху него в забавен каданс с вик „**Heeee!**“

— Амии... изглежда нормално...

Моля? *Май ще си изпросиш един ритник...* — отвърнах му по телепатичен път аз.

— Нали разбирате — има коса, две очи, нос, уста... Има най-удивителното тяло на света, има си всички важни извивки и невероятно нежна кожа...

Добре, добре това вече звучи достатъчно сладострастно, че да ти опростя ритника...

— Хм... Освен това... тя е необикновена, умна, забавна, тактична, деликатна, приятелски настроена и т.н. Не знам. Не мога да

го опиша с думи, без да омаловажа онова, което чувствам. Тя е цялостна. Тя е завършена. Не, тя е хипнотична.

Той говореше за мен. За мен. Амбър Селпон. Хипнотичната. Завъртях думата в главата си. Хипнотична, значи. Хареса ми. Хареса ми усещането, докосването, същината на онова, което той казваше.

Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми. Открих, че не мога, и преглътнах по-упорито, за да се освободя от нея, наведох глава, за да изтрия тайно сълзите, които се опитваха да избият в очите ми. Колко емоционална бях? Всичко, което той каза беше... Премигах отново.

— Какво я прави по-различна от другите момичета, които си чукал, и чукал отново и отново? — попита Джен, разваляйки прекрасната атмосфера с цинизма си.

По лицето на Грег премина обида и болка.

— Не знам, просто е различна. Обожавам всичко в нея — продължи. — Тя е всичко, което съм искал да притежава приятелката ми, и всичко, за което не съм знаел, че искам да притежава.

— Та нали се познавате едва от седмица? — изненада се Джен.

— Не, ние сме заедно само от седмица. Нашите пътища се пресяха преди време, но едва през последната седмица разбрах, че се интересувам от нея.

Джен се обърна към мен.

— Ти знаеш ли за това?

— Не, не... всъщност съвсем отскоро. — Това не беше лъжа, а просто не цялата истина.

— Значи аз последна научавам — намуси се Джен. Скръсти обидено ръце, облегна се назад и прехапа долната си устна.

— Той не ми е казал какви са чувствата му — оправдах се аз.

— Нито на мен — побърза да се присъедини към мен и Мат.

— Ти очевидно знаеш как да събудиш поета в него — подхвърлих.

— Ъхъ, може би. Но не вярвам, че се чувства така само след седмица.

— Работата е, че... — започна Мат.

— Може ли всички да спрете за говорите за мен, все едно ме няма и да престанете да се държите, сякаш съм неспособен да чувствам нещо друго, освен похот — изръмжа Грег. — Чувствам много неща към нея, но е минала само седмица. Искам бавно развитие, но

бъдете сигурни, че ще ви държа в течение за всичко, което става. — Грег остави чашата си с шампанско на пода до крака си. Не беше отпил нито глътка, дори не бе я приближил до устните си. Не се преструваше, че празнува. Изведнъж скочи на крака. — Имам планове, така че си тръгвам. Амбър, идваш ли? Ще те хвърля пътьом?

— Неее, Амбър ще остане за вечеря — отсече неочаквано Джен.

Това беше изненадваща новина за мен.

— Моля? — обърнах се към нея. Тя се изчерви. Мат, който уж бе съсипан от умора, неочаквано се изправи, тръгна из стаята, размести нещата върху камината, очевидно само да се намира на работа и да прави нещо. Каквото и да е.

— Един от нашите приятели е самотен — обясни Джен — и... той наистина е много готин, така че си помислихме да го поканим тази вечер, за да те запознаем с него.

Тя се опитваше да не звучи като нещо важно. Сякаш бях длъжна да се вменя в нейните планове да ме сватосва. Това обаче сигурно бе само неин план: Мат бе олицетворение на съвършения егоист, той не даваше и пукната пара дали бях самотна или обвързана. Това не засягаше нито него, нито живота му, така че не мислеше за това.

Колкото до Джен... По време на периода на моето целомъдрие, тя правеше всичко възможно да ме сватоса с най-грозните мъже на света. Всеки, който казва, че външният вид няма значение, лъже. Външният вид е важен — ако не беше, то ние нямаше да прекарваме толкова много време да се обличаме, да се гримираме и да подреждаме косата си — ние просто намираме различни неща за привлекателни. Физическата красота, която води до нещо по-романтично, за мен бе неизменно свързана със самия човек. С неговата способност да привлече вниманието ми и да комуникира с моя ум, въображение и чувство за хумор. Да събуди искрата на припознаването. Прочетох някъде, че любовта е да разпознаеш себе си в някой друг и да останеш доволен от това, което си видял. Точно това бе оскърбително за хората, с които Джен се опитваше да ме запознава — тя ме познаваше почти от дванайсет години, а изглежда все още мислеше, че бих могла да се целувам с мъж, който започва да разказва виц по следния безумен начин: „Значи, имало един англичанин, един ирландец и един негър...“ Без съмнение на всички тези мъже им липсваше нещо, което бих могла да харесам. Опитвах се, наистина се опитвах, сетне зарях всякакви

претенции и преструвки да харесам онова, което те казваха. Всяка случайна среща, всяка среща на сляпо, маскирана като вечеря или парти, които тя устройваше, неизменно ме караха да пия повече, отколкото да говоря, и да се завлека, олюлявайки се, у дома преди десерта. След като по време на последната уредена от нея среща си тръгнах още на основното ястие, Джен спря да го прави.

Трябва да кажем още, че досега, когато решеше да ме сватосва, поне ме предупреждаваше. Така че не бях с пропити от пот дрехи, разчорлена коса и схванати мускули, както сега.

Над тялото ми се спусна лека мъгла, промъкна се в схванатите ми мускули, разля се през вените в мозъка ми и ускори ритъма на сърцето ми.

Коя, по дяволите, беше тя, че да решава с кого ще се срещам?

Край. Стига толкова. Този път нямаше да ѝ спестя нищо. Бях стигнала до края на търпението, когато ставаше дума за Джен и срещите на сляпо. Викането не бе част от репертоара на Амбър Селпон като израз на гняв: единственият човек, на когото някога бях крещяла, беше Грег и това се случи, след като ме повика да го спасявам, което ме вбеси до такава степен, че ми се прииска да го набия с камшик. Но на Джен никога не бях крещяла. Всъщност няколко пъти почти бях стигала до границата да го направя, но се въздържах. През годините бях виждала как, когато някой започваше да ѝ вика, това предизвикваше стоманена решителност, която първо се появяваше в очите ѝ, а сетне преминаваше в наказание за дадения човек, което траеше седмици, понякога дори месеци. Бях установила, че сарказмът и хапливостта ѝ бяха безпощадни и даваха много добри резултати. Този път обаче мръсният ѝ сарказъм и заядливост изсмукаха целия въздух от дробовете ми.

Отворих уста да се развикам, да изкрещя в лицето ѝ, че аз съм хипнотичната жена на Грег; да избълвам думите: *Аз струвам много повече от идиотите, които ти кой знае защо се опитваш да ми натрапваш!*

— Ти не каза ли, че имаш среща в града? — произнесе неочаквано Грег.

— Така ли? — изненада се Джен.

— Да, Джен, представи си! И аз имам свой собствен живот! — отвърнах.

— Хайде, Нектарче, ставай да вървим — прекъсна ме Грег. — Ще те закарам до вас, за да се натруфиш. Ако не се бавиш много, може дори да изчакам и да те закарам след това.

Грег сграбчи ръката ми, дръпна ме от стола, изведи ме от стаята и от апартамента. Чак след два километра осъзнах, че не бях произнесла нито дума. Той не само спаси Джен от моите обидни думи, а сякаш вдигна ръката ми и ѝ махна с нея за довиждане.

[1] Пухено котенце на розови райета, герой от детски телевизионни серии през 1974 г. — Б.пр. ↑

10.

ЧЕСТНИЯТ ВЪПРОС

— Ще имаш ли нещо против да отидем у нас? — попита ме Грег, когато стигнахме до Хедингли на път за моя апартамент. Трафикът неочаквано се усили, бяхме броня до броня с едно зелено мини купърче около, ооох... почти цяла вечност. Тишината в купето на вана и моето гадно настроение, причинено от уредената зад гърба ми среща, не помагаша на времето да върви по-бързо.

— Разбира се. Защо ли трябва да си по-различен от всички други, които се опитват да направляват живота ми? — сопнах му се аз.

Моят нов любовник си пое дълбоко въздух, сетне го издиша.

— Сега можем да прекараме вечерта там, нали Матю го няма — продължи, отказвайки да бъде въвлечен в кавга. — Роки е при гаджето си. Така че къщата ще бъде изцяло на наше разположение.

Добре. Споко. Грег не беше виновен, че най-добрата ми приятелка имаше проблем с моята самота. Грег не беше виновен, че аз не събирах смелост да кажа на Джен да си набута тези срещи... сещате се къде.

— Добре, но не искам да оставам за цяла нощ. Знам колко токсична е спалнята ти.

— Малко поразтребих, за всеки случай — отвърна смутено той.

Грег живееше заедно с Мат и Роки, откакто бяха напуснали общежитието на колежа във втори курс преди десет години. След като завършили, родителите на Роки купили къщата за него. Това означавало, че всеки от тях можел да си подреди стаята по свой избор, както иска. Грег боядисал своята в бяло, сложил снимки на оскъдно облечени жени по стените, внесъл едно огромно двойно легло и до днес използваше пода за всичко останало — да слага на него книгите си, дрехите, списанията, писмата, обувките, видеокасетите, дивидита, сидита и т.н. Била съм в тази стая няколко пъти и докато той си проправяше път сред вещите, разхвърляни по пода, аз стоях като закована на едно място, прекалено уплашена да мръдна, за да не стъпя

върху нещо. Веднъж той ми обясни, че нарочно поддържал стаята си в това състояние и вид, за да държи жените надалеч — нямало начин някоя да се изкуши да дойде тук. Стаята му бе неговият дворец, неговото светилище, неговата крепост и той избягваше да пуска, която и да е жена да преспи тук или дори да прави секс, защото това щеше да означава, че тя ще научи повече неща за него. Например: можеше да стане и да прокара пръст по прашните лавици, да види какви книги чете, кои от тях са по-смачкани и по-често отваряни. Можеше да отвори чекмеджетата, да види къде държи панталоните си, къде пази тениските, как сгъва чорапите си. Стаята на Грег не беше зона за жени и той бе положил всички усилия, за да задържи нещата по този начин. Ето защо казах, че няма да остана цяла нощ — така му дадох възможност да ми откаже, без да ме обиди.

— Искаш ли да поръчам храна за вкъщи? — попита той, докато отвори синята външна врата. — Или аз да сготвя нещо? — Пъхна ключа си в ключалката.

— Все ми е едно — отвърнах.

— Защо не си оставиш чантата и палтото в моята стая, докато аз взема няколко бири. — Хвърли ключовете върху малката дървена масичка до вратата и забърза към кухнята, без да ми предложи дори прегръдка. Очевидно не искаше да се кара с мен и нямаше намерение да ме целува страстно.

Изкачих се по стръмните тесни стъпала, всяко покрито с ужасно грозен килим в черно и синьо, който майката на Роки бе избрала, а момчетата не успели да ѝ се противопоставят. Стигнах горе и влязох в стаята на Грег. Когато хвърляли чоп, на него се паднала най-голямата. Предполагах, че са хвърляли монета, но като се замисля, монетата има само две страни, а момчетата бяха трима... Добре де, не искам да отгатна как са решили кой в коя стая ще живее.

През последните няколко години Роки бе превърнал таванското помещение в спалня и бе преместил банята от мазето. Така то станало стая за игри на момчетата с маса за снукър, дъска за дартс, маса за карти и малък хладилник, в който имаше само бира. Всеки друг би дал стаята под наем, но не и Роки, Мат и Грег. Те искаха стая за игри. Тримата си живееха такъв мъжкарски живот, че аз все още не бях сигурна, дали някой от тях си има приятелка или гадже.

Отворих вратата на стаята на Грег, заставах на прага, пуснах черната си раничка на пода и пристъпих в средата, докато свалях сакото си. Устата ми направо увисна. Грег беше подредил и разтребил. Подът бе чист, всички постери и плакати на полуголи жени бяха свалени, всяка повърхност блестеше. Леглото бе застлано с чисто бяла завивка, върху която бе разхвърлял червени розови листенца. Из цялата стая, по рафтовете за книги, върху лавицата над камината и покрай прозореца все още имаше светещи коледни лампички.

Всичко бе като на кино. Моментално си спомних за подобен момент в една романтична комедия, където героят печели сърцето на всяка жена, която го посещава, като превръща бедната си квартира в приказна изкуствена пещера или продава скъпоценните си вещи, за да може да бъде с героинята завинаги. Никога не съм си падала по подобни действия във филмите. *Защо един мъж ще си прави труда и ще си губи времето, за да извърши всичко това, мислих си обикновено в подобни случаи, ако знае, че тя така или иначе ще си легне с него?* Този мъж също.

— Е, харесва ли ти? — прошепна той, изненадвайки ме с прегръдка. Физическата реакция на тялото ми, трепетът, който премина като вълна през мен, бе доказателство колко много го харесвах. Той погали с кръгово движение долната част на корема ми и всяко докосване накара тялото ми да се стегне още повече.

Кимнах, неспособна да говоря, защото буцата се завърна в гърлото ми. Ако продължаваше така, щях да започна да чувствам нещо много повече от харесване. Много повече. Та това би означавало...

Сигурна ли си, че искаш това?, питах се. Това е още една стъпка по този път, водещ към неизвестното. *Ти сигурна ли си, че искаш да я направиш?*

В приказно осветената стая двамата лежахме с преплетени тела, смеейки се, кикотейки се, бърбрейки си тихо като двама герои във филм. Липсваха ни единствено стратегически хвърлените върху нас чаршафи. Аз бях спокойна, топла и задоволена. Той беше като меко одеяло, с което се бях завила. Моят обикновено лудо блуждаещ мозък си почиваше. Не мислех за пазаруване, нито за чистене, нито за работа

или гимнастика, още по-малко да посетя семейството си... Бях тук и сега.

Грег погали нежно лицето ми, така както винаги съм си представяла, че ще бъде докосването на крилото на пеперуда — нещо като шепот от докосване.

— Спиш ли? — попита.

— Не съвсем — промърморих.

— Искаш ли да говорим?

— Нали говорим — отвърнах със затворени очи.

— Имам пред вид по същество.

— Като например? — измънках, докато сънят се промъкваше в сетивата ми.

— Ти, въъ, знаеш всичко за моето минало, а аз не знам нищо за твоето. Като например с колко човека си спала.

— Повече от десет, по-малко от двадесет и двама — изрекох готовия си отговор.

— Или защо приключи последната ти връзка.

— Ммммммм...

— Да... защо приключи последната ти връзка? — повтори Грег.

— Хм — отговорих, опитвайки да се концентрирам. — Амии, заради „Джаки Браун“.

— Какво? — Грег рязко седна, при което розовите листенца паднаха на пода.

Въздъгнах от раздразнение. Сега вече бях напълно будна.

— Добре, ти ми кажи с кого бе последната ми връзка и аз ще ти кажа защо свърши.

— Спомням си, че няколко месеца след като Джен и Мат се загаджиха, ти изчезна от хоризонта, защото имаше приятел. И аз знаех, че той не ме харесва особено, защото бяхме близки с теб. Но *никога не съм знаел кой е*.

Не те харесвал особено? — помислих си. — *Все едно да кажеш, че Гранд каньон е като резка от игла в пустинята. Шон мразеше Грег. Не просто „не го харесваше“ или „отхвърляше“ — той го мразеше пълнокръвно, с присвити очи и стиснати юмруци. Не знаех, че е възможно да се мрази толкова много някой, когото никога не си срещал (с изключение на моите чувства към Том Круз, но това бе различно.) Шон обаче беше живото доказателство, че може. Той отказваше да се*

срещне с Грег, не само защото омразата му щеше да придобие лице и образ (Защо трябва да се срещам с този сваляч? — бе неизменният отговор, който повтаряше като рефрен), а и защото ставаше раздразнителен всеки път, когато се виждах с Грег — дори ако Джен и Мат също присъстваха.

„Мога да кажа, че те сваля, само по начина, по който ти оставя съобщения на секретаря“ — оплакваше се постоянно Шон. Без значение, че му бях казала поне милион пъти, че аз нито го харесвам, нито го свалям.

Грег не ми помагаше. Веднъж се натъкна на мен, докато се преобличах в апартамента на Джен и зърна само част от голия ми гръб, може би малко от дупето и бедрото, но нищо повече. Няколко дни след това той се обади на секретаря и с безбрежния си хумор изпя „Тонг Сонг“^[1]. (Аз никога не съм носила прашки, но нямаше песен, в която да се пее „Искам да видя онези секси черни гащички“). Най-невинно изслушах записите на телефонния секретар в присъствието на Шон и почувствах как температурата в стаята се повиши над точката на кипене. Милите черти на лицето на Шон се втвърдиха, той стисна зъби, а на шията му един мускул заигра. Някакъв мъж искаше да види гащичките на гаджето му и това не беше смешно, особено когато мразиш мъжа, който пееше.

— Ако те докосне, ще го убия — закани се Шон с тона на гангстерите от „Кръстникът“, който те използваша, преди да наредят убийството на някой свой роднина.

— Но ти беше мой приятел, от теб се очакваше да покажеш интерес — казах на Грег тук и сега.

— Аз бях заинтересован, но понеже те харесвах, не исках да знам за теб и онзи мъж, защото не можех да се справя с това.

— А защо сега искаш да знаеш?

— Защото си ми гадже и вече мога да го преглътна — отвърна той. И добави кратко: — В по-голямата му част.

— Трябва ли да говорим точно сега?

— Да. Кажи ми защо се разделихте и ще спра да те разпитвам.

Въздъгнах.

— Казах ти, „Джаки Браун“.

— Тя истинска личност ли е?

— Не. Говоря за филма. Онази глупава мръсотия от Куентин Тарантино, наречена „Джаки Браун“. — Направих пауза, очаквайки небесата да се срутят. — Боже! Казах, че нещо от Тарантино е боклук и светът не свърши! Чудо на чудесата!

Лицето на Грег се изопна.

— Но „Криминале“...

— Има една ужасна сцена на изнасилване, която не трябва да е там — прекъснах го, преди да чуя тезата колко удивително постмодерно било това. Бях чувала всички аргументи от хората в киноиндустрията и извън нея и никой не бе успял да ме убеди, че филмът е гениален или че Тарантино е гений. Само фактът, че нещо бе постмодернистично, не го спасяваше от това да е пълно лайно.

— Всеки си мисли, че ако си млад и обичаш киното, значи трябва да харесваш Тарантино. Е, Шон, тоест моето гадже, което ти не искаше да познаваш, защото си ме харесвал, смяташе, че Тарантино е бог, а „Джаки Браун“ е едва ли не Светият Граал. И това е абсолютно честно. Всеки има право на мнение, дори то да е погрешно. Освен че казах на Шон какво мисля в деня, в който донесе филма в моята къща, се ядосах и избухнах. Казах му да не пъха тази касета в моето видео, а той избухна на свой ред. Оттогава престана да се вижда с мен, за него аз бях Антихристът, бях боклук в леглото и винаги щях да бъда сама. Ето така приключи моята връзка — заради „Джаки Браун“.

— Ти направи ли опит да се съберете отново?

— След този ден никога повече не сме говорили.

— Какво? Никога?

— Никога.

— Мислиш ли, че е използвал „Джаки Браун“ като извинение да се измъкне?

— За да бъде честна, ще ти кажа, че се опитвам да не мисля за това, тъй като няма по-тъпа причина за скъсване от тази.

— Но ако той иска да се върнеш, ти какво ще кажеш?

— Ние скъсахме преди единайсет месеца. Ако искаше да се съберем отново, досега щеше да се обади.

— Добре, но да речем, че го направи?

— Той ням...

— Искам да знам.

Потърсих най-саркастичния отговор, единственият, който можех да дам на моето гадже Грег, когато забелязах изражението му, докато коледните светлилки играеха в очите му. Той беше истински разтревожен. Все едно ме блъсна товарен камион. Той беше искрено уплашен. Може би мислеше, че няма да бъде в състояние да се състезава с някой от моето минало. Може би се страхуваше от идеята, че Шон е бил този, който си е тръгнал. Каквато и да бе причината, беше уплашен. Страхът не беше емоция, която можеше да бъде свързана с него, особено когато ставаше дума за жени, но ето че беше факт. Той беше уплашен и аз няхах никакво обяснение.

Освен това, той беше Грег, моят любовник, а само садистичните копелета се влияеха от емоциите на техните любовници.

— Ще му кажа „Я върви при Джаки Браун, момче!“

Той моментално се отпусна.

— Ела тук — прошепна, придърпа ме към себе си и притисна устни към челото ми. След това целуна устните ми и затвори очи. Очевидно това бе единственото, което искаше да чуе — че не жадувам за нищо от миналото си.

Заслушах се в дишането му, което се успокояваше и забавяше, докато той потъваше в сън. Прегръдката около мен се разхлаби, докато накрая съвсем изтъня и се отпусна.

Аз обаче не можах да заспя. Бях абсолютно и напълно будна. Коледните светлилки продължаваха да светят. Как можех да се измъкна от ръцете му, без да го събудя и да се върна в прегръдката му, преди да заспя? Да заспя? Сякаш можех да заспя — помислих си. Искаше ми се Грег да не бе започвал този разговор, да не беше ме разпитвал. Защо трябваше да повдига въпроса за Шон? Нещата бяха толкова идеални, а той взе да ме разпитва за Шон. Което означаваше, че аз, така де, аз трябваше да излъжа. Не, не точно да излъжа, а само да спестя част от истината.

Грег не бе в състояние да се справи с истината. Само заради това му спестих няколко подробности за Шон и мен. Това бяха няколко забележителни детайли, които премълчах. За да го защитя. Да го предпазя.

Добре, добре, престани „Дамата обяснява прекалено много“^[2]. Но го направих за негово добро.

[1] Песен на рапъра Сиско, в която се пее за прашки. — Б.пр. ↑

[2] Цитат от „Хамлет“ по повод думите на кралица Гертруд, майката на Хамлет. Става нарицателно за жена, която говори прекалено много и това става съмнително, защото най-вероятно е виновна. — Б.пр. ↑

11.

РАЗНИ НЕЩА ЗА КАН

*Когато си купуваш шоколад си купуваш
един нов приятел.*

— Няма да отида и туй-то!

— Ще отидеш!

Можех да чуя виковете на Марта и Рене от другия край на коридора. Всъщност в мига, в който излязох от асансьора, чух йоркширския акцент на Марта да „обяснява“, че не е съгласна с идеята на Рене, докато йоркширският глас на Рене с френски акцент се опитваше да я „убеди“ в обратното. Моментално и на секундата са завъртях на пети и тръгнах обратно към асансьора.

За нещастие вратите му се затвориха под носа ми. Сърцето ми рязко се приземи в петите, докато неохотно се върнах към офиса. Нямах нужда от календар, за да изчисля кое време на годината бе. Ето че се започна — ежегодната кавга за това кой ще ходи в Кан.

— Това не ми влиза в работните задължения! Аз съм администратор — викаше Марта като тийнейджърка, която съобщава на родителите си, че ще излиза, с когото си иска. — Аз трябва да обработвам сметките, да ръководя офиса, да ти казвам кои филми можеш да си позволиш, да ти напомням колко можеш да изхарчиш за брошурата. Никъде не пише, че трябва да ходя в Кан.

Схващате ли? Ясно ли ви е?

Забавих крачка.

— В договора ти пише, че трябва да изпълняваш всички задачи, които аз ти поставя — отвърна Рене като родител, който казва на дъщеря си, че ще прави онова, което той й нареди, докато живее под неговия покрив.

Спрях до офиса, точно до нашия, така че да не ме видят. Един бог знаеше какво си мислеха служителите от съседните два офиса, на етажа по повод постоянните викове, които се чуваха от нашия.

Мразех кавгите. Дори от воайорска гледна точка. *Най-вече* от воайорска гледна точка. Споровете и кавгите ме връщаха към детството. Към онова, което означаваха кавгите за мен. Не можех да слушам повишени гласове, излишни обиди, думи, които попарват като вряла вода. Да чакаш онази обида, която стига твърде далеч, до думата, която кара някой да премине отвъд границата...

Рене обичаше споровете. Бях убедена, че беше взела Марта на работа, не само защото тя бе готова да поеме цялата писмена работа, а и защото аз не ѝ давах възможност да се кара с мен, както тя искаше. Ако започнеше някоя кавга, аз просто излизах. Не казвах нито дума, докато не се успокоеше. Основният ми план на действие бе да изчакам гневът ѝ да стихне, което ставаше винаги.

А Марта... Ами Марта носеше в себе си една агресивна черта, която бе широка цяла миля. Тя работеше за WYIFF от двайсет и един месеца и нямаше месец, в който някоя от двете да не хвърлеше ръкавицата и да не последва голям двубой. Когато започнеха, моята работа бе да ги спра. Да ги успокоя, да играя ролята на най-добрата приятелка (и на едната, и на другата), да ги убедя, че и двете са прави, да се съглася, че другата е просто кучка, която заслужава косата ѝ да бъде оскубана, да раздам чай и бисквити. Това бяха големите кавги. Иначе всяка седмица имаше незначителни дребни скарвания. Дори по време на тримесечния си пробен период Марта се скара с Рене, което за мен беше непонятно. Започваш нова работа, на ново място, може да бъдеш уволнен с едноседмично предупреждение. И какво правиш? Вместо да си по-тих от водата и по-нисък от тревата, при всяка възможност казваш на шефа да си гледа работата? Въпреки това получи работата.

За да бъде съвсем честна, трябва да кажа, че това не бе кавга само между тях двете — това бе практика през всички единадесет години, през които бях свързана с Фестивала.

Филмовият фестивал в Кан (или само Кан, както го наричаха всички в тази индустрия) изглежда така бляскав и привлекателен, когато за пръв път започнеш да работиш в тази сфера, че се чудиш защо никой не иска да ходи там. Ще бъдеш близо до всички актьори,

писатели и режисьори. Понякога може да попаднеш на една и съща снимка с Дензъл Уошингтън или Сюзан Сарандън. Нали затова всички работеха във филмовата индустрия? А когато наистина отидеш там... Нека да го кажа по следния начин: първата година в багажа ми имаше слънчеви очила и летни дрехи, сценарий и роман за четене, плюс пътеводител, за да разгледам забележителностите, когато не съм заета с работа...

За нула време открих, че пресконференциите, премиерите и разходките по Ривиерата не влизаха в плана. Това всъщност бяха девет дни без сън, седем дни целуване на задници и преглъщане на обиди (*Западен кой? Какъв фестивал?*). Трябваше да посещаваш колкото може повече прожекции, а онези, които ти лично би искал да гледаш, бяха късно през нощта. Трябваше да бърбиш приятелски с хора, които дори не бяха чували за Западен Йоркшир, камо ли да им мине през ума да посетят нашия фестивал.

Освен това трябваше да се обаждаш по телефона, да докладваш в офиса, за да могат те да актуализират информационния бюлетин за Фестивала, който се печаташе три пъти по време на Кан, вместо веднъж на две седмици. Това беше преди да има интернет. Сега имаме наша страница, можеше да пишем веднага, ако се случеше нещо (дори и бегло интересно), така че уебсайтът се обновяваше ежедневно, а понякога дори ежечасно (кой беше казал, че интернет улесни живота?)

Когато отидох първата година, почти не видях хотелската си стая; конкурирах се с Лондонския филмов фестивал (за който хората бяха чували) и трудно формулирах изреченията си, когато докладвах новините по телефона.

Плаках през целия път към къщи, още от летището, защото умората и изтощението бяха препълнили всяка клетка и всеки мускул от тялото ми. Дори кръвоносните ми съдове бяха свити от изтощение. Още по-лошо — знаех, че няма да мога да заспя, защото бях смъртно уморена, и тази мисъл ме измъчваше до сълзи. Шофьорът на таксито ме попита какво се е случило, очаквайки да кажа, че съм се разделила с гаджето, а аз едва-едва произнесох, хлипайки: „Много съм уморена“. Той ми хвърли един поглед, сякаш искаше да каже „Това би било?“.

Неофициално се бяхме разбрали да се редуваме, след като започнах да работя на пълен работен ден, и тъй като бях ходила

предната година, беше ред на Рене. Това бе причината сега да се опитва да го пробута официално на Марта.

Можех да разбера Марта: това не влизаше в служебните ѝ задължения. А също и в житейските. Тя обичаше живота с гаджето си, обичаше кавгите и споровете с Рене и обичаше да ни гълчи, когато надвишавахме разходите си. По време на фестивала влагаше наистина допълнително време и усилия, но си беше на собствена територия. Знаеше какво прави. Марта не бе станала администратор, за да целува нечий задници.

Когато дойде на интервюто за работа, беше облечена с бяла блуза и черен костюм с пола. Дългата до раменете ѝ кафява коса бе сресана на страничен път и носеше куфарче. Моментално разбрах, че е шоколад с плодове и лешник. Около нея витаеше някаква сигурност, благонадеждност, нещо старо и любимо, което познаваш. Тя беше в списъка с любимите ти сладкиши, човек винаги се сещаше за нея, ако планираше купон или имаше нужда да поговори с някой. Беше непретенциозна като шоколада и сладкишите, като стафидите, плодовете и ядките. Но имаше инат в излишък. Твърд характер, с който не очакваш да се сблъскаш. Твърда костилка, която може да счупи зъбите ти, ако натиснеш по-силно. Човек научаваше това много бързо, защото при Марта, каквото посееш, това ще пожънеш.

Тя харесваше живота си такъв, какъвто бе, и никакви международни кинозвезди не можеха да променят това.

Имам предвид, че състоянието, в което Рене бе в момента, можеше да завърши с международен инцидент, ако отидеше тя. Разбрах какво бе станало: някой от лондонския кинофестивал се бе докопал пръв до Джулия Робъртс и Рене бе извадила огромния нож от „Фатално привличане“ и започваше да сече безразборно с него.

Единствената алтернатива бе да отида аз. Кое не биваше да се случи.

— Мога да ви чуя от другия край на коридора — казах, излизайки от прикритието си и влизайки в офиса с бодра стъпка, която се дължеше на обзелата ме отвътре паника. Винаги влизах, когато те се риташа, но този път наистина бях уплашена. — Какво става?

— Няма да отида в Кан! Това става! — извика Марта и скръсти демонстративно ръце на гърдите си. С това въпросът за нея бе приключен.

— Аз съм била в Кан повече от всички други и ми е дошло до гуша от него — отвърна Рене и също скръсти ръце на гърдите си. Въпросът и за нея определено беше приключен.

Погледнах първо едната, после другата.

— Аз пък ще сложа чайника — отвърнах спокойно и хвърлих чантата и палтото си на бюрото.

И аз няма да отида — мислех си, докато пълнех чайника с вода. Всъщност винаги ходех. Винаги преди. Преди една година, защото имахме асистентка, същата като Марта, и никой не можеше да ги спре да крещят как няма да отидат. Седях и слушах, слушах и седях, докато накрая не издържах. Бях ходила предната година, но станах и казах:

— Аз ще отида. И без това нямам какво да правя, тъй че ще отида.

И отидох. И отново през целия път от летището до къщи плаках. Попаднах на същия шофьор на такси. Той ме погледна и попита: „Уморена, а?“, а аз отчаяно закимах с глава.

Шон, с когото излизах по онова време, беше много ядосан, когато разбра, че всъщност не е мой ред за Кан.

— Ти им позволяваш да те използват — изръмжа, преди да се нацупи и да развали цялата вечер. Също така бе извън себе си от радост, когато сутринта, в която се върнах, изтърчах от къщи, за да измъкна Грег от полицейския участък.

Както вече казах, тогава отидох в Кан. Но тази година бях с Грег и не исках да го оставям. Не и за цяла седмица. Докато дойдеше времето за Кан, щяха да са минали три месеца, откакто бяхме заедно, и аз не исках да го оставя сам.

Причината не бе, че ще ми липсва, макар че и това е вярно, но... добре де, ще си кажа причината: не исках да му давам възможност да си намери някоя друга. Да отида за девет дни в Кан беше равностойно да оставя Грег за единайсет дни, заобиколен от сексапилни, самоуверени жени, които „получаваха каквото поискат“. Това бяха единайсет дни, които нямаше да прекарва с мен, нито да ми се обаждат в малките часове. Докато фестивалът в Кан свършеше, щях да имам язва с размерите на щата Небраска и само няколко снопчета коса върху главата си останали след като съм я оскубала от отчаяние и гняв. Така че за мен въпросът беше решен — нямаше начин да замина. Това не можеше да стане. На никаква цена.

— Добре — казах, като се върнах в офиса и сервирах чай на Марта и кафе на Рене. — Значи някой трябва да отиде в Кан. — Издърпах един стол между бюрата на двете, сложих го точно по средата и седнах на него. Марта гледаше втренчено през прозореца, ръцете ѝ все още бяха скръстени твърдо пред гърдите. Рене също гледаше през прозореца и нейните ръце бяха твърдо стиснати.

— Рене, знам, че си била най-много пъти от всички, защото си ходила дори и когато не си била директор. Така че е естествено да имаш шест години повече от нас, нали?

Чух как зъбите на Марта започнаха да скърцат. Този орех беше на път да счупи и няколко от моите зъби.

— Марта, знам, че не ти е работа, нито е записано в професионалната ти характеристика, знам също, че мразиш цялата суматоха по организацията, интервютата и свързването в мрежата. Но все някой трябва да отиде.

Това беше моментът, в който обикновено казвах: „Е, добре, в такъв случай ще отида аз.“

Завъртях се към Рене. Сърцето ми започна да удря с юмруци в гръдния кош. Ако не успеех да оправя нещата сега, компютърът със сигурност щеше да изхвърчи през прозореца, а след него и аз.

— Рене, какво ще кажеш да вземеш и съпруга си, а?

— Нямаме бюджет за това — светкавично отговори Марта.

Нахална крава. Ако не внимаваши какво говориш, ще изфабрикувам една среща за спонсорство и ще те изпратя на нея.

— Имам предвид да вземеш съпруга си и да си направите една хубава ваканция? Той е сценарист, пише разни неща за вестници и уебсайтове, така че ще можете да ходите заедно на премиери и други официални събития. Това може да му даде идеи за нов сценария. Сигурна съм, че ще успеем да уредим двойна стая за вас за девет дни. А след края на Фестивала ще отидете в Париж, за да се видиш със семейството си или каквото решите. Така че, ще можеш да отсъстваш три седмици от работа. Три седмици. Свободна. Във Франция. Твоята родна страна...

До този момент никакви компютри не излетяха през прозореца.

— И ще можем да наемем двойна стая? — попита недоверчиво Рене.

Марта бе готова да протестира. Познах по начина, по който се намръщи. Вдигнах заплашително вежди, което трябваше да ѝ подсказже: „Ще надхвърлим бюджета или ти отиваш направо в Кан. Избирай.“

— Да, може да вземете двойна стая — съгласи се, без да се замисли тя.

— И ти ще накараш Джош да идва с мен на премиерите? — попита Рене. Сякаш не командваше Джош за всичко с машината за камина.

— Да — отвърнах. — Ще говоря с него. Ще му напиша резюмета за всички филми. Какво ще кажеш?

Тя замълча и въздухът се изпълни с напрежение и очакване. Двете с Марта затаихме дъх в очакване на решението ѝ. Със сигурност го правеше нарочно. От опита си в киното знаеше много за драматичното напрежение и нямаше намерение да се съгласи или да откаже, без да ни накара да страдаме.

— Добре, ще отида аз — произнесе накрая.

Марта видимо се отпусна, а аз почти щях да се разплача от облекчение. Ако Рене не беше се съгласила, щеше да настъпи истинска война в офиса, защото аз също нямаше да отида. До този момент не бях осъзнала, че приоритетите ми се бяха променили. Бях открила нещо важно. Не просто Грег, а себе си. Аз и моят новооткрит звезден статус.

Често имах чувството, че животът ми се развива като на кино. С някои неща, които се случваха — като полицейският участък, хотелските стаи, филмовите звезди, които ми се обаждаха на работа и в къщи — моят живот наистина приличаше на филм. Но, казано на кинематографичен език, аз бях каскадьор или дубльор. Моят живот бе прикрепен към историите на други хора, така че, въпреки че това бе моята житейска история, другите имаха значително по-важни роли в нея и освен това получаваха по-високо заплащане. Първо, да вземем родителите ми и техния забележителен брак. После брат ми и неговото невероятно поведение. Накрая Джен.

Подкрепях Джен през цялото време, откакто я познавах. Тя бе от типа филмова звезда: руса, тънка и слаба, с приказно лице. Типът

жена, която се снима във филми и получава възнаграждение като Дженифър Анистън и Камерън Диас. Нещо, което аз не получавах. Около нея винаги се развиваха драми, характерни за централната роля във филма. Аз бях прекалено разумна за подобен тип драми.

Не се чувствах по-долнокачествена или по-лоша от Джен. Имах чар, бях интересна, атрактивна, предизвикателно секси, когато исках, но... Да го кажем така: можех да вляза в някой бар, да седна и да чакам Джен. След няколко минути някой мъж щеше да ме заговори, защото бях привлекателна жена. Със сигурност щеше да ме почерпи питие, да флиртува с мен, да се опита да вземе телефонния ми номер, но в секундата, в която влезеше Джен, мъжът загубваше напълно интереса си към мен. Очите му ставаха като палачинки, докато тя вървеше към нас и сядаше на масата. Той се лигавеше, въздишаше и беше готов да мине през мен и да ме смачка до смърт, само и само да стигне до нея. Джен никога не правеше големи усилия, за да постигне този резултат. Все едно нямаше нищо общо с това. Мъжете просто загубваха ума си само заради усмивката ѝ. Но това е истината — когато тя бе наоколо, аз ставах невидима. Така че е трудно да не се чувстваш като дубльор, дори ако играеш собствената си житейска история, когато до себе си имаш еквивалентът на Дженифър Анистън от Лийдс.

Всичко това се промени, когато на сцената се появи Грег. Неочаквано Аз станах звездата.

Той ме накара да се чувствам така, сякаш на екрана нямаше никой друг. Не само на екрана, а и в света.

Винаги ме питаше, задаваше ми въпроси, сякаш чукаше на входа на сърцето ми, опитваше се да влезе, все едно се опитваше да отвори мида, която не се отваря. Не бе достатъчно да ме попита какво мисля за нещо, той искаше да знае защо мисля така. Откъде ми е дошла тази мисъл, защо съм я формулирала така. Винаги ли мисля така? Искаше да знае коя съм била, как съм се чувствала, какви са били мечтите ми. Както онзи ден. Двамата бяхме в банята и той бавно търкаше гърба ми с гъбата. (Винаги искаше да се къпе с мен. Повечето вечери си вземаше вана преди лягане и настояваше да се присъединя към него. Питам го, да не би да му мириша на нещо и това да е причината и начинът да ми го подсказва, без да го произнася с думи. Той отговори смразяващо:

— Не скъпа, ти си мислиш това. Аз просто харесвам да се къпя с теб.

— Разкажи ми за мечтите си — настоя Грег.

— Нямам такива.

— Не ми играй номера. За човек, който мисли толкова много, сигурно имаш мечти.

Зачудих се дали мога да му призная истината. Винаги бях казвала на хората, че мечтата ми е да бъда директор на фестивала, да режисирам и да ръководя цялото шоу. Те очакваха да чуят точно това. Всъщност моите мечти и по-точно моята голяма мечта нямаше нищо общо с това. Трябваше ли да му призная? Сега нещата бяха различни. Той ми беше гадже, както и приятел. Човек споделя истинските си мечти, истинските си надежди и страхове с някой, когото чувства изключително близък. Който му е два пъти близък. Поне подозирах, че Грег беше такъв за мен. Аз не бях склонна към споделяне на тайни, нито с гаджета, нито с приятели. Дори Джен не знаеше за тази моя мечта.

— Ще ти кажа, но няма да се смееш — казах накрая.

— Разбира се, че няма.

— Моята мечта, ако въобще мога да направя нещо или да бъда нещо, като парите и реалността не са опции, е да бъда режисьор на филми. Искам да напиша собствен сценарий, да го направя за голям екран и да го режисирам. Винаги съм се чудила как ще се чувствам, ако седя и гледам нещо, което аз съм написала и режисирала.

Отговорът на Грег беше мълчание.

Както си и мислех, това бе една луда мечта, никога няма да я постигнеш. Кажу го гласно. Кажу го на всички.

— Моля те, не казвай на останалите, само за това те моля — добавих бързо. — Моля те, не казвай на никого, а ако не можеш да се овладееш, поне не ми се присмивай прекалено.

— Извинявай? О, ти си взела мълчанието ми за присмех? Не, чудех се защо при всички контакти, които имаш, досега не си се опитала да направиш нещо в тази посока. Написала ли си някакъв сценарий?

— Няколко, но това е едно от онези нереалистични неща, за които само си мечтаем — отвърнах. Реших да сменя предмета на

разговор, преди той да задълбае прекалено и да открие колко далеч бях стигнала, за да я реализирам. — А ти? Какви са твоите мечти?

— Знаеш какви са.

— О, да, искаш да работиш в Америка. Защо не отидеш там? Всъщност в твоя вестник създадох това работно място за теб, за да те задържат тук. Така че да отидеш в Америка би била следващата логична стъпка.

— Може би, но в момента имам по-голяма цел, за да остана тук.

— Защо? Да не би да мислиш, че скоро ще те повишат? Не си ми казал.

— Неее, госпожо Проницателност. Целта си ти.

— О! Оооо... ясно.

— Стани — заповяда ми той, като внимателно взе ръката ми и ме вдигна, прекара гъбата по лявото ми рамо и покри кафявата ми кожа с хлъзгави бели мехурчета. Сетне взе другата ми ръка и направи същото. Всяко докосване беше нежно, но твърдо. Дълго, проточено във времето и любящо.

— Знаеш ли кой бе един от граничните моменти, определящи докъде се простира приятелството ми с теб — каза той. — Когато спомена на онези ченгета, че искам да работя в Америка, осъзнах колко важна си за мен, защото си запомнила нещо, което съм споменал преди време. Помниш ли? Стояхме на улицата, ти бе толкова уморена и сладка, че исках да те прегърна. Мислех си „Искам да я целуна. Искам да я целуна. Но тя ми е приятел и съществуват граници“. Освен това ти никога нямаше да измениш на онова момче.

— На Шон ли? — Ъ-хъ.

— Искал си да ме целунеш? — попитах невярващо. *Та това беше преди две години.*

— Да, разбира се. Исих да те сваля от дълго време, защото... ами просто аз съм мъж, а ти си секси гадже. Фактът, че дълго не ми обръщаше никакво внимание, също беше важен. Повечето жени поне флиртуваха с мен, дори и да не ги интересувах, а ти не го направи и това ме накара да те желая още повече. Но онзи ден пред участъка исках да те целуна. Само да те целуна и да те държа в прегръдките си. Неочаквано си помислих, че те харесвам, сетне си напомних, че най-вероятно ти бях благодарен, защото ме спаси от полицията.

— Толкова си романтичен.

— Знам. Стани.

И като върховен завършек на цялото това внимание и откровеност ние правихме секс. Страхотен секс.

Не може да си представите по-хубав живот от това. Дори и на кино. След всичко, което ми се случваше, защо ми трябваше да ходя в Кан?

Завъртях се победоносно на стола си, докато чаках компютърът да се зареди.

— Защо си толкова щастлива? — попита ме подозрително Марта. Свих небрежно рамене.

— За нищо. И за всичко.

Перфектно гримираното лице на Рене се смръщи.

— Да не би да си дрогирана?

— Не. — Поклатих глава.

Те си размениха озадачени погледи.

— Просто денят е чудесен.

Животът също.

12.

ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ПО ОБЕД

Джен отрязва едно малко ъгълче от сандвича и го сложи в устата си, докато аз вдигнах с ръка моя сандвич с риба тон и отхапах от него. Вкусът на рибата, майонезата и кашкавала изпълни устата ми, облизах се, преди да използвам салфетката, за да попия останалото по устните ми. Междувременно Джен вдигна своята салфетка и попи аристократично крайчетата на своята уста.

Бяхме в „Йейтс“, точно зад ъгъла на гарата в Лийдс. Често се срещахме тук за обяд, преди да отидем да пазаруваме в града. Тук имаше тъмни мебели и меланхолична атмосфера, стените бяха украсени с тапети, а килимите бяха на цветя. В кръчмата обикновено висеше гадна мъгла от цигарен дим, но на мен ми харесваше. Беше уютно и успокояващо. Познато, семейно, интимно. Освен това тук правеха най-добрите печени сандвичи с риба тон.

— Е, как си? — попита ме Джен.

Беше минала цяла вечност, откакто не бяхме се виждали. Всъщност, откакто Мат се премести при нея преди четири седмици. Тя отложи последните четири вечери във вторник, оправдавайки се, че имала страшно много работа — цяла планина от задачи. Сега, след като Мат се бе отказал от футбола, не се обаждаше и в събота сутрин. Ако се обадох аз, не ми отговаряше — дори и когато Мат бе в Париж. Предполагах, че се сърдеше, защото не бях останала на онази сляпа среща, която бе уредила. Тогава за пръв път се възпротивих на Джен, понеже тя се опитваше да подреди моя живот, без да ме е питала дори. Попитах я дали ѝ е писнало от мен, а тя се закле, че не е.

— Трябваше да станеш адвокат на Клинтън — прекъснах я след петте минути, през които слушах как отрича, че ми е сърдита. — Той може би щеше да бъде оправдан с толкова добър адвокат като теб.

Тя смени темата.

Очаквах тази събота и този следобед, за да направим нашия обичаен тур по магазините. Да пазарувам с Джен беше изключително

преживяване, което можехме да упражняваме дори в нощните часове. След като обядвахме, се отправяхме към търговския център на Бонд Стрийт, отбивахме се във Върджин за музика и филми. Понякога я замъквах във фото магазина, за да зяпаме с отворена уста стари 16-милиметрови филми. Сетне отивахме в центъра на Бонд Стрийт, влизахме и излизахме от магазините за дрехи, спирахме да пием кафе и да ядем сладкиши. После отивахме в Албион Плейс, където имаше други магазини за дрехи... Накрая пиехме още кафе, преди да се срещнем с Мат или с Шон (когато все още ходех с него) за питие и вечеря. През последната година мястото на Шон зае Грег.

Днес Джен не бе облечена с обичайната ни униформа за пазар — джинси, маратонки и пуловер или жилетка. Тя бе издокарана с кремави, тесни панталони и светлобежова блуза с поло яка, която очевидно бе от кашмир. А големите слънчеви очила на Джен, модел „Джаки О“, бяха вдигнати на главата ѝ и придържаха русата ѝ коса назад, както ги носеха знаменитостите и звездите, които бях виждала в Кан.

(Ще пренебрегна факта, че беше студен и мрачен мартенски ден в Лийдс.) След като я огледах, осъзнах, че изглежда като сполучлива версия на Дженифър Анистън дори още повече от преди. Тя също излъчваше онази ултраздравословна светлина, като повечето холивудски звезди, които съм виждала. Винаги съм мислела, че здравословността им е неестествена, като се има предвид, че те винаги са мършави като вейки, но пред мен стоеше Джен и излъчваше същата здравословност: коса като коприна, леко порозовяла кожа, ясни очи. Съжителството с Мат очевидно ѝ се отразяваше отлично.

— Добре съм. А ти изглеждаш удивително — отвърнах ѝ.

— Чувствам се удивително. Прекрасно е да живея с Мат, не си спомням да съм била по-щастлива. Той е най-добрият съквартирант, когото съм имала.

— Аууу, наистина се радвам за теб — отвърнах, гласът ми бе просмукан от сарказъм. Тя беше живяла с мен цели четири години, а с него, колко... четири минути. И аз бях тази, която прекарах тези четири години, прибирайки и чистейки след нея, защото ми беше по-лесно, отколкото да я накарам да го направи и сетне да ми се муси цяла седмица. Можех да си представя картинката сега — направо виждах

как Мат прибира мръсното ѝ бельо от пода на банята или замита ноктите ѝ от дивана.

Джен отрязва още едно малко късче от сандвича и го изстреля в устата си. Наистина го изстреля с пръсти. Взе салфетката, попи отново идеално чистите ъгълчета на устата си и я остави. Тя ядеше обикновен сандвич с риба тон, без масло, без майонеза, само маруля, домати и краставица върху черен хляб и пиеше портокалов сок. Почувствах се като талпа, когато си поръчах печен сандвич с риба тон и пинта бира.

Като капак на всичко, поставяше храната в устата си с невероятна елегантност. Чувствах се груба, недодялана и непохватна, когато вдигах моя сандвич с разтопен кашкавал, отхапвах парче от него и дъвчех, както правят нормалните хора. Наведох сандвича си, забавих темпото на дъвчене и проверих с подозрение дали не съм се омазала. За щастие по предницата и деколтето на моя пуловер нямаше трохи, нито пръски от разтопено сирене и петна от майонеза.

— Виждала ли си напоследък Грег? — попита неочаквано Джен. Беше забила втренчено очи в сандвича си, което означаваше, че тайно ме наблюдава. Размърда се на мястото си и прокара пръст по края на чашата.

Това подвеждащ въпрос ли беше? Да ме наблюдава незабелязано беше класическият начин да ме хване неподготвена. Дали не подозираше нещо? Виждах Грег почти всяка, добре, признавам си — всяка нощ през последните две седмици, въпреки че и двамата се бяхме съгласили да го караме по-бавно.

— Видях го една вечер. — Тази „една вечер“ беше снощи. И, разбира се, тази сутрин, когато трябваше да ме докара в града, защото, когато станах, той ме върна обратно в леглото. — Защо?

— Станал е много странен — отвърна тя, пригладжайки салфетката си, така че да има абсолютно прави ъгли, успоредни на ръба на масата.

— Какво искаш да кажеш с думата „странен“? — Всъщност за мен беше станал по-малко странен. По-малко резервиран, по-открит. Сега нямаше сексуални приключения и авантюри, които да ми разказва и ние прекарвахме повечето време, говорейки си за други неща. Не бях осъзнавала, докато не се събрахме заедно, колко много ме е дразнело неговото безразборно чукане на жени и всичко, произтичащо от това му поведение на мръсник. Чувствах се виновна, защото бях предала

нашето братство, тъй като не направих нито един опит да го превъзпитам; да го спася; да го изслушам.

— Изчезна от лицето на света, въобще не се мярка — продължи Джен. — Последно го видяхме в деня, когато Мат се премести.

Без да искам, съвсем несъзнателно, се стегнах. Последният път, когато видях моята най-добра приятелка, също беше денят, в който Мат се премести при нея, но това очевидно не я притесняваше. Дори не спомена, че е поне мъничко разстроена и че нашите вечери във вторник ѝ липсват.

— Може би е зает, нали се сещаш, с онова, новото момиче — отвърнах.

— Не, има нещо друго. Той не се обажда, не идва да ни види, не говори дълго по телефона, сякаш ни мрази или нещо от този род — изхленчи Джен.

— Глупости! Разбира се, че не ви мрази.

— На Мат му липсва. На мен също.

— Това е прекалено — казах. Не бях осъзнала, че Грег толкова много се е отдръпнал от тях. Аз ли бях лудостта му? Аз ли бях извинението му, че ги избягва? Имаше смисъл. Той и Мат винаги бяха правили всичко заедно, заедно скучаеха, заедно водеха задълбочени мъжки разговори, но откакто бяхме заедно, не бяха се виждали.

Не че Грег го бе споменал. *Ами ако той прекарваше с мен толкова много време не защото не можеше да ми се насити, а защото се нуждаеше от бягство?* Честността надделя и ме накара да си призная, че прекарвах толкова много време с Грег, защото Джен не бе около мен. Арогантността обаче ме спря да си помисля, че Грег прави същото.

Бишп, Бишп, зазвъня нечий мобилен телефон, прекъсвайки мислите ми. Джен и аз бръкнахме едновременно в чантите си, проверявай чий телефон звъни. Аз имах съобщение.

— Извинявай — казах на Джен, — ще прочета това.

Съобщението беше от Пек. (Аз измислих на Грег прякора Пек, защото приличаше малко на младия Грегъри Пек, когато застанеше в подходящ ракурс и изглеждаше сериозен. А фактът, че винаги използваше пениса си, за да си докара неприятности, беше другата причина.^[1]) Съобщението гласеше: *Искам да те оближа цялата. Пек.* х. Усмихнах се, а по кожата ми преминаха тръпки на желание.

— От кого е? — попита Джен, протягайки врат, за да надникне в телефона ми. Вероятно сладната ми самодоволна усмивка ѝ бе подсказала, че съобщението не е обикновено.

— О, от един приятел — отвърнах неопределено и прибрах телефона, за да не може да прочете нищо. — Нали няма да имаш нищо против да отговоря? — попитах, натискайки „отговор“.

— Малко е грубо от твоя страна, все пак обядваме.

Мили боже! Чувам тези думи от жената, която често прекарваше час и половина на телефона, говорейки с гаджето си, докато двете седяхме в някоя кръчма.

Изтрих съобщението и пуснах телефона в чантата си.

— Какво говорех? О, да, липсва ми Грег. Начинът, по който изчезна, е... меко казано обезпокояващ.

Продължих да се боря с моя печен сандвич с риба тон, докато я слушах какви ги говори. Коя си ти, по дяволите?, помислих си. Ти не си онзи необикновен шоколад с пълнеж от шампанско. Подозрително ми приличаш на гадните бонбони с кафе крем, които винаги остават последни в кутията.

Една съботна сутрин преди пет-шест месеца бях събудена в ранни зори от телефонен звън. Беше две седмици след като Фестивалът приключи, така че използвах всеки момент да си наваксам със съня, от който бях лишена за две седмици. Знаех, че звъненето в този час не е нормално. То винаги предвещава неприятности. Все пак, посегнах, примъкнах слушалката под завивката и измърморих „Ало“.

Последва дълбока мъчителна въздишка от другия края на линията и сетне:

— О, боже, Амбс.

Беше Джен, която след тези думи избухна в сълзи.

Седнах стреснато в леглото, сърцето ми заби бързо.

— Всичко е наред, мила — отговорих нежно. — Кажи ми какъв е проблемът и аз ще ти помогна с каквото мога.

Хлипанията в слушалката станаха по-плитки и по-редки, докато накрая успя да произнесе:

— Б-б-бр-е-м-е-е-ен-на съм.

— Тръгвам веднага — отвърнах и отхвърлих завивките със замах.

Повиках такси, като в същото време натиках някакви дрехи, грим и четката за зъби в торбата.

Прибрах косата си назад и я стегнах с една кърпа като с лента. Проверих в огледалото дали още съм сънена и дали по лицето ми има следи от грим. Не, беше чисто. Точно обличах дългото си черно палто, когато чух клаксона на таксито отвън.

През целия път си повтарях да не изпадам в паника. Това вече се бе случвало и преди. И в колежа, и след колежа Джен все си мислеше, че е бременна, но винаги се оказваше, че тревогата е фалшива. Този път обаче нещо в гласа ѝ ми подсказа, че трябва да се подготвя за най-лошото. Кой знае как, просто знаех, знаех, че... *Не, не, и не! Всичко ще бъде наред* — не спирах да си повтарям.

Тя отвори вратата на апартамента си по пижама. Лицето ѝ бе цялото на петна, очите ѝ бяха подути и червени, неизсъхнали сълзи все още течаха по бузите ѝ. Прегърнах я през раменете и я въведох в дневната.

— Сигурна ли си? — попитах, подавайки ѝ салфетка от кутията на масичката.

— Закъснява ми. Наистина ми закъснява. Почти два месеца.

— Направи ли си тест?

Тя поклати глава.

— Но на мен никога не ми закъснява! Знаеш, че съм като часовник. Никога. Мислех, че е от стреса, или защото Мат ми липсва, но не е това! Закъснява миии!

— Ти и Мат винаги се пазите, нали? — Джен не можеше да пие „хапчето“, защото в семейството ѝ имаше случаи на тромбоза. Така че с Мат трябваше да внимават. Даже много.

— Беше грешка — отвърна тя през вълните на треперене. — Увлече се само веднъж... О, боже, той ще ме убие. Първо ще ме изостави, после ще ме убие.

— Не, няма — отговорих. Но трябваше да се напъна да го кажа, защото дори когато го произнасях, знаех, че ще го направи. Такъв беше Мат. — А и първо ще трябва да се разправа с мен.

Джен притисна длани към очите си.

— О, Амбс, всичко ужасно се обърка. Той не иска бебе. Когато открие, ще полудее. Ще ме убие. Не искам да го изгубя. Обичам го! Не трябваше да става така!

— Да имаш бебе не е лошо — опитах се да я вразумя. — В крайна сметка, планирано или не, това е най-хубавото нещо. Нов живот. А животът е хубав.

Тя ме прекъсна грубо и топазените ѝ очи все едно хвърляха искри.

— Ти не си бременна, нали? — изкрещя. — Това ще бъде краят за нас! Той не иска деца. Никога не е искал. Винаги повтаря, че не иска деца!

Тогава да вземе да се клъцне! — мина през ума ми. *Ти искаш деца, нали?* — беше втората мисъл, която също мина през ума ми.

— Добре, преди да започнем да мислим какво ще правим, трябва да си направиш теста. Сетне ще обсъдим дали той ще те напусне и как ще постъпим. Защото не е необходимо той да научава за това. Каквото и да направиш, ако решиш да прекратиш бременността, аз ще съм с теб. Двете заедно ще се справим.

Тя кимна, но беше като отнесена.

— Но — продължих, влагайки колкото може повече смях в гласа си. — Не мога да подкрепям някого, ако не знам дали въобще трябва да го подкрепям. Така че ти сложи чайника, а аз ще отида до аптеката да ти купя тест.

Тя отново кимна.

— Междувременно, най-добре да си взема душ и да се преоблека.

Джен ме погледна въпросително. Отворих палтото си и ѝ показах синята си пижама. Джен избухна в смях и за миг напрежението се разсея.

Аптекарят ме изгледа доста странно, когато сложих пред него цялата гама от тестове за бременност.

— Не ви трябва всички. И един стига.

— Не са за мен, а за приятелка — отговорих и в същия миг осъзнах колко нелепо и смешно звучи, така че добавих: — Всъщност са за мен.

— Искам само да кажа — допълни той, побутвайки очилата си, — че модерните методи са много точни.

— Няма нищо лошо да имаш запаси, нали? — отвърнах.

— Не са евтини — добави аптекарят.

— Когато искаш да си сигурен, трябва да си сигурен.

Той поклати глава, очевидно беше водил този разговор и преди. Прекара ги през устройството за разчитане на баркода и се обърна към мен.

— Струва шестдесет и две лири и четиридесет и пет, моля.

И **Сега Какво** Това бе половината ми ипотека на седмица, чифт високи до коленете ботуши последна мода, пазаруване на хранителни продукти за две седмици. Беше си огромна сума пари, по дяволите! Посегнах към портфейла и загледах отчаяно дебитната си карта, преди да му я подам.

Върнах се в апартамента, където Джен вече бе променила цвета си от бяло на прозрачно и почти бе стигнала до нормална степен по скалата на истерията.

А какво ще стане, ако е бременна?, питах се, докато тя беше в тоалетната. *Какво ще правим тогава, по дяволите?*

Когато се върна от банята, все още трепереше.

— Ще ти кажа нещо — казах. — И аз ще използвам един тест, за да проверим колко са точни.

— Не знам какво щях да правя без теб — продума тихо Джен.

След като направихме четиринадесет теста, двете седнахме и гледахме втренчено различните малки прозорчета. Всички лежаха пред нас върху линолеума.

— Не може всички да са грешни — казах, когато тишината се сгъсти прекалено и една от нас трябваше да проговори.

Джен избухна в сълзи. Високо и шумно, сълзите падаха по лицето ѝ и се събираха в края на носа ѝ. Как все още имаше някаква течност в тялото ѝ след цялото реване, хлипане, виене и истерия, не знаех.

За малко щях да се присъединя към нея, докато сърцето ми успокои темпото си на биене. *О, слава богу!* — мислех си. Сетне се почувствах ужасно. Преди минути казах на Джен, че един нов живот е нещо фантастично, а всъщност бях облекчена, че не е бременна. Както потвърдиха всички четиринайсет теста за бременност. Единият от тях показва, че и аз не съм бременна, но това за мен не беше изненада.

— Да не би да си объркала нещо с датите? — попитах я.

— Сигурно така е станало. Мога да се закълна, че ми закъсня шест седмици.

— Ти ми каза два месеца.

— Да. Знам. Като броя от последната дата, когато съм имала мензис. Нали така трябва да го смятам?

— Не, след последния мензис смяташ кога трябва да ти дойде. Ако прескочи определената дата, това значи, че ти закъснява, и броиш от тази дата.

— О — въздъхна Джен.

— Е, като знаеш вече това, закъсняло ли ти е или не?

— Не знам. На мен често ми идва изненадващо — не мога да си спомня кога беше последният път. Но знам със сигурност, че оттогава веднъж ми прескочи.

— Предполагам, че ако си правила небезопасен секс, има повод за тревога. Но няма начин да се случи отново, нали?

Ти няма да ми го причиниш отново, нали? Това беше неизказаният ми въпрос. Чисто статистически, следващата подобна паника най-вероятно щеше да се окаже основателна, след като толкова пъти до сега тестът бе отрицателен.

— Определено не. Не мога да преживея това още веднъж. Ще внимавам за периодите си.

— И ще използваш контрацептиви през цялото време.

— Да, и това също. Въпреки че аз... след онова, което ти каза за новия живот, почти се примирих с мисълта, че съм бременна и мога да отгледам едно дете.

— Ъ-хъ — промърморих. Когато Джен каже „Аз“ в подобни ситуации, тя имаше предвид „Аз“ в множествено число, което включваше Джен и Амбър. Това беше нейното Аз. А самата аз в единственото число, аз — Амбър, знаех, че тя щеше да прекара деветте месеца бременност, преструвайки се, че нищо не се е случило, сетне щеше да ми връчи бебето, за да се грижа за него. Така че, да, „Аз, Джен“ можеше да отгледа бебето, защото Амбър бе нейното продължение и „Аз, Амбър“ щях да свърша по-голямата част от работата — грижите, гледането, безсънните нощи. Иронията бе, че Джен беше педагог в начално училище.

— Хей, Амбс, нямаше ли да ходиш да видиш родителите си този уикенд?

— Да. — На път към аптеката се обадох на мама и ѝ казах, че ще отида утре и ще си тръгна в понеделник сутринта. Тя не бе особено очарована, но какво можех да направя. Джен имаше нужда от мен. Така живеехме ние — винаги на разположение една на друга при нужда. И поради тази причина разбирах Мат, въпреки че не можех да му простя онова, което мислеше за нас. Ние винаги се притичвахме взаимно на помощ и той знаеше, че има нещо, с което не може да се състезава.

Притеснявах се над проточилия се конец разтопен кашкавал, докато се чудех колко ли щастлив е Мат сега. Колко ли танци на победата бе изтанцувал. Това не беше моята Джен. Рядко я виждах, рядко говорех с нея, тя вече беше различна. Той точно това искаше. Обзалагам се, че всеки път, когато Джен излезе от стаята, той тича наоколо с ръце във въздуха и ръкопляска мълчаливо, защото се е измъкнала от мен.

Джен ми приложи още една холивудска превземка, освен слънчевите очила на главата ѝ. Тя ме целуна по бузите и стисна ръката ми сухо и кратко, преди да каже:

— Скъпа, ще се видим скоро. (Дали не трябваше да ѝ върна също с холивудска превземка? Та аз бях жената, която си имаше работа с истински, живи филмови звезди и така си вадеше хляба? А?)

— Ъ-хъ — промърморих.

Нашият следобед за пазаруване не се състоя, защото тя и Мат щяха да ходят да се видят с приятели в Донкастър.

— И така, трябва да тичам, скъпа.

А не можеш ли да ми го кажеш по-рано по телефона? — попитах с очи. *Защо трябваше да си довлека задника дотук само за един час абсурдност?*

Защото искаше да разбере нещо за Грег — отговори един глас вътре в мен.

Може би трябваше да ѝ кажа. Трябваше да ѝ призная: „Грег искаше да отидем в Илкли^[2], да се разхождаме из тресавищата, но аз му отказах, защото имах среща с теб. Така че той може да те отбягва,

но не отбягва мен. А не ме отбягва, защото ми е любовник. Да, точно така, Грег е моят любовник“.

Стоях пред „Йейтс“ и гледах как Джен се отдалечава, клатейки се на високите токчета на обувките си „Прада“ (познах марката само защото Рене имаше абсолютно същите и дори бе позволила на Марта да ги пробва, а Рене бе най-близката ми позната, която носеше „Прада“) и отново се зачудих с кого бях обядвала току-що. Тази жена приличаше много на моята най-добра приятелка, но не беше тя.

Пресяхох улицата, отравяйки се към търговския център на Бонд Стрийт. Можех все пак да свърша онова, за което бях излязла: да си купя дрехи. Или по-скоро, да си мисля, как ще изхарча пари за дрехи. Сърцето обаче не ми даваше. Пазаруването наужким не беше същото, когато си фантазираш сам. Искях да го правя с Джен — да пробваме дрехи, които не можем да си позволим и да ядем шоколадов кейк. Можех да го направя и с Грег, но не беше същото. Той не беше Джен. Приличаше на нея — беше най-близкият ми, най-добрият ми приятел, особено напоследък, но когато ситуацията станеше сериозна и трябваше да се вземе важно решение, не беше тя.

Джен беше съвършеното гадже. След като станеше гадже на някого, ставаше гадже от край до край и толкоз. Аз бях излишъкът до поискване, когато бяха скарани. Но пък бях необходима. Когато Мат отиваше в Париж, бях необходима. Тя се нуждаеше от мен. Сега, след като живееше с тази буца твърд карамел, нещата можеха да станат само по-зле. Тя беше променила формата си; превръщаше се в идеята на Мат за гадже. Повече нямаше маратонки, имаше обувки „Прада“. Повече нямаше спортни панталони, имаше кремави, тесни, прилепнали по краката панталони. Нямаше смахнати тениски, имаше елегантни кашмирени блузи.

Спрях пред „Върджин“, гледах голямата врата, която приличаше на отворена рана, през която влизаха и излизаха хора. Не, нямаше да вляза вътре.

Почувствах клаустрофобия. Не ми изглеждаше добра идея да вляза в претъпкания магазин. Затова продължих по пътя си.

Може би го направих, защото гроздето беше кисело, защото за един месец Джен бе мутирала във възрастна, а аз най-вероятно щях да бъда отделена от моите спортни панталони и маратонки само по хирургически път. Но дяволите да го вземат, тя ме бе предала! Беше

примамена да изостави момичешката страна, бе изкушена от злото да изглежда като възрастна и да бъде уважавана.

Всъщност не бяха само дрехите — осъзнах, докато вървах. Самата Джен беше различна. Тя буквално кълвеше като птиче от сандвича си, по-голяма част от него остана недокосната. Въртеше се без намек от предишното ѝ йогийско спокойствие. Дори не чу и дума от онова, което казах. Напомняше ми малко на майка си. Бях я срещала няколко пъти и тя бе една от онези жени, които жадуваха за внимание. Ставаше неспокойна, играеше си с предметите и прекъсваше хората, ако започнеха разговор, в който тя не участваше. Беше уморително да бъдеш близо до майката на Джен.

Не бях настроена нито сестрински, нито приятелски. Ако думите на Джен, че съм като Мат, бяха обидни, тогава моето сравнение, че тя приличаше на майка си, бе едно от онези непростими неща, които не можеха да бъдат отречени. Освен това, не трябва ли да обичаш най-добрата си приятелка, без значение каква е? Аз бях ужасна. Нелоялна. Поради това подминах търговския център и се отправих към „Албион Плейс“ — там имаше повече хора, сред които да се скрия. Можех да се загубя, да се престоря, че не си мисля тези неща за Джен.

Мобилният ми зазвъня някъде дълбоко в чантата. Спрях. Хората се блъскаха в мен и трябваше да ме заобикалят, докато ръката ми зарови в чантата. Накрая го намерих. Бутнах косата си зад ухото, преди да отговоря.

— Сама ли си? — попита ме Грег.

Погледнах към мелницата от пазаруващи в събота, вървящи, блъскащи се, полутичащи покрай мен забързани хора.

— Не съвсем.

— Джен там ли е?

— Ами... не съвсем. — Нямах намерение да му призная, че най-добрата ми приятелка ме бе изоставила. Това си бе чисто унижение.

— Притеснявам ли те или какво? — попита той.

— Не, защо? — отвърнах и отново тръгнах. Движех се през пазаруващите, сякаш танцувахме някакъв сложен танц, избягвайки сблъсък с другите.

— Ти не отговори на съобщението ми, затова си помислих, че си разстроена.

— Защо желанието ти да ме обличеш цялата би ме разстроило? Не, точно говорех с Джен, затова не ти отговорих.

— О, добре. — Не звучеше впечатлен. Нито убеден.

— Пек, всичко е наред. Не съм разочарована, нито разстроена.

— Предполагам, че Джен ме е изкарала по-черен и от дявола, защото повече не се виждам с тях.

— Спомена нещо такова. Но ти ги виждаш, когато искаш. Като стана дума за нея, трябва да ти кажа, че тя... си тръгна. Спешен случай. Така че можем да отидем до Илкли. — Грег обичаше да ходи пеша. Не бях срещала човек, който толкова много обича да се придвижва пеша. Когато си спеше вкъщи, винаги ходеше пеш на работа. Дори бе предложил да започнем да вървим двамата от Хорсфорт. На което аз отговорих: „Няма начин. Никога.“ Сега прекарвахме остатъка от деня, правейки точно това.

— Наистина ли? — попита той.

— Наистина. — *Ах, ти, вървящ чудак.*

— Фантастично! Не това, че Джен се е спасила. Всъщност е ужасно. Страхотно е, че можем да отидем до Илкли. Ще те взема пред гарата след петнадесет минути.

— Добре — казах, обърнах се и тръгнах обратно по пътя, по който бях дошла. — О, моля те, донеси ми едно яке. Мисля, че ще ми трябва за мочурищата. До скоро.

Затворих и върнах телефона обратно в чантата си.

Според мен Грег избягваше Джен и Мат нарочно, с цел. Освен това си мислех за начина, по който се държа в деня, в който Мат се премести при нея... Не трябваше да съм гений, за да се досетя, че става нещо.

[1] Реск — пенис на жаргон. — Б.пр. ↑

[2] Исторически и туристически град в Западен Йоркшир, Северна Англия. — Б.пр. ↑

13.

ИКОНИ

Перфектната чаша чай е много силен, с цвят на карамел, обикновено пликчето стои вътре в чашата, с много мляко и половин чаена лъжичка бяла захар. Рене сложи една такава чаша между мен и клавиатурата ми.

„Рене сложи“ и „перфектна чаша чай“ бяха два изрази, които никога не съм мислила, че ще намерят място в едно и също изречение. Освен това тя постави чаша слаб чай с мляко пред Марта.

— О, забравих бисквитите — рече. — Ще отскоча и ще донеса.

Тя излетя като вятър с черната си кожена чанта в ръката с перфектен маникюр. Не бях произнесла нито дума от мига, в който Рене предложи:

— Кой иска чаша чай, преди да започнем съвещанието?

Кимнах, същото направи и Марта. Очаквах, че ще отиде и ще купи чай отвън. Не че някога бе ходила. Когато обаче тя излезе от офиса и се отправи към малката кухня на етажа, погледнах Марта озадачено. Рене никога не купуваше чай и никога, НИКОГА в историята на WYIFF не беше го правила. Ако някой попитаеше, щях да се обзаложа, че Рене дори не знае къде е кухнята на нашия етаж. Бих заложила всичките си спестявания, апартамента си и едногодишната си заплата, че не знае как пия чая си. Но се оказа, че не е така. Очевидно е слушала, когато съм казвала на Марта да не икономисва пакетчетата, когато тръгваше към кухнята. Веднага след като Рене излезе, Марта завъртя синия си стол и се затъркаля с него към мен.

— Преди поведението ѝ ме вбесяваше, но сега съм уплашена. Ама наистина много уплашена.

— Аз също.

— Прилича ми на онези убийци, които показват в новините: уж са мили, а после неочаквано излизат на улицата с пушки.

Винаги ми е доставяло удоволствие, да установя, че някой има много по-драматично въображение от мен, но този път трябваше да се

съглася с Марта: напоследък Рене преминаваше от състояние на пълна истерия към нормалното и обратно толкова често, че пушката може и да не бе далеч.

— Ъ-хъ — съгласих се аз.

— Няма значение, забрави за това. Я ми кажи как вървят нещата с Грег?

Изгледах я студено и надменно. Не бях ѝ казала. Не бях казала на никого. С Грег бяхме заедно вече шест седмици, но аз не бях казала на нито една жива душа. Няма значение колко главозамайващ беше сексът, който правехме. И това си бе самата истина. Само в собствената си глава се хвалех колко извънземен беше сексът, който правехме.

Не че не бях се наслаждавала на добър секс и преди — Шон не бе лош любовник, нито пък повечето от другите ми гаджета. Просто с Грег беше по-добре и по-хубаво. Първоначално мислех, че е така, защото Грег беше „по-опитен“, но след „нощта с розовите листенца“ осъзнах, че причината е друга — с него се отпусках. Не се притеснявах дали косата ми е рошава, не се опитвах да си глътна корема. С Грег можех буквално да се отпусна. За разлика от другите мъже, които опознавах сексуално, емоционално и ментално, с този имах преднина.

С него бяхме прекарвали цели три години в смях и закачки, седейки в моя апартамент или в неговата стая, в барове, ресторанти, автобуси, влакове. Което означаваше, че имахме да наваксваме цели три години пропуснат секс, за колкото е възможно по-кратко време. Понякога дори не вечеряхме, защото още от вратата се вкопчвахме един в друг. В света на Амбър, ако имаше нещо, което никога не се случваше, това бе да пропусна ядене, за да правя секс. Искях да споделя с някой всичко това. Но не го направих.

Как Марта се бе досетила, няхах никаква представа. Аз не си водех дневник, не изпращах идиотски имейли от офиса, не оставях уличаващи улики на бюрото си.

Запазих физиономията си неутрална и рекох:

— Грег ли? Какво имаш предвид?

— Не е ли той усложнението, с което спиш?

— Еее...

— Няма смисъл да отричаш — продължи Марта. — Ти каза, че е сложно, а Грег е единственият човек с усложнения, с когото все още се

виждаш. Не искаш да ми кажеш кой е, защото знаеш колко го мразя. Но светиш отвътре и сияеш като човек, който редовно прави секс. И всяка втора дума, която излиза от устата ти напоследък, е Грег.

Очите ми удвоиха размера си, докато вдигнах ръка и запуших с нея устата си.

— Нима съм толкова зле? — едва продумах през пръстите си.

— По-зле. Но никога не съм те виждала толкова сияеща.

— Не мога да повярвам, че си се досетила — отвърнах.

Марта се ухили и почука носа си.

— Ей с това мога да помириша всяка любовна история по всяко време.

— Лакомства! Не бях сигурна кои обичате, затова взех от всички.

— Марта и аз замръзнахме. Нима Рене се бе трансформирала в психолог за времето, за което отиде до магазина и се върна? Засега викът беше само „Бисквити!“, но само след миг, можеше да се превърне в писъци и осакатяване.

От бялата хартиена кесия тя извади обикновени и млечни шоколадови десерти, яйчен крем, кейк с плодове, сладкиш с маслено тесто, кейк със сладко. Сложи всички пакети на моето бюро, сетне взе чашата чай от своето бюро и се дотъркаля заедно със стола си до мен.

— Какво пропуснах? — попита. Перфектно гримираните ѝ кафяви очи бяха жадни над чашата; лицето ѝ бе възбудено и очакващо. В този момент почти можеше да мине за момиче.

— Амбър спи с приятеля на гаджето на приятелката си — обясни Марта на последния член от нашата банда, който все още бе в неведение относно моя сексуален живот. — Знаеш с кого — тук последва драматична пауза, — Грег. Тя произнесе името му сякаш беше думата, започваща с „п“. Защото, предполагам, Грег беше станал синоним на тази дума през последните няколко години, не само защото беше известен сваляч и чукаше наред, но и заради лошото си поведение след това.

— Фантастично! — отвърна Рене. Тя остави чашата си и плесна с ръце в израз на ликуване. Ако за мен бе неестествено да заменя храната със секс, то ликуването от страна на Рене бе направо невъзможно. — Знаех си, че в нейното преобразяване има замесен мъж.

— Какво? — попитах.

— Ти си променена. Първо беше онази история с глупавата журналистка. Не, не, това беше денят, в който ти не гледа онези филми през уикенда. Никога не си правила подобно нещо, а аз те познавам от години. После начинът, по който излъга онази журналистка. Накрая Кан го доказва. Ти обикновено правиш така, че да спреш споровете, но не и този път.

Дори Рене беше забелязала.

Очите ми прескачаха от лицето на едната върху лицето на другата ми колежка, а двете ме наблюдаваха в тръпнещо очакване. При подобно внимание от страна на слушателите, повече не можех да се удържа...

Доброто настроение в нашия офис продължи около шест часа. Стана осем и половина, а ние все още се съвещавахме, опитвайки се да намерим темата на тазгодишния Фестивал. Не му се виждаше краят. Не можехме дори да се гледаме. В средата на съвещателната маса имаше цяла купчина опаковки от бисквити, всеки пакет бе в различен стадий на консумация. Първо изчезна кейкът със сладко, последван от млечния шоколад. Колкото по-дълго стояхме, толкова по-привлекателен ставаше дори и сухият, покрит със захаросани плодове сладкиш.

Марта подпря челото си върху масата, кафявите ѝ кичури паднаха върху бележника. Рене седеше изправена в стола си и дъвчеше края на молива си. Аз вдигнах краката си върху масата, наблюдавайки отраженията ни в тъмните прозорци.

Тази година Рене ме бе удостоила с честта да ръководя Фестивала: да измисля темата, да направя програмата, да реша кои знаменитости и филмови дейци ще поканим. Обмислих много теми и накрая се спрях на иконите. Филмовите икони. От миналото, настоящето и бъдещето. Официалната тема щеше да бъде „Къде отидоха всички икони?“ Това щеше да ни даде достатъчно свобода за действие да поканим различни знаменитости. Интелектуалните дискусии щяха да бъдат насочени към причините филмовите звезди да престанат да бъдат главните икони на деня през последните години. Каквото и да означаваше да бъдеш икона. Можеше ли самите филми да станат икони? Цялата идея бе оформена така, че да стане събитие —

ако успеехме да открием подходящия образ за корицата на нашата брошура.

Мислехме за Одри от „Закуска в Тифани“, но постерите, листовките и картичките, както и разходите за правата и репродуцирането щяха да ни излязат прекалено скъпо, както подчерта Марта.

Което означаваше, че трябваше да направим собствени фотосесии. Но не можехме да намерим никой толкова уникален като Одри. Мислех си, че би трябвало да излезем от клишето, да вземем микрофона в ръце. Да съберем заедно няколко поколения икони, от Одри Хепбърн до Сидни Поатие, от Джеймс Дийн до Хали Бери, които се смеят, хрупат пуканки, гледат телевизия.

— Не е достатъчно бляскаво — опонира ми Рене, отхвърляйки моята идея. — Ние искаме повече блясък!

До този момент всяка идея, която някоя от нас имаше, само тя си я харесваше. Отново трудно преглътнах крясъка, който напираше в гърлото ми. Вече трябваше да седя в кръчмата с Джен, Мат и Грег — Мат имаше рожден ден и щяхме да се черпим.

— Какво ѝ беше лошото на идеята за Одри? — попитах Рене. — Това е образ, който всеки ще разпознае.

— Ако я споменеш още веднъж, ще те убия — обяви Рене, без да ме погледне.

Добре тогава.

— Идеята с дивана ми хареса — промърмори Марта с лице, забито в масата.

— Преди два часа не я хареса и я мразеше — напомних ѝ аз.

— Мисля, че е време да си ходим вкъщи — оправда се Марта.

— Не е достатъчно бляскаво — казах, имитирайки Рене. — Ние искаме повече блясък!

Марта вдигна ръка.

— Виж колко пръсти съм вдигнала? — попита тя. — Те показват в секунди колко време съм мислила аргументите ти. — Тя ми показваше средния си пръст.

— Не ме ядосвайте и двете, защото ако се ядосам, няма да ви хареса! — заплаши ни Рене.

Оооох! Помислих си. Толкова съм уплашена!

Рене беше трюфел с бренди, с истинско френско бренди. Класически пълнеж и външност. Гладък, чист, тъмен шоколад. Горчив отвън и покрит с какаова пудра. Но след като отхапеш от него, брендито те стряска, изумява и изненадва. То е меко, топло, ароматно.

Сгръва устата ти нежно, сетне хранопровода, накрая стомаха. То е нежно като консистенция и прекрасно на вкус. Никога не можеш да забравиш един истински трюфел с бренди — неговата необикновеност се загнездва някъде в ума ти — и ти никога не забравяш Рене, без значение колко много се опитваш да го постигнеш.

Точно в този момент обаче Рене беше зелен шоколад. Не остарял и мухлясал, а по-скоро зелен като Невероятният Хълк.

— Не ме ядосвайте, защото няма да ви хареса, когато наистина се ядо...

— Шоколад! — избълвах аз.

Марта вдигна глава с надежда. Рене спря да гризе молива си.

— Продължавай! — каза тя.

— Добре, но не само шоколад. Можем да имаме един екран със старомодно отброяване на времето с изписано 21 — защото това е двайсет и първият филмов фестивал. И жена с една от онези стари табли за продаване на цигари, които се носят окачени на врата. Освен това входът към залата може да бъде украсен с филмови икони — Мерилин и Богард, Чаплин и Одри, Джеймс Дийн. Но... можем да включим и модерни икони като Хали Бери, Терминаторът, Киану от „Матрицата“ и Уил Смит от „Мъже в черно“. Може също да променим нещата и да направим илюстрации, вместо да използваме снимки, така няма да се притесняваме как ще наемем добри техни двойници. Но жената, която ще стои отпред, вместо да продава цигари и сладолед, ще продава шоколад. Шоколад, върху който ще пише WYIFF.

— Не, върху тях ще пише „Стар барс“ — намеси се Рене.

— Това е търговска марка — отбеляза Марта.

— Можем да ги привлечем като спонсори.

— И понеже е двадесет и първия фестивал, можем да направим партито в последната вечер като карнавал и всеки ще се облече като някоя звездна икона — продължих аз, разпалена от темата.

— На откриването можем да наемем жени, облечени като истински продавачки на цигари, които ще раздават шоколадчета с надписа WYIFF или „Стар барс“ — допълни Рене.

— Да! — изпищя Марта и писъкът ѝ ни накара да подскочим. — Тази идея ми харесва. Обожавам я. Нека да я осъществим, моля ви. Моля! — Беше толкова развълнувана, че бе готова да се просне в краката на Рене.

— Добре. Да я направим — съгласи се Рене.

— Тръгваме ли си? — попита с подозрение Марта.

— Тръгваме си.

Напуснах облицованата със стъкло сграда и пристъпих във външния свят. Въздухът не беше топъл, но не бе и студено.

Небето беше тъмносиньо със съвсем малко звезди — една прекрасна пролетна вечер, през която да отида на кръчма с приятелите си и тайния ми любовник. Вървейки бързо, се запровирах на пряко през малките улички към алеята, където бе таверната „Черният принц“.

Това бе един дълъг, тесен, уютен пъб. Джен и аз често идвахме тук, когато бяхме сами, защото ни харесваше. И една приятна вечер навън неизменно включваше „Черният принц“. Тук се чувствах напълно у дома и често трябваше да си напомням да не си събуя обувките и открито да си бъркам в носа.

— Ще трябва да седнеш на мястото на зарязаната жена — обясни Мат, докато свалях палтото си. Бях направила усилие да се облека подходящо за рождения му ден — в съответствие с чувствата си към него. Сутринта извадих тъмносинята си дънкова пола от купчината за пране, но сложих чиста синя риза под черната си жилетка.

— Извинявай, какво каза? — попитах, като определено не ми хареса посоката, в която тръгна разговорът.

Мат празнуваше своя трийсет и първи рожден ден и аз вече бях пропуснала доста от питиетата, които той бе погълнал, тъй като минаваше девет. Дадох му една поздравителна картичка и дори се усилих да го целуна по бузата. Колкото повече време минаваше, толкова повече изглеждаше, че не го харесвам. Напротив, харесвах го. Просто в него имаше нещо... например знаех как щеше да реагира, ако съмнението за онази бременност се бе потвърдило. Знаех, че има проблеми заради близостта между мен и Джен. И още стотина други неизказани и неизвестни неща. Но иначе го харесвах. В повечето случаи.

— Преди пет минути всеизвестната Нина седеше на това място.

Нина? Стомахът ми се преобърна. *Какво, по дяволите, е правила тук?*

Нина беше от миналото на Грег. Една от многото жени в това минало. При това важна жена. Грег я бе срещнал преди година на някаква сватба, където тя била с друг мъж, който се представял като „неин годеник“. Годеникът дебнел Грег като ястреб, защото той бил хубавият мъж, който говорел с гаджето му. Нина не направила никакъв опит да сваля Грег. Той от своя страна се наслаждавал на компанията ѝ, но оглеждал салона за евентуални свободни бройки и също не направил опит да я ухажда.

Когато си тръгвали обаче, тя сграбчила ръката му и незабелязано пхнала в дланта му бележка с телефона си и „Обади ми се“. Той изпълнил инструкциите — но след като свалил друга жена на сватбата.

След няколко дни се обадил на Нина и двамата се срещнали в една кръчма на Кокбридж — на километри от мястото, където живеели. Говорили. Целували се, докосвали се. Възползвали се от възможностите, които предлагала кръчмата, тоест дамската тоалетна. Естествено.

Грег ми разказа, че нямало къде да отидат, а не могли да чакат, така че се изкривили в тясната кутийка на тоалетната и го направили прави.

— Ти наистина си несравним — беше краткият ми коментар.

След въпросната среща той намина при мен, тъй като Кокбридж бе съвсем близо до Хорсфорт, където живеях аз.

— Не можах да устоя, тя беше толкова... Имаше най-тясната вагина...

— Млъкни! Спри! — изкрещях, преди да се впусне в детайлни описания, което очевидно смяташе да направи. Благодарение на Грег познавах анатомията на много други жени по-добре, отколкото собствената си. Хвърлих му една хавлия.

— Върви в банята и си вземи един душ! Не искам да седиш тук и да ми миришеш на секс.

Той се затътри неохотно да изпълни нареждането ми.

— И да не си посмял да пееш под душа! — извиках след него, докато затваряше вратата. Грег се разсмя със своя звънък, слънчев смях, при което не устоях и също се разсмях.

Все пак си мислех, че Нина беше жената за Грег. Той ходи с нея три месеца. Цели три месеца! Това бе истинско чудо в историята на сексуалния живот на Грег. Заради нея дори наруши правилото си „никакви жени в моята спалня“. Никога не бях я виждала, нито Мат и Джен — те само я бяха чували, когато правели секс.

Та това беше жената, на чието място щях да седна. Обърнах се към Грег.

— Но какво можех да направя? Тя просто влезе в кръчмата! Предполагам, че се случва, когато живееш в един и същи град с бившето си гадже — оправда се бързо той.

— Тя не е просто бивша, нали? — попита Джен. — Тя е БИВШАТА с главни букви. — Джен ме удари по рамото, а аз се обърнах към нея.

Трябваше да я видиш, Амбс. Говорим за слабост и оглупяване пред красотата. Той не бе способен да помръдне, нито дори да я погледне. А тя е великолепна. Ако не знаех, че се среща с мистериозната жена, щях да кажа, че все още ходи с Нина. Просто ослепителна.

Да, ясно. Схванах идеята.

— Има невероятно тяло! Такива извивки... и тази дълга коса, и тези чувствени очи, пълни с...

— Не е, ли твой ред да вземеш напитките, Джен? — прекъсна я безцеремонно Грег.

— О, да. Бира, нали, Амбър?

Кимнах. Мат стана, за да „направи голям депозит в порцелановата банка“. (Той казваше подобни идиотски неща, когато отиваше до тоалетната, защото беше от този тип мъже.)

— Слаб при вида на красотата, значи? — Опитах се да прозвучи шеговито, когато останахме сами. Но не се получи. Звучах точно както се чувствах: ревнувах. Човек винаги си мисли, че е чувствал нещо, докато не го изпита истински. Например, когато се обади Мими — лудата журналистка от Лондон, си мислех, че ревнувам, нали? А се оказа, че е било просто лека смяна на настроението в сравнение с онова, което изпитах в момента. Сега чувствах истинска ревност в целия й шокиращ и нерационален блясък.

— Амбър, не я погледнах, защото последния път, когато я видях, тя вървеше към мен с нож в ръката...

Нещата между Нина и Грег бяха свършили зле. Дори много, много зле.

След като бяха ходили три месеца и малко, Нина решила, че вече имат сериозна връзка. Или поне, че са на гребена на връзката. Тя поискала да направят още една крачка, и по-точно той да се срещне с родителите ѝ... В отговор Грег предложил да се виждат и с други хора. Той обаче, не ѝ определил среща на публично място, за да скъса с нея, нито го направил по телефона, по факса или със съобщение на мобилния. Първо преспал с нея, разбирате ли? С една дума я зарязал, докато двамата си лежали в леглото. Значи лежал си той, държал я в обятията си, може би е галел косите ѝ, докато най-спокойно ѝ обяснявал, че тази работа не е за него и че приключват. И просто не искал да я вижда повече, защото не искал тя да си фантазира, че ще се съберат отново.

Истеричната Нина слиза от сцената, влиза най-добрата и приятелка. Буквално казано. Най-добрата приятелка на Нина, според очевидци, страховита червенокоска със склонност към насилие, се появила след два дни, за да го размаже. Тя не одобрявала раздялата на Нина с годеника ѝ заради Грег, а това копеле Грег размазал емоционално приятелката ѝ и тя решила да му го върне. Грег, който не бе способен да приеме размазването с думи като нормален мъж, съблазнил и нея. Двамата прекарвали следобеда заедно в леглото, правили секс, след което той ѝ дал ясно да разбере, че няма да има нищо повече. И ако може да си тръгне веднага, защото имал среща с някакви приятели в кръчмата и трябва да се приготви. (Да, знам, той е непоправимо и стопроцентово гадно копеле.) Грег, бог да го пази, бил изумен и се чудел защо, след като се върнал същата нощ от кръчмата, Нина го чакала в храстите с нож в ръката, готова да го забие в главата му. Те се сборичкали за кратко — тя била обладана от мъст, а той не бил способен да удари същество от нежния пол, дори когато се опитва да го убие — затова бил ранен, преди да успее да я обезоръжи, а тя да възвърне разума си.

След инцидента проклетникът *дойде* направо при мен. Един разумен човек би отишъл в болница, но Грег дойде у нас. Защото, когато главата ти кърви и целият трепериш, онова, от което се нуждаеш най-много, е един заместник-директор на филмов фестивал, нали?

Той позвъни, аз отворих вратата и го намерих подпрян на парапета, окървавен, пребледнял и треперещ. Помогнах му да влезе и го сложих да седне на дивана. Междувременно успях да дойда на себе си и минах на автопилот. Използвайки комплекта за първа помощ, почистих лицето му, покрито с прясна, яркочервена кръв и по-тъмни следи от засъхнала кръв, огледах колко зле са раните. Той дори не трепна, когато сложих антисептична паста върху порязванията, дори не забеляза, че залепих пластири върху тях. Просто говореше, разказвайки ми отново и отново какво се бе случило. Дадох му една бира, за да се успокои и седнах срещу него в дневната, докато отново повтаряше случката. Той говореше, а аз се борех с желанието си да избягам. Да избягам и да не спирам, докато не стигна някъде далеч, много далеч от него. Да офейкам, така че да не мога да бъда въвлечена отново в това. Не исках да бъда част от друго нефункциониращо трио. Не исках да попадна отново в ситуация, в която щях да бърша и попивам кръв, да предлагам успокоение и да лъжа как изглеждат раните и синините. Но не можех, не биваше да го оставям сам в бедата. Има една клауза в брачната клетва — „В добро и зло“, която се прилага и в приятелството, и ако не друго, то поне нашето приятелство беше искрено.

След няколко бири и след като той спря да говори, го накарах да легне в леглото. С мен. Грег положи здравата страна на главата си върху гърдите ми и ме прегърна, както дете прегръща плюшеното си мече, след като е сънувало кошмар.

— Изумена съм какви неща правят мъжете, за да си легнат с мен — казах. Прегръдката му около неговото мече Амбър стана по-силна. — Следващият път, когато искаш да си легнеш с мен, просто ми кажи. Не е необходимо да те осакатяват. Не си никак привлекателен.

Това вече го накара да се засмее. Съвсем тихо и слабо, но поне тялото му се поотпусна. В случаи като този моята изобретателност и хумор за разведряване на атмосферата вършеха работа.

Грег, Нина и аз бяхме единствените, които знаеха за атаката. Той не ме помоли да пазя тайна, но аз го направих. Знаех как работеха тези неща. Когато ти си бил човекът, който е почистил и превързал прорезните рани, който е предложил комфорт и успокоение, ролята ти в това нефункциониращо трио е да пазиш мълчание. С него никога не говорехме за тази нощ — дори на следващата сутрин, когато се

разхождаше из апартамента ми с тениска с логото на WYIFF, тъй като неговата бе окървавена и аз я изпрах. И така до ден-днешен, до този момент, пазех тайната му.

— Чувствах се абсолютно парализиран, че е толкова близо до мен. Тя изглеждаше също толкова нормално, както когато се опита да ме убие — каза Грег, като плъзна ръка по бедрото ми. Погледнах белега от най-дълбоката рана — V-образен, под лявата му скула. Беше зараснал, избелял и почти невидим след толкова време. Можеше да бъде открит само ако знаеш къде да го търсиш.

— Когато Джен започна да говори за моята нова тайнствена жена, си помислих, че Нина ще ме измери с чашата си. Ако...

Той дръпна ръката си от бедрото ми, тъй като русата глава на Мат се появи от вратата на тоалетните и тръгна в наша посока.

— И така, Амбър — попита Мат, докато Джен оставяше таблата с бири върху масата, — виждала ли си някога Нина?

— Никога — отвърнах. — Не мога да кажа, че съм имала това удоволствие.

— Трябваше да ги чуеш как викат — добави Джен.

Мат се изкиска, приличаше на кудкудякане.

— Това момиче наистина имаше глас! — Той преправи гласа си: — О, Гуег, Ооо, Гуег, Ооо, Гуег!

— И той има талант — добави Джен. Тя на свой ред преправи гласа си на по-мъжествен: — Ъъъъ, Нина, ъъъъ, Нина, Нина...

Добре, добре, достатъчно с разговорите на тема секс, момчета и момичета.

— Сексът с тайнствената жена толкова ли е добър, приятел? — попита Мат.

— Какво те засяга, Матю? Това не е нещо, което някога си изпитвал или ще изпиташ — отрязва го Грег.

С други думи, не. Това да ми е за урок занаят да седя и самодоволно да мълча за сексуалния си живот.

— Значи „не“ — подсмихна се Джен.

— Да, Джена, това е „не“. Сексът с нея не е толкова добър... Той е много по-добър. Всеки път, като я видя, искам да правя любов с нея. За да ме изкуши, трябва само да влезе в стаята. Това е най-добрият секс, който някога съм правил, а както и двамата знаете, аз съм правил

много секс. Разбира се, той е толкова добър, защото аз я обожавам. Винаги е по-добре, когато някой те обожава, нали?

— Кога най-сетне ще я видим? — попита Джен, игнорирайки неговия въпрос. Въпросът ѝ в груб превод беше: „Не вярвам, че тази жена въобще съществува“.

— Нямам намерение да ѝ причинявам това. Вижте се само как се държите. Тя ще ме зареже пет минути, след като ви запозная.

— Какво? Няма ли да я представиш поне на Амбър? — изненада се Мат.

Грег поклати глава.

— Не, защото, за разлика от вас двамата, копелета мръсни, Амбър вярва, че тя съществува. Е, време е за текила. Мой ред е да почерпя.

Ние се измъкнахме от кръчмата едва когато сервитьорите буквално насила измъкнаха чашите от ръцете ни и застанаха прави до нас, настоявайки да си вървим. На улицата прегърнах Мат с две ръце, залепих една целувка на бузата му и казах:

— Надявам се, че рожденият ти ден мина добре.

Той не отговори. Не беше свикнал на подобна демонстрация на обич от моя страна. Сетне прехвърлих прегръдката си към Джен.

— Ти си моята най-добра приятелка — информирах я. — Толкова много те обичам.

— Толкова много те оби-и-и-и-чам — размазано отговори и тя. — Ела у нас другата седмица, а аз ще изпратя гаджето си в Париж. Тогава ще можем да сме най-добри приятелки. През целия уикенд.

— Д-о-о-о-бре.

— Ааа... — Мат прекъсна изречението на Джен, като я дръпна настрана и собственически я обгърна с ръце. Гледаше ме с неодобрение и погнуса. Той не обичаше да се държим така.

Когато я издърпа, аз се олюлях толкова силно, че за миг си помислих, че ще падна, но силните ръце на Грег ме хванаха здраво и ме задържаха права и неподвижна. Почти прехапах долната си устна, докато Мат държеше Джен.

— Мисля да изпратя Амбър — предложи Грег.

Поклатих яростно глава.

— Нееее! Върви да чукаш тайнствената си жена! — Забих пръст в гърдите му. — Върви да правиш фантастичен секс с нея. Аз ще се прибера в къщи при моя вибратор. Това е...

Той затвори устата ми с ръка.

— Ще ми благодариш утре сутринта.

Забелязах, че Мат завъртя очи към Грег. Очевидно имаше предвид мен. Нахалникът ей сега щеше да си го получи. Нещата, които Джен дрънкаше в кръчмите, когато се ядосаше, щяха да изглеждат като молитва на монахиня пред онова, което смятах да кажа. Почти щях да го напада, но не го направих, защото очите ни се срещнаха. За един кратък миг неговите зелени очи се заковаха в моите кафяви очи като две части от „лего“, които скоро няма да бъдат разделени.

Мат беше по-висок от мен, имаше по-големи ръце и крака, беше мъж (според слуховете), но аз все още можех да го надвия в двубой.

Това беше една от причините да не ме харесва. Една от причините да не му се зъбя. И двамата знаехме, че ако някога се спречкаме, ще има нокаут още в първия рунд. Един мускул върху лицето му трепна два пъти, преди да отмести очи от моите. Е, видяхте ли? Можех да го победя.

— До утре, приятел — промърмори Мат на Грег. — Амбър, лека нощ.

След което повлече Джен надолу по улицата, докато тя ни махаше с ръка през рамото му. После си хванаха такси, напъхаха се на задната седалка и изчезнаха в нощта.

— Автобусът е в тази посока — посочих към спирката. Поне мислех, че е натам.

— Има нещо, което трябва да обсъдим — отвърна той и ме завлече обратно по алеята, която водеше към кръчмата. Подпря ме към тухлената стена и ме притисна с тялото си. — Искам да съм сигурен, че знаеш, че си ти.

Аз се умълчах. Смръщих лице, наистина мислех трудно. Пропуснах ли нещо важно от онова, което каза? Ти си. Добре де, аз съм. Но какво съм аз?

— За какво говориш, Пек — Пек?

— Искам да знаеш, че говорех за теб. Ти си моята тайнствена жена. С теб съм правил най-добрия секс, който някога съм правил. Не

го казах просто така, заради тях. Искам те всяка секунда от деня. И това е самата истина.

— Знам — отвърнах демонстративно. — Аз съм, о, да! Ами да, аз съм най-великата куртизанка на века. Всички ми го казват. Всички мъже на света казват, че аз съм най-страхотната жена на века, аз съм...

Той ме целуна. Дълбоко, безкрайно, бавно. Тялото ми се отпусна към неговото. Наистина беше добър в тези работи. Обвих с ръце врата му. Беше фантастичен. В този миг осъзнах, че вдига полата ми нагоре.

— Какво правиш? Не може! Не и тук! — извиках, като се отдръпнах. Бях достатъчно пияна, че да целуна Мат по бузата, но не чак толкова, че да... Грег ме целуна още по-настойчиво, повзискателно, докато вдигаше полата ми все по-високо. Това беше лошо. Много, много лошо. И незаконно... И, по дяволите, беше страхотно! Велико! Никога преди не съм се държала толкова лошо. Аз бях добро момиче. Аз бях добрата Амбър, в края на краищата. А това беше... Държах се като Линда Фиорентино в „Последното прелъстяване“^[1]! Беше толкова възбуждащо, че любовникът ми не можеше да издържи да се приберем вкъщи, за да ме чука. *Бъди лоша*, нашепваше един глас в мен. *Веднъж в живота си бъди лошо момиче. Всеки поне веднъж в живота си е бил гаден* — неочаквано започнах да разкопчавам панталоните му.

— Наистина ли го искаш? — попита Грег.

Кимнах, галейки с пръсти корема му.

Той се ухили и извади един кондом. *Наистина трябваше да го притежавам. Да го направя. Как не бях го правила досега?*

Грег пхна пакетчето между устните си, готов да разкъса зелената опаковка с една ръка. *Хайде! Хайде!* — виках вътрешно без глас, но моят Грегъри беше истински евангелист по отношение на безопасния секс. Винаги използваше презервативи, дори ако партньорката му пиеше хапчета *По-бързо, по-бързо*, давай — молах се наум, докато обхванах задните му частни с ръце.

И в този миг някой ни освети.

Върху нас светна фенерче и един нисък, властен глас произнесе:

— Това вече е прекалено, сър.

[1] Филм на Джон Дал от серията черни филми, 1994 г., с Линда Фиорентино — Б.пр ↑

14.

УРОК ПО ИСТОРИЯ

Ето защо трябва да бъдем добри.

Винаги. Ето защо никога не нарушавах правилата — дори канабис не пуших, нито лъжах. Когато го правиш, завършва така. Седнал на задната седалка на полицейската кола.

Мисълта ме удряше в главата всеки път, в който мигнех и отворех очи, за да открия, че наистина седях на задната седалка на полицейската кола. Добре поне, че не бяха ме закопчали с белезници. Можех да видя заглавията в утрешните вестници с големи букви „WYIFF-ГЕЙТ! СЛУЖИТЕЛКА НА WYIFF ПРАВИ СЕКС НА АЛЕЯТА!“

Грег щеше да се измъкне, вестниците едва ли щяха да окалят някой от своите, нали?

Когато полицаят ни хвана, опитвайки се да нарушим закона за поведение на обществени места, сърцето ми се преобърна, сякаш щеше да спре. Това преобръщане бе последвано от желание да хвъркне. Бях яла само бисквити от десет часа насам и бях пила прекалено много. За да не повърна, зарових лице в сакото на Грег.

— Ще имате ли нещо против да ме последвате? — попита полицаят, когато никой от нас не помръдна.

Не знаех какво мислеше Грег, но аз бях много против да тръгна с него. Във всяко отношение бях против. Не само защото щяха да ме арестуват, но също и защото, ако помръднех дори на сантиметър, щях да повърна и добре че, както подозирах, в този миг се намеси директно всевишният, за да ме спре.

Грег отвори уста и кондомът падна безцеремонно на земята. Точно в този миг бях дълбоко и безгранично благодарна, че той бе толкова фанатично верен на безопасния секс. Ако не беше се придържал към неизменния си кондом, щяха да ни хванат направо по време на акта, с който погазвахме закона. Той много галантно свали полата ми, преди да оправи собствените си панталони.

Аз се размърдах, скръстих ръце на гърдите си, наведох глава и последвах Грег към главната улица. Имаше само едно нещо по-лошо от това да те хванат да правиш секс в малка уличка, реших, след като излязохме на тротоара. И това бе да чуя един глас, който произнесе спокойно и учтиво:

— Господин Уолтърсън? Пак ли вие?

Погледнах през прозореца. (Да, все още бях в полицейската кола.) Грег говореше с полицайката, която знаеше името му. Но как можеше да знае името му? Ами да, от времето, когато бе арестуван по обвинението за влизане с взлом и саморазголване. Разбира се. Нямаше друга жена — полицайка в Лийдс. В целия Йоркшир нямаше друга жена полицайка и ето защо точно тя трябваше да ни залови.

В секундата, в която осъзнах коя беше, бирата, бисквитите и жлъчката се надигнаха към гърлото ми и напълниха устата ми. Вдишах дълбоко през носа, за да спра напъна да повърна върху другия полицай, който преди време ме бе изслушал да казвам колко добър човек е Грег.

„Това няма да се случи никога повече, госпожо полицай“ — сетих се какво обещах тогава.

Тя ме позна, разбира се. Видях го в очите ѝ, но не каза нищо, само нареди да ме заведат и настанят на задната седалка на колата. (Да, все още бях в полицейска кола). След това се отдалечи малко, за да говори с Грег, докато колегата ѝ стоеше отвън, в случай, че реша да хукна. Не че не можех — на задната седалка на полицейската кола нямаше белезници.

Наблюдавах как Грег и полицайката си говореха. Никой от двамата не правеше никакви жестове. Езикът на тялото на Грег, както и очаквах, изразяваше разкаяние. Главата му бе наведена, той гледаше в земята, ръцете му бяха зад гърба. Тя стоеше с една ръка на бедрото, а в другата държеше палката.

Полицайката каза нещо.

Грег кимна, приличаше на провинил се ученик или на каещ се грешник.

Тя поговори още малко, той вдигна очи да я погледне, задържа погледа ѝ за секунда, сетне погледна встрани и отговори нещо тихо.

Накрая, след като мина сякаш цяла вечност, двамата се върнаха при колата. Полицайката отвори вратата.

— Можете да си вървите. И двамата — каза тя. — Очевидно сте добри хора.

Кучка.

— Благодаря, офицер — отвърнах. И преди да мога да се спра и да си прехапя езика, изръсих: — Няма да се случи повече, обещавам.

— Най-добре ще е да не се случва — отвърна тя. — Защото за някои хора това ще бъде трето нарушение на обществения ред. Третият път носи нещастие. — Усмихна ми се и за миг ми се прииска да я ударя. Право в самодоволното личице. Вероятно щях да я победя. Вероятно. *Какво ти става? Да не си полудяла? Или вече развиваш вкус към полицейски коли и полицейски участъци?*

Грег ме прегърна през раменете, докато вървахме по улицата, за да хванем някое такси.

— Спал си с нея, нали? — попитах между две големи глътки вода. Тряснах чашата на масата и се наведох над нея, гледайки кръвнишки Грег, който седеше и не откъсваше очи от повърхността ѝ. Нуждаехме се само от един униформен служител на реда и адвокат и тази сцена можеше да се разиграва в полицейския участък. Моментално се изправих.

Той остана мълчалив. Със сигурност знаеше, че каквото и да каже, ще бъде използвано срещу него.

Поклатих скептично глава, върнах се по червено-белите плочки до мивката и напълних отново чашата с вода. Бях толкова травмирана, че пиех вода направо от чешмата, като очевидно бях забравила факта, че тя имаше леко бежов оттенък.

Подпрях се на мивката, втренчила поглед в гъстите черни кичури, падащи върху лицето му. Кой самоуважаващ се мъж имаше коса, по-дълга от тази на гаджето му? По-дълга, отколкото на повечето жени, които познавах? Дори когато беше модно мъжете да ходят с бръснати глави, Грег пак имаше дълга коса. Той дори нямаше благоприличието да оплешивява, което би обяснило необходимостта да пази ревниво всеки скъпоценен фоликул на главата си.

— След всичко, което направих за теб. След като прекосих целия град, когато бях съсипана от умора, напомних ти, че тя е омъжена, унищожих номера ѝ, наскърбих Шон, ти въпреки това спа с нея.

Главата на Грег се вдигна, шоколадовите му очи горяха от възмущение.

— Ако не бях го направил, сега и двамата щяхме да сме в затворнически килии.

Погледнах го. Нямах желание да приемам тази гледна точка.

— Ще отидеш ли?

— Къде да отида? — попита той.

— На среща с нея?

— За какво говориш?

— Стига, моля те. Престани да се преструваш. Става ли? — предупредих го, а моят акцент от Южен Лондон неочаквано се ствърди. — Знам, че не стоеше там, за да чуеш лекцията ѝ по опазване на околната среда и благоприличието на обществени места. Тя иска да се видите, нали? Просто ми кажи истината. Ще се срещнеш ли с нея? Истината. Това е единственото, което искам.

Той поклати глава.

— Не. Казах ѝ, че ти си моята приятелка.

— Оууу, разбира се, че си ѝ го казал. Извинявай скъпи, аз съм една тъпа крава. Седнала съм да се притеснявам, че отново ще изчукаш някаква жена, за която брачните обети очевидно не са толкова важни. Би трябвало да се досетя, че онова, което си ѝ казал, е било: „Имам си сериозна приятелка“, но тя смята, че това е невъзможно. Всъщност защо не го пуснем в интернет? „Жени, не се притеснявайте, че любовникът ви ще ви измами, той просто ще каже на жената, която иска да изчука: «Имам си сериозна приятелка».“ И всичко ще бъде наред. Ще спечелим награда за това. Едно искрено, публично изявление. Хайде, аз ще пусна компютъра, ти ще използваш журналистическите си умения, за да ме редактираш.

Бих могла да кажа: „Тя е омъжена, защо ще се тревожи, че ти си имаш приятелка?“, но това не беше в моя стил. Ако щях да печеля точки, трябваше да го накарам да си признае.

— Казах ѝ, че ми е отнело цяла година да те накарам да излезеш с мен и не искам да развалям всичко — отговори тихо той.

Отпих още вода.

— И тя се съгласи, така ли? Омъжената полицайка ти повярва?

— Не. Всъщност да. Не знам. Каза да ѝ се обадя, ако работата с теб не потръгне.

— Според мен е казала следното: „Ако промениш мнението си, знаеш къде да ме намериш. Може да ми се обадиш по всяко време“, нали?

Грег погледна отново към масата и кимна с глава.

— Уличница! — прошепнах над ръба на чашата, приближавайки към ръба на лудостта. Нещата всеки момент щяха да излязат извън контрол. Всъщност коя беше истинската уличница? И коя бях аз, че да я заливам с катран и да я овалвам в пера?

— Какъв ти е проблемът? — попита Грег, изправяйки се на крака. (Мисля, че коментарът „уличница“ бе причина за реакцията му.) Сега звучеше повече като йоркширец — вероятно бях задействала защитния механизъм в него, когато неочаквано се бях превърнала в лондончанка. — Все едно не знаеше какъв бях преди. Ти най-добре знаеш какъв бях.

— Искаш да знаеш какъв ми е проблемът? — попитах, повишавайки глас.

— Да — отвърна ми той на висок глас.

— Наистина ли искаш да знаеш какъв ми е проблемът? — вдигнах с още една нота.

— Да! — извика по-високо и той.

Тръснах чашата на масата. Още една от опорните ми точки се срути под тежестта на неговите усилия.

— Искам да отида някъде и да не срещам жени, с които си спал. Ако не ми звънят по телефона, тогава седат на мястото ми в кръчмата. Ако не седат на мястото ми в кръчмата, ме арестуват на улицата. Не мога да отида в половината кръчми в Хедингли, защото си спал с някого от персонала, а аз е трябвало да се правя на твоя приятелка, за да те измъкна. Не можем да отидем в другата половина кръчми в Хайд Парк, защото си чукал дъщерята на съдържателя и той е издал заповед за убийство на теб, мен, Мат и Джен. И дори не можем да посетим баровете в университета. Проблемът ми е, че не мога да изляза на улицата, без да се сблъскам с някое от твоите завоевания.

Грег остави думите ми да висят във въздуха. Чувстваше, че просто няма какво да каже, за да намали опустошителния им ефект.

Нищо не можеше да изтрие истината, че той беше мъжка проститутка. Факт. И че аз бях лицемерка, защото когато започнах да спя с него, няхах този монументален проблем. Също факт.

Той ще ме изостави, осъзнах, докато гледаше масата в пълно мълчание. Ще ми каже да вървя на майната си, защото повиших глас и преминах границата.

— Когато бях с Мими — освен че бе изключително добър в секса, Грег имаше още един голям талант — никога не забравяше имената на жените, с които го бе правил, — разбрах, че ти си най-ценният ми приятел. Ти рискува работата си заради мен и начинът, по който се ядоса, ме накара да си помисля дали не ревнуваш малко. Това ми даде надежда, накара ме да се надявам, че може би имам някакъв шанс с теб.

Той заобиколи масата и приближи към мен.

— Когато срещнах Алисън — полицайката, за пръв път осъзнах, че исках нещо специално с теб. С нея беше само секс и двамата го знаехме. А с Нина се опитах да те забравя, защото след като осъзнах колко дълбоко съм хлътнал по теб, разбрах, че това ще причини много проблеми. Мислех, че ми е липсвала сигурността на една връзка, така че се опитах да го постигна с нея, но когато тя пожела сериозно обвързване, се паникьосах, защото знаех колко много искам да бъда само с теб. Онези нощ, в която Нина ме нападна, мислех само за едно: „Трябва да отида при Амбър, тя ще оправи нещата“. И ти ги оправи. Закърпи ме и нито веднъж не ме упрекна, не ми натякуваше „Аз нали ти казах“ или „Заслужаваш си го“, въпреки че щеше да си права, защото беше точно така. За да съм честен, признавам, че не съжалявам за тези три жени, защото те по свой начин изиграха важна част в моя живот и ми помогнаха да се съберем с теб. Колкото до останалите... — Той направи пауза. Когато проговори отново, йоркширският му акцент не бе така силен. — Нищо не мога да направя. Не мога да променя миналото, мога само да обещаю, че повече няма да го правя. И че, докато сме заедно, никога няма да го направя. Това е. Нямам и какво повече да кажа, освен че съжалявам. И ще се мразя, ако моето минало ни причини проблеми.

А аз пък няхах какво да отговоря. Човек не може да промени миналото. Не може да го пренапише за свое собствено удобство, нито да го преразкаже, така че да звучи по-добре, за да се почувства по-

добре и да изглежда по-добре. Всички да мислят, че си герой, а не истинско копеле.

Но не можеш да промениш събитията. Ако си направил грешка, значи си я направил — не можеш да кажеш, че не се е случило и това няма да промени факта, че си го направил. Ако чукаш наляво и надясно, значи чукаш наляво и надясно. Да се преструваш, че си чист като сняг, няма да промени факта. Не можеш да промениш миналото, нито бъдещето. Единственото, което можеш да промениш, е настоящето, тук и сега. Ето защо хората се гърмят, бият и трепят, за да живеят в този момент, защото това е единственото, което могат да контролират.

Но всичките тези теории бяха прекалено непосилни за една нощ, която започна като празнуване с приятели.

— Тази вечер не се е случвала, съгласен ли си? — казах на Грег. Това беше моят начин да кажа, че няма да се караме повече по този въпрос.

През лицето му премина вълна от облекчение, тялото му се отпусна, преди да се разсмее със слънчевия си смях.

— Само да беше видяла лицето си, когато седеше на задната седалка на полицейската кола. Класика.

— Каква полицейска кола? Никога в живота си не съм влизала в полицейска кола — повторих. Лондонският ми акцент беше изчезнал.

— О, да, съжалявам. Никога не се е случвало.

15.

ЧУКАНЕТО СВЪРШИ

Кой можеше да знае, че има толкова много различни на цвят секс играчки?

Със сигурност не и аз. Джен ми купи вибратор във флуоресцентно розово на шега, когато се навършиха шест месеца от моя обет за целомъдрие. Не бях чак толкова наивна, но за мен наистина бе шокиращо да открия безкрайни редици от рафтове, пълни с подобни предмети с различни размери, форми и цветове. Очите ми не можеха да се отлепят от тях. А цените им... Трябва да призная, че шегата на Джен беше доста скъпичка.

Стоях в сексшоп и гледах сексиграчки. Защо? Защото Марта се нуждаеше от бельо, което да крещи „Ожени се за мен!“, а аз предпочитам да гледам играчките пред бельото, тъй като с моето въображение можех да си представя Марта във всеки модел бикини и сутиен, който вземеше от щендера. Можех да я видя облечена в тези гащички без дъно и сутиен с дупки на мястото на зърната. Има някои неща, които не можете да си представите за хората, с които се виждате пет дни в седмицата, дори и ако трябва да влезете в гроба.

Рене имаше свободен ден, така че Марта ме убеди да отида на пазар с нея. Въпреки че бях дежурна, подскочих до тавана, защото не бях ходила от дълго време на пазар с Джен. Липсваше ми женска компания... липсваше ми Джен.

Тя бе отпаднала от моя свят. Все едно да отидеш в кварталния магазин и да откриеш, че няма „Марс“. Ще имат, но в близко бъдеще. Продължаваш да ходиш, за всеки случай, но винаги откриваш, че шоколадчетата ги няма. Същото беше с мен и Джен. Аз постоянно й звънях по телефона с надеждата, че ще проведем един дълъг разговор или ще се смеем, но това не се случваше. Всеки разговор звучеше изкуствено, като насила, придружен от „Е, как си?“ — запазената марка за кратък разговор. Кратък разговор с най-близката ми приятелка, дори това беше нещо невъзможно. Вместо да се

конфронтирам, аз го избутах някъде в задната част на паметта си, надявайки се, че всичко ще се оправи след време. Повечето неща се оправяха, нали?

— Сигурно бельото „ожени се за мен“ идва от „Джон Левис“^[1] или от „Ла Сенза“^[2]?

— Не, това е бельо „предложи ми“ — отговори ми Марта.

— И разликата е във...

— Сватбената церемония.

Марта приближи към щанда. Беше прибрала кафявата си коса във високо вдигната конска опашка, стил „садо-мазо“, беше изрисувала силно очите си и носеше лъскаво черно изкуствено палто, подходящо за случая (това вероятно трябваше да подсказва, че не сме отишли в някакъв старомоден и скучен магазин, за да купим бельото ѝ). В момента стоеше пред мен и в едната си ръка държеше червени гащички без дъно, а в другата червен сутиен, който вместо чашки имаше ризница.

Аз отвърнах очи. Марта се премести така, че да попадне отново в полезрението ми. Отвърнах очи надясно, тя пак се премести. Отново зърнах червеното бельо. Образът ѝ, облечена с това бельо, стояща на края на леглото, с камшик в едната ръка, а мъжът ѝ на колене, премина като куршум през главата ми.

— Разбираш ли — обясни Марта, — може да си купиш най-красивия дантелен сутиен в розово, и мъжът да ти направи предложение. Но неща като тези малки красоти — тя тръсна бельото под носа ми, а аз отстъпих назад, — ще го накарат да осъзнае, че получава богинята на секса и жената, с която да прави любов, и приятелката, на която може да разчита, и жената, която да заведе в къщи, за да покаже на родителите си. Накратко, когато облечеш тези неща, той трябва да намери причина да не се ОЖЕНИ за теб.

В разсъжденията на Марта имаше някаква логика, въпреки че не бях сигурна, че всичко бе чак толкова просто. Никога не бих облякла подобно бельо.

— Радвам се, че си изчукала Грег — рече Марта, връщайки се към бельото си.

— Можеш ли да го кажеш по-високо? Струва ми се, че най-добрата ми приятелка, на която все още не съм казала, не успя да те чуе.

Марта се разсмя безгрижно, все едно казваше „За мен няма значение, ако това ще разбие дружбата ти с Джен“.

— Е, сега си доста по-забавна — продължи тя със същия висок глас.

— О, нима?

— Да, самата истина. Преди беше много скована. Не, това не е правилната дума, защото преди беше забавна. Сега сякаш си охладняла малко. Дори когато излизаше с онова другото момче...

— Шон — добавих ядосано. (Защо никой не помнеше името му? Когато бях с него, Рене — която го бе виждала сума ти пъти — го наричаше „твоят приятел“, сякаш това беше името му. Тя наричаше гаджето на Марта с името му. Двете с Марта помнеха името на Грег. Но никой не помнеше Шон).

— Да, същият. Ти беше толкова напрегната. Да, това е! Напрегната.

Беше като опъната струна. До краен предел. На ръба. Сякаш всеки миг очакваше да избухне световна война.

— Избра ли си най-после бельо? — попитах, за да отклоня вниманието от себе си.

— Няма какъде да бързаме. Тази работа не се прави през куп за грош. Ако не го подбера правилно, ще го изплаша и той няма да се ожени за мен. Добре де, няма да ме помоли да се омъжа за него.

— Защо просто не го попиташ?

— Защото съм старомодно момиче — отвърна възмутено тя. — Той трябва да ме попита.

— Но ти не можеш да чакаш повече?

— Няма смисъл. Той иска да ми предложи, но все още не го осъзнава.

— Разбирам. Ами ако това не свърши работа?

— Няма такъв филм — отсече Марта. — Заедно сме от три години. Време е да се оженим. Както ти е известно, аз не съм първа младост.

Да, Марта беше на двацет и шест, а аз тази есен навърших трийсет и една.

— Искам по-скоро да имам деца, но първо трябва да се омъжа. Това е правилният начин.

— Кой го казва?

— Аз, разбира се. Защо не си вземеш малко поука как да действаш с Грег? — попита ме през рамо тя.

— О, не, благодаря. Ние все още сме в първия стадий на страстта.

Марта отново цъфна пред мен, очите ѝ светеха. Тя никога не бе имала шанс да води подобен разговор с мен. Беше истинско чудо, че въобще знаеше за мен и Грег, сега обаче искаше и подробности.

— Всяка нощ ли го правите?

— Да — отговорих. Всичко това бе предназначено за ушите на Джен, но Марта бе следващата ми най-близка приятелка, която имах след нея.

— Какво? **Всяка** нощ?

Кимнах.

— Боже! Дори в самото начало, когато тръгнахме с Тони, не го правехме всяка нощ. Нима го правите и когато си... знаеш какво.

Опитах се да избягам от отговор. *Знаеш какво, знаеш какво...*

— Извинявай, не те разбрах.

Марта сниши гласа си.

— Когато си в месечен цикъл.

Обля ме горещина, главата ми сякаш пламна в огън. Стоях в секшоп, говорех за абсолютно лични неща с един почти непознат човек. Огледах се, неспособна да отговоря.

— Правиш го! — прошепна Марта. — И той няма нищо против?

— Аз... добре де, няма. Идеята беше негова. Каза, че ако аз нямам нищо против... Повече не сме говорили по този въпрос.

Тя въздъхна и се върна към бельото.

— Никога не си говорила така с мен. Винаги знаех нещичко за теб, но само защото те питах и всеки път все едно се опитвах да изстискам кръв от камъка. Сега, откакто си с Грег, си като отворена книга. Е, не точно отворена книга, просто по-спокойна.

— По-здравословно е човек да има граници.

— Тогава ти си най-здравословната личност на света.

— Нима?

Марта се изхили самодоволно.

— Между другото, кога смятате да имате деца?

Помислих си за моето семейство. Пръснато по целия свят, така объркано и сложно, че дори не можех да ги събера за сватба. Всъщност

не вярвах в брака, за мен той беше адът на земята. Другите хора мислят, че имат проблеми с вторите си братовчеди, а аз трябваше да реша кой от двамата си бащи да поканя. Исках ли да добавя и деца към тази каша? Не, в никакъв случай. Лудостта щеше да спре с мен. Брат ми беше различен. Той вероятно щеше, не, той определено щеше да има деца. Но дори и бракът му да се прецакаше, това нямаше да бъде от голямо значение. Никой не очакваше 125% съвършенство от Ерик, никой не очакваше да бъде добър през цялото време. Не, бракът и децата не бяха за мен.

— Не съм мислила за това — отговорих на Марта.

— Наистина ли? — В гласа ѝ имаше ужас. — На колко години е Грег?

— През октомври стана на тридесет и две. Защо?

— Е, предполагам, че и двамата все още сте млади... — замислено рече тя. — Но не бива да го отлагате прекалено дълго.

— Кое да отлагаме?

Тя се върна пред мен, този път държеше зелено бельо от хлъзгав материал, покрито с декоративни гвоздеи. Тялото ми потръпна, когато си представих как гаджето ѝ ближе един от тях.

Излез веднага оттук!, започна да крещи мозъкът ми.

— Децата ви ще бъдат красиви — продължи замечтано Марта. — Трябва да признаем, той е красив мъж. — Тя ми хвърли един бърз поглед. — Не че го одобрявам. Може да те прави щастлива, но до този момент е бил истински негодник.

Ти не знаеш дори и половината, помислих си.

— Макар че — продължи тя, — причината може би е, че все не е откривал подходящата жена. Което обяснява защо изглежда още по-красив. Видях го онзи ден в търговския център, изглеждаше изключително. Той е щастлив. Да, това е. Най-после е открил правилната жена и е престанал да се държи като коцкар. И слава богу! — сви рамене тя. — Щастлива съм. Най-сетне женското население на Йоркшир е в безопасност.

Марта се върна към бельото. Аз стоях и се чудех. Какво... За какво...

— За какво, по дяволите, беше този разпит? — попитах я.

— За теб, за Грег и за това колко красиви ще бъдат децата ви — отговори кратко и ясно тя, сякаш не бе минала през Манчестър, за да

стигне от едната страна на Лийдс до другата.

— Говориш така, сякаш е предварително решено. Ние просто ходим. Някой от нас не мисли дългосрочно.

— Глупости! Мъжете винаги мислят дългосрочно. От момента, в който те срещне, мъжът мисли дългосрочно. Затова не се обажда след свалка за една нощ: погледнал е в бъдещето и не е видял перспективи, а просто развлечение за една нощ. Мъжете никога няма да ти кажат това. Една жена ще излезе с някого, ако го харесва, ще се старае, ще се примири и с най-абсурдното и смешно негово поведение, защото иска да изгради връзка. Докато мъжете... те срещат една жена, излизат с нея няколко пъти, сетне пресмятат нещата. Правят си сметките.

— Пресмятат какво?

— Добре. Слушай сега. — Марта се върна при мен, този път ръцете ѝ бяха празни. — В главата на един мъж има две колони — „разходи“ и „приходи“

В графа „разходи“ влизат:

Всички останали жени, които няма да мога да чукам.

Бившите гаджета, за които повече няма да мога говоря.

Времето, което ще трябва да отделям, за да правя неща, които тя обича.

Потенциалът ѝ да напълнее.

Няма да се спогоди с приятелите ми.

Родителите ми няма да я одобрят.

Така! А сега в графа „приходи“:

Редовен секс.

Някой, който да слуша за неща, които не мога да кажа на приятелите си.

Колко добре ще изглеждам до нея, ако тя е красива.

Някой, с когото да си делим сметките.

Някой, който ще роди красиви деца.

Повече няма да се налага да ходя на бар, за да си сваля мацка.

— Сериозно говоря — продължи Марта, очевидно стресната от изписаното на лицето ми недоверие. — Ще си направи тази сметка наум и след като включи всички фактори, да речем за петгодишен период, ако плюсовете са повече от минусите, ако натежат, ще се пробва. А ако останете заедно след три, после след шест месеца, тогава наистина ще мисли, че притежаваш дългосрочен потенциал... или ще спи с теб, докато не си намери нещо по-добро. Така или иначе, той си е направил дългосрочния план.

— Добре, аз нямам такъв план — отговорих, убедена, че моето гадже — уличник, извинете, бивш уличник, също не си е направил такъв.

— Да, ама той има — настоя Марта.

— Ти не познаваш Грег! — репликирах я, почти ядосана.

— И защо мислиш, че изглежда толкова щастлив? Защото е погледнал в бъдещето и е видял вашите красиви деца. Ти потвърждаваш моите думи, Грег е престанал да чука безразборно. Той мисли дългосрочно за теб, момиче.

Мислех, че ми липсва сигурността на една връзка, но онова, което исках, беше ти, изплуваха думите му в главата ми. Заедно с тях изплува и гласът на Грег. Гръдният ми кош се сви, подобни мисли ме ужасяваха. Аз не мислех дългосрочно във връзките си. Нямах нужда от това. Когато не вярваш в брака или не искаш да имаш деца, може да се наслаждаваш на живота си. Можеш спокойно и без бързане да намериш точния мъж. Да решиш да бъдеш целомъдрена, защото си ненормална във връзките. А можеш да бъдеш ненормална, защото това няма значение. Тялото ти не бърза, часовникът не тиктака, не ти напомня, че трябва да намериш правилния човек, за да се възпроизведеш с него. Няма нужда да мислиш да се задомиш. Или да планираш бъдещето. И когато някой ти напомни, че любовникът ти има различна мотивация и намерения към теб и че един ден може да си отиде, защото не мислиш дългосрочно, това не те плаши.

— Добре, в такъв случай той ще бъде силно разочарован — рекох, като се опитах да звуча по-смело, отколкото се чувствах. —

Намери ли си най-сетне подходящото бельо?

— Да. — Тя се обърна към мен, стискайки в ръце черен сутиен от PVC и гащички с малки сребърни дупки навсякъде по тях. Притисна сутиена към гърдите си над пуловера и се размърда. — Секси е, нали? Какво мислиш?

Можех да си представя как Марта лежи на леглото, а нейният Тони стои до нея, облечен с това бельо и отмята плюсовете и минусите в паметта си.

Неочаквано образът се промени и Тони се превърна в Грег, облечен с тези сутиен и гащички и пресмятащ на ум.

— Мисля, че те мразя — казах на Марта, опитвайки се да пропъдя образа от главата си, но единственото, което постигнах бе, че въображаемият Грег започна да пресмята по-бързо моите плюсове и минуси. — Благодарение на това бельо и приказките ти за счетоводството, може би никога повече няма да правя секс.

[1] Верига луксозни магазини. — Б.пр. ↑

[2] Канадска фирма за луксозно бельо. — Б.пр. ↑

16.

ВРЕМЕВА БОМБА

Една седмица без секс е дълго време.

Очевидно не толкова дълго, колкото осемнайсет месеца, но всичко е относително.

Вдигнах капака на тоалетната и пръснах в бялата чиния малко препарат за отстраняване на котлен камък. Сетне отидох да търкам ваната.

Та по въпроса за относителността: една седмица без секс, след като си го правил осем седмици всяка нощ, е далеч по-дълъг срок от осемнайсет месеца без секс. С други думи една седмица ми се стори като седем години. По една година за всеки ден. Дори аз не бях живяла седем години без секс след първия ми сексуален контакт, когато бях на 19 години.

Спрях да търкам ваната и я огледах. Блестеше. Винаги бе блестяла през последните пет години, прекарани без секс: просто защото открих, че само яденето и чистенето могат да потиснат чувството за сексуална неудовлетвореност. Любовникът ми работеше до късно цяла седмица — някакъв колега бил болен, а те подготвяха специална притурка към списанието, така че след като напуснеше офиса, той се прибираше вкъщи да се наспи. Аз живеях далеч и ако тръгнеше към мен, пристигаше късно след полунощ, а трябваше да става само след шест часа. Нямаше да го видя до утре — неделя, при това само за един ден. Един кратък, оскъден ден, в който да правим секс, да говорим и... да правим секс.

Доста ме е срам, но трябва да призная, че съм отвикнала да спя без него. Звучи лигаво, глупаво, детински и още цял куп неща, за които никога не съм мислела, че съм. Но когато не можех да заспя, когато толкова много мисли се блъскаха в главата ми и не ми позволяваха да затворя очи и да заспя, аз се гушках и притисках към него. Слагах главата си върху гърдите му, слушах спокойното биене на сърцето му. Никога не съм казвала на никого, но понякога той ми чете приказки.

Приказки, които не бях чела, откакто бях малка и след училище ходех в библиотеката, за да не се сблъскам с родителите си. Или да не се сблъскам с тишината в къщата преди или след кавгите им. Това започна преди три седмици. Той забеляза, че съм разтревожена, че не ме свърта на едно място, че се притискам към него и се опитвам да се успокоя, и ми каза:

— Искаш ли приказка?

И без да осъзная, че може да се шегува, отговорих.

— Да, моля.

— С дракони или без дракони?

— Без.

— Добре. Имало едно време, в една земя далече, далече, през девет земи в десета... — започна той и ми разказа за Румпелstilскин, като преиначаваше гласа си и добавяше от себе си.

Разбира се, не бях казала на никого. Никога. Бях гледала съвсем сама „Екзорсистът“, „Сиянието“ и „Бамби“, така че никой не трябваше да знае, че гаджето ми разказва приказки, за да ме приспи.

Седнах на колене и огледах ваната. Ако продължах да търкам, сигурно щях да пробия дупка в нея — днес вече я бях почистила веднъж.

Станах, потърках коленете си, за да разнеса болката в тях. *Ще изпразня кухненските шкафове, реших. Ще ги почистя. Това ще запълни малко време.*

Тръгнах по коридора към кухнята, облечена с бяла фланелка и чифт сиви боксерки на Грег (чисти). (Да, аз не само се нуждаех от приказки, за да заспя, бях се превърнала в жена, която носи бельото на мъжа си. Мразя себе си, ако не съм аз.) Черната ми коса висеше покрай негримираното ми лице. Рядко се гримирах. Махагоновата ми кожа не е съвсем без дефекти, но е достатъчно перфектна, че да не я гримирам, освен в специални случаи, докато очите ми бяха достатъчно изразителни, така че не бе необходимо да ги доизкусурявам с очна линия и спирала. С една дума, когато ставаше дума за външен вид, бях истинска щастливка. Може да не бях случила с родителите се разведоха, когато бях на десет, но бяха успели да живеят заедно достатъчно дълго, че да създадат дете — т.е. мен, което можеше да излезе на улицата без грим и без да изглежда, че очите ѝ са се загубили някъде в главата, а кожата на лицето ѝ е била използвана като дъска за

„дартс“... Добре, признавам, причината да не се гримирам си бе чист мързел. После ще трябва да сваляш целия този грим, нали? Като се има предвид, че трудно щях да се притесня, ако не сваля грима, червилото и спиралата, то усилието да се отстрани всичко това ми се струваше прекомерно и силно надвишаващо силите ми, затова го бях изключила от ежедневните си задължения.

Зъън! Звънецът ме накара да направя един комичен скок във въздуха, защото сърцето ми пропадна неизвестно къде. Трябваше да се хвана за рамката на вратата за опора. Откакто преди седем години се преместих тук, този звънец винаги ме плашеше и стряскаше, но не знаех как да намаля звука му.

— Ало? — попитах в черния интерком.

— Смятам да те облича цялата — дочух един глас сред пукането от другата страна. Всяка клетка в тялото ми направи двойно салто.

Натиснах бутона за отваряне, сетне отворих собствената си врата, тъй като чух как долната се затвора зад посетителя. Върнах се в дневната стая и се хвърлих на дивана. Нагласих се в най-изкусителната поза: скръстих предизвикателно краката си пред мен, седнах изправена и изпъчена, с една ръка, подпряна на облегалката на дивана, а другата върху бедрото. Извих се леко, за да подчертая бюста си. Чух стъпките му на най-горното стъпало, облизах устните си, нацупих ги и... в този миг осъзнах, че все още съм с жълтите гумени ръкавици за чистене. Смъкнах ги от ръцете си и ги хвърлих зад дивана, после възстанових прелъстителната си поза.

Грег влезе, затвори вратата зад себе си. Хвърли в движение якето си на прага на дневната, после бавно разкопча ризата, докато прекосяваше стаята към мен. След всяко копче неговите мускулисти, почти гладки гърди се разкриваха все повече. Каква гледка!

— Добре дошъл в рая — прошепнах, опитвайки се да запазя лицето си сериозно.

Бог да го благослови, че дори не се усмихна при вида на моята тениска и неговите боксерки.

Вместо това, очите му с цвят на шоколад ме погълнаха хищно, докато се качи върху мен, пхна ръка под тениската ми, а устата му намери моята и залепи страстна лакома целувка върху нея. Беше минала само една седмица, а той вече ми липсваше. Как щях да преживея, ако се разделяхме за по-дълго? Беше ми трудно да не го

виждам две седмици по време на Фестивала и суматохата около него, когато почти не виждах собствената си квартира. Щях да се пръсна.

Изместих глава от божествените му целувки.

— Обеща да обличеш цялото ми тяло, а не да ме целуваш по устата — предупредих. — Ще те подведа под отговорност според закона за защита на потребителите.

— По-късно — промърмори той.

— Искам тялото ми да бъде облизано — продължих, като стиснах зъби. — Ще протестирам, ще вдигна плакати, ще организирам протестно шествие.

Той спря да прави опити да ме целува, погледна ме в очите, леко насмешливо. Беше забравил, че не съм способна да се правя на сериозна дълго време. Сетне отчаяно поклати глава.

— Толкова си глупава — рече и ме почерпи с една от своите слънчеви усмивки.

— Опитвам се да...

Той използва разсейването ми, за да ме целуне отново.

Зън! Зън! Зън!

— Остави го — промърмори, докато аз автоматично посегнах към белия телефон.

Зън! Зън! — настояваше той.

Грег спря да ме целува и въздъхна.

— Добре, давай, обади се. Знам, че не можеш да издържиш.

Посегнах и грабнах слушалката.

— Амбс, аз съм.

— Здравсти, Джен.

Грег отметна раздразнено глава назад и загледа тавана. Очевидно си представи как ще чака цял час, докато си говоря с нея... Сетне изглежда се сети за един план и пак наведе глава, като започна бавно, много бавно да гали и целува с устните си бедрото ми от вътрешната страна. Целувките, леки като пеперуди, накараха стомаха ми да омекне. Едва успях да преглътна стенанието, докато извих тялото си в дъга.

— Пътувам към теб — заяви Джен.

Замръзнах на половината дъга, очите ми се отвориха.

— Не сме правили момичешки вечери цял месец — обясни тя. — Нашите вечери във вторник вече не съществуват. Мат замина и аз си

помислих защо ли не взема да дойда при теб?

Бързо избутах главата на Грег и нежните му устни от бедрото си.

— Наистина ли си във влака? — попитах.

— Да. Точно потегли от Хедингли.

Хедингли? Това беше предната спирка. Щеше да бъде тук след десет минути.

Очите ми прескочиха към Грег, който престана да ме целува и ме гледаше навъсено и въпросително.

— Ти си във влака? — повторих, без да свалям очи от лицето му.

— А ти глуха ли си? — отвърна хапливо Джен. — Излязохме от станция Хедингли. Ще бъда при теб след десет минути.

— Десет минути — повторих като ехо аз.

Веждите на Грег литнаха високо над непокорните мигли, а очите му направо щяха да изскочат от орбитите, докато яростно клатеше глава.

— О, нямам търпение да те видя. Имам чувството, че не сме били заедно от години — продължи Джен. — Нали нямаш други планове?!

Трябва ми скала. Твърда повърхност. Нещо стабилно, върху което да се закрепя. Не бях виждала Джен почти от два месеца. Ако не се брои онзи скапан обяд и нощта на рождения ден на Матю, разбира се.

Грег ми липсваше цяла седмица, но аз се измъчвах заради Джен няколко седмици. Освен това не бях от хората, които зарязваха приятелите си, когато имаха мъж до себе си. Бях сериозната приятелка. Приятелите бяха на първо място. Приятелите са завинаги, а мъжете до... (всеки може да напише онова, което смята за подходящо.)

— Не, нямам никакви планове — отвърнах, наблюдавайки как очите на Грег се замъглиха в червено. — Значи, до след минута.

— Чао, скъпа — изчурулика Джен.

Затворих.

Тишина.

Дневната беше изпълнена с нея. Пълна и тежка тишина, която поглъщаше не само звуците, но и движенията. Задържах дъха си, дишането си, а единствената част от Грег, която се движеше, бяха зениците на очите му, които ставаха все по-малки.

— Нямах планове значи — продума през зъби той.

— Нямах предвид това. Мат е заминал, а аз не съм я виждала от седмици — отвърнах бързо. — Не и насаме.

— Значи тя се обажда и аз съм аут.

— Не бъди такъв. Знаеш колко самотна се чувства Джен, когато Мат ходи в Париж. Има нужда от приятел. От най-добрата си приятелка. А това съм аз. Не помниш ли?

— Аз имам нужда от моята приятелка — отвърна Грег. — И това си ти. Не помниш ли? Не съм те виждал седем дни и няма да те видя още цяла вечност, защото ще работя до късно цялата следваща седмица.

— Ще прекараме целия утрешен ден заедно — отвърнах.

— Не, аз ще ходя на работа. Имаме само тази нощ.

— О. — Погледнах часовника. Влакът щеше да влезе в гара Хорсфорт след три минути.

— Хайде да ѝ кажем — предложи Грег.

— Какво?

— Когато дойде тук, просто ще ѝ кажеш истината и аз ще мога да остана.

— Съгласихме се да не казваме шест месеца.

— Шест месеца, шест седмици, какво значение има?

Отворих ръце в мълчалива молитва към бог над мен да ме дари с търпение. Лесно му беше да каже „хайде да ѝ кажем“, но той не знаеше как щеше да реагира Джен, ако разбереше истината. Ние си казвахме всичко една на друга. Не мисля, че Грег можеше да го проумее. Ако ѝ кажехме сега, просто така, изневиделица, очите ѝ щяха да плувнат в сълзи и тя щеше да ме изгледа дълго, с погледа си на ранено животно, сякаш съм забила нож в гърба ѝ, докато казва „Наистина се радвам за теб“. Този поглед щеше да разбие сърцето ми.

— Не можем да кажем на Джен без Мат. Той ще побеснее.

Грег се наведе назад, загледа се в тавана, сега беше негов ред да се моли мълчаливо за търпение.

— Добре. — Изстреля се от дивана и се приземи на краката си. Грабна ризата си, навлече я със сърдити, резки движения, закопча няколко копчета, прекара колана през токата и я стегна. — Добре. Обади ми се, когато си отиде и аз ще се върна.

— Оооу, тя най-вероятно ще остана да спи тук. Тези вечери включват и преспиване.

Последва още тишина, докато той стоеше с ръце на хълбоците, с отворена риза и гледаше втренчено моя червен килим. Моментът ми напомни за онзи ден, когато го спасих от хотелската стая. Колко стресната и разтреперана бях тогава. Колко стресната и трепереща бях сега. *Какво става, по дяволите? Той защо се държи така?*

— Да не би да ми казваш да се разкарам? — попита накрая Грег.

Какво?

— Джен е толкова нещастна, когато Мат пътува и го няма. Тя се нуждае от мен.

— **Аз** се нуждая от теб! Но това очевидно няма никакво значение. Тя се обажда и аз съм отхвърлен.

Тялото ми моментално се сви от отровата на тази единствена дума, с която нарече най-добрата ми приятелка.

— Тя? Това не е тя, тя е Джен. *Нашата приятелка.*

— Не, ти не разбираш! Джен е най-добрата приятелка на моето гадже. След това е гадже на моя най-добър приятел. И *чак след това* е моя приятелка. Преди нея има двама други човека. Първо ти, сетне Мат.

Кой знае защо в главата ми изплува онова, което Джен каза по време на злополучния ни обяд — че Грег ги избягвал. След това се сетих за реакцията му, когато разбра, че двамата с Мат ще се съберат да живеят заедно. Това можеше да означава само едно нещо.

— Спал ли си някога с нея?

— Не — отговори бързо той, а очите му избягаха настрани.

Това ме изплаши.

— Дори не можеш да ме погледнеш в очите. Защо се държиш така?

Сега, когато го нападнах, той върна цялото си внимание към мен.

Очите и лицето му горяха от ярост. Без да се замисля, се отдръпнах леко назад.

— Защото тя се отнася с теб като с боклук и това ми дойде до гуша. Тя те изоставя насред пътя, за да излезе с Мат, урежда ти слепи срещи с всякакви мъже и постоянно се мъчи да те закопае. Ако беше твое гадже, досега щеше да го разкараш.

— Джен и аз винаги сме били такива. Ако някоя се ядоса на другата за нещо, не е сериозно. Разбираме се. Ние сме най-добрите приятелки на света.

Той сви за миг сочните си устни, сетне каза „Както и да е“. Отиде до вратата, вдигна якето си, навлече го. Приглади косата си с ръце (бих се заклела, че нарочно я носи дълга точно за такива случаи. Слава богу, че не го казах на глас — това щеше да бъде повод за моментално скъсване.)

— Ще трябва да бързам, за да не се сблъскам с Джен. Понякога се чудя дали всичко това си струва усилията.

Сърцето ми спря. Нима каза онова, което си мисля, че каза?

Очите му отново потърсиха моите.

— Когато бях само твой приятел, ти беше готова да обърнеш небето и земята, за да бъдеш с мен. Може би ще трябва да върнем старото положение. Поне тогава ще имам шанса да бъда първи на опашката.

След това си отиде. Изчезна от апартамента ми в мъгла от гняв.

Без довиждане. Без целувка. Гледах вратата. Чаках. И чаках... Той си отиде. Затворих очи и подпрях брадичката си на коляното. Наистина си бе отишъл.

Грег ми беше сърдит. Толкова сърдит, че бе готов да скъса с мен. Можех да го почувствам. Който и да преживее подобни две минути, би почувствал същото: той беше готов да ме зареже. Имаше си причина, бях сложила Джен на първо място, пред него. Но тя беше най-добрата ми приятелка. Тя беше тази, която ме бе слушала в моментите, когато исках да говоря за семейството си. Тя беше тази, която ми помагаше по време на най-тежките раздели в живота ми.

Тя винаги бе насреца. Тя винаги щеше да бъде насреца. Тя бе причината да срещна Грег. Тя беше първа — тя имаше право да предяви претенциите си първа.

Грег обаче бе много близо до първото място. И си го знаеше, нали? Аз го закърпих, когато лудата Нина го нападна с нож. Не исках да го правя. Исках да затръшна вратата под носа му и да се скрия, докато си отиде, но не го направих. Това бе един от най-трудните моменти в живота ми. Заради него трябваше да стана част от едно изпълнено с насилие трио.

Преди няколко месеца той ме помоли да отида с него да си направи тест за СПИН. Върнахме се за резултатите и аз държах ръката му, докато седяхме в чакалнята. Грег трепереше толкова силно, че дори моята ръка се разтрепери.

— Направих го само веднъж — не спираше да мърмори тихо. — Един-единствен път не бях с презерватив. Сигурно ще бъде позитивен.

— Не знаем това — отвърнах.

— Всичко ще се разпадне, ако съм позитивен, Амбър. Целият ми живот ще свърши.

— Не, няма — отвърнах. Прегърнах го и го целунах по лицето. — Винаги ще имаш мен. Знаеш, че винаги ще бъда до теб, без значение какво ще се случи. — Вътрешно обаче се бях размекнала като желе. Не бях сигурна как щях да се справя с подобна диагноза. Разбира се, винаги щях да го обичам и винаги да бъда с него, но как щях да се справя, ако той се разпаднеше? Вероятно и аз щях да се разпадна от симпатия. Той стисна ръката ми до болка, когато докторът му подаде резултата, който бе отрицателен. Грег скочи от стола и почти ме задуши в прегръдката си. Извиних се и отидох в тоалетната. Стоях над мивката и си повтарях, че не бива да плача. Аз също щях да живея. Бях готова за този тест, защото го обичах толкова много.

Звънецът отново ме накара да подскоча. Отворих, Джен влезе. Носеше вино, шоколад, видео касети и много козметични продукти. Не бях в настроение, нито исках да я мамя повече. Исках Грег да се върне. Исках да му кажа колко важен е за мен. Колко близко е до първото място. Той беше вторият главен герой във филма на моя живот. Името му нямаше да бъде сред „и още“, то бе сред имената на главните герои, на звездите.

— Добре ли си, захарче? — попита Джен.

— А? — отвърнах, като я погледнах.

— Изглеждаш объркана. Разстроена. Добре ли си? Мога ли да направя нещо?

— Добре съм — отвърнах. Притеглих завивката върху себе си. Джен приближи до дивана, мушна се под едно одеяло и прекара тънките си пръсти през черната ми коса. Сякаш бях кученце. Мисълта влезе в ума ми и излетя, преди да има време да се загнезди. Не исках да бъда сърдита на Джен, само защото бях сърдита на Грег. Или по-скоро, Грег ми беше сърдит и аз се ужасявах от мисълта какво можеше да означава това.

— Радвам се, че го правим — продължи тя. — Сигурна ли си, че си добре?

— Тъхъ — отвърнах.

— Можеш да ми кажеш, нали знаеш? Хайде, кажи ми какво става. — Очите й срещнаха моите. Искях да й кажа. Да й разкажа всичко. Беше смешно да пазя в тайна толкова голямо нещо от Джен. Тя трябваше да го знае.

— Аз... — Но ако й кажех, че преди малко бях с Грег и той току-що си бе тръгнал оттук, трябваше да й обясня защо си е тръгнал и защо се е ядосал. Трябваше да й кажа „Той ревнува, че слагам теб на първо място“ и така щях да отворя кутията с червеи, която не знаех как после да затворя. Все още се борех с първата каша, която забърках, след като поставих Джен преди Грег. Преместих очи от нея и ги обърнах към телевизора. — Нищо няма наистина. Проблеми в работата. Всичко ще се оправи. Но благодаря все пак.

— А, добре — отвърна бързо Джен.

Разбита. Разкъсана. Бяха минали два часа от първата ми кавга с любовник. Не казвам, че преди не бях се карала с никой друг. Но не и както му е редът. Може би краткото спречкване в нощта, когато почти ни арестуваха; или пък странните саркастични коментари. Но никой не си отиваше и не повишаваше тон. Не че бях взела дейно участие в тази кавга с Грег. Никога не бях се карала с Шон. Освен онзи единствен път, за който казах на Грег — кавгата за великия филм „Джаки Браун“. Но дори и тогава, докато той викаше, аз седях и го гледах с много обида и определено злобни мисли в главата, които не изрекох. Шон се опита да ме подбутне, да ме предизвика да му отговоря, но това бе, защото ние всъщност не се карахме, нито скъсахме заради „Джаки Браун“. Филмът беше само симптом, а не причина. Той бе нещото, което преля чашата, но Шон не бе ядосан заради него. Това бе единственият път, когато бяхме близо до скандал, тъй като той викаше по мен, а аз почти изрекох някои злобни неща. Почти казах, че първо трябва да погледне себе си, преди да стои в моя дом, в моя замък и да говори за самата мен.

Ние не се разделихме с тряскане на врати, повишаване на тон, подхвърляне на обидни думи, които не може да бъдат върнати обратно. Защото аз не бих го направила. Той можеше да каже каквото си иска, можеше да крещи колкото иска, а аз само го гледах. Кое го разгневи

още повече. Между нас нямаше двустранна обмяна на обиди. До деня, в който ме напусна.

Не исках да правя това с Грег. Не исках да го разгневявам до край. Не исках да чакам момента, в който ще го подлудя.

Ако Джен не беше тук, щях да изпадна в състоянието на всяка луда жена след кавга с любовника си: щях да вървя като звяр из стаята, да си гриза ноктите, да плача. Колкото повече мислех за случилото си, толкова повече се паникьосвах. Бях го направила отново. Бях изкарала някой извън релси. Бях го подлудила.

— Защо не повикаме Грег да дойде? — предложи Джен, прекарвайки отново пръстите си в косата ми. — Той практически е от нашата женска компания. Сигурна съм, че ще му хареса да се гримира.

— Да. И аз съм сигурна — отвърнах.

17.

БАЛАНС

Обикновено, когато се скарам с някоя приятелка, веднага се извинявам, така че да се сдобрим. Но в този случай няма да го направя.

Той седеше далеч от мен, говореше и сякаш не забелязваше, че в два часа сутринта аз бях напълно облечена и съвсем будна. Всъщност бях обикаляла из апартамента, гризейки пръстите си и чудейки се дали да му се обадя, когато той дойде. Не бях го чула цял ден и цяла нощ, затова почувствах страхотно облекчение, когато го видях на вратата.

— За мен това не е обикновена лудория. Надявах се, че имаме някаква перспектива. Връзка. Аз те обичам. — Спря за миг, очевидно очаквайки да скоча към него с думите „И аз те обичам“.

Но не получи нищо подобно. Ако смяташе да ме будалка, тогава нямаше да показвам емоции. Никакво вълнение.

Изражението на лицето му се промени. Може би от изненада, може би от тревога. Трудно бе да определя. Не бях свикнала на подобни сцени. Никой не беше си тръгвал, за да се върне и да ми каже, че се разделяме. По принцип казваха, че късат с мен, сетне си отиваха и аз повече не ги виждах. Шон беше изключение, защото го видях много пъти, след като се разделихме, но никога не говорехме за това. Единствената кавга, която имахме с Шон, бе напълно забравена в секундата, в която се видяхме отново. Но случаят с Грегъри очевидно не беше такъв.

— Връзката ни може да е скорошна, но все пак е връзка. Ти си моята сериозна приятелка, затова мисля, че имам право да очаквам от теб да не поставяш други хора преди мен.

Бях на път да кажа: „Но това беше Джен!“, след което затворих плътно устата си, защото прецених, че така ще е по-правилно. Лицето му ясно показваше, че не бива да го прекъсвам — без значение колко сериозна бе защитата ми.

— Трябваше просто да й кажеш, че излизаш. Тя щеше да те разбере и да се върне. Пък дори да не те разбереше, какво от това? Не

можеш да се отнасяш така с мен. Не ме интересува дали е Джен или Киану Рийвс, дяволите го взели! Ако двамата с теб правим нещо, не можеш да кажеш, че не си заета. Не би го причинила на Джен, така че не го причинявай и на мен. Ако не можеш да разбереш за какво говоря, тогава ще ти го представя по друг начин: представи си, че идваш да ме видиш по време на фестивала. Толкова си уморена, че едва държиш очите си отворени и знаеш, че на другия ден трябва да станеш в ранни зори, за да отидеш на летището и да посрещнеш някакъв режисьор. Но, понеже умираш за мен, защото не си ме виждала от цяла вечност, отделяш време. Две минути след като вече си при мен, Мат се обажда и казва: „Здрасти, приятел, хайде да излезем и да се натряскаме, нали не си зает, а?“ И аз му отговарям „Не съм, само мислех да изчукам едно пиленце, но тя може да почака.“ Е, как ще се почувстваш? Ще ме разбереш ли? Ще ми влезеш в положението? Не мисля. Преди да съм довършил изречението, ще закачиш топките ми на пръчка.

Истина беше. Гледах надолу към ръцете си и ги стисках до болка в скута си.

— Аз познавам Мат много по-дълго, отколкото ти Джен. Той ми е по-близък дори от собствения ми брат. Въпреки това няма да те заменя заради него.

Добре, няма нужда да използваш ковашки чук, за да забиеш една карфица. Разбрах посланието.

— Виж какво, Амбър... — Грег се дръпна от мястото си и припълзя по килима към мен. С голямо усилие разплете пръстите на ръцете, които стисках и ги взе в своите. — Не искам да се разделяме. Просто искам да поставяш на първо място нашата връзка. Нас двамата. Не съм се чувствал така от векове. С теб съм напълно искрен и това е причината да не се извиня, така че да замажем нещата със секс. Искам ние да сме... — тук спря, търсейки точните думи — стабилни.

— Това няма да се повтори никога — промърморих. Беше най-доброто, което успях да измисля. Може би трябваше да го моля за милост, но това нямаше да стане. Както не бях известна с кавгите си, така не молах и за милост. Открих, че тези две неща бяха свързани: първо се карате, после се одобрявате, като милостта се очаква да дойде, след като ти се хвърлиш в прегръдките на другия... В този случай обаче, трябваше наистина да се постарая за неговата милост, тъй като бях виновна. Няма значение как се опитвах да извъртя нещата.

Наистина бях виновна, защото казах на Джен, че нямам работа и не правя нещо.

— Обожавам те — продължи Грег. — Дори когато бяхме само приятели, те обожавах. Искях да съм с теб през цялото време. Всяка нощ през миналата седмица си лягах с мисълта, че да се върна вкъщи означава да се върна при теб. Събуждах се и исках да бъда с теб през цялото време. Не искам да се караме.

— И аз не искам да се караме.

— Звуча ужасно, нали? Сякаш се опитвам да те отделя от приятелите ти. Ако беше нещо наистина спешно, нямаше въобще да го правя на въпрос. И предполагам, че излязох извън релси, защото наистина бях стресиран. Джен е и моя приятелка. А една от причините да ти се възхищавам, е, че не мислиш за себе си, а винаги поставяш другите на първо място. По дяволите, колко пъти си зарязвала работата си, гаджето си, всичко, за да дойдеш да ми помогнеш... — Той направи гримаса, поклати глава. — Извинявай.

— Защо се извиняваш?

Вдигна глава, синьо-черните кичури обрамчваха лицето му и падаха в очите му, затова той ги премести с ръка.

— Защото съм един суперкритичен идиот.

— Това го знам. Но като оставим настрана самокритиката, защо се извиняваш? — казах с усмивка.

Грег беше толкова възмъжал и пораснал. Сега казваше своята част от историята и беше така уравновесен, осъзна, че е излязъл от релси. И го призна. Трябваше ли да се оставя на милостта му, след като дори не говореше за това? Той беше точно такъв: балансиран. А аз бях скулптурирана от камък. Когато смятах, че съм права, трябваше изключителна проява на свръхчовешка сила и причина, за да бъда убедена в обратното. Ако ролите бяха разменени, щях да го гледам, очаквайки да потвърди с някаква кървава саможертва колко съжалява за ставалото. Нямаше да се помъча да си обясня нещата, да видя моята грешка, а щях да премина през живота, скърцайки със зъби и припомняйки за тази случка всеки път, когато той ме ядосаше. Грег бе толкова пораснал. И възмъжал.

Аз не бях.

Той се усмихна на моето преглъщане.

— Знаеш, че ми харесва да излизам с теб — добавих, преди моментът да отmine. Добре, не беше „обожавам те“, но бе най-доброто, което можех да направя, защото той все още бе една енигма за мен. Един код, който не можех да разбия. Беше неразгадаем в нещо, не бях сигурна какво става. Не изглеждаше, че от връзката с мен имаше някаква печалба. Звучи малко като теорията на Марта за таблицата с балансите. Не можех да определя какъв точно е отговорът на въпроса „А какво ще получа аз?“ за него. Освен сексът, какво друго получаваше? Почти всяка сутрин ми правеше закуска, правеше ми чай в специална чаша с капаче, за да мога да го пия във влака към работа, приготвяше ваната, отнасяше се към мен като към Клеопатра, Джулия Робъртс и Дженифър Анистън събрани в едно. Също така вечер, когато не можех да заспя, ми разказваше приказки и искаше да знае всичко за мен.

Аз само правех секс с него.

Така че събрах сили, за да чуя как ще ми каже, че тази връзка няма да продължава вечно, че предпочита хубавия си свободен живот пред живота с гадже. Предполагам, че за Грег подобно решение не бе нещо извънредно. Не вярвах, че има мъж, който да не си потърси друга жена; да остане с мен, ако има и друга възможност. Че в крайна сметка няма да намери нещо в мен, което би го накарало да се спаси, да изчезне. Това беше още една причина да не мисля за дългосрочна връзка — когато някой си отидеше (както правеха всички), за мен шокът не бе прекалено тежък. Беше разочарование, но не и нещо, което да не очаквах и за което да не бях подготвена.

— И сега какво? Всичко наред ли е? — попита той. От толкова близо можех да видя колко зачервени са очите му, колко уморена и посивяла е кожата му, дори косата му изглеждаше увиснала.

Кимнах. *Да, всичко беше наред, ние бяхме ОК.* Преместих косата му от лицето и погледнах право в дълбоките шоколадови кладенци на очите му. *Наред до следващия път.*

— Може ли да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали, преди да съм заспал? — попита той.

18.

ИЗМАМНИКЪТ

Задай си сам въпроса: Щеше ли да бъдеш човекът, който си днес, без шоколада?

— Хайде първо да отидем до Харви Никс — нареди Джен.

Ние най-накрая, *най-накрая*, успяхме да се срещнем, за да пазаруваме заедно. Тя се обади и ме помоли да се видим в петък следобед, защото сутринта била на семинар за обучение. Та ако мога да изляза от работа след обяд, за да я придружа в обикалянето на магазините? Рене беше в Кан, а Марта със сигурност нямаше да ме издаде. Така че се съгласих, макар и не особено охотно.

След онази нощ, в която Грег си тръгна, аз се насилих да погледна истината за мен и Джен в очите. Ние се бяхме променили. Бяхме се превърнали във „Флейкс“^[1].

Бяхме две отделни планети. Това стана очевидно, когато не споделих с нея за мен и Грег. Имах възможността, но не го направих. Аз по принцип не бях склонна да споделям тайните си, нито да признавам нещата, които таях в сърцето си, но Джен беше друго нещо. Тя бе изключение. Беше единствената, на която можех да вярвам, дори когато не трябваше. Накрая трябваше да призная истината, че ние повече не бяхме Джембър. Една дума, която показваше близостта на връзката ни. Сега тази дума бе разделена на три отделни думи. Джен. И. Амбър. Сега съществувахме като отделни единици. Джен. Амбър. Понякога между нас имаше и едно „И“, което ни свързваше.

Онази нощ беше една аномалия. Мигът на разделянето на „Туикс“ — неговата златна и червена опаковка, в която има едно странно жълто парче ярка демонстрация на люспите, в които се превърна нашия живот.

Винаги съм харесвала „Туикс“. Когато си купувате шоколадово десертче, си купувате „Туикс“. И след това, по неизвестна причина, решавате да си вземете нещо друго. И започвате да опитвате нови десертчета. Един ден „Марс“. Сетне „Снакс“. После „Малтесърс“. После „Туирл“. Накрая се спирате на „Флейкс“. Не е необходимо да харесвате „Флейкс“, но знаете ли какво? Просто сте придобили навика да го ядете и когато отивате в магазина, винаги си купувате „Флейкс“. Докато един ден някой ви попита дали сте луд фен на „Флейкс“, вие казвате „Всъщност, ще си взема «Туикс».“ Наслаждавате се на „Туикс“, той събужда хубавите спомени, докато се троши и топи върху езика ви, но на другия ден се връщате към старата си диета с „Флейкс“, защото това е вашият нов навик.

Така беше при мен и Джен. Онази вечер, след като Грег си отиде и тя се появи на вратата, ние имаме нашия момент „Туикс“ — нашето връщане към времето на близост, но после отново станаме „Флейкс“.

Дори когато тя срещна Мат, пак бяхме близки, бяхме свързани като „Туикс“. Въпреки неговите подмятания, че сме подозрително близки, ние не се разделихме.

Подозирам, че причината бе, защото бях с Грег. Което означаваше, че вече съм се превърнала в перфектното гадже. Нещо, което се бях заклела да не правя никога. Трябваше да направя всичко възможно, за да я върна в живота си.

— Нека да е „Харви Никс“ — съгласих се. Да, бях готова на всичко, за да я върна в живота си. Дори ако това означаваше да отида в магазин, където нямаше да си купя рокля за 8.99 паунда.

Джен беше отслабнала.

Джен, която винаги изглеждаше като холивудска старлетка, бе драстично отслабнала, макар че не се нуждаеше от това. Винаги е била слаба, в долната скала на размер десет. Беше височка, с чуплива коса с дължина до раменете и забележително приятни извивки на гърдите, стомаха и бедрата. Не че я бях оглеждала нарочно. В колежа живяхме четири години заедно и много нощи след завършването си оставахме да спим при другата, така че беше невъзможно да не я видя само по нощничка. Познавах тялото ѝ. Сега това тяло бе загубило доста от себе

си. Стомахът ѝ практически беше хлътнал: ръцете ѝ приличаха на две вретена, гърдите ѝ плуваха свободно в сутиена.

— Отслабнала ли си? — попитах я.

— Да — отвърна щастливо тя и се завъртя, за да ми се покаже. — Прилича ми, нали?

— Хм, малко си прекарила — отвърнах. Гласът ми бе изпълнен със загрижеността, която изпитвах към нея. Докато не огледах тялото ѝ, когато ме попита как изглежда, не бях забелязала, че бе загубила здравословното излъчване, което имаше, преди Мат да се пренесе при нея. Сега изглеждаше някак си измита. Почти като избеляла, увехнала версия на предишната Джен, сякаш някой бе измил образа ѝ с вода. Не беше го направила нарочно. И ако начинът, по който се хранихме (или по-точно не се хранихме), когато обядвахме заедно последния път, бе някакъв индикатор, то тя бе постигнала това неестествено тегло по неестествен начин. — Може би трябва да престанеш? Дори да сложиш някое и друго килце върху себе си?

— А дали някой не ревнува, защото осъзнава, че просто не може да отслабне като мен? — отвърна тя.

Замръзнах. *Нима тя... Нима тя си позволяваше да...* Ако Джен не харесваше нещо, която аз съм казала, обикновено ми се сопваше да си гледам работата. Не ме обиждаше. Не ме наричаше... Имаше широка разграничителна линия между „О, я стига, ще си гладувам колкото искам“ и „Хей, дебелина, много ти е голям задникът“. Джен току-що бе преминала тази граница. Никоя жена не казва на приятелката си, че е дебела. Дори да си го мисли, пак не го натяква в лицето ѝ.

— Какво каза? — повторих, прекалено шокирана, за да реагирам по друг начин, освен да съм шокирана.

— Нищо — отвърна бодро и безгрижно Джен. — Просто се шегувам. Мат ме харесва такава. (Да бе, да, ако съдим по колекцията му от порно списания — „Големи и подскачащи“, „Пухкави мамчета“ и „Апетитни извивки“, — тя май си бе избрала грешната диета.) — Аз също се харесвам повече. Не мога да понеса мисълта да имам излишно тегло и повече телесни мазнини, Амбър. Когато има толкова много хора, които нямат средства да ядат, преяждането е неморално.

Джен имаше дълбоки страхове от храната. Майка ѝ, нейната нестабилна, податлива на депресии майка, се подлагала на убийствена диета всеки път, когато някой мъж я изоставял. Всъщност това било буквално лишаване от храна — така че покрай нея Джен също гладувала. Вечер не ядели никакво месо и Джен била щастлива, ако диетата започвала в средата на седмицата, защото вече била платила предварително храната си в стола на училището. Ако нямала този късмет, тогава често ходела на училище гладна и без обяд, а след това отивала у някоя приятелка да пият чай. Когато започнали да ѝ дават джобни пари, тя ги харчела за хляб и боб, но ги носела в училище, защото, ако майка ѝ откриела, щяла да си изпати. Ето какъв бил животът на Джен, когато била млада: или майка ѝ се срещала с мъж, който не искал да знае, че Джен съществува, или майка ѝ била сама и те принудително гладували.

Тя знаеше какво означава да си гладен като вълк и мозъкът ти да е промит от страх, че си дебела, така че винаги се страхуваше от яденето. Докато не срещна мен. Ако имаше едно нещо, без което не можех в живота си, това беше яденето: моята майка обичаше да готви, аз обичах да готвя. Обичах и да ям. Никога не съм се притеснявала за теглото си. Не бях огромна, но не бях и вейка. Понякога носех 12-ти размер, понякога минавах на 14-ти, а имаше моменти, когато горната ми половина се нуждаеше от 16-ти в зависимост от магазина, от който пазарувах. След като се запознах с Джен, бях винаги с нея, карах я да яде заедно с мен, постоянно ядях около нея и това я увеличаваше да се храни. Все още изпадаше в онези моменти (обикновено когато си паднеш по някой и искаше да започне да прави диета), но аз успявах да я накарам да яде, нищо че се дърпаше. Защо да увеличаваш болката си, като отказваш да си доставиш удоволствието от нещо като шоколад? Затова ние не бяхме от жените, които непрекъснато трепереваха и се тормозеха за теглото си. Затова така се притесних, когато я видях без дрехи. Беше си причинила онова, което майка ѝ някога причинявала и на двете. Освен това се опита да го причини и на мен — каза ми, че съм дебела. Аз бях дебела.

Както всяка убийствена атака и тази бе неочаквана и затова болеше най-много.

Но... Но истината е, че килограмите ми се бяха стопили, откакто бях с Грег и това се виждаше ясно в огледалото. Всекидневната диета

със секс и закуска, приготвена от Грег, действаша като комбинация от диета и гимнастика. Знаех, че съм отслабнала, съдейки по дрехите си — те ми станаха широки. Някои от тях, които не бях обличала от години, все още ми ставаха. Не се качвах на кантара, очаквайки да видя, че съм стигнала идеалното тегло.

Може би трябва да го направя. Джен е най-добрата ми приятелка. Ако тя смята, че трябва да отслабна, значи може би се заблуждавам, че изглеждам добре такава, каквата съм.

Продължих да се оглеждам. Косата ми бе започнала да расте с обезпокоителни темпове — в началото на връзката ми с Грег тя бе до скулите ми, а сега стигаше до брадичката. Предишният овал на лицето ми бе изтънял — имаше яснота в контура, главно около бузите. Вратът ми бе добре оформен, дори доста по-тънък. Раменете ми все още бяха широки, защото такава ми е конструкцията. Гърдите, стомахът, бедрата, прасците... Всичко ми беше добре, нали? Изглеждам закръглена, главно поради щедрата надареност в гръдната област. *Всичко ми е наред, нали?* Закръглена, добре оформена, кръгличка, дебеличка, пълничка, охранена.

Спри! — изкрещя един глас в главата ми. *Спри, спри, спри! Иначе ще полудееш.*

— Знаеш ли, мисля, че... — започна Джен, докато аз се гледах в огледалото с нарастващ ужас.

Трябва ли да се откажа от храна? Толкова ли ужасно изглеждам във всичко? Напоследък си бях купила някои нови дрешки. Притежавах три официални поли, които не бяха за работа. Имах няколко красиви копринени блузи с деколте. Чифт много готини черни панталони.

Нима изглеждах ужасно в тях? Дали Грег искаше да сваля още килограми? Дали Марта и Рене не се чудят как смея да се показвам пред хората в този вид?

— Мисля, че Грег е влюбен в мен. — Гласът на Джен ме прониза.

— Какво? — Завъртях се, за да я погледна.

— Грег. Мисля, че е влюбен в мен. Затова реагира така на новината, че Мат се мести да живее при мен. И затова ме избягва.

Не успях да преглътна смеха, който се изплъзна от устните ми.

— Да, това ще да е! — Ухилих се подигравателно. — Грег е влюбен в гаджето на най-добрия си приятел. Ама, разбира се.

Джен спря да се наслаждава на изчезващото си тяло в огледалото и се обърна към мен с полусъжалителна, полупокровителствена усмивка. После се обърна към огледалото и тръсна косата си като модел. Приглади гънките на роклята, завъртя се леко, за да се огледа, при което костите, които преди бяха бедрата ѝ, а сега бяха покрити с розово-лилав шифон, зловещо се размърдаха.

— Тогава защо дойде да ме види?

Опа! Това вече бе истинско земетресение. Вероятно 9.9 по скалата на Рихтер. Или може би Земята обърна оста си на въртене. Или пък адът се бе отворил и сега четирите конника на Апокалипсиса язدهа към мен и се смееха. „Ха-Ха!“ — кискаха се те, като ме сочеха с костеливите си пръсти. „Мислеше си, че Грег желае само теб, а?“

— О, не ти ли казах? — попита невинно Джен, като закова поглед в отражението на лицето ми в огледалото, което бе изкривено от ужас и изненада.

Коленете ми, моите, както вече предполагах, дебели колене, отказаха да ме държат. Аз се облегнах на най-близкото огледало, за да не падна. Скръстих ръце пред себе си, за да скрия колко силно трепери тялото ми.

Да видим какво ми казва моята най-добра приятелка! Че мъжът, който ми е любовник и ще ми стане сериозно гадже, я е посетил зад гърба на нейното гадже, което е неговият най-добър приятел? Не. Не мога да кажа, че това късче жизненоважна информация бе предадена правилно в мозъка ми.

— Какво се случи? — попитах, а гласът ми трепереше повече и от коленете.

— О, беше наистина глупаво — продължи тя, събличайки роклята и посягайки към друг хлъзгав материал под формата на рокля. — Преди осем, не, преди девет месеца, когато Мат беше в Париж за цял месец, Грег мина да ме види. Обади се по телефона и каза, че имал да ми връща едно CD и едно DVD, които Мат му дал назаем. — Тя се усмихна самодоволно. — Все едно са ми притрябвали. Както и да е. Като дойде, попита може ли да изпие една бира и така около един час двамата седяхме на пода, гледахме телевизия и ни беше скучно, след което той се опита да ме целуне. Аз го отблъснах със смях. А той си тръгна малко след това.

Все едно леденостуден душ се изсипа върху мен. Грег ме бе съблазнил по абсолютно същия начин. Имаше някакъв незначителен повод да наmine... седяхме на пода... говорихме... целувка... Само че Джен не бе толкова глупава като мен, че да си легне с него. А сега, като се замисля, се сещам, че, докато изреждаше всички онези зашеметяващи комплименти за мен в деня, в който Мат се премести, очите му бяха фиксирани в Джен. О! Мили боже. Господи. Беше тръгнал с мен, само защото искаше Джен, а аз бях утешителната награда. Аз бях голямата, дебела, утешителна награда.

Как бе могъл да ми стори това? На кого се бе обадил от полицейския участък? При кого отиде, когато Нина го нападна с ножа? Кой рискува работата си заради него в хотелската стая, за да го спаси от Мими? Кой държи ръката му, докато чакаше резултатите от теста за СПИН?

Бих го разбрала, ако ми бе казал за Джен. Е, не бих го допуснала близо до себе си — аз не се възползвах и не превръщах мъжете в приятели, само защото го бяха направили, или почти направили, или бяха отхвърлени, но все пак щеше да е по-добре да знам. Мислех, че ми казва всичко. Точно това ми харесваше у него. И точно това ме отвращаваше у него.

— Готова ли си? — попита ме Джен.

Погледнах я, беше облякла отново тоалета от „Уистлис“.

— Да — отвърнах безизразно. — Нали ме познаваш. Винаги готова.

* * *

Грег беше тук от цял час, но аз още не бях му казала, че знам как се е опитал да съблазни Джен. Вместо това блъсках разни неща из кухнята и тихичко си мърморех под носа, като най-често повтаряната дума бе „копеле“. След това застанах пред плота с нож за рязане на месо в ръка, изпращайки убийствени проклетия към наведената му глава, която четеше вестник в дневната.

Мръсно копеле. Развратно копеле. Неморално копеле.

При едно от проклетията той вдигна глава и ме погледна. Видя ножа и очевидно си спомни как подобен нож в ръцете на Нина почти

щеше да го обезглави. Аз не го свалих — гледах го, за да разбера как се чувства.

— Добре, достатъчно! — рече той, затвори вестника и се изправи на крака. — Откакто съм тук, не ми говориш, блъскаш разни неща в кухнята, мърмориш под носа си. Какво не е наред? И не ми казвай „нищо“, защото се познаваме много добре и двамата знаем, че има нещо.

Той се опита да ме целуне, още когато дойде преди час, но аз се извърнах, като му казах, че готвя вечеря. В петък вечер често вечеряхме късно, тъй като неговата целувка за „здравей“ обикновено ни отвеждаше право в леглото. Местните доставчици на храна често я подаваха на мен или на него, увит в моя халат след секс. Не и тази вечер обаче. Тази вечер сготвих без негова помощ, защото бях решила да не правя секс с него. Не и тази вечер. Всъщност никога, никога вече.

Огледах го. Мъжът, с когото никога повече нямаше да правя секс. **Никога.** Високото, красиво, добре изглеждащо копеле. **КОПЕЛЕ.** Мръсник. Имах непреодолимо желание да забия ножа в голямата му глава на сваляч на приятелки.

— И остави този нож — нареди той.

Неочаквано осъзнах колко комична беше ситуацията. Той не знаеше, че аз знам за престъплението му. Аз не знаех колко ужасен е той от хладното оръжие в ръката ми. Разсмях се. Смехът се роди от подобната на олово болка, която чувствах в стомаха си вече часове наред. Беше тежък и студен смях и падна тежко като камък в мига, в който се откъсна от устните ми. Въпреки че бе един от най-ужасните звуци, които някога бяха излизали от устата ми, продължих да се смея. Смеех се като полудяла, докато Грег също започна да се смее нервно, без обаче да откъсва очи от ножа. Така двамата се смяхме известно време, давайки си сметка колко лишен от радост и хумор е звукът на смеха ни.

— Е, спомни ли си времето, когато си се опитал да свалиш Джен? — попитах аз.

Той едва не се задави. Смехът замря в гърлото му, докато лицето му изгуби цвета си, а ръцете му започнаха да треперят. Значи не беше лъжа. Не беше нещо, което Джен си е въобразила, както се надявах от мига, в който излязохме от магазина преди пет часа. Наистина се бе случило — той се бе опитал да спи с нея.

— Тя това ли ти каза? — попита, а гласът му трепереше. Само веднъж го бях виждала да трепери така — в нощта, когато почти не бе обезглавен.

— Нееее, тя нищо не ми е казала, просто го сънувах. Аз съм медиум, не знаеш ли?

Очите му се върнаха към ножа.

— Беше недоразумение.

— Какво? Значи без да искаш си се опитал да свалиш гаджето на най-добрия си приятел?

— Тя ми се обади една вечер, когато Мат беше в Париж за един месец. Каза, че искала да ѝ върна едно CD и едно DVD, които били нейни. Бях ги взел назаем. Вече бях пил, не можех да шофирам, затова взех автобуса, след това още един. — Говореше бързо, като човек, който говори, за да спаси живота си, което си бе самата истина.

— Тя ми предложи бира, а след това дълго пътешествие имах нужда от питие. Останах, гледахме телевизия и пихме бира. И тогава тя неочаквано погали бузата ми и каза, че се опитвала да избърше нещо изцапано от лицето ми. Помислих си, че е най-добре да си вървя, затова станах и я целунах за лека нощ, както тя ме помоли. А тя се опита да превърне целувката в нещо повече. Разсмях се, тя също, и почти веднага си тръгнах.

Стоях като закована и превъртах историята. Два разказа за едно и също събитие, за една и съща случка. Две версии за една и съща нощ. И в двете се съдържаха една и съща истина — връщане на CD и DVD, пиене на бира, опит за целувка, смях. Но всяка подробност хем съвпаднаше, хем беше и коренно различна. Кой бе започнал пръв? Кой бе в основата на посещението? Кой бе предложил бирата? Кой се бе опитал да целуне другия? Кой се бе изсмял и кой се бе ядосал, че опитът му за съблазняване не бе успял?

Едно беше ясно: един от двамата се бе опитал да свали другия и се бе провалил. Един от двамата лъжеше като дърта циганка, забравяйки за границата между приятелството и секса. Но кой от двамата бе по-вероятно да го стори?

— Джен не го разказа така — отвърнах, а ножът натежа в потната ми ръка.

— И това значи, че не е било така? Тъкмо се бе събрала да живее с Мат.

— А ти тъкмо бе започнал да чукаш най-добрата й приятелка.

— *Какво?! Не, аз започнах да ходя с нейната най-добра приятелка, благодаря. Между другото, ти отлично знаеш, че когато правя така, си признавам.*

— Харесваш ли Джен? — попитах направо. Трябваше да знам.

Очите му се заковаха в моите.

— Виж какво — свих рамене аз. — За мен няма значение дали я харесваш. Разбираемо е, тя е дяволски красива. Великолепна. Не съм срещала мъж, който да не я харесва. Аз обаче трябва да знам. Сега. Не искам да разбера някой път, когато случайно вляза и ви хвана, да ми кажеш за оправдание: „Трябваше да го направя, защото винаги съм я харесвал“. Това би ме убило. Така че просто ми кажи. Няма да се разсърдя. Няма да те убия.

Ще бъда обзета от онова неизвестно чувство, което е повече от гняв. Ще бъда обзета от онези емоции, които правят гнева да изглежда като просто вдигане на веждите.

— Честно.

Очите на Грег продължиха да ме гледат, без да мигнат, докато спрях да говоря.

— Не я харесвам. Никога не съм и никога няма да я харесвам. По дяволите! — Гласът му беше нисък и сърдит. Звучеше убедително, но нали това бе целта му? — Разбра ли? Или трябва да го повторя още веднъж? По-високо може би? Защото мога да го направя.

— Тогава защо изглеждаше толкова странно, когато обявиха, че ще се съберат да живеят заедно?

Той вдъхна няколко пъти, опитвайки да се успокои.

— Ела да седнеш и ще ти обясня.

Предполагам, че няма да загубя нищо, ако го изслушам. Но не трябва да се поддавам на омайните му приказки.

Когато приближих до масата, Грег взе ножа от ръката ми и седна до мен.

— Е...? — попитах.

— Искаш ли да се омъжиш, Амбър? — попита той, сетне бързо добави: — Не за мен. Не ти правя предложение. Питам само теоретично искаш ли да се омъжиш?

— Не — отговорих. — Аз не вярвам в брака. Но подозирам, че мога да се омъжа.

— Защо?

— Защото, ако искам да остана с някой, бракът вероятно ще бъде единственият начин. Повечето връзки не оцеляват след отказ на предложение. Искам ли го? Не. Ще го направя ли? Най-вероятно да.

— А какво ще стане, ако след това срещнеш човек, за когото наистина искаш да се омъжиш? Защото на света сигурно има някой, за когото ще поискаш да се омъжиш?

— Дори да има такъв, макар че не съм много сигурна, вече ще съм омъжена, така че не бих могла да си взема шапката и да си тръгна. Но какво общо има това с Мат и Джен, и защо ти ги избягваш?

Она. В секундата, в която думите излязоха от устата ми, едно прозрение ме блъсна като метеор в лицето.

— Да не би Мат да си има друга?

— Не — отговори толкова неуверено Грег, че щеше да ми причини сърдечен удар.

— Според теб, той не искаше да се мести при нея, но го направи само за да бъде тя щастлива?

Грег замълча. Винаги правеше така. Мразех неговите паузи. Когато Грег мълчеше, от това не излизаше нищо добро.

— Мат и Джен са си Мат и Джен. Не искам да съм свързан с това.

С кое това? Какво? Попитах мълчаливо, вдигнах ръце и ги разтворих въпросително.

— Това не означава нищо. И със сигурност не обяснява нищо.

— Аз... — Той пак направи пауза, очите му прескачаха из стаята сякаш търсеше правилните думи в някакъв невидим небесен ръкопис, от който да ги прочете. — Мат не е човекът, който Джен си мисли, че е. Аз съм сигурен, че ти знаеш за Джен неща, които той не знае. Смятам, че прибързах с това. Никой от двамата не знае какво правят.

— А ние знаем?

— Нашата връзка е различна. Ние започнахме като приятели, така че бяхме честни, нали?

Шон. Бившият ми. Висок, рус, як. Силни черти. Усмивка, съдържаща покана „Изчукай ме бързо“. Не мога да разбера защо така неочаквано се върна в ума ми.

— Да, абсолютно честни.

— Добре. Има неща, които Мат и Джен трябва да уточнят, в противен случай някой ден те ще експлодират право в лицата им и аз не искам да съм наоколо, когато това се случи. Не беше ли ти тази, която винаги се плъзга по пътя на най-малкото съпротивление? Е, аз също имам разрешително да карам по този път.

Истина е. Но това не променяше факта, че думата на Грег стоеше срещу думата на Джен.

Джен: моята най-добра приятелка от първата година в колежа; човекът, на когото доверявах и продължавам да доверявам всичките си тайни, почти всички. Наскоро прекръстена в категория крава (все още съм дълбоко засегната и огорчена от коментара ѝ, че съм дебела).

Срещу

Грег: безогледен сваляч, егоистично копеле, коцкар, уличник, човекът, чукал по 100 жени на година, човекът, за когото дори и Господ не знае с колко се е целувал, човекът, свалял всичко живо, що мърда на земята, така че най-вероятно и Всевишният се е отказал да ги брои. Всъщност моето ново гадже.

И на кого трябваше да вярвам?

Може би на никого. Може би както са си били пийнали, са се целунали по бузата и устните им са се докоснали. И на мен ми се е случвало преди. Дори с жени, с приятелки. Имаше цял куп жени, с които съм се целувала, без да искам по устните, без да се опитвам да ги съблазня, дори и най-красивите от тях.

Това беше. Джен и Грег нямаха какво да крият. Всичко бе толкова невинно. Така трябваше да бъде. Не исках да е другояче. В противен случай единият от двамата се е опитал да съблазни другия, а аз не можех... Не, не бих искала дори да мисля за подобна възможност. В никакъв случай.

[1] Шоколадов десерт, но също и жаргон за човек, който общува повърхностно и се преструва, че уж се интересува от проблемите на другия. — Б.пр. ↑

19.

ИСТИНСКИ ЛЮБИТЕЛ НА ШОКОЛАД

Направих нещо, което не бях правила, откакто спрях да живея сама в истинския смисъл на думата.

Моят таен любовник щеше да изпадне в ужас, ако знаеше какво бях на път да направя. Нещо, което правех най-редовно, преди да му стана любовница: подлагах се на шоколадова диета.

Не че ходех да си купувам шоколад. Точно обратното, когато минавах на твърда, истинска шоколадова диета, никога не си купувах шоколад.

При истинската шоколадова диета просто стоях пред щандовете в супермаркета, избирах си шоколад, четях съставките, вземах го в ръце и опипвах формата, опитвах се да го помириша през опаковката. По принцип се държах като пълен идиот, в най-добрия случай като лунатик. При всяко посещение очаквах да бъда изхвърлена физически от магазина и да ми забранят да влизам в него до живот.

Откакто бях станала част от любовна двойка, макар и тайна, бях прекалено порядъчна. Душенето на шоколад в супермаркета не е упражнение, на което се отдаваш, когато правиш редовен секс. Но сега тези щандове ме привличаха, както обувките от висококачествена животинска кожа привличат един фетишист на обувки — като песента на сирена, на която не можеш да устоиш. Опитвах се да стоя колкото е възможно по-далеч от тях. Не обръщах внимание на влиянието, на страстното привличане, на песента на шоколада. Преструвах се, че сексът е достатъчно добър, за да издържа докрай. Човек обаче може само да се преструва. Аз се нуждаех от шоколадова диета.

Не бях шоколадохолик. Не го жадувах, нито го употребявах като упойващо средство, когато нещата ставаха зле; аз просто го обичах. Обичах да го гледам, да го помириша, да го чувствам, да мисля за него, да сравнявам хората с него. Яденето беше бонус.

Отидох в „Морисън“, облечена със сините си спортни панталони, обикновена бяла тениска и черен непромокаем шлифер. Скрих

перверзното си лице под шапка. Взех една плетена кошница за продукти — тя бе добро прикритие за онова, което смятах да правя, и се отправих към щанда със сладкиши. Сърцето ми подскачаше от вълнение. Последните няколко метра до Обетованата земя взех почти на бегот. Завих и щандът се простря пред очите ми — две дълги прави линии, пълни със сладкарски и захарни изделия. Почти нададох прочутия вик на Хоумър Симпсън^[1]. „Ххххххххх!“

Отидох до средата на щанда. Спрях, стоях и гледах шоколадите. Класическите големи блокчета. Малките шоколадчета, сгушени плътно едно до друго в големи семейни пакети. Едното или другото. Хххххххххх! Шоколад, шоколад, още шоколад, навсякъде шоколад... Хххххххххххх!

Избрах си голям пакет „Туикс“. Погалих го през опаковката, почувствах бабуните и неравната му повърхност. Сетне го обърнах и прочетох съставките. Първо на английски, после на останалите езици. Сега вече знаех, че глюкозен сироп беше:

Glucosesrooor на датски

Glukosesrup на австрийски

и Srop de Glucose на френски.

След като подобрех речника си, се огледах в двете посоки и проверих дали съм сама на щанда, преди да го вдигна до носа си и да го помириша. Огромно, мамутско, великанско вдишване. Нищо. Всъщност отлично знаех, че не мога да помириша нищо, но можех да си го представя. Направо можех да го изпия през опаковката. Сладката ванилия, горчивото какао, млякото на прах, глюкозният сироп. Карамелът. Захарта. Ароматите. Хххххххххххххх! Затворих очи и си представих как се топи върху езика ми, на масата. Наблюдавах как се разтапя с покачване на температурата, как образува малки шоколадови локвички върху станиола. Как се разтича върху цялата повърхност. Наведох глава и използвах върха на езика си, за да го опитам, бавно и внимателно...

В този миг отворих очи, защото почувствах, че някой ме наблюдава. Бях готова моментално да избягам от магазина. Погледнах крадешком наляво. Единственият човек по-надолу на щанда беше един мъж, но той не гледаше към мен. Беше се втренчил и не откъсваше очи от шоколада, сякаш бе готов да направи стриптийз за него. Беше висок, солиден, с бръсната глава и тъмнокафява кожа.

Взе един шоколад и го поднесе към носа си. Вдъхна дълбоко и го задържа. *И аз ли изглеждах толкова странно?* Зачудих се, *Най-вероятно. Това бе доста отрезвяваща мисъл. Очевидно не достатъчно, че да ме спре, но все пак отрезвяваща.*

Неговите пълни със страст и похот очи се извърнаха бавно и ме хванаха, че го наблюдавам. Погледнах встрани, като исках в този момент да стана невидима. Подобни моменти обикновено предхождаха думите „Какво ме зяпате?“ и подсказваха посещение на болница или полицейски участък.

— Опитвам се да не го правя, но не мога да се въздържа — произнесе един глас до мен.

Подскочих леко, после се обърнах.

— Забелязах — отговорих и пак отместих погледа си.

— Винаги си представям, че мога да помириша съставките — обясни той.

Завъртях глава, за да го погледна. Подиграваше ли ми се? Очевидно беше странен, но дали ми се присмиваше?

— Ясно — отвърнах не особено общително.

— „Марс“ мирише най-хубаво — добави той.

— Не, „Терис Ориндж“ мирише най-хубаво — отсякох бързо.

Той ме изгледа за миг, сякаш се чудеше дали не му се подигравам.

— Вие също ли душете? — продума накрая леко въпросително.

Поклатих глава. *Не говори с непознати мъже.*

— Не, не съвсем. От време на време. Но не често.

Човекът, който душеше шоколад, ми се усмихна. Имаше хубава усмивка, тя огря лицето му и то светна.

— Не знам дали сте достатъчно голяма, че да помните, но имаше и „Терис Лемън“ също.

— Спомням си смътно. Мисля, че имаше повече от един вид от тази серия, беше жълт.

— Да, изтеглиха го от пазара след две години, през 1981.

— Това е било преди двадесет и пет години, така че простете, но не помня. Предполагам, че е приличал малко на „Сникърс“, който винаги е като маратонец в очите ми. След десетина години само лунатици като мен ще си го спомнят.

— Не! — протестира той. — Никога няма да умре. В спомените на хората, които мислят правилно, ще си остане маратонец. За бога, „Сникърс“! Римува се с кникърс^[2]! Нали не искате да ядете нещо такова?

Не можах да преглътна смеха си.

— Не, а вие?

— Въпреки, че Маратонците са прекалено сладки за мен.

— Не, най-сладкият шоколад е „Марс“.

— Всъщност „Милки уей“ е измамно сладък. Човек не очаква да е такъв, но е — коментира той.

— Не съм яла „Милки уей“ от векове — казах.

— „Крънчис“ също са сладки. Добре, знаете какъв ще е следващият въпрос: кой е любимият ви шоколад?

— „Малтесърс“.

— Дори не се замислихте.

— Мислила съм достатъчно. Мислила съм, кой ще бъде единственият шоколад, който хипотетично трябва да избира и да ям през остатъка от живота си. И избрах „Малтесърс“. А вие?

— Ами...

— Нима трябва да умувате? — подразних го. — Какъв любител на шоколада сте тогава?

— Не, не, не ме отписвайте. Извинявайте. Просто имам различни фази на харесване. Един ден е „Галакси“, на другия „Марс“. Сетне съм готов да дам левия си тестис за „М&М“ с фъстъци.

— Не е достатъчно добър.

— Добре, да...

Наподобих с ръка стрелка на часовник, който отмерва последните минути.

— Тик-так, тик-так...

— „Баунти“! — извика той. — Избирам „Баунти“.

— Браво, успяхте да отговорите, преди да ви изтече времето.

Господин Любителят на шоколад се усмихна.

— Добре, един друг въпрос от жизнена важност. Кога четете съставките? Преди или след като го помиришете?

— Преди.

— Аз също. Това ви помага да си представите аромата, нали?

Стомахът ми направи салто. Това не беше добре. Той сякаш ме докосна, без да вдигне и пръста си дори. Говореше на моя език и това наклони везните. Беше като прелюдия, като любовна игра, а главният акт щеше да бъде осъществен, когато седнем в средата на една стая и се насладим заедно на парче шоколад. Представям си как ще протече: той държи „Малтесърс“ в ръката си, а аз го захапвам отвън, докато от него остава само разтопена среда. Сетне го плъзга в устата ми и аз го смуча, докато се разтопи...

Аз пък му подавам шоколадово яйце с крем „Кадбъри“ и отхапвам леко върха му за него. А той потапя езика си вътре и засмуква сладкия пълнеж... *Исусе Христе, това не беше правилно. Беше много, много лошо. И сладострастно. И двусмислено.*

Хвърлих бегъл поглед към непознатия. Беше мой тип, повече отколкото Грегъри. По-възрастен от мен, към трийсет и осем, а може би четирийсет години. Уморено лице, бръсната глава. Гладката тъмнокафява кожа беше с един тон по-светла от моята, очите му имаха цвят на лешник. Излъчваше спокойствие, което обгръщаше всичко в радиус от няколко крачки. И това спокойствие беше заразително. Искях повече от него. Можех да се облегна на него и да притисна устните си към неговите. Само да почувствам спокойствието, което те излъчваха. Той носеше тази искра, знаеше как да се свърже с ума ми, с въображението ми и чувството ми за хумор. В него можех да разпозная себе си — беше лесно да го почувствам само след няколко секунди, прекарани заедно.

Завъртях се и тръгнах към лавиците, посегнах, взех първото нещо, което попадна пред очите ми, вдигнах го и го прочетох. Не можех дори да разчета съставките, защото ръката ми трепереше. Всъщност се тресеше. Никой мъж досега не бе оказвал такъв ефект върху мен.

— Искате ли да пием кафе? Или нещо друго?

Я виж ти! Въпросът бе зададен неочаквано бързо. Нямаше изчакване цяла година, нямаше промъкване и спечелване на доверие и привързаност, нямаше нахвърляне с думи, когато го дразнех. Питането беше просто и ясно: дали искам да го придружа за едно питие. Разбира се, съществуваше възможността да е от онези непознати, които често предлагат на непознати жени в супермаркетите да излязат на кафе с тях, а после никога повече не им се обаждат.

— Не — отговорих. Няма значение каква беше неговата мотивация, аз просто не можех да изляза на кафе с него. Защото, ако Грег направеше подобно нещо, щях да го убия.

— Не съм извратен. Вижте, ще ви дам визитната си картичка. Може да се обадите на няколко човека и да им кажете кой съм. Дайте им моите данни, кажете им, че ще се обаждате на всеки десет минути, за да ги уверите, че сте добре.

Той посегна към джоба си, извади изтърган черен портфейл, порови в него, докато намери онова, което търсеше. Подаде ми визитката си и аз я взех, без дори да я погледна.

— Всъщност... аз се виждам с друг човек — обясних.

— О! — Беше искрено разочарован. — Но не е сериозно, нали?

— Кое ви кара да мислите така?

— Нямате годежен пръстен, нито халка — отвърна, като разпери големите се пръсти с добре поддържани нокти, което веднага ме подсети за изгризаните до кръв нокти на Грег.

— Не всяка омъжена жена носи венчална халка.

— Така е, но вие не казахте, че имате съпруг или годеник. Не казахте, че имате приятел или партньор. „Виждам се с друг човек“ се използва от хора, които не живеят с никого.

Имаше право.

— Въпреки че няма да излезете с мен на кафе, може ли да ми позволите да попитам от колко време сте истинска любителка на шоколада? Не обичам думата шоколадохолик. Глупава е. Предпочитам да ме наричат истински любител на шоколада. И така, откога?

— От известно време.

Той отново се усмихна.

— Аз спрях за известно време. Нали разбирате, спрях да душа на публично място, но, когато дойдох в Лийдс, започнах отново. Това ми помогна да стъпя на краката си. Чувствах се изгубен. Моят дом не е тук и не познавам почти никого. Но шоколадът... без значение къде живееш по света, винаги ще намериш шоколад.

— И каква е работата, която ви води навсякъде по света?

— Аз съм режисьор — отвърна той.

— О! Може би съм чувала някой ваш филм? — попитах и в този миг вече знаех, че говоря с режисьора на „Добре дошли в Бълвоч — централ“.

— Най-вероятно не сте чувала — отговори той. Назова няколко филма и стомахът ми направи още едно салто. Обичах тези филми. Дори настоявах да ги покажем на фестивала и преди няколко години го бяхме поканили да дойде, но той беше на снимки.

— Гледала съм и двата. — Имах енциклопедична памет за филми, но не и за други неща. Например не можех да назова всички жени на Хенри V, но я ме попитайте за петте най-известни филми на Сандра Бълок и аз моментално ще ви представя подробно комюнике. — Единият беше за една стена в малък град, която през годините се е превърнала в повод за оплакване и недоволство сред различните религии в града. Другият беше посветен на някакъв път в Африка. Кой го използва, къде отиват тези хора, откъде идват.

Той беше добре известен във филмовите среди, но ако разчетох правилно изражението в очите му, беше истински поласкан.

— Но как така знаете моите филми? — попита.

Ами сега? Да му кажа ли коя съм и с това да му дам възможност да ме тормози и да ми вади душата през следващите седмици,) а може би и години, като се опитва да ме води да гледам всичко, което сътвори?

— Ами... просто обичам и гледам филми.

— Аз пък спрях да режисирам и сега преподавам. Кажете ми откога сте фен на моите филми? — попита с широка усмивка той. Харесвах този мъж, беше удивително обезоръжаващ. Но и серийният убиец Тед Бънди е бил такъв, нали?

— Къде преподавате режисура? — попитах. — И пренебрегвам отговора на последния ви въпрос, защото нямам доказателство, че сте този, за когото се представяте, така че мога да направя комплимент в на неправилния човек.

Флиртувам. Наистина флиртувам. Това не ми е присъщо. По принцип. И особено сега, когато си имам гадже. Следващото, което ще направя, е да се засмея кокетно и да отметна коси. Не след дълго ще започна и да пърхам с мигли. И ако го направя, със сигурност ще попадна в най-натоварения трафик и ще изтърва автобус номер 55. Всъщност ще взема да окача на шията си една табела с надпис „Обратен завой, моля“, за да съм сигурна, че пърхането с мигли никога повече няма да се случи.

— Преподавам в общинския колеж в Минууд. Начален тримесечен курс. Защо? Да не искате да се запишете?

Поклатих отрицателно глава.

— Слава богу. Защото няма да мога да излизам с вас, ако сте моя студентка.

Изкикотих се. *О, боже, ето че се започна. Нима този закачлив смях излезе от моята уста?*

— Имам си приятел, не помните ли? — казах строго, сякаш напомнях на себе си, а не на този мъж. Накратко, не ми бе позволено да правя това, защото не беше просто флирт, а флирт с възможност. Възможност за нещо повече. Може би връзка. Каквото и да бе, беше възможност, която имах желание да опитам — дори да не се стигнеше до гаджосване.

— О, вече го повишихте в приятел. — Той пристъпи към мен, без да откъсва очи. Почувствах копнеж да...

— Хайде, елате да прием кафе. Ще ми разкажете за вашия приятел.

Исках да...

— Не. — Ако имаше нещо, от което нямах нужда, това бе да усложня още повече живота си. Доброто момиче Амбър знаеше това. Но кой прави секс с Грег в малката уличка и криеше връзката си от Джен? Това ли бе доброто момиче Амбър? *Спри. Спри да мислиш така.* Оставих шоколада, който държах в ръката си. — По-добре да вървя. Беше ми приятно да си поговорим.

— На мен също, красавице. Поне ще ми дадете ли телефона си?

Поклатих глава.

— Не, защото може да го използвате.

— Но вие имате моя номер, така че можете да ми се обадите.

— Бих могла.

Той поклати глава.

— Дори да не ми се обадите, имам чувството, че ще се срещнем отново.

— Да не започнете да ме следите?

Той се разсмя.

— Не. Просто сме обречени да бъдем заедно.

— Когато героите във филмите казват тези думи, обикновено следва проследяване, съдебни заповеди, отвлечане и/или мистериозно

падане от покрива на сграда. Би трябвало да го знаете, господин *Филмов режисьор*.

Той отново се разсмя.

— Ако кажа, че съдбата ни е изписана в звездите, сигурно ще ме вземете за луд, нали, красавице?

— Може би. Затова по-добре не го казвайте. Чао.

Дори не свалих палтото и шапката си, а направо включих компютъра, влязох в интернет и изписах името от визитната картичка. Излязоха стотици страници. Кликнах първия сайт — там бяха изброени филмите, които бе направил.

Онези, които бях гледала, също бяха споменати. Обаче нямаше снимка. Слязох надолу, отворих друг сайт. Без снимка. Отворих още. Накрая в един се споменаваха курса. Отворих го и там излезе снимка. Беше наистина той. Съвсем истински. Бях си говорила в магазина с истински филмов режисьор. И той си бърбореше с мен. Нарече ме красавица.

Погледнах визитната картичка, прокарах пръст по релефните букви.

В ума ми изплува споменът как се усмихваше, начинът, по който очите му ме гледаха. Сетих се и как се разсмях. Човекът правеше филми, преподаваше режисура, душеше шоколад. Къде беше този идеален кандидат през месеците на моето безкрайно целомъдрие? Тогавашях да скоча върху него като кръвожаден тигър, не като прегладняла жена, на която предлагат поничка с крем. О, да, бях целомъдрена, защото бях ненормална във връзките си, но дори и аз нямаше да обърна гръб на някой толкова подходящ кандидат за любовник като него.

Той беше абсурдно подходящ. Ако двамата с Грег се състезаваха, нямаше да погледна към трубадура с дългата коса и ненаситен за авантюри и подвизи член. Докато господин „Любител на шоколада“... Не можех да си го представя как скача гол от прозореца на нечия спалня, защото съпругът на любовницата му се е върнал по-рано от командировка.

Когато погледнете към Грег, виждате неприятности. Виждате как ще направи опит да свали гаджето на най-добрия си приятел. Не

казвам, че се е опитал да свали Джен. Но беше възможно. Имаше потенциал да го направи. Поради тази причина бях склонна да повярвам, че го е направил, точно както каза тя. Това беше причината да мина на истинска шоколадова диета. Мисълта ме човъркаше, измъчваше, дразнеше. Онзи ден, когато той беше при мен, я потиснах дълбоко и загърбих, но чувството се върна. Не особено натрапчиво, не и незначително... просто беше в мен. Грег *може би* се бе опитал да свали Джен. Кое то засилваше убеждението ми, че той бе една загадка, която не бях разгадала. Имах нуждата да се върна към нещо, което е успокояващо и нормално. И аз като господин „Любител на шоколада“ минавах на шоколадова диета, когато се чувствах несигурна. Или изгубена в непознат град. Или имаше нужда от утеха.

Не можех да говоря с никого за моите притеснения относно Грег и Джен. Очевидно не можех да обясня на Джен. Не можех да обясня и на следващия в списъка, защото това беше Грег. Не можех да обясня и на третия, защото той — моят брат Ерик — все още не знаеше за любовната ми връзка с Грег. Единствените хора, с които можех да обсъдя тревогите си, бяха Марта и Рене. Но техните чувства към него бяха съвсем ясни — ако само им намекнех, че ми е сторил нещо лошо, тялото му щеше да плува с лице надолу в река Еър след не повече от седмица. Затова, въпреки положението ми на обвързана, излязох на шоколадова разходка, за да направя нещо, което ме успокояваше. И там срещнах господин „Любител на шоколада“. Дали наистина не се намеси съдбата? Дали не ми прошепна нещо? Той изглеждаше разумен, нормален, точно човекът, с когото бих се радвала да бъда, ако не бях обвързана с друг. Човекът, с когото можех да изляза дори и да бях обвързана с друг. Не биваше да мамя Грег. Трябваше да приключа с него... защото така би било лесно, нали?

Погледнах отново визитната картичка.

Никога не съм искала да се обадя толкова силно на някой мъж, както сега. Никога. Искях да си говоря с него. Да чуя всичко за филмите му. Да споделя моята идея за сценарий. Сценарият, от който Грег ревнуваше. Не че бях започнала да го пиша, той просто искаше да бъде с мен през цялото време. През *цялото време*. Ако седнех на компютъра, опитвайки да нахвърля идеите си, той започваше да се поти и да се върти, преди да ме съблазни със секс. Често го правехме в стаята, която ми служеше за кабинет. Единственият начин да работя бе

да седна на дивана с него, с лист хартия и химикал. Тогава всичко беше наред. Той гледаше щастливо телевизия или четеше, ако можеше да ме закове близо до себе си. Беше като дете, което се нуждае от постоянно внимание, а другото дете — съперникът, конкурентът, беше моят сценарий. Можех да си играя с другото дете, само докато и той бе до мен. Не можех да си представя, че господин Любителят на шоколад би направил подобно нещо. Той би ме разбрал, ако се затворя за няколко часа, за да работя. Въпреки че не бях стигнала доникъде, обичах да работя върху сценария. Да си представям кой ще играе във филма. Как можеше да бъде адаптиран за голям екран.

Вдигнах очи към небето, към силите, които контролираха тези неща и извиках, размахвайки визитната картичка в ръка.

— Не е смешно! Въобще не е смешно!

[1] Герой от анимационната филмова поредица „Семейство Симпсън“. — Б.пр. ↑

[2] Кюлоти, гащи. — Б.пр. ↑

20.

УИКЕНДЪРС

Няма нищо по-задоволително от това, да отвориш кутия с шоколад и да знаеш, че никой преди теб не е вкусвал от него.

— Какво ще правим този уикенд? — попита Грег.

Сряда вечер. В сряда вечер той винаги обсъждаше какво ще правим през уикенда, макар че обикновено го прекарвахме у нас. Мисля, че му харесваше да се самозаблуждава, че все още нещата между нас се развиват бавно. Че все още живеем живота си поотделно.

Обаче за този уикенд аз имах планове. И те не включваха Грег. Все още не бях го осведомила. Непрекъснато отлагах и отлагах, защото не исках да се разстройвам предварително. Както когато погледнеш притъмнялото облачно небе и знаеш, че ще вали, така можех да погледна моето мрачно гадже и да кажа, че плановете ми няма да му харесат.

— Аз имам... да правя... нещо — отвърнах, надявайки се, че той няма да каже...

— Така ли? И какво е то?

Точно както очаквах.

Опитах се да не звуча виновно или подозрително и отговорих:

— Нещо. Просто нещо.

Нямаше за какво да се чувствам виновна. Грег вдигна очи от своя „Геймбой“. (Казах негов, но всъщност беше мой — той просто си го бе осиновил. Първо го спаси от своята къща, където лежеше затрупан зад телевизора, почисти го и го носеше навсякъде със себе си. Захранваше го с батерии, играеше с него, купуваше нови игри. Ако не го познавах толкова добре, щях да си помисля, че искаше да има деца.)

— И какво е то?

- Нищо специално.
- Но аз не съм включен в това?
- Не.
- И то ще отнеме целия ти уикенд?
- Да.

Грег остави играта на дивана до себе си, нацупи сочните си розови устни, наведе глава на една страна и ме загледа с хладна несигурност.

— Да не се виждаш с някой друг? Просто ми кажи. Предпочитам да знам истината.

— Да, точно така. Позна. Защото между работата и срещите ми почти всяка вечер с теб, между гледането на кино и опитите да пиша сценарий, имам толкова много свободно време, че да започна нова връзка. Ти ме разкри, шефе. — Сложих ръце на кръста. — Срегнах го във влака, свалихме се там, всички ни гледаха, но ние не им обръщаме внимание, защото това бе единственото време, което можехме да прекараме заедно. Сетне аз слязох на „Хорсфорт“, а той продължи към „Попелтън“.

Грег побеля като брашно. Изглеждаше като давец се в море от неведение. Не можех да му кажа истината, защото щеше да поиска да бъде включен, а аз не исках.

Колкото и да обичах да съм с него, част от мен все още се чувстваше затруднена — почти задушена от него. Понякога се хващах, че сама си се чудех защо отново се бях хванала сериозно с някого. Сега животът повече не беше мой, а наш. Повече не бях свободна да се глезя, да си угаждам. Не можех да прекарам неделята в леглото с телевизия, шоколад и малки бобени шушулки, които хвърлях по екрана, за да изразя възмущението си. Не бях свободна да *не чакам телефонът* да звънне, ако той не бе наоколо. Да не мисля два пъти, преди да говоря, за да не го разстроя. Изпитвах наслаждение с Грег, но трябваше ли той да напоява постоянно и обилно всеки сантиметър от живота ми? Шон не го правеше. Шон си стоеше там, където му беше мястото, не се опитваше постоянно да отваря врати с надеждата, че водят към моята душа. Което бе причината на другия ден да излизам и да душа шоколад. За мен беше истинско приключение да имам нещо отделно от Грегъри „Пек“ Уолтърсън, да имам пространство за

дишане, да преместя задушаващата възглавница на нашата връзка от лицето си.

Срещата с господин Любител на шоколада ми напомни, че преди нашата връзка Грег и аз имахме малко общи допирни точки. Той не беше свързан с филми, не си падаше по шоколад, не го разбираше, и бе прекалено красив, за негов или за мой късмет.

Тъмните очи на Грег не се откъсваха от моите, все едно можеше да прочете нещо в тях.

— Поне ми кажи какво е.

Не отговорих. Гледах го с празни очи.

С поглед се опитваше да разбие моята отбрана. Но когато ставаше дума за каменно изражение, никой не можеше да ме надвие. Накрая лицето му се отпусна в примирение.

— Амбър, ако не ми кажеш, ще изпадна в дива ярост от ревност.

Не съм почитателка на лудостта, ревността и други подобни екстремни чувства. Ако не си „признаех“ обаче, нещата очевидно вървяха натам.

— Семейството ми ще дойде на гости. Родителите от Лондон, брат ми от Единбург.

Представете си дете, което дължи огромен сладолед с две топки и два слоя шоколад, полят отгоре със сос от ягоди, а върху него шоколадови стърготини. Сега си представете това дете, което се навежда, за да оближе сладоледа за пръв път — и в този миг го изтървава и той пада с огромно „плюк“ на земята. Сега си представете същото дете в мига, в който си е отворило устата, за да започне да вие. Е, това беше изражението на Грег в момента — изражение на абсолютно неразбиране, дълбока несправедливост и максимална болка.

— Това е нашата традиционна среща на всеки шест месеца — казах с гласа на жената, която отчаяно събира падналия сладолед от пода. — Тогава винаги сме само четиримата.

Изражението му обаче си остана непроменено, *молещо* да му обясня защо бях изритала сладоледа от ръцете му.

— Престани! Това сме само мама, пастрокът ми, брат и... — прогоних вината, заседнала в гърлото ми, като се прокашлях — ... и аз. Дори съпругата на Ерик не присъства на тези срещи!

Устата му се изви в тънка права линия, което теоретично не беше възможно, като се имат пред вид сочните му устни. Очите му търсеха в лицето ми обяснение защо го правя.

Убедена съм, че всяка друга жена, с която е бил, е драпала със зъби и нокти да го представи на родителите си. Но не и аз.

— Кога пристигат? — попита той. Всяка дума изразяваше борбата, която водеше, за да постигне нормално звучене; леко заинтересовано, но нищо повече. Той беше обиден, наранен и го маскираше добре, но не чак толкова.

— В петък. Ще си тръгнат в неделя през нощта. Понякога Ерик взема влака в понеделник сутринта.

— Сигурно е забавно.

— Така е. Мога да издържа само два дни.

— Аз ли не знам. Имам предвид моите родители. — Неочаквано се усмихна. Искрена, очарователна усмивка. — Ела тук — предложи и отвори прегръдката си за мен. Наместих се на дивана при него.

Често седяхме така, независимо дали четяхме или гледахме телевизия. Той беше в полулегнало положение, кракът му висеше отпуснато на една страна, а аз бях върху него. Обикновено плъзгаше ръката си в панталоните ми и я спираше в долната част на корема ми. Понякога, когато четеше, а аз гледах телевизия, започваше да масажира онова място и аз обръщах страницата вместо него, за да не се разсейва. Ние наистина бяхме една гнусна, гадна, сладострастна двойка чукащи се зайци зад затворените врати.

— Все още мислиш, че съм курвар, нали? — попита ме Грег.

Хей? Обърнах главата си и я сложих на гърдите му, така че да мога да го виждам.

— Не, въобще не е така.

Наистина не беше. Онази история с Джен не му бе от голяма полза, но аз не мислех, че търси секс някъде другаде.

— Защото аз повече не съм такъв, нали знаеш?

О, разбирам. Ясно.

— Нашето семейство се събира само два пъти в годината. Понякога Ерик и жена му идват за Коледа, понякога ние ходим в Лондон, но в случай, че не сме се видели по други поводи, винаги се събираме два пъти в годината.

— Мислех, че може би се срамуваш от мен.

— О, не, какви ги говориш. Обикновено не казвам такива неща, но наистина ми харесва да съм с теб.

В повечето случаи.

— Наистина ли? — Въпреки че казаното от мен не бе точно най-шумното доказателство за чувства, той беше възторжен. Предполагам, че когато си с някого, който рядко говори подобни неща, всяка добра и положителна дума се цени много високо.

— Разбира се.

Грег си позволи лека усмивка на задоволство, сетне неочаквано поизнесе:

— Добре, бебчо, най-добре да ставам и да си ходя.

— Да си ходиш? — повторих. — Къде?

— В къщи.

— *В къщи?*

— Онзи ден Роки се оплака, че отдавна не бил ме виждал и беше прав. Аз напълно го изоставих.

— Но... — започнах.

— Бих искал да остана през цялото време при теб — прекъсна ме той, — но прекарвам прекалено много време тук. Това си е чиста лудост — да плащам наем, а практически да не живея там.

С тези думи разпери ръце и излезе от стаята, след няколко секунди се появи, облечен с якето и чантата през гърдите, сложи една целувка на устните ми и си тръгна. Отиде си. Отново си отиде. Беше цар на това да си ходи. И да ме оставя с цели декари празно пространство за дишане.

Моето детство беше твърде нормално и твърде странно в равни количества. Знаех, че не бе идеално, но мислех, че животът на всеки човек е като моя. Докато не отидох в университета, когато странната част стана ясна. Когато дойдох тук, открих, че хората приемат майките си като свои най-добри приятелки, а бащите си като свои герои. Аз мислех за моите родители като за двама души, които не могат да прекарат повече от три минути в една и съща стая, без да се скарат. Все едно живеях във военна зона. Всеки момент очаквах следващия рунд на кървава битка. Ето защо семейната травма на Джен ме привлече към нея. Ние бяхме излети в подобни калъпи, знаехме какво искаме да

направим, за да запазим някой човек в нашия живот. Какво трябва да се направи, за да накараш някой да те обича.

Когато станах по-голяма и двамата ми родители се задомиха повторно, осъзнах какво беше техният брак — истинско бойно поле. Нещата от живота на възрастните. Така ставаше, когато се ожениш за някого, когото не познаваш достатъчно добре. С времето поумняваш, опознаваш този човек и откриваш пукнатини във връзката ви. Скоро тези пукнатини стават кратери, те се превръщат в каньони, които от своя страна се разширяват в невъзможни за прекосяване пространства. От тази гледна точка виждаш само отрицателни неща, когато този човек влезе в полезрението ти. Всичко, което прави другият, те дразни: начинът, по който се храни, те погнусява; изражението му, докато гледа телевизия, те подлудява; гласът му е като постоянен бял шум за ушите ти; начинът, по който присъства в живота ти, е като червен парцал за бика, който олицетворява неизпълнените ти мечти. Изобщо проблемите в живота на възрастните.

Не знам кой бе започнал пръв да обвинява другия, но моите родители не можеха да комуникират, без единият от тях да не развява пред очите на другия този червен парцал. А след това в живота им се настани фламенкото с шеметно въртене на поли, с прическа и грим — госпожа Х. Въпреки че тя и баща ми вече бяха женени от поне двайсет години, аз я наричах госпожа Х. Бях я срещала толкова пъти в живота си. Бяха се запознали в работата. Тя бе станала негова довереница, човекът, който го разбираше, докато жена му — не. Телефонът звънеше, аз отговарях, а от другата страна ми затваряха. Сетне се звънеше отново, татко отговаряше и говореше с часове, говореше шепнешком, с приглушени тонове, без да казва повече от „Да“, „Не“, „Разбира се“ или „Скоро“.

Това беше първата любовна афера, с която се сблъсках, но не знаех, че е такава. Бях само на седем. Мама бе медицинска сестра, обикновено работеше три нощи в седмицата, в това число и една през уикенда. Връщаше се от работа, когато аз тръгвах за училище. Казвах „довиждане“, а тя вдигаше уморено ръка, преди да си легне. Милата мама правеше опити да е станала, когато се прибирах от училище, но понякога бе прекалено уморена. Така че се качвах на пръсти по стълбите и надничах в спалнята, за да видя дали се е събудила. Ако все още спеше, слизах долу, вземах си няколко бисквити и гледах тихо

телевизия. Всичко се промени преди лятната ваканция, когато станах на шест.

Върнах се и къщата беше празна, както винаги, но имаше нещо различно. Почувствах го, то сякаш ме прониза и проникна в мен, а аз не разбирах какво става. Пуснах чантата си до вратата, прекосих късото разстояние от коридора до стълбите и се качих да видя дали мама се бе събудила. Вратата на спалнята бе широко отворена и тя сгъваше дрехите си в куфара, който лежеше отворен върху покритото с одеяло двойно легло.

Колкото и да исках, не я попитах какво става. Но така или иначе беше очевидно — щеше да даде дрехите за благотворителност. Това бяха най-хубавите ѝ рокли, но моята майка беше щедра жена.

— Не се опитвай да ме спреш, не се опитвай — каза тя, като ме погледна. — Трябва да си вървя. Трябва да си отида.

Кимнах, въпреки че вече не ме гледаше, и казах:

— Добре, мамо.

Върнах се по стълбите в дневната, включих черно-белия телевизор и седнах пред него. За възрастта си бях много по-зряла от връстниците си. Когато постоянно слушаш как родителите ти се карат и се обиждат един друг, когато чуваш пляска от удар на ръка върху плът, узряваш бързо. Така че, докато част от мен мислеше: „Къде отива мама? Защо трябва да я спирам?“, друга част инстинктивно знаеше, че причината са тайните телефонни разговори на татко и кавгите. Също така знаех, че тя ще си отиде и няма да се върне. Моята майка щеше да си отиде и никога нямаше да се върне.

Една програма се сливаше с друга, а аз не спирах да гледам. Гледах всичко, което се появеше на екрана. След известно време мама влезе в дневната. Лицето ѝ бе тъжно, около очите ѝ имаше тъмни кръгове, защото не бе спала. Не носеше куфара със себе си, нямаше и палто.

— Какво ще кажеш да вечеряме риба с пържени картопки? — попита, сядайки до мен. Потърси в чантата си и ми даде една банкнота от пет паунда. Нямаше нужда да ми казва, каквото и да е. Аз знаех какво трябва да правя — да не казвам нищо. Нито на татко, нито на никого. Вече бях станала специалист в тази работа. Тайните оставаха заключени дълбоко в мен и никой не можеше да ги извади оттам.

След осемнайсет месеца татко ни напусна и отиде да живее с госпожа Х. в Северен Лондон. Аз трябваше да бъда шаферка на сватбата им. Все още не искам да си спомням за това преживяване. Бях на единайсет години и бях отегчена. Мълчах през целия ден, не казах нито дума. Просто се усмихвах, когато ми наредяха „Усмихни се“ и стоях встрани.

Мама и татко 2 се събраха два месеца след като татко 1 се изнесе. Тя го бе срещнала преди няколко години. Той работел като дежурен психиатър в болницата, където работеше и тя. Татко 2, чието име бе Лионард, преди да се превърне в татко 2, и мама прекарвали почивките си заедно. Пиели чай в стаята на сестрите и говорели за неща, за които си говорят двама души, които не осъзнават, че някой ден ще живеят заедно.

Онзи ден, когато я открих да събира дрехите си в куфара, тя щяла да се премести при него. Каза ми го брат ми Ерик след години. Мама вече се досещала за връзката на татко с госпожа Х., но точно в онзи ден научила със сигурност от близки приятели.

Лионард, който до този момент вече бил влюбен в нея, й казал:

— Ела при мен, омъжи се за мен. Ще се грижа за теб.

Мама, която вече била влюбена в него, но не го осъзнавала, била изкушена веднъж в живота си да постави себе си на първо място. Да не мисли за никой друг и да бъде щастлива. Аз обаче се бях върнала у дома и бях провалила всичко. Ерик никога не каза думата „провалила“, но аз знаех, че е станало така. Мама била готова да тръгне по пътя към щастието и любовта, а аз бях препятствието, което я бе върнало обратно в реалността. Тя трябвало да избере и избрала — решила да остане. С мен. Заради мен.

Лионард, чиято жена го била напуснала година, след като родила Ерик, но умряла, преди да реши да се върне, живееше със сестра си (която се грижеше за Ерик) и се пренесе при нас няколко месеца, след като се събраха с мама.

Мама сложи венчалния пръстен, който той й купи, на лявата си ръка, но отказа да се омъжи за него.

— Мисля, че трябва да съм омъжена само веднъж в живота си — обясни тя на Ерик, когато той я попита защо. — Брачната клетва се дава само веднъж. (Ерик имаше такъв вид връзка с нашите родители,

че можеше да задава подобни въпроси — затова знаеше толкова много за тази история.)

Мама бе ужасена, когато две седмици след като се пренесоха да живеят у нас, аз започнах да наричам Лионард „татко 2“.

— Какво си мислиш? Че като го наричаш така, това ще ме направи щастлива? — попита ме един ден тя, когато той и Ерик отидоха да играят футбол. Не разбираше, че го наричах татко 2, не за да я направя щастлива, а защото беше щастлива. Никога преди не бях чувала моята майка да пее, а сега го правеше непрекъснато, докато готвеше или чистеше. Пускаше си плочи — Куин, Евърли Брадърс, Калчър Клъб и дори танцуваше с Лионард.

А най-хубавото от всичко бе, че сега имах роднина — брат, когото можех да командвам. С когото можех да говоря, когато тя и Лионард водеха своите разговори за възрастни. Той ми подари брат, защо да не го наричам татко? Накрая и Ерик нарече мама „мамо“, защото тя бе единствената майка, която познаваше.

Та сега Грег искаше да се срещне с тях. Той си тръгна в пристъп на засегнато честолюбие, защото не осъзнаваше, че няма нищо лично. Срещата на семейството не беше в списъка на дейностите, в които моите любовници или приятели вземаха участие. Джен ги бе срещала — но това се случи само преди осемнадесет месеца. След като се познавахме от дванайсет години, едва напоследък ѝ позволих да се запознае с тях. Дори на церемонията по завършването си ги държах настрана от нея. Моето семейство си беше моето семейство и на никого не бе позволено да го споделя с мен. Бях обсебена от прекалено силно чувство за собственост, не исках хората да ги коментират, да ги съдят, да решават дали сме истинско семейство, защото между мама и татко 2 сватбена церемония така и не беше се състояла.

Джен бе съгласна и нямаше нищо против да пазя семейството си далеч от всички останали. Тя ме разбираше. Мъкнеше ме у тях при всяка възможност като броня, като рицарска ризница, като бюфет между нея и майка ѝ, но никога не поиска от мен да я направя част от моите семейни уикенди. Никой никога не беше се опитвал да ги хвали повече от нея в моя живот; всъщност на никого не му пукаше.

Грег обаче беше различен. Колкото и силно да ме задушаваше, все пак ми оставяше пространство да дишам. Не можеш да се отървеш от някого, когото не можеш да задържиш. Добре де, това е преувеличение. Без значение колко оксиморонни бяха мислите ми, той беше различен.

Трябваше да му позволя да се срещне със семейството ми. Ако не го направех, щеше да си отиде. Щеше да ме напусне. Да прекъсне всички връзки с мен и край. Цялата ми реалност прескочи един удар на сърцето и направи скок. *Той щеше да си отиде.* Не! Не можех да позволя това да се случи. Не и ако имаше начин да го спра. Всичко, което трябваше да му позволя, бе да се срещне със семейството ми.

Ох, мисля, че ще повърна.

21.

ЕСТЕСТВЕН ПОДБОР

— Моята непослушна малка сестричка прави секс. — Това бяха първите думи на Ерик, когато седнах до него.

Нямаше „Здравей“ или „Как си“, каквито бяха обичайните поздрави. Той ме чакаше в „Йейтс“, в едно сепаре в задната част на кръчмата. Когато идваше да ме види, винаги се срещахме тук. Вземаше си половин ден, слизаше от влака и ме чакаше в „Йейтс“ със своята бира. Предлагаш му ключовете от квартирата си, но той предпочиташе тук — казваше, че това щяло да провали екскурзията му.

Отдалеч Ерик изглеждаше твърд като скала: като фъстъковка, която се е втвърдила с времето, така че винаги трябва да внимавате, защото не знаете и не можете да сте сигурни какво ще ви причини, ако се опитате да го счупите със зъби. Но само изглеждаше така заради своя арийски външен вид: добре избръснат, тъмноруса коса, морскосини очи и изсечени остри черти на викинг. Беше висок към сто и осемдесет сантиметра и гъвкав, винаги добре облечен, когато посещаваше Лийдс: безупречно скроен костюм, обикновено тъмносив или черен, бяла риза, сребърни ръкавели, които дядо му бил завещал и разхлабена червена вратовръзка. Ерик беше психолог в голяма компания в Единбург, но се обличаше като бизнесмен.

Той приличаше на фъстъковка, но когато човек го опознаеше, когато вкусеше от моя брат, откриваше, че е абсолютно различен. Беше повече бял шоколад с малки кафени гранулки.

Да, не звучи приятно — бял шоколад с кафени гранулки, но трябва само да го опитате. Една хапка и ще бъдете приятно изненадани. Първо настъпваше замайване на главата. Вкусово усещане, което ви удря право в слепоочията и ви оставя възбуден и объркан, защото Ерик винаги и неизменно казваше нещо скандално или безбожно. Нещо толкова безбожно, че се чудите и не сте сигурни дали го мисли или не. След този първи шок, чувствате някаква връзка с него. Искате да му разкажете всичко за себе си, всичко, което се върти

в главата ви, всичко наведнъж. А той е повече от готов да ви изслуша. Обаче, колкото и да беше готин, Ерик, също като кафените гранули в белия шоколад, имаше изненадващо твърди частици. Той никога не се сърдеше на глупостта, но ако не харесаше някого, значи не го харесваше. И не говореше с него. Очаквате да се сблъскате с един добре изглеждащ, арогантен и надменен омразен човек, а се оказва, че срещу себе си имате добър и сърдечен човек. Казвам това, нищо че ми е брат.

Какъвто и вид шоколад да беше, той бе много дързък човек.

— Защо го казваш? — попитах, сваляйки якето си, за да покажа пуловера си с мотив на цветя над военните ми панталони.

— Напоследък поглеждала ли си се в огледалото? Не само че правиш секс, но правиш хубав и редовен секс. Всъщност, бих казал, че си влюбена.

— Трябва да измиеш мръсната си уста с вода и много сапун — отвърнах.

Усмивката тръгна от центъра на лицето му и го обхвана цялото, запалвайки огънчета в очите му.

— О, дори е по-лошо, отколкото предполагах! Вече си влюбена!

— Не е смешно — отвърнах и вдигнах малкото малцово уиски, което ми бе поръчал. Без лед. Чисто. Той винаги ме караше да пия уиски, когато се виждахме. Никога не ми обясняваше защо, просто го правеше. И аз никога не питах.

— До дъно, на екс — рече, вдигайки своята чаша. Чукнахме се. — За теб и Грег.

Разливайки се през гърлото и надолу по хранопровода ми, кехлибарената течност се запъна и не успях да не се закашлям от изненада.

— Ти как... — започнах през пръските слюнка.

— Как разбрах ли? — помогна ми да довърша изречението Ерик. — Миналата година, когато пристигнах, преди мама и татко да дойдат, той ти се обади. Ти стоя на телефона три минути и през цялото време се смееше. А аз си помислих „Един ден тя ще бъде с него“. Наречи го мъжка интуиция. Момчето очевидно те харесва, иначе нямаше да се опитва да те накара да се смееш. Оттук е логично да се досетя, че изглеждаш така добре заради него... Хайде, разкажи ми! Искам да знам всичко, с подробности. (Гласът на Ерик се бе променил, откакто

живееше в Шотландия. Понякога звучеше като лондончанин, друг път като жител на Единбург. Обикновено говореше като смесица от двата типа.)

Разказах му. Версията за най-добрата половинка. Версията, която не разказах на Марта и Рене. Версията, която щях да разкажа на Джен, ако не го пазех в тайна от нея.

— И какво казва Джен за тази работа? — попита Ерик, след като ме изслуша.

Загледах безсрамно чашата си и измучах:

— Не съм й казала.

— Добре. Браво на теб!

Ерик не харесваше Джен. Не беше необходимо да го признава. Когато се срещна с нея, той вече имаше мнение, защото бе чул твърде много през годините. Но когато дойде време да замине за Шотландия, не можеше дори да я гледа, камо ли да говори директно с нея. Тогава насила се откъсна от картината, която съзерцаваше, за да я погледне. Говори с нея съвсем малко. Наблюдаваше я, докато тя спря да говори, сетне сви рамене, кимна или поклати отрицателно глава. Джен никога не ме попита защо Ерик не я хареса — вероятно не беше го забелязала. Беше също както в нощта на рождения ѝ ден, когато дори не разбра, че съм спала с Грег. Тя не забелязваше някои неща, дори ако щяха да ѝ избодат очите или се развяваха като знаме пред тях. Аз също никога не попитах Ерик защо не я харесва. Просто го забелязах. Но интуитивно не исках да чуя честния отговор, който той без съмнение щеше да ми даде. Понякога предпочиташ да те излъжат, нали?

— Онова, което не разбирам, е защо ти, Марта и дори Рене успяхте да видите, че между Грег и мен има нещо, а Джен и Мат, нашите най-близки приятели, не загоряха.

Ерик отпи от бирата си.

— Спомняш ли си онзи епизод от „Новите приключения на Супермен“, в който злодеят Темпус знаеше кой е Супермен? Спомни си как Темпус, маскиран като Хърбърт Уелс, каза на Лоис „Онова, което никой не може да проумее, е как някой може да бъде толкова галактически глупав?“, защото тя от години не се досещаше, че Кларк е Супермен.

Доста странно, наистина.

— Ти смяташ, че Мат и Джен са галактически глупави?

— Не. Както Хърбърт Уелс отбеляза пред Лоис „Защото не си искала да го видиш“. Удивителното е, че хората не искат да видят някои неща, които ще им избодат очите. Това е защитен механизъм срещу онова, което застрашава или разстройва живота им. Същото е с Мат и Джен. Добре, само с Джен. Мат вероятно не забелязва, защото е мъж. Но Джен... ако искаше да знае, че двамата с Грег сте влюбени, щеше да го знае.

— Глупости! Ако знаеше, щеше да ми каже. Тя си е такава.

— Съзнателно може да не знае, но подсъзнателно, това е друг въпрос.

— Хммм... — отвърнах замислено. — Вие психолозите винаги гледате да докарате нещата до подсъзнателното, защото никой не може да докаже обратното.

Ерик направи *онова нещо с очите си*. Главата му все още бе наведена, все едно гледаше втренчено в бирата си, но когато човек произнесеше нещо, с което той не бе съгласен, без *въобще* да помръдне главата си, мигваше и се втренчваше в теб. Беше изнервящо. Винаги ме караше да подскачам, сякаш се нахвърляше физически върху мен.

— Джен урежда ли ти нови срещи на сляпо?

— Не и след деня, в който Мат се премести при нея.

— Опитите ѝ да те уреди не бяха ли средно по един-два на седмица?

— Да.

— Значи от три месеца нищо?

— Да.

— Обзалагам се, че отдавна не се е виждала с теб, оставила те е на съдбата. Пренебрегнала те е. Не ти се обажда. С други думи се отнася с теб така, както правеше, когато излизаше с онова момче? (Дори Ерик, който бе говорил с Шон и помнеше имената на повечето ми приятели от първата година в университета, не можеше да си спомни името на Шон.)

— Имаш предвид Шон?

— Да, него. Така ли се отнасяше и тогава?

— Предполагам.

— Тя знае. Може да е подсъзнателно, но знае. И подсъзнателно те чака да ѝ кажеш, така че може да... — Ерик млъкна. — Между

впрочем, не прекарахме ли много време в разговори само за теб, пиленце! Хайде да поговорим за мен.

Ако *онова нещо с очите* бе изнервящо, способността на Ерик да започва едно изречение, да го оставя незавършено и да сменя темата на разговор беше направо плашеща. И дразнеща. Нямаше смисъл да му задаваш въпроси, да се опитваш да разбереш какво иска да каже, защото той се оправдаваше: „Вече забравих какво исках да кажа.“

— Не си мисли, че не забелязах как изрече тази глупост „Ти и Грег сте влюбени“. Обичам Грег като приятел. Нищо повече.

— Да бе, да. Ще го видя ли този уикенд?

Ха, ха. Ще бъда щастлива, ако аз го видя. Не бяхме се виждали, нито бяхме говорили от онази сряда вечер, когато той си отиде.

Обикновено си говорехме по два пъти на ден, а сега — пълно мълчание, и аз не се чувствах разтревожена. Не знам защо. Може би защото беше го правил и преди, след което се връщаше. Или защото го бях набутала някъде в дъното на мислите си, заедно с прането. Или може би защото това беше моят шанс да се обадя на господин Любителя на шоколад. Нямаше да го направя, но си беше възможност, нали?

— Мисля, че щяхме да говорим за теб? — казах.

— За какво да говорим? За жената, всичко е наред. Работата — може да е по-добре. Къщата — разпада се.

Връзката на Ерик с жена му Ариана, беше пълна противоположност на връзката между истинските ми родители. Всеки път, когато отивах да ги видя, първо се срещах с Ерик в работата му, после отивахме в къщата им, която бе на един час път от центъра на Единбург, и тя ме посрещаше по-добре, отколкото аз нея. Те се хвърляха в прегръдките си, целуваха се, говореха възбудено, смееха се, все едно не бяха се виждали от месеци. Веднъж го попитах дали винаги се държат така. А той отвърна:

— Да, разбира се.

Сякаш бе най-естественото нещо на света.

Откачалки, помислих си и попитах:

— Да не би ти и Ариана да сте се скарали?

Всъщност, когато и да го питах, той винаги отговаряше, че никога не се карат. Отговорът винаги бе „Ние винаги имаме пълно съгласие във всичко“.

Сега Ерик ме изглежда дълго, сякаш ме теглеше и мереше. Сякаш искаше да разбере дали щях да се справя с онова, което възнамеряваше да ми каже.

— Смяташ ли, че мога да бъда добър баща? — попита той.

— Да, разбира се. Откъде ти дойде на ум... — О, не. Ето защо ме гледаше така. Опитвал се е да разбере дали ще успея да преглътна новината. Ерик винаги бе особено чувствителен с мен, когато ставаше дума за спорове, кавги и раздели.

Когато преди години се разделиха с Ариана, той звънеше, за да ме убеди, че все още са приятели, че тя не е изчезнала завинаги от живота му. Може би сега се опитваше да ме предпази, ако се разделяха. Стана ми зле. Не исках Ерик и Ариана да се разделят. Или да се карат. Беше неестествено хората да не се карат и да не спорят, но не можех да се примиря с това. Предпочитах липсата на спор пред шумните кавги.

Ерик изгълта бирата си.

— Всичко, което правим сега, е да спорим. За пръв път от дванайсет години. Знаеш, дори когато се разделихме, не се карахме. Онова беше решение, което взехме взаимно, защото искахме да се виждаме и с други хора. А сега... сега... по дяволите! Мамка му!

Ритъмът на сърцето ми се ускори, тъй като в тона на Ерик се промъкна отчаяние. О, боже, моля те, не! Не исках да се разделят. Обичах Ариана. Тя ми бе като сестрата, която никога не съм имала. Джен и аз бяхме близки, но ние сами се бяхме избрали. А Ариана ми бе дадена от съдбата, тя влезе в моя живот чрез близък мой роднина, стана ми истински родна и близка, и аз я обичах. Двамата с Ерик се бяха срещнали в първия си ден в колежа в Единбург и ходеха от години. Когато завършиха, се събраха и установиха извън Единбург, където беше родена Ариана. Преди шест години се разделиха, започнаха да се срещат с други, но след година се събраха отново. През това време Ариана продължи да ми се обаждат и да ми пише. След не повече от шест месеца се ожениха.

Не исках да гледам как двама души, които обичах, минават през мелницата, през която минаха родителите ми. Това беше битка, посветена на „всичко, с което да нараня другия“, и тя завършваше, когато единият от борците получи толкова рани, че повече нямаше сили да се бие.

— Но ти каза, че всичко е добре — прошепнах.

— Така е. И ще бъде.

— Тогава какъв е проблемът? Защо не искаш да имате деца?

Ерик се смъкна надолу и вдигна халбата си, за да скрие лицето си зад нея.

— Не знам.

— Сигурно не знаеш. Просто ми кажи.

Ерик не ми обърна внимание и започна да се оглежда из кръчмата.

— Ако не ми кажеш, ще се обадя утре на мама и ще ѝ съобщя, че не искаш да я направиш баба. Тя се е примирила, че аз не искам да се омъжа, още по-малко да имам деца, така че...

— Добре, добре, ще ти кажа. Но трябва да се закълнеш, че няма да казваш на никого, нито на мама, нито на татко, нито на Ари. На никого.

— Кълна се — отвърнах.

Той отпи от своята светла бира, докато в чашата му остана само бяла пяна около ръба. За човек, който обичаше чисто уиски, неочаквано бе заобичал светла бира.

— Добре. — Последва дълбока въздишка от брат ми. — Може да ти прозвучи ужасно, но аз не искам да съм женен за нечия майка. Нямам желание да сложа предварително край на нашия живот. Говоря всеки ден с мъже, които не искат да се приберат в къщи, защото според тях са изолирани от живота, който жените им имат с новороденото им бебе. Те са съсипани от умора, депресирани и няма с кого да споделят. Не искам да загубя Ари заради това. Тя е най-добрият ми приятел. Едно бебе ще развали всичко.

— Освен това, разбира се, съществува и фактът, че майка ти е избягала, за да започне нов живот само година, след като те е родила и е умряла, преди да пожелае да се върне.

Лицето на Ерик се изкриви от недоволство.

— Моята майка няма нищо общо с онова, за което говорим, а само с баща ми — изплю той, а гласът му ме предизвикваше за спор.

— Знаеш много добре какво искам да ти кажа — отвърнах внимателно.

— Не. Аз не знам. — Ерик отказваше да признае майка си. Татко 2 се опитваше да му говори за нея, но Ерик винаги казваше, че не иска да знае нищо. Аз знаех малко, благодарение на онова, което татко 2 ми

бе казал, но за Ерик тя не съществуваше. С това въпросът за майка му и нейното семейство бе приключен. Те се опитваха да говорят с него през годините и понякога той говореше с тях, но даваше ясно да се разбере, че е само заради баща му, а не защото иска да ги познава. Това бе нетипично за Ерик поведение, но аз не исках да го разстройвам, като го разпитвам.

Докоснах ръката му.

— Ерик, ако имате бебе, връзката ти с Ари ще се промени, разбира се. Но трябва да се приспособиш. Всички се приспособяваме към обстоятелствата добри или лоши. Като мен и Грег. И аз не съм мислила, че ще стана близка с него, или с човек като него, но ето че се срещам с него. Всъщност, не просто се срещам, а имам връзка с него.

Поне така си мисля.

Докато говорех, Ерик ме гледаше. Не мигна, не мръдна, въобще не реагира.

— Виж колко добре се грижиш за мен. Защо лишаваш поне едно дете от цялата тази любов, от цялата доброта, която олицетворяваш. Ти ще бъдеш добър баща. Не позволявай на неща, които може никога да не се случат, да те спрат.

Седяхме в тишина и мълчахме известно време.

— Никога досега не бях мислил за това по този начин — отвърна накрая Ерик и ме погледна с учудване. — Въпреки че и ти би трябвало да се поучиш от собствения си съвет. Добре, пиленце. Мой ред е да черпя. След това ще се приберем в твоята къща, ще си вземем душ и ще се преоблечем, преди мама да пристигне и да ни изнесе лекция за вредата от тютюнопушенето.

Ерик се измъкна от пейката и тръгна към бара.

Гледах го как флиртува с барманката. Не че момичето можеше да се сравнява с Ариана, но Ерик, също като Грег, смяташе, че е крайно необходимо да се сприятели с всички хора, които среща.

Впоследствие може и да не ги харесаше, но намерението му бе да се сприятели с всеки бе искрено.

Когато се видяхме за пръв път, беше летен ден и дъждът валеше като плътна пелена. Ерик щеше да стане на десет години след десет дни, аз щях да стана на десет след три месеца и десет дни. Мама и

татко 2 бяха заедно от две седмици и аз бях виждала татко 2 два пъти. За мен той бе най-високият мъж с руса коса и неизменна усмивка.

Ерик беше висок колкото мен, но с пухкаво лице и по-закръглена талия, а татко 2 го бе облякъл (доста жестоко) в блуза на широки зелени и бели хоризонтални райета, така че изглеждаше още по-кръгъл, отколкото бе, със сини панталони и черни лачени обувки.

Аз бях издокарана с рокличка с бухнали ръкави на червени и бели карета, черни чорапи и същите черни лачени обувки.

Ерик Хемптън, на девет години и единайсет месеца, ми подаде с дясната си ръка една бяла хартиена торбичка и вместо да каже: „Здравей, Амбър“, както го бе инструктирал баща му, попита:

— Искаш ли желирано бонбонче? — сякаш бе текстът за училищната пиеса, който бе научил наизуст.

Погледнах мама, за да ми подсказе какво да правя. Трябваше ли да приема? Мама ми се усмихна и кимна. Косата ѝ бе прибрана на кок. Поех цветното кубче, покрито със захар.

— Искаш ли да играем на Лудо? — попитах на свой ред със същия глас, който използвахме в училище.

Ерик погледна към баща си, за да получи потвърждение. Татко 2 се усмихна и също кимна, тогава двамата изтичахме да играем. И той стана моят приятел за уикенда, а после ми стана и брат, когато се събрахме да живеем заедно.

Жената зад бара се изчерви, когато Ерик ѝ направи комплимент. Аз преместих чантата си в скута и извадих телефона.

Последвай съвета си бяха думите, които се въртяха в ума ми. *Последвай собствения си съвет.*

— „Сънди Кроникъл“, здравейте? — отговори гласът.

— Аз съм.

— Здравей — отвърна Грег. Гласът му беше леден.

— Какво ще правиш тази вечер?

— Това-онова.

— О! Чудех се дали искаш да вечеряш с нас?

Той не отговори.

— Те ще дойдат първо при мен да си оставят багажа и да се преоблекат. Ще излезем да вечеряме. Утре ще ходим да пазаруваме, ще

обядваме в града и ще се върнем у нас за вечеря. В неделя обикновено се излежаваме до късно, мотаем се по пижами, закусваме късно и сетне си отиват.

Грег продължаваше да мълчи.

— Не е необходимо да си с нас през цялото време. Мама направо ще се побърка, ако я видиш без сутиен и по пижама, но тази вечер си добре дошъл. След това сам ще решиш дали би могъл да ни издържиш през целия уикенд.

Тишината продължи. *Нима той не искаше точно това? Едно парче от мен. Парче от моето семейство. Онова митично нещо, което много малко хора получаваха? Защо тогава получавах в отговор това мъчение под формата на мълчание?*

— Грег?

— Сигурна ли си?

— Не бих те поканила, ако не бях — излъгах. Но това беше само една малка лъжа.

— Може ли да дойда към седем и половина?

— Идеално. До скоро, скъпи.

— Ще се видим по-късно, красавице.

Докато Ерик донесе питиетата на масата, осъзнах, че без да искам го бях нарекла „скъпи“. Но той беше такъв. Той беше моят скъп човек. Поне така предполагам. Беше специален. Беше посещавал някои места, които никой мъж не бе.

— Не отговори на въпроса ми — прекъсна мислите ми Ерик. — Ще се видя ли с твоя Грег този уикенд?

— Да.

Ще се видиш и още как.

22.

РОДИТЕЛСКИ СЪВЕТИ

Мама и аз имаме странна връзка. „Въздържана“ е една от думите, с които може да се опише.

Винаги се радвах да я видя, нашите срещи бяха изпълнени със смях, нашите Коледи, празници, времето, което прекарвахме заедно, бяха чудесни, но често се чудя какво ли щеше да бъде, ако татко 2 и Ерик не бяха с нас.

Познавах мама отпреди тях, тя ме познаваше преди тях; това беше времето, когато мама бе постоянно нещастна, а аз — постоянно уплашена. Познавах я от времето, когато прекарваше свободните си часове във викане, вместо в спане. Когато можеше да не ми обръща внимание няколко дни, защото не съм си изяла храната в чинията. Когато късаше любимата ми книга, защото не съм я погледнала. Познавах мама от времето, когато всичко, което правеше, беше изпълнено с гняв и горчивина.

Ерик изглеждаше като фъстъковка, а мама беше истинска фъстъковка, но когато човек погледнеше нейното малко, закръглено тяло и ситно къдравата ѝ черна коса, си мислеше, че е фъдж.

Човек си мислеше, че моята майка е мекичка, а тя всъщност беше твърда като камък. Повечето хора мислят за майките си като за нещо сладичко и мекичко — само захар и уют, отвътре и отвън, но не и моята майка.

Моята майка стана твърда, докато живееше с татко — по-точно с татко 1. Трудно можеше да я опознаеш или да станеш близък с нея. Никога не съм я виждала да плаче, нито веднъж. Тя откри, че е лесно да бъде ядосана; лесно да бъде независима; трудно да показва радостта си. Каквото и добро да направех, биваше омаловажавано. Както когато станах втора по успех в класа. Татко 1 беше разочарован, че не съм първа, а мама ми каза, че двайсет и четири часа се е молила за мен да се справя. В очите на татко не бях достатъчно добра; в очите на мама не бях се посветила на книгите като роб. А в деня на дипломирането...

татко в един рядък момент на нехарактерно за него размекване се изтърва, че се гордее с мен. Преди време тези думи щяха да имат шанса да проникнат през щита от хладнокръвие, с който се бях обградила, за да ме пази от родителите ми в радиус от три мили. Мама му се озъби:

— Трябваше да ѝ го кажеш преди години, вече е прекалено късно.

Така че понякога ми трябваше известно време, за да стопля отношението си към нея. Не само защото я помнех, когато беше нещастна, а главно защото помнех колко възмутена и засегната бях аз, когато тя беше нещастна. Това беше чувство за вина, предполагам. Прекарвах повечето време сама, притеснявайки се, че нещо, което съм направила или казала, ще раздели родителите ми. Ставаше ми трудно, дори невъзможно да гледам някой от тях, докато говоря с него. Едва когато пораснах, разбрах през какво е трябвало да минат. Това не ме спираше обаче, през първите няколко часа след появяването им, да се чувствам като онова момиченце, седнало в задната стая, докато те се разправяха в предната: викаха, чупеха, нагрубяваха се и всичко останало, което придружава една кавга.

Обичах майка си, обичах и баща си, но ми трябваше малко време, за да затопля отношението си към тях.

— На кого принадлежат тези? — попита мама, вдигайки чифт тесни мъжки гащи, тип „жокейки“ с два пръста. Двата с татко 2 пристигнаха преди няколко минути и тя отиде да се преоблече, да смени дрехите, с които бе пътувала, което на нейния език означаваше да огледа колко разхвърлян е апартаментът ми. И след трийсет секунди се върна с това бельо.

Топлината и животът се стопиха в мен, докато гледах гащите на Грег. Когато започнах да подреждам яростно къщата заради предстоящото посещение на майка ми, имах предвид да събера всичките му вещи и парцали, да ги набутам в една кутия и да ги скрия под канапето в резервната стая, служеща за кабинет, където спеше Ерик (той никога не ровеше из вещите ми). Но очевидно бях забравила. А защо бях забравила? Защото Грег най-неусетно се бе пренесъл при мен.

Познавах жени, които правеха така. Марта, например, бе започнала да оставя свои дребни неща в банята на нейния Тони, след

това бельо, сетне тениски и пижами. Тони осъзнал, че тя не е прекарала нито една нощ далеч от апартамента му, когато открил кутийка тампони в банята си. Бях си мислила, че само жените са толкова подли, докато не започнах да се срещам с Грег. Той превърна седмичното пране в свое задължение, но не от някакъв алтруизъм, за да улесни живота ми, а защото половината от прането се състоеше само от негови дрехи — беше престанал да си носи резервни дрехи още преди хиляда години. В банята се появи резервна четка за зъби. Не от типа четка, която обикновено носех в чантата си, когато се срещам с Шон. Не, Грег беше постоянен заселник, беше се настанил на рафта в банята, където имаше дори сабообръсначка. Той вече не ставаше по-рано, за да си отиде вкъщи, да се преоблече и освежи. Когато излизах с Шон, което продължи около година, често хора, които познавах, ме виждаха да се качвам в автобуса с половината ми гардероб и съдържанието на рафта в банята ми, натъпкани в торба, без значение колко време щях да остана при него. Но не бях оставяла нищо повече от обици, да речем. Нито у Грег.

Той така успешно и тайничко се бе пренесъл при мен, че престанах да забелязвам вещите му. Ако бях забравила да скрия гащите му, значи не бях скрила и други сексуални дреболии, свързани с него. Краката ми се подкосиха. Вибраторът. Бях оставила флуоресцентно розовия вибратор в най-горното чекмедже на нощното ми шкафче — преди ден Грег ме беше преследвал с него из цялата къща, след това безгрижно го бях пхнала там. И още... О, не! Върху нощното шкафче в една дървена кутия имаше кондоми. *Презервативите.*

Докато всички тези мисли галопираха в мозъка ми като диви коне, в дневната цареше пълна тишина. Татко 2 бе замръзнал с чашата си бира. Ерик, който бе на две крачки от мен, също гледаше гащите. Дори телевизорът сякаш затаи дъх. По лицето ми изобилно потече пот. Бях на трийсет, моля ви се! Майка ми едва ли мислеше, че съм девствена. Но, познавайки и тримата си родители, се сетих, че те със сигурност смятаха, че ще остана девствена до деня на сватбата си и мъжа, за кого ще се омъжа, ще е първият ми любовник.

В момента мама държеше с два пръста гащите на моя любовник. Можеше ли нещата да станат по-лоши от това?

Зъън! Звънецът разби тишината, а татко 2 и аз подскочихме.

Ерик, най-спокойният жив човек на земята, рече:

— Мисля, че трябва да посрещнем собственика на тези гащи, мамо.

Минах покрай нея и уличаващото ме в престъпление изделие и отидох в коридора, при домофона. Вдигнах черната слушалка и изгрухтах нещо в нея.

— Аз съм — отвърна Грег.

Прекалено ужасена, че да мога да говоря, изгрухтах втори път и натиснах бутона с изрисуван на него ключ, сетне отворих външната врата, готова да го предупредя, че родителите ми знаят, че правим секс и да не прави коментари, които може да бъдат приети като нещо от рода на „Аз правя разни неприлични неща с дъщеря ви и вие не можете да ми поперчите“. Но гласът ми замря в гърлото, когато го видях.

Какво, по дяволите, бе направил със себе си?

Понеже не бях преживяла достатъчно шок през последните три минути, Грег ми нанесе още един: беше облечен в костюм от три части. Жилетка, сако и панталони. Костюмът бе графитеносив, ризата — снежнобяла, а вратовръзката — морскосиня. Косата му бе току-що измита и сресана назад, хваната на опашка. (Можеше спокойно да облече сако то върху потник или долна риза и да навие ръкавите, защото опашката при мъжете беше синоним на сваляч от осемдесетте, доколкото бях запозната.)

Сърцето ми, което вече биеше два пъти по-бързо, ускори още повече ритъма си. Той идваше на среща с родителите ми, а не с банковия ми мениджър. Но дори и тя (колкото и да бе хладна и въздържана), не би очаквала да се появи така облечен.

— Добре ли изглеждам? — прошепна, докато влизаше в коридора.

Успях само да кимна. Бях онемяла. И уплашена. Мили боже, само не му позволявай да започне да говори с фалшив акцент или нещо подобно.

Поведох го към дневната. Когато влязохме татко 2 се бе изправил, мама и Ерик също, но тя повече не държеше долните гащи на Грег, слава на бога. Тримата гледаха с очакване към вратата, когато той пристъпи и влезе в стаята зад мен.

Можех да си представя какво вижда: дребничка, нищо и никаква жена със ситно къдрава черна коса. Тя имаше хубаво лице и носеше синя плисирана пола, бяла риза и кремава жилетка. От лявата страна на жената — бял мъж, по-висок поне с двацет и пет сантиметра от нея, с очила, които не скриваха скулестото му лице. Косата му беше бяла. Облечен с панталони и бяла риза с отворена яка, в процепа на която се виждаха къдравите косъмчета върху гърдите му. От дясната страна на жената стоеше друг мъж, арийски тип, по-висок от всички останали, с торбести сини спортни панталони и бяла тениска.

— Представям ви Грег... — Гласът ми замря. *Мамка му, дори не бях помислила как да го нарека...* — Моят... моят... — *Всъщност какъв ми беше той? Моят интимен приятел? Да, очевидно. Но така го бях нарекла пред господин Любителя на шоколад. А никой, който дори смътно можеше да бъде описан като мой интимен приятел, не беше се срещал с родителите ми. Това бе съвсем нов етикет.* — Моят... тъъ. Инт... приятел. Грег, това са мама, татко 2 и брат ми Ерик.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна мама, поемайки протегнатата му ръка.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна той в откровено флиртаджийския си стил, че дори се наведе да целуне ръката ѝ, подлецът му с подлец.

— Здравсти, Грег — поздрави татко 2. — Да не са те кръстили на Грегъри Пек?

— Да, сър. Майка ми е влюбена до уши в „Римска ваканция“.

Боже, той нарече татко 2 СЪР?

— Здравсти, приятел — рече Ерик и стисна топло ръката му.

Грег видимо се отпусна и отвърна с усмивка.

— Здравсти.

— Слушай, благодарение на теб, сега ще трябва да се преобличам — продължи Ерик. — Не биваше да започваме така, разбираш ли? Появяваш се тук изтупан и правиш брата на гаджето си да изглежда зле.

— Извинете? — смути се Грег.

— Ами погледни се! Костюмче. И аз ще трябва да си сложа костюмче, ако не искам мама да ми пили на главата колко добре изглеждаш ти. Какво ще кажеш, мамо?

Мама го изглежда така, сякаш казваше „Престани да се правиш на глупак“

— Извинявам се. — Грег сви рамене.

— Ще ти дам един малък съвет, брато. Винаги се опитвай да направиш добро впечатление на брата, а не на старците. Братята имат по-голямо влияние върху гаджетата.

Мама вдигна една вежда към Ерик, което казваше „Върви в стаята и се преоблечи“.

— Виждаш ли? — намигна Ерик на Грег и се отправи към резервната спалня.

Закачките на Ерик бяха насочени към разведряване на обстановката. Инцидентът с гащите не бе от голяма полза за Грег, затова Ерик накара мама да се отпусне достатъчно, че да му отправи два от своите световноизвестни погледа. Мама и татко 2 също отидоха да се преоблекат, оставяйки ни насаме.

— Мина добре, нали? — прошепна разтревожено Грег.

— Предполагам, ако не броим гащите ти и кондомите.

* * *

— Довиждане на всички, беше страхотно да се запознаем. Ще ви видя скоро — рече Грег, вземайки сакото и вратовръзката си. Аз стоях права, очаквайки да му видя гърба.

Татко 2 се разсмя.

— Скоро? Точно така, момко, мисля, че утре е съвсем скоро.

— Не знам защо въобще си отива, преструвайки се, че не спи тук. Сякаш мама вече не намери гащите му — захили се и Ерик.

Татко 2 почти разписка бирата си, докато Ерик едва не припадна от смях. В очите на мама имаше зачатък на усмивка (двете малки чашки шери, които изпи, очевидно й повлияха отпускане). Пъхнах ръката си в ръката на Грег — беше единственият от компанията, който не пи нищо, защото ни вози с колата си до ресторанта и обратно. Той ме погледна объркано.

— До утре — повтори татко 2.

— До утре, брато! — Ерик му хвърли една кутийка бира — Пийни това вкъщи.

Грег хвана кутийка във въздуха.

— Лека нощ, Грегъри — кимна и мама. — До утре.

Двамата тръгнахме към вратата и веднага след като я затворих зад нас, татко 2 извика:

— Утре не идвай с колата, момко, ние ще платим таксито. Трябва да пиеш няколко питиета с нас.

— О, и никакви костюмчета повече — добави Ерик.

— Б-а-а-а-ай — извика последна мама.

Свежият въздух ни наметна с пелерината си от кислород, азот и всички останали елементи, които съставляват въздуха, който дишаме, когато излязохме от сградата и тръгнахме към неговия червен „Ескорт“.

Той отвори вратата и хвърли сакото си на седалката до шофьора. Ръцете му моментално ме обгърнаха и придърпаха плътно към себе си. Аз бях цяла галактика от чувства, но да имам слънцето в тази моя Галактика точно в този момент беше истинско облекчение. На Грег не му мигна окото пред моето семейство. Не го хванах нито веднъж да хвърля погледи крадешком или да действа така, сякаш се опитва да оправи нещата. Той дойде, видя и беше приет. Дори нямаше благоприличието да се уплаши, че може да не го харесат и да го намразят. Това бе всичко, което исках да осъзнае: че моето семейство е като кутия с шоколадови бонбони: всички изглеждат различно, но са направени от един и същи материал. Ние си принадлежахме, бяхме едно цяло.

Грег беше възхитителен. Все забравях това. Все очаквах да се превърне в Дарт Вейдър, докато той бе истински Хан Соло. Не се нуждаеше да бъде държан на една ръка разстояние. И не съжалявах, че намалих дистанцията между нас. Почти щях да полудея от притеснения преди срещата, но тя мина и той не избяга, и аз не исках да избяга. Той беше специален.

— И така, ти, облечен в костюм смешнико, мислиш ли, че ще можеш да преживееш един уикенд със семейството ми? Ще се върнеш ли утре?

— Ти искаш ли ме? — попита той.

— Само след три часа, прекарани заедно, ти вече си част от семейството ми: Ерик те харесва, татко 2 мисли, че си забавен, а мама

бе впечатлена от костюма ти и „Да, сър“. Но като оставим всичко това, ще ми липсваш.

— Наистина ли? — Той беше изненадан. Но не толкова, колкото мен. Всички хубави неща, за които си бях мислила, се сбъднаха.

Стиснах устни. Ако продължавах да говоря, щях да изтърся някоя глупост. Грег ме отблъсна след няколко секунди.

— Трябва да те спра веднага — промърмори той близо до устните ми. — След три дни пости, една целувка може да стане опасна.

— Добре, влизай в колата, преди да те завлека обратно горе. И в неделя вечерта — никаква телевизия, никаква храна, само секс — отвърнах. Наведох се към прозореца, докато той затваряше вратата зад себе си. — Нейните родители също ли те обожаваха след шест секунди?

— Кой?

— На шестгодишната ти връзка. Родителите ѝ веднага ли те харесаха?

Грег замръзна, дори спря да диша. Цялото му тяло сякаш се обезкърви, пребледня и животът изтече от него. Аaaa, ето това беше малко „глупава любезност“ от госпожица Амбър Селпон.

Може би, ако се отдръпна от колата, той нямаше да забележи, че бях разровила нещо, което очевидно бе болезнен спомен.

— Наистина ли искаш да знаеш? За нея?

Не съвсем. Не и когато ти имаш склонността да ми разказваш с пълни подробности за онова, което си правил в миналото си. Не и когато дори не знаеш, че аз бях особено избирателна по отношение на моето минало.

— Ако ти искаш да говориш за това — отвърнах безразлично. *Кажки, не. Кажки не, моля те!*

Грег се протегна и отвори вратата до себе си.

— По-добре влез и седни.

Страхотно.

Влязох в колата, затворих вратата, сгънах се на седалката, свих колене и се захих със сакото му, придърпвайки го чак до брадичката. Миришеше на него. Излъчваше неговия лек, но мъжки аромат. Напомни ми, че когато заспивах, слушах биенето на сърцето му. Той се завъртя леко на седалката си, така че да ме гледа, докато говори. *Не*

казвай нищо саркастично или „умно“ Дори ако разговорът загрубее, не ти е позволено да бъдеш саркастична — предупредих сама себе си.

— Кристи и аз спяхме от време на време в колежа, но през последната година се събрахме. Тя беше моя любовница, приятел, другар по душа. Знам, че звучи странно, да го каже някой като мен, но така се чувствах. Както и да е, по време на четвъртата ни година заедно, решихме ме е време да попътуваме по света. През петата взехме решение да се разделим. През шестата тя забременя.

Добре, сърце, моля те, започни да биеш. Това не е кой знае какъв шок. Грег има дете. Предполагам, че човек, който чука всичко живо на два крака колкото него, не може да не е баща поне на едно дете. Не, сърце, не се шегувам, моля те, започни да биеш. Моля те... Благодаря.

— Бях толкова развълнуван, когато ми каза. Помолих я да се омъжи за мен. Тя се съгласи. Всичко беше супер, прекрасно, направо перфектно. Аз щях да се ожения за моята най-близка сродна суша и с нея щяхме да си имаме бебе... Кристи обаче стана разсеяна, оставяше разни неща, забравяше писма, които лежаха разхвърляни къде ли не из къщата. Тогава живеях в нейния апартамент. Знам, че не биваше да го чета... — Той млъкна.

Грег имал ключ от апартамента ѝ. Веднъж останал сам. Бил отегчен, неспокоен, копнеещ бременната му годеница да се прибере въкъщи, за да може да я обгрижи с любов. Писмото лежало на нощното шкафче. Няма намерение да го чете. Просто видял своето име върху синия лист хартия. Както когато чуеш името си сред голяма тълпа от хора, така думата „бебе“ го накарала да подскочи. Било странно, защото двамата решили да изчакат още три месеца, преди да кажат щастливите новини на останалите. Никой не би трябвало да знае.

„Не мисля, че трябва да казваш на Грег, че бебето не е негово — пишело в писмото. Така или иначе не знаеш със сигурност, може и да е негово. Просто запази тайна, докато не се омъжиш“.

— И знаеш ли какво направих? — попита ме той.

Поклатих глава. Не исках да знам. Наистина не исках. Просто не можех да бъда с мъж, който бе ударил бременна жена. Или бе ударил, която и да е жена. В моя живот бях видяла прекалено много удари.

— Престорих се, че не съм го прочел. Сготвих вечеря, както обикновено, седнах и зачаках. Не знам как го направих, но го изтрих от

ума си. Кристи обаче се досети. Може да не е било в мислите ми, но е било изписано на лицето ми. Когато влезе в спалнята и видя писмото на нощното шкафче, веднага разбра. И цялата история излезе наяве. Предната година беше тежка за нас, тя бе станала близка с друг мъж. Влюбила се в него, но да ме остави било все едно да изостави най-добрия си приятел. Останала от съжаление. Беше убедена, че детето не е от мен, защото с другия никога не използвали контрацептиви. Ние бяхме говорили да имаме дете, така че тя се разделила с Фил, а ние продължихме да използваме кондоми, докато не решихме твърдо, че ще се опитаме да си направим бебе. Значи бебето наистина не беше мое. И тя знаеше това. Искаше неговото дете, не искаше моето. Онази нощ всичко излезе наяве. Как се чувствала, как искала да си отиде.

Той замълча и потърка с ръка очите си.

— И знаеш ли какво направих?

— Започна да спиш с всички жени наред?

— Не. О, не, не, неее! Молих я. Молих я да не ме напуска. Загубих цялото си самоуважение, стъпках го. Плаках и се пенях, убеждавах я и се молих. Тя очевидно престана да ме уважава и ме помоли да напусна апартамента ѝ. Но аз не спрях дотук. Месеци наред не я оставих на мира, звънях ѝ по телефона, пишех ѝ писма, висях пред къщата ѝ. Докато една сутрин се събудих и реших — край. Не мога повече така. Стига толкова. Спрях. Оставих я. И започнах живота си на сериен сваляч.

Едва не прехапах езика си, който искаше да го попита кое е по-добро — „Корнфлейкс“ или „Уитабикс“ по време на чукането на зърнени култури^[1]. Така че си прехапах езика още по-силно. Изпитвах симпатия. Кое то бе причината да провалям нещата като бъда саркастична. Това всъщност беше моят естествен защитен механизъм срещу прекалено сериозните неща.

— Не можех... — започна Грег. — Не можех да рискувам да попадна отново в подобна ситуация. Когато спиш безразборно с жени, може да имаш близък контакт, да се свързваш с хора, да бъдеш интимен, но без риска да бъдеш наранен, така както аз бях наранен от Кристи. Винаги съм се нуждаел от подобен контакт, така че намерих начин да го получавам. Но никога повече нямаше да изпитам болката и унижението отново. И така, пет години оттогава.

— Виждал ли си я отново? — попитах загрижено.

Той се засмя тъжно.

— След като реших, че повече не ме интересува, тя поиска да се съберем. Бях изкушен. Ако знаеш колко силно бях изкушен, но реших не. Цяла седмица агонизирах. Дори спях отново с нея. Тя беше махнала детето. Показа се, че мъжът на мечтите ѝ не искал да бъде баща на децата ѝ. Говорихме и говорихме. И тогава аз казах още веднъж „не“. Две седмици по-късно тя се премести в Дъблин.

— О! — само това успях да кажа. *Толкова лошо ли бе чукането, че е напуснала страната?* — помислих си и моментално се намразих.

— И за да отговоря на първия ти въпрос, ще ти кажа „не“. Нейните родители не ме обожаваха. Те дори не ме харесваха. Това продължи шест години и точно когато най-послед свикнаха с мисълта, че този мъж, който не е достатъчно добър за тяхната дъщеря, ще стане част от живота им, ние се разделихме. Твоето семейство са готини, много готини. Наистина ли мислиш, че ме харесаха?

— Че какво да не ти харесат?

Освен тази смешна коса.

Замълчахме. Колата изведнъж ни се видя прекалено малка и неудобна за подобни големи признания. Цялата информация, всички разкази и разголване на душата трябва да се правят на някое по-голямо място. И Грег, който не бе предразположен и не си падаше по подобни разкрития и откровеност, вероятно се чувстваше гол. И емоционално уязвим. Знаех какво му е, все едно го бях направила аз самата.

— Добре, по-добре се връщай, че ще си помислят, че правим секс. Главно защото Ерик ще им подхвърли тази мисъл.

— Да.

— Да.

— Лека нощ.

— Ще се видим утре.

— Ще се видим утре.

Болезнено. Сякаш бяхме на първа среща и не знаехме дали да се целунем или не. За да съм честна, наистина не знаех дали да се целунем или не. Това разкритие промени всяка нишка, от която бе изтъкана нашата връзка.

— Ще ме целунеш ли? — Аз си го мислех, но той го произнесе.
— Не е необходимо да го правиш. Просто...

— Грег.

— Добре, лека нощ.
— Да?
— Млъкни и ме целуни.

Когато се върнах в къщи, всички си бяха легнали. Мама бе оставила завивката ми върху дивана заедно с две възглавници. Страничните лампи все още бяха включени, както и телевизора. Седнах и се подпрях с една ръка на завивките.

Неочаквано ме обзе тъга. Историята на Грег ме натъжи, толкова много, че устата ми се напълни със... с тъга заради преживяното от него. Тъга заради болката, която бе изпитал. Тъга и защото вече е бил влюбен и преди.

[1] Думите *seral* (сериен) и *cereal* (зърнена култура, зърнена закуска) звучат еднакво на английски. — Б.пр. ↑

23.

ДОБРО МОМИЧЕ

— Опитай тази — каза мама и ми подаде цяла камара рокли. Бяхме излезли за няколко часа на пазар и тя прекара по-голяма част от сутринта, показвайки ми красиви рокли, блузи и готини поли. Мама сънуваше кошмари заради моите панталони, джинси и жарсени фланелки и не осъзнаваше, че притежавах всички блузи, които исках да имам — т.е. нито една.

Въпреки че си бе поставила за цел да ме превъзпита през последните няколко часа и въпреки че бях заобиколена от семейството си за пръв път от шест месеца, мислено не спирах да правя преоценка на гаджето си.

Грег Уолтърсън.

Мислех, че е отрепка, защото можеше да се държи като такава. Имаше всички характерни черти за това: елегантен вид, естествен чар, харизма. Грег беше мъжът, който повечето можеха да бъдат, ако притежаваха само два от горе изброените инструменти, дори не всички. Поне така си мислех. Нямах никаква извинение за поведението му — никога няма извинение за лошото поведение. Но сега знаех, че за това поведение имаше причина. Тя не го оправдаваше, но го обясняваше. Не можех да престана да го наблюдавам. Когато се смееше с Ерик, опитваше се да впечатли татко 2 или флиртуваше с мама, се хващах, че очите ми не се откъсват от него. Чудех се кой е той. Кой беше. Чудех се какво още щях да открия за него и да бъда ужасена от откритието си.

Но защо бях толкова разстроена и объркана от това откритие? Новините всъщност бяха добри, нали? Да разбера, че Грег Уолтърсън е човек, който има сърце, че не е просто буца масло, а голяма кутия с избрани бонбони, беше повод за празнуване. Винаги преди това той бе отхвърлял класификациите. Имаше бездънните шоколадови очи на

трубадур, но винаги е бил непостоянен, променлив. През трите години, през които го познавах, всъщност се бе превъплътил във всеки тип захарно изделие. Първоначално бе един от онези показни, панаирджийски шоколади, които бяха лъскави и изглеждаха вкусни, но, когато ги ядеш, залепват по зъбите и причиняват онази болка, от която никога не можеш да се излекуваш. Преди да спя с него, той се превърна в „Twirl“ — нещо, което бих си купила, ако не можех да получа любимия си шоколад. Вторият от списъка с любимите ми шоколади, който бих избрала.

Разкритието, че е възможно да е „Flake“, нещо, което може да се счупи и разтроши, да се разпадне при натиск, беше само положително. Показваше способността му да обича. Показваше, че има сърце и то може да бъде разбито. Сърце, което е било разбито. Той знаеше какво е болка. Знаеше как боли. Това означаваше, че нямаше да съм жената, върху която щеше да изпитва своите емоции.

Никога преди не бях се притеснявала, когато гаджето ми вече бе изпитвало онова митично нещо, наречено „любов“ с друга жена преди мен. Кое то веднага пораждаше въпросът, защо се чувствах така странно? Защо въобще чувствах нещо? Отговорът, разбира се, беше крещящо ясен. Виждах го всеки път, когато се погледнех в огледална повърхност. Това бе един от онези отговори, който не исках да знам.

Ако осъзнавах защо бях толкова разстроена — шокирана, обърквана, както искате го наречете, тогава трябваше да призная, че мислите и действията ми не бяха толкова чисти, колкото би ми харесвало. Трябваше да призная, че аз, въпреки опитите ми да го прикрия, имах его с размерите на последната реколта на Гана от какао. Не исках да мисля така за себе си. Беше същото като да мислиш, че родителите ти правят секс — знаеш, че го правят, но ако не мислиш за това, не се разстройваш. Не исках да съм една егоистична жена, която имаше проблем с някого, който бе обичал друг човек преди мен.

Докато се борех с моето его и преоценката на Грег, мама изпразваше щендерите с рокли.

— Не мога да си ги позволя — казах, поемайки ги от ръцете ѝ, за да я облекча, при което едва не паднах под тежестта им. — Дори и само една от тях.

— Ние плащаме — отвърна мама. — Просто върви и ги пробвай. Обърнах се към пробните.

— Не забравяй да излезеш да ни се покажеш — извика татко 2 след мен.

— Защо просто не ме наречете „морско свинче“ пред Грег и да приключваме с това — измърморих.

В пробната огледах роклите по-внимателно. Всички бяха вариации на една и къща тема — мама се опитваше да ме направи по-женствена. Трийсет години се бе борила с моите удобни обикновени дрехи. Освен това аз бях несъвместима с роклите, защото те бяха направени за жени тип „круша“ — малки гърди, по-широки бедра, а аз, с моите големи гърди и тесен ханш, бях като обърната круша. Въпреки онова, което Джен каза за мен, всъщност бях отслабнала. Не достатъчно, че гръдната ми обиколка да намалее, но коремчето ми вече не бе закръглено, а почти плоско, и бедрата ми бяха по-тънки... *Спри, спри, спри. Престани да мислиш за килограми и тегло* — наредих сама на себе си.

Мразех да се тревожа за теглото си, да се притеснявам за сантиметрите. Но откакто Джен направи онзи коментар, макар да знаех, че не е права, не можех да спра да мисля за това. Винаги мислех два пъти, преди да изям нещо. Започнах да чета калориите върху етикетите на стоките в супермаркета. Направо побърквах Грег, защото проверявах съдържанието на всичко, което купувах, а това удължаваше с около половин час времето ни за пазаруване. Той грабваше продуктите от ръката ми и ги хвърляше в количката, като ме гледаше навъсено с поглед на човек, забраняващ да му се меса. Може би съм дебела, често си мислех, докато се обличах сутрин. Може би беше неморално да тежа толкова много. Ако най-добрата ми приятелка, жената, която обичах и на която вярвах, мислеше, че съм дебела, то може би трябваше да преосмисля външния си вид. Вашите приятели са тези, които ви казват тези неща. Сякаш не ми бе достатъчно, че животът ми бе невротичен, та списъкът ми бе допълнен с „дебела кобила“ и „Грег е бил влюбен преди“.

Прегледах роклите, висящи на хромираните закачалки пред мен, докато намерих най-малко противната, тази, която най-вероятно щеше да ми стане. Тя бе от светлосиня, мека, блестяща материя с дълги ръкави и изрязано деколте. Навлякох я, гънките падаха елегантно и нежно по формите ми и галеха кожата ми.

Огледах се в огледалото, завъртях се леко. Не изглеждаше зле. Всъщност бях доста представителна. Чувствах се красива. За миг се почувствах като принцеса.

Подадох главата си през завесата, за да проверя дали е чисто, сетне изминах тичешком разстоянието до входа на кабините за пробване. Когато излязох пред тях, челюстите на татко 2 и Грег увиснаха, а очите на мама се напълниха със сълзи. Ерик се усмихна самодоволно.

— Боже, какво ви става? Толкова ли зле изглеждам? — попитах.

Всички ли бяха ужасени от извивките, които изпъкнаха под материята на роклята? Обвих с ръце кръста си, за да се скрия.

— Изправи се! — нареди мама, сваляйки ръцете ми от кръста и оправяйки роклята на раменете, като преглътна сълзите си.

— Изглежда прекрасно — рече татко 2, а в гласа му също се промъкваха сълзи.

— Я, моята сестричка била момиче! — усмихна се още веднъж Ерик.

Грег премести черната ми кожена раница в скута пред себе си, сякаш от това зависеше живота му. При това цветът му порозовя леко.

Познавах този нюанс на розовото. Стиснах устни, за да не се разсмея: беше получил ерекция. А аз и майка ми стояхме на по-малко от една крачка разстояние. Когато видях, че съм разбрала, какво се случва с него, той се изчерви още повече и целият пламна.

— Не знам защо искате да я купуваме — казах на родителите си. — Няма къде да я облека. — Все пак се чувствах добре, но това не значеше, че щях да я облека — особено след като ми я бе купила мама.

— Добре, ще я облечеш следващия път, когато Грегъри те изведе на някое хубаво място — рече мама и погледна строго към Грег. Онова, което имаше предвид бе: „Може да не мога да спра Грегъри да прави разни неща с теб, но по-добре да започне да се отнася с теб като към дама.“

Под изпитателния поглед на мама той се изчерви още повече. След още едно изчервяване щеше да свърши.

Ерик се разсмя, очевидно намирайки ситуацията за много комична.

— Не знам за какво се смееш, момче — намеси се татко 2, — но сега ще отидем да ти купим костюм.

Ха-Ха! Да те видим сега!, помислих си, като се изплезих в посърналото лице на брат ми.

Той се бори по-ожесточено от мен.

Макар да знаеше, че битката му е обречена още в мига, в който татко спомена за костюма, Ерик се противеше и съпротивляваше. Но при родителите ни нямаше „ако“ и „но“. Ако попитаха „Ти обичаш ли риба, полезна е за теб“, това не бе въпрос за мнението ти, а установяване на факт. Казваха, че трябва да ядеш риба, защото е полезно за теб. А ти може да се облизваш и да ти текат лигите за сочна пържола, задушена бавно в собствения си сос, покрита с горчица, но трябваше да се задоволиш с това парче задушена треска. Това е. Въпросът бе приключен.

Аз бях от хората, който избираха пътя на най-малкото съпротивление. В повечето случаи и особено с родителите ми. И с тримата (госпожа Х. — съпругата на татко 1, не се броеше за родител). Пътят на най-малкото съпротивление за Ерик, щеше да бъде да облече морскосиния костюм със светло бежова риза и синя вратовръзка и въпросът да се приключи. Но не. Той спореше. Искаше или черен костюм, или никакъв. Ако не бил черен, тогава кафяв туид. Ако ли не, тогава кокни зелен. И така нататък, и така нататък. Накрая купихме синия костюм, бежовата риза и синята вратовръзка.

На път за вкъщи Ерик се цупеше. В един момент споменах, че моята рокля струва 60 паунда, докато неговия костюм с всичко към него излезе 300 паунда. Това беше пет пъти повече любов, която показвах към него, но никога няма да ме видите да се сърдя.

— Разкарай се, мишле! — беше отговорът му. Бръкна в чантата ми за моя телефон, извади го и се отдалечи по перона пред влака, за да се обади на Ариана. Ако някой можеше да разбере възмущението му, че са го накарали да си купи син костюм, това беше тя. О, добре, помислих си, докато го гледах как набира номера, поне това го накара да й се обади.

Не го притисках, но откакто беше дошъл, той не беше говорил с нея нито веднъж. Ерик нямаше мобилен телефон („Те са творение на дявола“ — беше мнението му за тях) и когато му напомних да й се обади, за да й съобщи, че е пристигнал, той ми отговори, че ще го

направи по-късно. Но не се обади. Преди родителите ни да пристигнат, го попитах дали са се скарали с Ариана, а той само сви рамене и започна да ме разпитва за Грег. Това беше просташка тактика на заобикаляне на отговор, която обаче действаше, защото аз не исках да го дразня.

Докато всички останали седяхме във влака, очаквайки да тръгне, Ерик се разхождаше напред-назад по перона и говореше. С всяка изминала минута намръщеното му изражение постепенно се отпусна. Лицето му постепенно се оживи. Челюстта му се отпусна, възелът на сключените вежди се изглади. Не бях осъзнавала досега колко раздразнен и уморен изглеждаше, откакто дойде в Лийдс. Бих искала да мога да направя нещо, за да оправя нещата. Не можех да го гледам как страда. Нито емоционално, нито физически. Онова, което нараняваше и измъчваше него, измъчваше и мен, при това дълбоко. Той ми беше като близък. Грег се размърда на седалката до мен и притисна бедрото си по-плътено до моето, докато аз гледах как Ерик върви и говори.

Неочаквано по врата ми пропълзя странно чувство и плъзна отровните си пипала по цялото ми тяло. Ерик не говореше с Ариана. Начинът, по който се усмихваше — лицето му бе възбудено и мило, ми подсказа, че не говори с жена си. Беше по-лошо, отколкото си мислех: брат ми си имаше любовница.

— Колко сериозни са нещата между теб и Грегъри? — попита ме мама, докато режеше лук за вечерята. Щеше да готви Ганайско задушено, а за десерт — пудинг с грис. Мъжете предложиха да отидат да купят грис и ориз. (Имаше два пакета ориз в бюфета, но не било достатъчно, реши мама. Защото човек никога не знае, нали? Иисус можеше да се изложи пред онези негови пет хиляди приятели, ако те се оплачеха, че петте хляба и двете риби не са били достатъчни да ги нахранят.) Доброволното им предложение да напазаруват означаваше, че имат намерение да се отбият в „Лисицата & Гроздето“ зад ъгъла. При което Грег щеше да бъде подложен на няколко часа студена обработка — как смее да ме превръща в малката женичка, която ще си стои в къщи, докато той си пие питието. Татко 2 щеше да си пийне няколко, така че да му държи влага за цялото пътуване утре с влака, а Ерик? Ееее, Ерик имаше син костюм, синя вратовръзка и бежова риза.

Колко сериозни бяха нещата между мен и Грег? Това беше въпросът. След като нямах отговор за себе си, как можех да отговоря на мама. На моята майка. Не говорех на мама за гаджетата си. Не говорех с нея за нищо подобно. Това беше отвратително. Освен това ние не бяхме такива. Ерик винаги говореше с нея и с татко 2 за своите приятелки и за всичко. Аз не можех. И не исках.

Аз имах далеч по-различна връзка с тях. Те не бяха тук за това. Сигурна съм, че мама щеше да заеме позиция на зародиш и да започне да пици, ако се опитам да я въвека в моя любовен живот, докато Ерик просто го правеше. Той не се притесняваше как щяха да реагират. Той искаше да споделя с тях, така че го правеше. Въпреки че най-вероятно не би споделил за любовната си връзка. (Реших, както много пъти преди, да пренебрегна онова, което прави Ерик. Все още се опитвах да преглътна и асимилирам шокиращата информация, че моят любим брат беше мръсник.)

Така че, защо майка ми питаше точно мен?

— Ние просто сме заедно отскоро.

Ножът замръзна на половина в розово-белите пилешки гърди, а по лицето ѝ премина ужас и погнуса.

Ох.

Ах.

Сега мама не само знаеше, че се бях осквернила със сексуалния акт, но и че го бях направила твърде скоро. Току-що бях казала на майка си, че съм лесна.

— И според теб това правилно ли е? — попита безизразно тя и продължи да реже.

— Познавам го от три години обаче — отвърнах, давайки заден. — Нали си спомняш Джен? Той е най-добрият приятел на нейното гадже. Познаваме се от три години.

— Това правилно ли е?

— Да — изсъсках и разбърках ганайското задушено, което вреше на печката. Тя бе намерила гащите. Най-вероятно бе намерила и презервативите, и вибратора, и знаеше, че се чукам с Грег, както и всичко за любимите ни пози.

— И какво бъдеще виждаш с него? — продължи разпита мама.

Тя май нямаше намерение да позволи това да продължава.

— Не съм мислила по въпроса — отговорих.

— Според теб той сериозен ли е?

Замислих се. И осъзнах, че не искам нито да мисля, нито да знам. Той се среща с моето семейство. Колко по-сериозно можеше да бъде? Колко по-сериозен може да бъде някой след три месеца връзка?

— Какво имаш предвид? — попитах вместо отговор.

— Мислиш ли, че Грегъри иска да бъде с теб за дълъг период от време?

— Предполагам.

— Амбър, защо Грегъри ще иска да остане с жена, която е... — тя направи пауза, търсейки правилните думи. — Която може безплатно да се задоволява?

Безплатно да се задоволява?!, помислих си, гледайки как доматиите стават на сос в тенджерата. Защо ли направо не кажеш Жена, която е уличица? Курва? Защото точно това си мислиш, нали?_

— Той вероятно ще си помисли, че си такава с всички мъже — продължи мама.

— Каква по-точно? Че спя с тях ли? — казах след един нехарактерно кратък за мен миг.

— Да. — Тя беше смутена, а аз усетих как вирнах нос.

— Ти проведе ли този разговор с Ерик, когато той ходеше с Ариана? — попита.

Мама винаги правеше така. Поставяше ми стандарти, които не важаха за Ерик. Обичах брат си, но понякога исках да имам онова, което имаше той — свободата да бъде лош. Докато растяхме, той винаги бе непослушен и ужасен и въпреки това нищо не му се случваше. Но ако аз опитах нещо... Да го кажем така: докато татко, истинският ми баща, все още живееше в Англия (той се премести в Гана преди три години), аз отидох да го видя, както и госпожа Х., по времето, когато се преместих в Лондон. Излязохме заедно на кръчма. Бях с хората, с които се изкушавах да бъда, и пийнах малко повече. Не съм се напила, само малко, колкото да ми се развърже езикът. Понеже ми беше трудно да говоря с татко, през повечето време говорих с госпожа Х., смятайки, че ще им бъде приятно да ме слушат. Мислех си, че съм прекарала най-приятната вечер в живота си, те обаче не мислеха така. Татко написа на мама дълго писмо, обвинявайки я, че ме е превърнала в малолетна престъпница. Бях на двадесет и четири години.

През същите девет месеца, докато живях в Лондон, татко 2 ме дръпна настрани, след като двамата с мама се скараха, понеже останах у един приятел три нощи, и ми каза, че двамата не искат да се държа лошо. С други думи — не искат да правя секс. А аз дори не бях спала с момчето! Бях живяла далеч от къщи почти пет години! Бях на *двадесет и четири*. Вече бях на двадесет и четири, а в годините между шестнадесет и осемнадесет Ерик редовно излизаше през прозореца на своята спалня, за да се чука с приятелката си, която бе на двадесет и девет години. Адът просто се отвори и се изсипа отгоре ни, когато те откриха истината. Това бяха най-лошите няколко дни, откакто Ерик и Лионард дойдоха да живеят с нас, но въпреки че те викаха, чупеха, заплашваха и мълчаха дълго, много дълго, това не спря Ерик да го прави. Той просто каза, че няма какво да сторят. Докато аз, макар че вече бях на двадесет и четири, не можех да пия или да спя извън къщи, без това да се превърне в престъпление. От всички страни ме притискаха да бъда добра.

— При Ерик е друго — каза мама.

— Защо? — попитах.

— При мъжете тези неща са различни. Никой мъж не уважава една жена, ако мисли, че тя се държи така с всички мъже. Мислиш ли, че баща ти щеше да се ожени за мен, ако подозираше, че съм такава?

Почти щях да изтърва дървената лъжица от ръката си. Какво? Правилно ли чух? Майка ми, която живееше с мъж, за когото не бе женена, възхваляваше връзката си с баща ми. А той беше мъжът, който накрая се ожени за друга, след като години наред я мамеше, караше се с нея и я биеше.

— Освен това, ако един мъж не те уважава, след като си спала с него, тогава той не те е уважавал и преди, нали?

Какво се бе променило? Сексът беше важен, той разграничаваше нещата от другото приятелство и връзки, но ако мъжът се спасява след секса, то със сигурност не е смятал да остане с теб и преди да го направите. (Освен ако не си безнадеждна, ама наистина безнадеждно непохватна в леглото). Също така, какво ще кажете за уважението на жените към мъжете? Дали бащата на Грег го бе дръпнал настрани и му бе казал „Слушай, момчето ми, трябва да спреш да чукаш. Никоя жена няма да те уважава, ако се държиш по този начин?“ Не. Жените са тези, които се хващат на тази глупост. Ако жените не гледаха отвисоко

своите посестрими, които се свалят и чукат, вместо „да правят любов само в границите на сериозната връзка“, нямаше да водим този разговор. Всички тези аргументи напиреха да излязат от устата ми.

— Днес нещата са различни — казах. Ако имаше ясно и твърдо изявление за онова, което чувствах и мислех, за принципите, според които живеех живота си, това беше.

Развълнувах се. Ето защо бях човек, който търсеше пътя на най-малкото съпротивление; затова не се карах с другите хора. Дори и да исках, не можех. Физически не ми беше възможно. Поривът за битка или полет беше прекършен вътре в мен. Получавах прекалено много адреналин, така че не можех нито да се карам, нито да тичам, можех само да говоря с конвулсивен, бездиханен тон. Започнах да го правя още като много малка: когато видях какво причинява кавгата. Научих, че ако отговориш, получаващ удар в лицето. Или ритник в стомаха. Наричат те с обидни имена. Затова винаги отстъпвах на Джен. Затова никога не се карах с Шон. Затова се паникьосвах, когато чуех Марта и Рене да викат. Но също така затова знаех, че Грег е различен: повече от един път бях стигала почти до кавга с него.

Моят разбит импулс за битка или полет бе причината по време на стрес да реагирам с хумор — опитвах се да обезвредя и разсея ситуацията със смях.

В момента най-доброто, което можех да направя, бе да кажа на мама:

— Сега нещата са различни.

— Това няма значение — реагира мама. — Дори и сега, когато хората открият, че с Лионард носим различни фамилии, ме гледат странно или си шушукат. Сестра му все още не иска да говори с мен, защото не сме женени. Ти не трябва да минаваш през всичко това. Може и да нямаш дълга връзка с Грегъри, ако се държиш по този начин. Ако не накараш мъжете да те уважават.

— При Грег нещата не стоят така.

— Слушай. — Мама удари ножа в дъската така силно, че подскочих.

Тя никога не беше ме удряла и никога нямаше да удари никого, знаех това. Знаех, че повечето хора няма да ви ударят. Но могат да ви наранят и без да ви удрят. Поради това се страхувах и ужасявах от реакцията на другите. Дори ако не ви удрят с юмруци, дори ако не ви

пляскат или ритат, те могат да си вземат любовта обратно. Могат да ви отпишат от живота си, да затворят вратите за вас. Затова никога не противоречах на Джен и не спорех с нея. Не можех да си позволя да я загубя, дори когато не беше права.

— Аз съм доста по-стара от теб и знам за какво говоря — продължи майка ми.

Концентрирах се върху бъркането на задушеното. Задържах дъха си. Надявах се мама да спре. Защото, ако продължеше, въпреки страха ми, въпреки опасността, че може да престане да ме обича, бях на ръба да ѝ кажа да ме остави на мира. Да ѝ заявя, че нямам намерение да скъсам с Грег, без значение какво очаква тя от мен и колко перфектно трябва да бъде поведението ми. Той щеше да остане тук в обозримото бъдеще.

В ключалката на външната врата се завъртя ключ и това прекъсна задаващата се кавга. След миг мъжете влязоха, внасяйки със себе си алкохолни пари, дим и лекомисленото настроение на кръчма. Ерик носеше ориз и грис, а Грег крепеше в едната си ръка бутилка червено, а в другата — бутилка бяло вино. Татко 2 отиде до мама и надникна над рамото ѝ да види какво готви. Тя го погледна разсеяно. Това не бе точно погледът на мама. Тя можеше да стисне устни или да присвие очи, но не и да го погледне безразлично. Защото го обичаше. Много рядко му се сърдеше. Те никога не се караха. Винаги очаквах да се случи, но никога не стана. Предполагам, че татко 2 беше като висококачествен млечен шоколад. Много лесен за хапване. От онзи, с който свикваш за цял живот: вкусът е естествен, прост, обикновено и вкусен, така че отново и отново се връщаш към него. Може да опиташ нещо друго, но винаги, винаги се връщаш към вкусния, сладък шоколад, който обичаш и познаваш.

Татко 1 също бе такъв. Всъщност сега е такъв. Преди беше като онези пръчки „Wonka“^[1], които могат да експлодират неочаквано в лицето ти. Винаги трябваше да внимаваш, когато си имаш работа с тях, защото не знаеш, кога ще се сблъскаш с парченцето експлозив; кога ще избухне в лицето ти. Сега, след като остаря и не бе толкова сърдит и гневен, татко 1 приличаше на висококачествен млечен шоколад.

— Добре ли прекарахте в кръчмата? — попита мама.

— Престани, Идън, не бъди такава — отвърна ѝ той. — Говорехме с Грег. Искахме да се уверим, че нашата скъпоценна Амбър

е добре. Нали, Ерик?

— Да, татко — измърмори размазано Ерик. — Това е наше задължение, нали сме мъжете от семейството.

Ръгнах един домати в тенджерата. Ето, че и те правеха същото. Действаха, сякаш трябваше да бъдат защитена от секса. Да, беше шега, но дойде от същото място.

Грег, който изглежда усети напрежението и гнева, които излъчвах, дойде при мен. Наведе се леко и очите ни се срещнаха. Питаше ме без думи дали съм добре. Усмихнах му се леко. Усмихнах се, но вътрешно се чудех дали можех да имам дълга и продължителна връзка с него?

Мога ли да имам нещо дългосрочно, с който и да е мъж, ако Получавам подобно отношение от семейството си?

[1] Измислен шоколад в романа на Роалд Дал „Чарли и шоколадовата фабрика“ и реална, вдъхновена от книгата, марка шоколад. — Б.пр. ↑

24.

РАЗГОВОР

*Истинската сила е да можеш да изядеш
едно парче шоколад, без да се чувстваш виновен.*

Минаха две седмици от посещението на семейството ми, а нещата между мен и Грег бяха напрегнати. Много напрегнати.

Той се срещна с моето семейство. Сега според мен ние практически бяхме сгодени. Това не е хубаво, ако човек не вярва в брака. Когато говорех с някой от нашите, те винаги питаха за него. За моя мъж, специалния мъж в живота ми. Той стана моята половинка, моят спътник, а аз не бях сигурна дали бих могла да имам по-продължителна връзка с някой мъж.

Не бях сигурна дали Грег реагира на лекото ми отдръпване от него или, след като бе разголил душата си пред мен относно Кристи ме чувстваше по-близка, но той също бе различен. Изнервен. Което, преведено за него, означаваше, че бе станал прекалено привързан, досадно близък, с една дума лепка. За мен бе истински шок да открия, че някой, който обикновено е хладно и пресметливо копеле, може да мутира в човек, който заразява всеки миг с лепкавото си присъствие. Всеки ден ми изпращаше безкрайно дълги имейли, въпреки че щеше да ме види след няколко часа. Всяка секунда трябваше да знае къде съм, дори когато седях до него и исках да стана, за да отида до тоалетната. (Едва не го попитах дали не се съмнява, че мога да прескоча през прозореца на тоалетната или нещо подобно). Дори ми зададе въпроса как харесвам повече Том Круз — с дълга или с къса коса. Предполагам, че любопитството му бе свързано с това дали искам да се подстриже и отговорих:

— Предпочитам го, когато главата му бе наритата няколко пъти от бившата му жена.

— Амбър, това никога не се е случвало — увери ме Грег.

— О, така ли! Значи са само момичешки мечти. (Да, това беше възможност да го накарам да се подстриже и да се освободя от смешната му дълга коса, но трябваше ли да ме пита за единствената кинозвезда, която наистина мразех?)

Напрежение. Нерви. Опънати и скъсани нерви. Напрежението растеше все повече и повече с всеки изминал ден до днес.

Днес направо можех да го нарежа на филии и да го хвърля върху барбекюто, защото Грег опъна последния ми останал нерв толкова силно, колкото можеше, и сега танцуваше върху него като на въже в цирка.

Станахме от кревата в осем — **В събота сутринта!!!**, за да търсим апартамент. До два следобед бяхме обиколили... колко? — шест милиарда апартамента и никой не бе подходящ. Например последния, в който бяхме: на втория етаж, с една спалня, в модерен блок, с всички съвременни удобства и уреди, наем 105 паунда на седмица плюс режийните разноси. Беше по-малък от моя, но Грег фактически живееше в една спалня, така че да има кухня с дневна, спалня и баня, плюс място в гардероба само за него, щеше да бъде повече от достатъчно. Но той изрече безсмъртното „Не се виждам да живея тук“, както бе повтарял цяла сутрин и тръгна надолу.

В този момент загубих желание да живея и още по-малко да обикалям града в търсене на апартамент. Не се нуждаех от апартамент. Аз си имах и си живеях в него много щастливо. Когато го видях за пръв път, не можех да си представя, че ще живея в него, но беше близо до станцията на влака Хорсфорт, близо до една кръчма, в която бях ходила няколко пъти като студентка и познавах района, защото старият ми колеж бе на няколко крачки. Без да мисля дали се виждам да живея в него или не, го наех. После открих, че наистина се чувствам чудесно в жилището си.

Сигурно бяхме извървели всеки сантиметър от Хедингли и все още бяхме твърде далеч от намирането на място, където Грег можеше да си представи, че ще живее. Краката вече ме боляха, дори маратонките ме убиваха при всяка стъпка.

Грег държеше вестника, в който бяхме набелязали възможните места.

— Остават още два — каза с надежда в гласа той.

Седнах на ниската бяла стена на „Скайрак Пъб“ на Отли Роуд.
Той се настани до мен.

— Щеше да е по-лесно, ако търсехме за двама. Бих могъл да го купя. Би било съвместно начинание.

— Ти? Ти искаш да купиш апартамент? След малко ще поискаш и да се ожениш — подигравателно се изсмях аз.

След този коментар изражението му се промени.

— Разбира се, че искам да се оженя. Ти не искаш ли?

— Този разговор не го ли водихме вече? — отвърнах заядливо.

Не обичах търсенето на апартаменти, както не обичах и местенето. Вярно че сега негодуванието ми не бе толкова голямо, колкото когато Мат се местеше, но Мат никога не ме е докарвал до многобройни оргазми и никога нямаше да ме докара, слава на бога.

Грег не проговори още няколко секунди.

— Може би трябва да направя следващата стъпка и да купя жилище.

Мислеше на глас. По дяволите! Защо се колебаеше? Този мъж, да, същият, който седеше до мен, ръководеше отдел в най-големия вестник в Йоркшир, а се колебаеше и не можеше да избере къде да живее, когато всъщност имаше къде да живее!

Психологът в мен знаеше, че под всичко това се крие още нещо. Под всеки слой от процеса на търсене на квартира, без да хареса нищо, под неговата нерешителност и обсъждане на възможността да купи или не, се криеше едно уплашено малко момче. Вероятно и страхът му от отговорност. Ако се откажеше от своята студентска квартира, щеше да предаде студентския си начин на живот. Въпреки че вече го бе направил, но не го осъзнаваше. Жената в мен, която не харесваше търсенето на квартири, искаше да му каже да се вземе в ръце и просто да избере нещо.

— Защо въобще ще се местиш? — извиках.

Грег зашумоля с вестника.

— Ами... — Той се прокашля. — Не искам повече да живея с Роки. Пораснах. Трябва да си имам мое собствено жилище. Сега, когато имам подходяща приятелка, огледах и останалата част от живота си и... Всъщност живея като престарял студент. А след като имам сериозна приятелка, искам да бъда с нея винаги, когато поискам,

без да се тревожа дали някой ще ме чуе. *Да бе, значи аз бях виновна. Много удобно прехвърли вината върху мен.*

— Ако се чувстваш принуден да се преместиш, вероятно не бива да го правиш. Особено ако плащаш разумен наем и не си сто процента убеден, че трябва да се преместиш.

— Убеден съм. Просто ще бъде по-лесно, ако съм с още някого. Нали знаеш, някой, с когото да споделя отговорността, да намерим жилище, да подредим дом, да го обзаведем, такива неща.

— Предполагам, че е така, но аз го направих сама. Беше забавно. Всъщност, много по-лесно е да го направиш сам. Така избягваш споровете какъв цвят да бъдат стените, кои от тях да бъдат съборени, какви да бъдат подовите настилки и т.н.

— Значи не планираш да споделиш своята квартира с друг — заключи той.

Плеснах с ръце и слязох от стената разстроена и с чувство за безизходица. Психологът в мен бе изстрелял най-добрият си изстрел, но сега жената, която не харесваше търсенето на жилище, взе надмощие.

— Не знам, не съм мислила за това. Откъде ти дойде наум? Ние се опитваме да ти намерим квартира за живеене.

— И не си мислила да се преместиш да живееш с мен? — продължи Грег.

Аз се подсмяхнах, погледнах го и преглътнах усмивката, преди тя да премине в смях. Лицето му бе малко по-възмъжала версия на начина, по който ме гледаше, когато ме целуна за пръв път преди години. Глупости, не години, само преди три месеца. Което означаваше, че той иска да се пренесе при него само след три месеца. Не. Разбира се, че не. Не можеше да говори сериозно. Очите ми срещнаха неговите големи кадифени очи. *Възможно ли бе?* Тогава си спомних — Грег си беше курвар по душа. Разбира се, че бе сериозен. Толкова сериозен, колкото ако носеше сърцето си в дланта си. Той го размахваше на височината на бицепса си, докато ме целуваше. Направи го и когато ме попита дали съм сигурна, че искам да спя с него. Направи го отново, когато ме помоли да му бъде гадже. И ето че го правеше отново с...

— Изплаших те, нали? — попита той.

— Много повече. Изненада ме — отвърнах. *Ако изненадана означава абсолютно ужасена.*

— Намеквах ти дни наред. Всъщност седмици. И особено днес.

— Това ли си правил? — попитах. Така реагирах изненаданите хора.

— Забравих колко си възприемчива. Колко пъти ти казах „Искам да бъда с теб непрекъснато, през цялото време?“ Или „Всяка нощ през последната седмица мислех, че да се прибера вкъщи означава да се прибера с теб“? Или пък „Пълна лудост е да плащам наем на Роки, когато фактически не живея там“? Може да си спомниш и онова, което ти казах преди пет минути „Просто е по-лесно, ако някой дойде да живее с мен. Нали разбираш, да сподели отговорността да намерим квартира, да се нанесем, да я обзаведем, такива неща“. Всяка от тези фрази не ти ли звучи познато?

— Да, схванах. Но не съм свикнала хората, добре де, не хората, а ти, да си така потаен. Очаквам да ми кажеш направо каквото мислиш.

— Току-що го направих.

— Но ние сме заедно само от три месеца!

— Три месеца, три седмици и един ден, но кой ти ги брои?

О, значи *броеше* дните, през които бяхме заедно! Той искаше нещо, за което на Джен й трябваха три години, за да накара Мат да го каже. Да, добре, сега бяхме малко по-стари, но все пак... само три месеца. Никой не знаеше за нас, дори не бяхме си казали думите „обичам те.“

— Ти не ме харесваш толкова, колкото аз теб, нали? — отбеляза той.

Защо го каза? През тези три месеца не беше ли почти непрекъснато с мен? Не заспах ли върху неговите гърди, докато ми четеше приказка? Въобще фактът, че ми разказваше приказки не беше ли достатъчно убедителен? Дали мама не се опитваше да ми каже точно това? Че макар сега нещата да са различни, ако спя с него, той няма да ми вярва? Че той се нуждае от нещо друго, от по-голям жест, с който да му докажа, че е специален?

— Защо казваш това?

— О, не знам. Просто за да правя нещо и да не гледам, че не си ни най-малко развълнувана от предложението ми. Дори не ти харесва възможността, нали? Повечето жени, с които съм бил, биха подскочили

до небето от радост, ако ги помоля да живеят с мен. А ти изглеждаш така, сякаш съм те помолил да се разходиш гола в търговския център.

— Грег, цялата тази работа е лудост... — Лицето му повехна и той загледа унило паважа. — Не „ние“, „ние“ ми харесва... — побързах да допълня. — „Ние“ звучи фантастично. Но все още се мъча да свикна с идеята, че имам гадже.

— Твоето гадже ти е приятел. Познаваш ме от години. Прекарвам при теб повече време, отколкото други двойки прекарват заедно, ние правим почти всичко заедно, практически вече живеем заедно, но... никога не говорим за бъдещето.

— За бъдещето? — повторих като ехо.

— Да, за бъдещето. В дългосрочен план. Минаха три месеца, а ние все още не сме говорили в дългосрочен план за предпазване, например да започнеш да вземаш хапчета.

— Не мога да пия хапчета, задушавам се.

— Ето, виждаш ли? Дори това не знам. — Грег говореше бързо и нервно. — Откъде мога да знам? Ти не споделяш с мен такива неща. Така че, според мен ние само се срещаме, за да видим как ще тръгнат нещата, но без сериозна връзка, без да градим нещо. Например, ти никога не си поискала да се запознаеш с моето семейство.

— Трябва ли да искам? Ти също не си ме молил да се запознаеш с моето.

— Аз исках. Но знаех, че ще започнеш да се държиш странно, както винаги, когато стане дума за бъдещето.

— Не осъзнавах, че говорим за бъдещето. — Ти *току-що каза, че не говорим. Трябва да вземеш решение.* — Нито че се държа странно.

— Добре, ще ти дам един пример: знаеш ли защо още в сряда винаги питам какво ще правим през уикенда?

Поклатих глава.

— Веднъж, когато бяхме само приятели, те попитах дали искаш да дойдеш с мен на една изложба в Лондон и ти се вбеси. Напълно ме зачерта, цяла седмица не те видях, не дойде и на изложбата. Това се случи още няколко пъти, докато най-накрая осъзнах, че сряда вечерта е първата вечер, в която мога да правя планове за уикенда, без да те вбеся или разстроя. — Грег очевидно беше забравил, че след време ми бе признал, че ме поканил да отида с него в Лондон, защото планирал да ме съблазни, да ме превърне в негова сексуална робиня, така че да

задоволявам всяко негово извратено желание. Добре де, сексуална робиня не бе изречено на глас, но се подразбираше от начина, по който го каза. *Може би не биваше да използвам хумора си в момент като този, трябваше да се концентрирам върху онова, което гаджето ми искаше да ми каже.*

Той прокара ръка през гъстата си черна коса и по лицето му премина тревога.

— Аз искам сериозна връзка.

Може би не биваше да се съсредоточавам толкова върху онова, което се опитваше да ми каже. Не и когато ми казваше неща като това. По дяволите! Как позволих да се случи? Имахме намерение да прекараме деня, като се разходим из Хедингли и огледаме апартаменти и къщи по списъка. Сетне да си купим храна, да се приберем вкъщи и да правим секс. Може би по-късно да отидем на кино.

Вместо това провеждахме „Разговорът“. Не беше честно. Ако водех този разговор, с който и да е друг мъж, това щеше да доведе до изхвърлянето ми от неговия живот по-бързо от топка за ръгби в мач на националната лига. Щях да бъда щастлива, ако приключехме с думите „Искаш твърде много от мен“. По-вероятното всичко щеше да свърши с прекъсване на всякакви телефонни обаждания, имейли и съобщения. Така че защо не постъпя като мъж и не му кажа, че иска прекалено много от мен? Че е получил повече отколкото всеки друг човек на земята е получавал и че това е краят. Защо не кажа това? Защото... защото...

Грег ме гледаше. Аз го гледах. Времето течеше.

— Е, добре. Ще отида да огледам този апартамент на Скул Вю. Звучи доста обещаващо — каза накрая той и обърна очи към вестника. — Но пък повечето неща така изглеждат, нали?

Той стана и тръгна към станцията на влака на Бърли парк. Гледах добре тренираните му крака, обути в маратонки, стегнатите му в тесни джинси бедра, коженото яке и дългата коса, която галеше яката му, докато вървеше.

Нямаше драматично затварящи се врати, но успя да го направи. Просто си тръгна от мен. Изостави ме.

25.

ДВИЖЕНИЕ НАГОРЕ

— Здравсти, момичета, съжалявам, че закъснях — извика Рене, влизайки в офиса, натоварена с торби. *Откога ние или който и да е друг бе станал „момичета“ във вселената на Рене?* Това беше първата мисъл, която мина през ума ми. *Защо се извинява, нали тя е шефът?* — беше втората.

На Рене въобще не ѝ пукаше за спазването на работното време, главно защото, когато фестивалът започнеше, ние рядко отивахме на работа след шест сутринта и рядко си тръгвахме преди един, пак сутринта. Сега бяхме в подготвителен период, така че часовете ни станаха по-дълги — аз бях на бюрото си от девет и не го напусках преди осем.

Фестивалът заемаше целия ни живот, така както заемаше всички кина и някои от галериите в Лийдс за две седмици. От откриването му в петък вечер с премиерата на някой блокбастър до закриването след две седмици с прожекции от подобен мащаб и галавечеря с бал.

Колкото повече времето наближаваше, толкова повече доброволци идваха да помагат, което означаваше, че следващата седмица офисът, който през по-голяма част от времето бе по-лош от кошмар за хора с агорафобия, се превръщаше в клаустрофобичен ад дори за хора, които не обръщаха внимание на тълпите и ограничените пространства. Телефоните звъняха безспирно и на пожар, хората тичаха напред-назад, пристигаха кутии, пакети и всякакви други куриери с пратки, препираха се и се караха кой е на ред да отиде на дадена прожекция, някой плачеше. Такава бе обстановката, преди да настъпи най-лошото.

Това също така ставаше, когато Рене бе в стихията си. Тя се преобразяваше в най-спокойната, най-съсредоточената личност на земята. Нищо не можеше да я развълнува. Дори когато копието на един от филмите не пристигна от Испания, а оставаше ден, преди представянето му. Не успяхме да намерим друго копие в цялото

Обединено кралство и когато ни се обадиха да ни кажат, че няма да получим филма от Испания до седмица, аз знаех, че това ще бъде последната сламка, която ще обърне колата. Заместник фестивалният директор Тери — един истеричен мъж, който знаеше повече за филмите, отколкото за жената, с която работеше от няколко години, започна да трепери, после се загледа, без да мига в пространството, очевидно беше на ръба на истерията. В този случай повече щеше да помогне, ако се бе развикал, ако бе започнал да ругае, но не, той гледаше така, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. Рене го видя и каза с най-спокойния си и същевременно най-саркастичния си глас:

— Ако ми кажеш още веднъж, че няма да получим този филм, ще те убия.

Той вдигна очи към нея, в тях напиреха сълзи.

— Но...

— Ще те убия — повтори спокойно тя.

Пристъпих напред. Около Рене витаеше гневна, изпълнена с насилие енергия, а Тери изглеждаше така, сякаш не може да измисли какво да стори, за да я спре.

— Добре, Тери имаше една идея — казах. Въпреки опасението ми, че ще предизвикам страховтна бъркотия, не можех да оставя Тери да бъде разчленен. — Аз нося паспорта си. Ако ми купите билет до Испания, мога веднага да излетя дотам и да се върна утре с лентата. Ще се върна навреме.

— Защо носиш паспорта си със себе си? — попита подозрително Рене.

— Ами... просто така, по навик — отвърнах. Не исках да й призная, че по време на всеки фестивал го носех със себе си в случай, че срещна някой великолепен актьор и той внезапно поиска да ме отведе в Париж или Монте Карло, а може би Лас Вегас. Това все още не беше се случило, но въпреки това се надявах.

— И ще заминеш? — попита Рене.

— Да. Нямам никакви планове за следващите няколко дни.

— Тери ще ти купи билет, щом идеята е била негова. Можеш да тръгваш. Ние ще платим останалите разноски, разбира се.

Отидох, взех филма и бях героят на деня цели две минути. Беше вълнуващо и страшно, защото по време на пътуването винаги можеха да възникнат неочаквани пречки. Това вече щеше да бъде истинска

катастрофа. Веднага след този фестивал Тери отиде да прекара повече време със семейството си, което се състоеше от един хамстер, беше назначен нов заместник-директор на фестивала, уж за малко, а се оказа цяла година, а аз получих работата старши асистент.

Но сега Рене беше права. Наистина закъсна, минаваше единадесет и половина. Чантите издрънчаха, когато ги остави върху съвещателната маса.

— Повече да не се повтаря — отвърнах строго аз.

Тя се засмя на малката ми забележка, но не си направи труда да свали бялото си палто, докато вървеше към малкия шкаф покрай стената. Издърпа най-долното чекмедже и извади оттам три от дванадесетте чаши за шампанско, които пазахме за спешни случаи. (Спешен случай, който да изисква шампанско, бе, ако някой от ранга на Хали Бери например, беше в града и минеше през офиса ни. Щяхме да изглеждаме пълни аматьори, ако ѝ предложехме топло вино в керамични чаши със следи от чай, нали? Да де, признавам, че си беше чиста фантазия, както и онази работа с паспорта, но си беше моята фантазия и аз си я обичах. Или по-точно, живеях с нея.)

Рене сложи чашите на съвещателната маса, отвори пазарската си чанта и извади бутилка шампанско.

— Знаете ли, че напоследък имах няколко свободни дни и се срещнах с големите шефове? — започна тя, докато тънките ѝ пръсти отваряха шампанското.

— Да — отвърнахме Марта и аз в един глас.

— Добре, скъпи мои, нося ви две малки новини.

Тя отвори тапата на бутилката с лек звук, белите пръски изчезнаха още преди да налее бледата течност в чашите.

— Така. — Рене подаде по една чаша на всяка от нас, сетне вдигна своята. — Първата новина е, че... — направи драматична пауза и вдъхна дълбоко — аз съм бременна.

Челюстта ми стигна до земята, кожата на брадичката ми се изопна. Никога не бях мислила за Рене, освен като за „шефката“. Но не и като за майка.

— Божичко! Това е удивително — извиках.

— Фантастично! — изписка и Марта.

— Затова бях такава зла кучка през последните няколко месеца. Двамата със съпруга ми опитвахме, но не се получаваха. Мислех, че

никога няма да забременея и това ме подлудяваше, което обяснява защо бях на ръба. След това, когато най-накрая се случи, не можех да ви кажа, защото трябваше да изчакам три месеца, за да съм сигурна, а през това време хормоните ми полудяха. — Рене махна пренебрежително с ръка. — Както и да е, официално ви се извинявам за начина, по който се държах, особено историята с телбода с Марта и опита да те уволня без причина, Амбър. Виновни са хормоните и аз искрено съжалявам.

— Искам вие двете да станете кръстници на детето ми — продължи Рене. — Вие и съпругът ми минахте през най-страшния ад, затова мисля, че го заслужавате.

— Ние? Ти нямаш ли си истински приятелки? — попита Марта.

— Не е ли смешно? Имаше време, когато щях да изгоня Марта за тези думи, но сега... — Тя размърда леко кокалестите си рамене и се засмя. — Сега не ми пука. Мисля, че нямам приятелки, които да са ми по-близки от вас двете. Дори ако имах, пак искам вие да бъдете кръстници на детето ми. На моите деца. Нали разбирате, когато имам още много бебета, вие ще бъдете кръстници и на тях.

— Толкова се радвам за теб! А за нас е голяма чест, че искаш да бъдем кръстници — казах, замазвайки гафа на Марта. — Кога го чакаш — него или нея?

— В края на октомври.

Сърцето ми прескочи един удар — това беше само шест месеца след фестивала.

— Кое то води до следващата новина. Амбър ще поеме работата, докато аз отсъствам.

Разплисках шампанското в устата и в носа си.

— Това е шега, нали?

— Не. Няма да изляза в майчинство преди края на фестивала, но може да родя по-рано, така че трябва да си подготвена. Ти можеш да се справиш, казах го на шефовете. Те нямаха съмнения, само се притесняваха кой ще замести теб. Така че Марта ще получи двойна длъжност — Администратор и старши асистент на фестивала.

Марта разля повече шампанско и от мен.

— Ще назначим временно администратор, когото Марта ще наблюдава, и асистент на фестивала. Амбър, ти ще ръководиш всички като изпълняващ длъжността директор.

— Това наистина е смешно, Рене. Знам, че ще назначат някой, който да управлява нещата — разсмях се аз.

— Не, няма. Не бъди толкова скромна, Амбър. Ти успя да намериш толкова много спонсори през годините, дори когато изглеждаше, че никой не се интересува, успя да ги придумаш да дадат пари. Правиш отлични планове, имаш страхотно въображение. Фантастична си! И двете сте фантастични! — Рене вдигна чашата си. — Да вдигнем тост за моето бебе и за вашето повишение. За нас!

Марта ме погледна въпросително.

— За нас — отговорихме в един глас двете.

— Обаче няма да ходя в Кан — добави Марта, преди да отпие от шампанското.

Бях повишена. *Бях повишена!* Никога не съм си представяла, че ще се случи. Мислех си, че е чудо — да бъда повишена в длъжност заместник-директор. (А също и мама, татко 1 и татко 2. Всички те бяха благодарни на Рене, че преди всичко ми даде работа, сетне ми даде длъжност, която звучеше важно. Понякога се чудех дали родителите ми не й плащаха за това.) Никога не съм имала план за кариера. Както бях казала на Грег, моите мечти и амбиции бяха толкова невъзможни, че никога не съм се замисляла сериозно как да ги постигна. Никога не съм си задавала въпроса „И сега какво следва?“ или „А сега накъде?“. Може би предстоеше повишение в директор на фестивала, но това щеше да означава, че Рене няма да бъде наоколо, а това не ми харесваше. Въпреки цялата й истеричност, аз я харесвах. Обичах я. Обичах я като шоколадов трюфел с пълнеж от ликьор, каквато си беше. Тя бе постоянна величина, истинска константа в моя живот.

Веднъж ми предложиха работа като старши асистент в Лондонския филмов фестивал, което щеше да означава по-висока заплата, работа с повече хора, срещи със звезди от висока класа, но аз отказах, защото не можах да си представя как ще погледна Рене, когато й съобщя, че напускам. Естествено всеки път, когато тя вдигаше скандали и ми крещеше (което се случваше доста често), се упреквах, че не приех онази работа. А ето че сега получих повишение. Пък и Рене нямаше да отсъства чак толкова дълго. Това беше идеалното решение. **По дяволите! Бях повишена!**

— Е, добре, вие двете пийте, обядът е от мен! — напомни ни Рене.

— Къде ще ходим? — попита Марта, изпразвайки чашата си.

— „Гренъри Уорф“ добре ли е? — подсказа Рене.

— О, да! Достатъчно висока класа, като за мен. Сега, когато вече съм повишена! — извика Марта и ни информира: — Отивам да си оправя грима. — С тези думи изчезна през вратата.

Мобилният на Рене звънна, тя го взе и заговори на френски.

Аз се оттеглих на бюрото си и взех телефона, за да разпространя добрите новини. Набрах 2, сетне спрях. На кого щях да се обадя?

На Джен, най-добрата ми приятелка? Или на Грег — гаджето ми? Ако ходех с Шон, щях да се обадя на Джен без съмнение. Тя беше първа в живота ми. Но аз не ходех с Шон, а с Грег Уолтърсън.

И както бе отбелязал господин Уолтърсън, винаги поставях Джен на първо място. Бяха минали три уикенда, откакто ме помоли да се преместя и да живея с него, така че знаех как гледа на моето участие в нашата връзка. В събота, през по-голямата част от времето, беше повече от мълчалив, но докато си мислеше, че не го гледам, зяпаше невиждащо в пространството — истинско олицетворение на разбито сърце. Повече не отвори дума по въпроса, но той висеше и без да говорим за него.

От три седмици знаех, че докато аз щастливо пилеех времето си, както сега, той смяташе, че не го обичам толкова, колкото той мен. Моите действия не говореха по-гръмко и красноречиво от думите ми и ако той откриеше това, за него щеше да бъде допълнително доказателство, че не е толкова важен в живота ми.

Съдейки по начина, по който Джен се държеше напоследък, най-вероятно щеше да ме попита дали бих могла да се справя с тази работа. Но, както не подадох оставка заради изражението върху лицето на Рене, така и сега не можех да кажа първо на Грег, защото, ако Джен разбере, нямаше да понеса как щеше да се почувства. Като предадена. Опасявах се, че така както се развиваха нещата, в деня, в който откриеше връзката ми с Грег, щеше да потъне и да се удави в морето от предателство и обида. Познавах Джен, тя така преживяваше нещата. По-добре да не добавям още сол в раната, като ѝ съобща това дребно нещо — моето повишение.

Нежелан и невикан, гневът ме обля, като почти удвои пламъка на вълнението, което ме изгаряше отвътре. Това бе един фантастичен ден: един от най-хубавите дни в живота ми и тези двамата — моята

приятелка и моят любовник, го помрачиха. Не можах да се насладя на момента. Вместо това се измъчвах и се чудех на кого да се обадя. Същото бе и с родителите ми. На кого да се обадя първо? Кой се бе ядосал повече, че е научил втори за моите оценки от изпитите, или че си бях намерила работа, или че се бях установила в Лийдс?

От сто години знаех, че няма да се омъжа. Не и със семейство като моето. Не можех да планирам сватба, на която да не присъства татко 2, човекът, който ме отгледа от десетата до осемнайсетата ми година, който ми се обаждаше най-редовно всеки уикенд, дори ако мама не се обадеше. Ужасно ме заболя, когато той и Ерик не дойдоха на церемонията по завършването ми, защото татко 1 бе там. Гледах я на видео, но не беше същото. Така че, дори и да вярвам в брака, не съм в състояние да го направя, защото част от семейството ми няма да присъства на сватбата.

Точно това ми причиниха Джен и Грег сега. Бях на трийсет, а все още бях разкъсвана между двама души. Не харесвах Мат, той също не ме харесваше, но никога нямаше да причиня на Джен неприятности за това, че предпочита него пред мен. Напъвах се да го харесвам. Не правех онова, което правеха Джен и Грег.

Натиснах бутона на телефона, за да прекъсна линията, сетне се обадох на единствения човек, който се радваше за мен, беше щастлив с постиженията и успехите ми и нямаше да се обиди, ако го пренебрегна. Ерик. Обадох му се и реших да съобща на Джен и Грег, или на Грег и Джен (няма значение кой щеше да е първи), когато ги видя по-късно в кръчмата. По този начин никой нямаше да се чувства пренебрегнат. Родителите ми трябваше да бъдат измъчвани още известно време.

ПАЗИ СЕ ОТ БИВШИЯ

Когато напуснах сградата, бях обгърната от вечерния въздух като копринен воал. Беше прекрасна вечер, в която щях да се видя с приятелите си в кръчмата.

Аз, току-що повишената в службата жена.

Всеки път, когато си помислех за това, през тялото ми преминаваше лек трепет. Повишена. Временно, но все пак повишена. Вървах по улицата и сякаш стъпвах в мъгла от шампанско и добра храна. Обядът ни продължи четири часа, което включваше още шампанско за Марта и мен. Когато се върнахме в офиса, изтрезнях малко. Бяхме получили цветна проба за корицата на брошурата, но в печатницата я бяха прецакали. Датите, годината и името бяха сгрешени — например пишеше вместо WYIFF — WLFF. Когато дизайнерът ни бе изпратил проекта, всичко беше наред, но между напускането на неговия компютър и получаването ѝ обратно при нас, кой знае как всичко се бе объркало.

Вървах през града. Хората бяха навън, наслаждаваха се на вечерната светлина и топлия въздух. Чувствах се част от тях. Не познавах никого лично, не бях от техните компании, семейства или живот, но чувствах, че принадлежа към тази общност. Въздухът бе така вълшебен и нежен, сякаш ни свързваше всички заедно. Вероятно се усмихвах, докато се разминавахме, което обясняваше защо срещам учудени и странни погледи. Причината бе или усмивката ми, или следите от сладолед по устата ми. Отивах в таверната „Черният принц“. След онази злополучна авантюра на алеята, с Грег не бяхме стъпвали там, но тази вечер нямаше начин. Настоявах Грег да ги убеди да се срещнем някъде другаде, но той каза, че това била любимата кръчма на Мат, така че ако трябвало да ги убеди да не ходим там, щяло да се наложи да им каже какво се бе случило. (Малко неубедително извинение, като се има предвид, че излизаше от устата на мъжа, който бе посетил повече кревати в Лийдс, отколкото можех да броя, но го

пуснах покрай ушите си.) Подсмихнах се, когато завих по малката уличка, която водеше към кръчмата. Ако се замислите, наистина беше смешно — правите секс с гаджето си на публично място и полицията ви хваща. Сега наистина беше смешно, но само на мен. Хуморът ми едва ли щеше да предизвика смях у някой друг.

Бутнах вратата на кръчмата и влязох. Веднага забелязах късата руса коса на Мат и дългите черни кичури на Грег в нашето сепаре, на разнебитената маса, на която винаги седяхме. Огледах се, за да видя дали Джен не купува първите питиета, но от нея нямаше никаква следа сред хората, тълпящи се на бара и опитващи се да привлекат вниманието на бармана.

— Заключение е, че ще трябва да купя нещо някъде — чух да казва Грег, когато приближих масата. — Така мисля.

— Ти си добро момиче — каза Мат, зелените му очи ме огледаха преценяващо от обутите в маратонки крака до подстриганата черна коса.

— Какво съм? — повторих, сваляйки якето и чудейки се с какво бях заслужила подобна оценка от Мат. Чудно, че думите не заседнаха в гърлото му.

— Ти си единственото момиче, което познавам, успяло да накара Грег да си седне на задника — обясни Мат.

— Аз съм какво? — *Боже! Спокойно. Не се паникьосвай. Грег не би казал на Мат за нас. Или вече беше му казал?*

Обърнах се към него, надявайки се ужасът да не е изписан на лицето ми.

— Казах му как сме ходили миналата седмица да търсим жилище и как, докато сме разглеждали, ти ми подсказа идеята да си купя. *Разбира се, че не беше му казал. Мат не можеше да си държи устата затворена, нали?*

— Ето ме и мен — чух гласа на Джен, която сложи на масата една табла.

Обърнах се да ѝ се усмихна и усмивката замръзна на лицето ми. Всъщност пред мен не стоеше Джен. Гледах някакво същество с гласа на Джен, което нямаше нищо общо с моята Джен. Тя не само бе отслабнала драстично и бе започнала да носи дизайнерски дрехи — все още се чудя как можеше да си ги позволи с учителската си заплата и стиснатото гадже, но и косата ѝ бе подстригана. Копринените руси

къдрици, които обикновено падаха по раменете и стигаха до горната част на гърба, бяха скъсени точно до скулите, издухани със сешоар и оформени в прическа „боб“.

Скъсената коса засилваше и подчертаваше кльощавостта ѝ. Всъщност тя бе отслабнала още повече след последното ни виждане. Сега кожата ѝ бе прилепнала по скулите, сякаш се бе вкопчила в живота, страхувайки се, че ще се изплъзне и изчезне от тялото ѝ, както всичко останало по него. Някои хора по природа са слаби, с дребни и малки кости и изглеждат добре така. Но Джен не беше от този тип. Тя бе естествено слаба, но не като гребло. Сега бе болезнено слаба, все едно е болна. С помощта на новото, тъмнорозово червило и тежкия черен грим, очертаващ очите ѝ, се бе превърнала в много по-стара версия на предишната Джен. Сякаш беше състарена с компютър. В погледа ѝ се прокрадваше и надничаше сянката на майка ѝ. Не само сянката... новият ѝ външен вид ми напомни за някой друг, но не помня кой. Вероятно на секси майката на някой тийнейджър. От типа майки, които другите оглеждаха с подигравателна завист на родителските срещи, защото подобни жени завъртаха главите на подрастващите им момчета.

— О, здравей Амбс, как си? — усмихна се Джен. Лицето ѝ изглеждаше твърде малко за толкова широка усмивка.

— Страхотно! А ти как си? — Гласът ми беше скован, почти чужд.

Никой не можеше да предположи, че говорих с най-добрата си приятелка. Аз не познавах тази жена и не можех да говоря нормално с нея.

Нашето приятелство ставаше все по-неуловимо. Безплатно. Не бяхме дори като две пръчки „Туикс“, разделени преди консумация. Бяхме по-скоро като „Деъри милк“ и „Карамел“. Два шоколада, направени от едни и същи хора, но толкова различни, че не можете да ги съберете заедно под едно име или опаковка. Съдържахме приблизително по 50% захар, 23–30% мляко на прах и 20–25% какао на прах, но имаше нещо различно. Разтапяхме се при различни температури, чувствахме се различни, имахме различен вкус, бяхме различни. Сега ни свързваше само нашето общо начало и нищо друго.

— Наистина съм добре — отвърна тя и сложи халба бира пред мен.

Какво става, по дяволите?, крещяха сетивата ми, докато очите ми оглеждаха питиетата. Отдавна бяхме постигнали съгласие, че жените, които пият половин литрова халба бира трябва да проверят и правото си да гласуват. Това намирисваше на онези времена, когато на женското съсловие не можело да се сервират халби в кръчмите и барманите сипвали половин литър в две отделни чаши — което ни се бе случвало няколко пъти, докато бяхме в колежа. Вдигнах раздражено своята халба и погледнах Джен. Тя пиеше нещо, което подозрително ми приличаше на джин с тоник. Почти щях да ѝ кажа „Не ме обвинявай, ако започнеш да ридаш в чашата си“. Имахме едно и също мнение по въпроса — и то е, че жената, която пие джин с тоник, със сигурно ще прекара остатъка от нощта ридайки, защото някое момче я зарязало, когато била на четиринайсет.

Мама му стара, помислих си, докато отпих от моята халба. *Нямам идея коя е тази жена*.

— Познай кого видях онзи ден? — каза Джен след около час.

— Хитлер — отвърна Мат.

— Ксена, принцесата воин — вметнах аз.

— Хали Бери — намеси се и Грег.

Джен завъртя очи и въздъхна с обичайното си раздражение. Винаги го правехме, когато зададеше този въпрос и това винаги я дразнеше. Въпреки това не ни спираше.

— Шон — рече Джен. Погледнаха я три празни лица. — *Шон!* — повтори по-високо, сякаш подчертаването на името щеше да го направи по-ясно. — Тя изцъка, въздъхна, завъртя очи и обясни: — Шон, бившият на Амбър. Шон.

— Оооо! — въздъхнахме тримата. Сетне реакциите бяха следните:

Мат (господин Егоист) загуби интерес и загледа бирата си.

Грег (господин Новото ми гадже) настръхна от интерес и загледа бирата си.

Аз (която не бях виждала Шон, откакто се разделихме) почувствах как цялото ми същество напусна тялото ми, докато се чудех дали Джен не иска да ме предизвика, за да им кажа защо всъщност се разделих с Шон.

— И как е той? — попитах, опитвайки се да предам на гласа си незаинтересованост. Малко интерес може, но не много.

— Добре. Страхотно. Всъщност изглеждаше твърде секси.

Това моментално привлече интереса на Мат.

— Така ли? — намеси се той.

— Спокойно — потупа го по ръката Джен. — Не е мой тип.

Мат погледна към Грег, който въобще не бе помръднал, след като научи, че Джен всъщност не е срещнала Шон Конъри.

— Добре ли си, приятел? — попита го той.

Грег вдигна очи, забеляза, че го гледаме, и се усмихна.

— Да, разбира се. Защо да не съм добре?

— Та значи — продължи Джен, — сега Шон живее на две преки от мен и Мат.

Супер! Сега ще трябва да се оглеждам не само за изнасилвани и крадци, когато ходех в Олуудли, но и да не се сблъскам с бившето си гадже.

— Той, разбира се, пита за теб, Амбър.

— Нима.

— О, я стига, момиче, покажи малко ентусиазъм! Този мъж беше Любовта на живота ти.

Е, благодаря ти, Джен.

— Пита дали ходиш с някого, така че го излъгах, като казах, че си с един приятел на Мат. Не исках да си мисли, че си самотна и тъжна.

В мен се надигна гореща вълна.

— Не съм нито самотна, нито тъжна. И въобще не ми пука, ако той си мисли така.

Лицето на Джен се промени.

— Е, не мисли благодарение на мен. Дори и сега е влюбен в теб. Очите му светнаха, когато заговори за теб. Все още не може да проумее защо си отказала да се омъжиш за него.

Мат пръхна и разпръсна не много учтиво пяна от бирата върху масата. Грег направо замръзна.

— Щяла си да се омъжиш? — попита Мат, избърсвайки с ръкав устата си, за да попие останалата по нея пяна.

Не отговорих, не можех да помръдна. Нито да дишам. Нито да повярвам, че водим този разговор. С Джен не говорехме за това дори

когато бяхме сами, та камо ли в кръчма.

— Да. Ти не знаеше ли? — попита го Джен.

— Не! — извика Мат. — А ти? — обърна се към Грег той.

Моят нов любовник поклати бавно, но категорично глава.

— Никой не знаеше, така ли? — Джен бе изненадана.

— Не, Джен, никой от тях не знаеше — намесих се през стиснати зъби. — И знаеш ли защо? Защото аз те помолих да не казваш на никого.

Очите ѝ станаха още по-къргли, а устата ѝ оформи едно мълчаливо „О“.

— Бяхте ли избрали пръстени? Или рокля? — Въпросът съвсем неочаквано дойде от страна на Мат.

— Тя имаше пръстен, дори щяхме да ходим да търсим рокля... И най-неочаквано скъсаха, а Амбър така и не обясни защо — продължи Джен, без някой да го иска от нея.

— Трябва ли да говорим за това? — прекъснах я безизразно аз.

— Да! — извика Мат. Той неочаквано се развълнува. — Оказва се, че Амбър крие неочаквани изненади. — *Вижте само кой го казва.* — Знаех си, че нямаш нищо против брака, макар да повтаряш обратното, и ето че сега имам доказателство.

— Нима си отделил време, за да се чудиш дали искам да се задомя? — попитах изненадана от откритието, че както изглежда не съм излизала от ума на Мат в мига, в който напусках неговата компания.

— Да, разбира се. Аз и Пек дори си говорим за това понякога. Всички сме стигали до това, с изключение на теб. Но сега знам, че и ти също.

— Аз не съм.

— Но си му казала „да“!

— Не съм му казвала никакво „да“. Дори не съм мислела за това. Щом толкова много се интересуваш, ще ти кажа, че се наложи да отвори насила пръстите ми, за да сложи кутийката в ръката ми, защото аз бях толкова шокирана, че не можех нито да помръдна, нито да говоря. Никога не съм носила този пръстен. Бях толкова объркана, че не казах на никого. И не исках моята приятелка с най-бъбривата клюкарска уста да го издрънка.

Докато говорех, чувствата на Грег се излъчваха съвсем ясно и крещящо, като отровна атомна гъба. Меко казано, той не беше щастлив. Иначе казано — по вените му вместо кръв течеше гняв и ревност. Този път очевидно и със сигурност щеше да ме отсвири.

— И така? Каква щеше да бъде сватбената торта? — попита Мат.

Джен се изхили.

— Виж ти! Изглежда знаеш доста за сватбите и ритуалите, а, Мат? Имаш ли да ни кажеш още нещо? — попитах аз. — Или Джен? Дали не си получавала някакви предложения? Имате ли да споделите някакви тайни с компанията? Хайде де, не бъдете срамежливи.

Те млъкнаха като по команда. Като един човек. Мат скочи на крака.

— Май е мой ред да купя напитки.

Както изглежда бе почувствал силна вина за нещо, че да пожелае да се бръкне и да почерпи.

— Без мен, приятел — рече Грег и стана. — Трябва да се видя с една жена за едно куче.

— Твоята тайнствена дама? — попита Джен.

Грег сви рамене и вдигна леко вежди.

— Всъщност тя повече не е тайнствената дама, вече ми е приятелка. Гадже.

— Значи нещата се развиват добре — коментира Мат.

— Да. И знаеш ли защо? — продължи Грег. — Защото тя е напълно честна с мен. Една връзка не струва нищо, ако не е основана на честност и абсолютно доверие. До скоро.

С тези думи си тръгна.

И ни остави тримата да си седим, но аз знаех, че ще го видя скоро. *Отново.*

27.

ЕДНА ЖЕНА В ОЧАКВАНЕ

Никога не бях мислила, че някой ден Грег щеше да открие историята за Шон и мен — затова бях пропуснала тази малка подробност за предложението на Шон.

И той никога нямаше да я открие, ако Джен не бе истинска клюкарка и сплетница. Обикновен рошков. Дори не беше истински шоколад. Беше онзи отвратителен заместител, за който никой не можеше да се преструва, че е достатъчно добър, че да се сравнява с шоколада.

Бях я заклела да пази тайна. Тя тържествено ми обеща никога да не говори за това, с никой друг, дори и с мен. А сега вижте какво направи! Само Шон, Джен и аз трябваше да знаем. Никога не съм си отваряла устата пред Мат или Грег за нейните страхове, че е бременна, защото разбихах, че това беше нещо, което човек не бива да споделя. Най-малкото пък в кръчмата. Тя ми беше чужда, същество от друг свят. Старата Джен никога нямаше да направи нещо като това, което направи новата Джен. Новата очевидно не се притесняваше да ме нарече „дебела“ и да раздрънка всички мои тайни в кръчмата.

Трябваше да се справя някак си. Трябваше да направя нещо повече от това да кажа, че Джен ми е непозната и чужда, че е имитация на шоколада, че е някой, когото всъщност не харесвам. Нямах намерение да я класифицирам. Искях да реша проблема защо нашето приятелство се бе променило. Може би трябваше да се скарам с нея. По гръбнака ми минаха тръпки. Трябваше ли да се скарам с нея? Да ѝ се развикам? Аз бях доста самоуверена, можех да се изправам дори срещу мама. Но срещу Джен? Нямаше начин. Трябваше обаче да направя нещо. Нещо.

Джен обаче не бе най-спешният проблем, с който трябваше да се справя. Първо беше Грег.

Завих по моята улица. Браунбери Уолк — моята улица. Моят дом. Мястото, където ме чакаше Грег.

Видях го отдалеч да седи на ниската ограда пред сградата. Трябва да бе чакал поне половин час, защото аз останах горе-долу толкова в кръчмата, след като той си тръгна.

Той удари с тока на обувката си по тухлената стена, когато застанах пред него. Не каза нищо, просто ме гледаше навъсено, задържа погледа ми и погледна отново надолу.

— Ами... предполагам, че ще се качиш — прошепнах. Прокашлях се и повторих думите.

Намерих ключовете си, отворих вратата на апартамента с треперещи ръце. Бях уплашена. От Грег. От онова, което чувстваше. От гнева му. И дали бе толкова ядосан, че да си тръгне.

Той влезе, отиде направо до дивана и седна.

— Чай? — попитах от коридора.

— Благодаря — отговори, без да откъсва очи от телевизора.

Напълних чайника, включих го.

Беше ядосан. Толкова много, че дори не ме погледна. А аз бях такава страхливка: имах жълто на гащите, широко цяла миля, щом си представех, че може да ме зареже. Не само той, въобще някой да ме зареже. Но точно сега трябваше да мисля само за едно конкретно зарязване.

Облегнах се на плота и загледах, без да виждам моята голяма керамична чаша. В нея имаше пакетче чай и за него нещата сигурно бяха много по-зле. *Можеше да съм пакетче чай, което въобще не разбира, че всеки миг ще бъде удавено във вряща вода.*

Това не беше честно. Беше равносилно да ми кажат, че съм алергична към шоколад. Че единствената субстанция, която обичах повече от всичко друго, ще ме убие следващия път, когато я сложа в устата си. Цялата истинах при тази мисъл. Не, не ставаше дума за Грег, нито за шоколада. Те изчезнаха, бяха изстъргани като хоросан десет минути след като направих това грозно и отвратително откритие.

Чайникът завря, парата стигна до мен.

Извинявай — казах на пакетчето чай и сипах водата върху него. И то, и аз вървахме по един и същи път, но то имаше по-висша цел: да предложи освежаване. Докато моята връзка вървеше към смъртта и нямаше нищо, което да я спаси.

Сложих едно захарче в чашата на Грег. Вдигнах я, сетне спрях и добавих пълна супена лъжица захар. За шок.

— Ето, готово — казах и му подадох чашата.

Той ми благодари с една гримаса, взе я, но все едно не ме забеляза.

— Имаш ли някакви бисквити. Извинявай.

Кимнах леко.

Главата ми пулсираше, очите ми тежаха, гравитацията сякаш привличаше всяка частица от мен, докато изтрезнявах. Мозъкът ми се плашете от яснотата, но тялото ми се бореше да я постигне.

Заех мястото си на дивана до него.

Какво трябваше да направя? Да го изчакам да започне? Или да започна да обяснявам защо не съм му казала? Не беше толкова лесно, защото не можех за нищо на света, дори ако от това зависеше животът ми, да си спомня причината, поради която бях решила да не му казвам.

Това очакване ми напомни за детството. Тогава всеки миг очаквах родителите ми да се счепкат за нещо. Очаквах със страх единият да каже нещо дори съвсем малко по-остро на другия, след което се започваше викане, тряскане, удряне и накрая садистична тишина. Споровете не бяха толкова страшни, колкото очакването. Защото те бяха осезаеми, конкретни, нещо, от което да се страхуваш. А докато чаках, можех да си представя себе си в много по-лоши сценарии, отколкото при реална кавга. Никога не можех да се отпусна, защото знаех, че в секундата, в която го направя, първата гневна дума щеше да избухне като бомба и скандалът да започне. Чакането беше ужасно.

Грег пиеше чая си.

Глътка.

Глътка. Пауза.

Глътка.

Глътка. Пауза.

Пауза. Глътка.

Глътка. Глътка.

Нарочно ли ме измъчваше? Опитваше се да ме подлуди ли? Да не би да ме караше да очаквам наказанието си с нетърпение?

Той се намести удобно на дивана и се обърна към мен.

— Е, Амбър, значи почти си щяла да се омъжиш и не си ми казала?

Това беше обвинение.

Втренчих поглед в него.

— Напълно разбираемо, наистина. Всички забравяме за плановете си да се оженим, нали? — продължи той.

— Не беше така — протестирах тихо.

— О, нима? И как беше?

Отворих уста, направих няколко жеста в опит да обясня, но открих, че съм онемяла. От устата ми не излязоха никакви думи. Накрая свих рамене, бях победена.

— **Не се ебавай с мен!** — извика той и хвърли чашата. Тя излетя, съдържанието ѝ се разплиска във въздуха, накрая се удари в стената и се пръсна на парченца, които полетяха из цялата стая.

Аз съм на осем години. Седя в задната стая, натискам силно с молива върху листа на тетрадката за домашно и пиша таблицата за умножение. Моливът прави дълбоки черни следи върху хартията, а аз съм съсредоточена. Толкова силно съсредоточена, че не чувам как нещо се удря в стената на дневната и се разбива на милиони парченца. Ще трябва да ги измета по-късно. Не мога да чуя никакви гласове. Не чувам ударите по плътта, нито сподавения плач. Всичко, което мога да чуя, е дванайсет по четири е равно на...

Гледах Грег с широко отворени очи и затаен дъх в гърдите, напрегнати мускули, в очакване какво ще последва. Още разрушения. Преобърнати мебели. Удар в лицето. Ритник в стомаха. Да ме държи, докато ме налага с юмруци...

Той спря. Сепна се. Замръзна неподвижно.

— Няма да те бия — прошепна.

Кимнах.

Пристъпи напред, а аз инстинктивно се дръпнах и се свих.

— Амбър, спокойно, няма да те ударя. — Изглеждаше объркан, обезпокоен. Кимнах.

Той се върна и седна до мен на ръба на фотьойла.

— Не бих те наранил. Не и физически. Просто полудях, изтървах си нервите. Защо не си ми казала за Шон? Щеше ли да се омъжиш за

него? Затова ли не си ми казала? Защото все още го обичаш и искаш да си с него?

Поклатих глава. Все още го гледах в очакване да ме удари. Никога не съм мислела, че това може да се случи. Но ето на. Ето ни тук.

— Съжалявам — рече Грег. — Съжалявам. Просто се чувствам като... женски полов орган. Била си сгодена и не си ми казала. Не като на приятел, не дори като мое гадже. И изведнъж Джен започва да дрънка за това, все едно е нещо съвсем обикновено. Била си готова да прекараш живота си с някой друг и не си сметнала за нужно да ми кажеш.

— Не съм била сгодена! — възмутих се аз. После насочих поглед към краката си. Гръдният ми кош се повдигаше трудно, една дишах. — Когато той ме помоли, се замислих. Наистина мислих за това. Обичах Шон. При нас вървеше добре, той беше мил, щедър, забавен, привлекателен, сексът беше хубав. И аз знаех, че дори да не вярвам в брака, не мога просто да кажа „не“, тъй като много малко приятелства устояват, след като си отхвърлил предложение за брак, а аз не исках нещата между нас да свършат просто така. Но ето че пак се връщаме към същото. Можех ли да кажа „да“ и да бъда с мъж, който харесва и обича „Джаки Браун“? Звучи глупаво, но можех ли да бъда цял живот с мъж, който седеше и слушаше онзи расистки език, а сетне имаше наглостта да ми каже, че не бива да съм толкова чувствителна на тази тема? Та той никога не беше се сблъсквал с този проблем? За него това бе нещо много готино, което Тарантино бе вкарал във филма, а не нещо, нещо... което можеше да ме обиди.

С всяка дума ставах все по-силна. По-сигурна. И дори вдигнах очи да го погледна.

— И ако мъжът, с когото смятам да преживея остатъка от живота си, не може да разбере това, значи не си подходяме. Това бе една невидима разлика, под повърхността, която не можех да преглътна. Така че ние се разделихме заради „Джаки Браун“, както вече ти казах.

— Защо не ми каза всичко това още отначало? — попита Грег.

— Подозирах, че щеше да побеснеееш, ако ти бях признала, че съм смятала да се омъжа за друг. — При което посочих с глава изцапаната с чай стена.

Грег се изчерви.

— Приемам критиката. Опитвам се да не бъда ревнив, но ми е трудно. Продължавам да изпадам в паника, че един ден ще се запиташ какво намиращ в мен и ще си отидеш. И това ме ужасява. Откакто се срещнах с родителите ти, ти си странна, леко дистанцирана. Чудя се дали няма да протакаш, докато ти омръзне с мен. Бях забелязал подобни знаци при Кристи, нали разбираш. Тя бе някак си дистанцирана, отдалечена, избягваше ме, понякога прекарвахме цяла нощ заедно, без да си кажем нито дума. Паникьосах се, че същото става и с теб. Всяка сутрин се събуждам и се чудя дали не е настъпил денят, в който ще ми кажеш, че всичко между нас е свършило. Аз те задушавах. Но не можех да се въздържа. Колкото по-дистанцирана ставаше ти, толкова по-привързан бях аз, което... да, знам, още повече те отдалечаваше. Мразех се... никога преди не съм бил такъв. Никога не съм мислил, че мога да бъда. Но продължавам да мисля, че ако успея да те накарам да проумееш колко много означаваш за мен, няма да ме оставиш. По-рано... О, съжалявам, съжалявам.

— Знам — прошепнах.

Той сигурно съжаляваше, но въпросът не беше в това, нали? Не можех да бъда с мъж, който беше склонен да изригне така. Отсега нататък непрекъснато щях да очаквам да се случи отново. А аз мразех този вид очакване.

— Понякога съм такъв глупак! Нямах намерение да те уплаша. Но това не е извинение. Съжалявам. Няма да се случи никога, никога повече няма да го направя. Никога, никога повече.

Това казваха всички. Мъжете, склонни към насилие, не го мислят, но го правят. Те никога не го мислят, но то се случва веднъж, после втори път, сетне прогресира и накрая ви пляскат редовно за всяко дребно прегрешение — въображаемо или не, като казват: „Съжалявам, нямах намерение да го правя, няма да се случи никога повече.“

— Както и да е, най-добре да се хвана с чистенето — тихо рече Грег.

„Съжалявам, нямах намерение да го правя.“ *Колко пъти бях чувала тези думи?*

— Знаеш, че никога няма да те ударя или нещо подобно, нали?
— попита ме той през нощта. Легнахме си преди няколко часа, но никой от двамата ни не предприе никакво физическо действие. Аз все още си лежах, облечена с моята пижама, а той с тесните си гащи за джогинг.

Гледах го как чисти и както винаги не остави нито едно петънце. Намери всички парченца от чашата и ги хвърли в кофата. Дори откри в килера препарат за килим. *Нима съм имала такъв?*, помислих си отвлечено, докато той търкаше петната от чай.

След чистенето, казах, че съм изморена и отивам да си легна. Стреснах се, когато ме попита може ли да остане.

— Ще те разбере, ако искаш да спиш сама.

Наистина очаквах да си тръгне, но отвърнах:

— Както ти искаш.

Той погледна към краката си. Аз се стегнах. Това грешен отговор ли беше? Да не искаше да разбие още нещо? Или да ме удари?

— Тогава ще си отида. Вероятно е по-добре? — Това беше повече въпрос, а не заключение или намерение. Въпрос.

Аз потърках с ръце лицето си.

— Ако искаш да останеш, остани. Ако искаш да си ходиш, върви си. Ти решаваш. Аз си лягам. Лека нощ.

Той остана. И така ние лежахме будни цяла вечност в тишината, докато отново не стигнахме до въпроса дали знам, че никога няма да ме удари.

Гърдите ми се стегнаха в очакване на кавга, стомахът ми започна да ври и кипи. Днес бях повишена. Издигнах се в работата и мислех, че денят не може да бъде по-хубав. Бях права. Наистина не можеше. Просто ставаше все по-лош и по-лош.

— Никога няма да те ударя или да те докосна с пръст. Може да се ядосам и да счупя нещо, но никога няма да те нараня.

— Тогава недей — прошепнах през свитото си гърло.

— Какво недей?

— Да чупиш каквото и да е. Не ми харесва. Плаши ме.

— Добре. Обещавам. Няма да чупя нищо. Правил съм го само три пъти в живота си. Когато Кристи ме напусна. После, когато бях толкова ядосан на себе си, че трябваше да счупя нещо или да блъсна

колата си в някоя стена. И преди малко. Никога няма да го направя отново.

— Добре — казах.

— Моля те, повярвай ми.

— Обещавах ли? — попитах.

— Обещавам. — Той се примъкна към мен и ме прегърна.

— Какво ти се е случило? — попита малко по-късно.

— Какво имаш предвид?

— Да не са те малтретирали като дете? Или някое гадже да ти е посягало? Какво?

— Не знам за какво говориш — отвърнах грубо. Нямах да говорим за това. Не сега. Никога.

— Когато избухнах, ти беше ужасена. Това ме изуми. Виждал съм те да правиш много смели неща, както онзи път в кръчмата, когато изгледа смразяващо онази жена, чието гадже искаше да ме бие. Чувал съм от Джен колко страшна можеш да бъдеш. Гледаш филми с насилие, а преди малко бе толкова уплашена, че изпадна в транс. Какво ти се е случило?

— На мое място дори и Рамбо щеше да се уплаши. Ти счупи най-любимата ми чаша, нали? — пошегувах се.

— Можеш да ми вярваш — увери ме Грег. — За каквото и да е.

— Родителите ми. Не татко 2, а майка ми и баща ми, истинският. Те се караха много. И понякога той посягаше на мама. А аз... аз трябваше да чистя след него. Аз... Всичко, което ми напомня за онова време, ме плаши. Не знам докъде ще доведе или как ще свърши. Аз... не мога да го преододея... Аз... никога не съм казала на никого, ясно ли ти е? Моля те.

— Ясно. Добре.

— Не, наистина те моля — казах, притискайки се в прегръдката му и търсейки лицето му за потвърждение. Той трябваше да осъзнае колко важно бе да не казва на никого. — Не съм казала на никого. Дори на Джен. Дори Ерик не знае. Така че те моля, не казвай на нито една жива душа. Нито една. Никога.

— Няма — отвърна нежно и внимателно Грег, отмести падналата върху очите ми коса и погледна в душата ми. Лицето му никога не е

било толкова искрено, жадно и отворено, както сега. — Благодаря, че ми се довери. Обещавам, че през целия си живот, докато съм жив, няма да кажа на нито една жива душа.

Моят герой. Той беше моят герой. Във филма на моя живот Грег Уолтърсън беше героят. Винаги щеше да бъде с мен. Как знаех ли? Знаех, защото не бях казала на никого досега за това, което казах на него. Нито на Джен, нито на Ерик дори. То се случи преди той да стане мой брат. Грег ме бе накарал да наруша мълчанието си. Това не бе умишлено, съзнателно или с някакво намерение. Аз отворих устата си, за да му кажа, че мога да му вярвам, а излезе това. Всяка дума излизаше трудно, но го направих.

И след като го казах, той не се уплаши, не реши, че съм странна. Тази част от моята лудост, частта, която криех от него и от всички останали хора, беше освободена и пусната на воля, а той не избяга. Може да си тръгваше по-често, отколкото ми харесваше, но винаги се връщаше. Ние винаги оправяхме нещата.

Аз не трябваше да крия нищо от притеснение, че ако го открие, това може да го накара да си отиде. Не трябваше да редактирам нито приказките, нито историите си. Тази тайна част, тази тъжна част от моя живот, ми тежеше много. Заради нея се бях ограничавала, пазех я в тайна, защото смятах, че никой няма да разбере защо се страхувам и не вярвам на хората. Не вярвах на мъжете, не вярвах, че няма да ме излъжат, че няма да ме наранят физически или емоционално. Знаех, че винаги трябва да бъда добра, иначе хората няма да ме обичат. Не мислех за бъдещето, защото миналото беше онова, което помнех. И от което се страхувах. Страхът от миналото означаваше страх от бъдещето. Страхът от миналото, който винаги притискаше гърдите ми и ме задушаваше, страхът, който заразяваше ума ми като черна чума, най-накрая се бе разсеял. Беше споделен. Бях разказала на Грег. Беше толкова просто и същевременно толкова сложно. Лесно, но и трудно. Сега той знаеше всичко за мен. Вече можех да споделя всичко с него. Вече бях свободна.

— Повече не искам тайни и полуистини, Грег. Хайде да се закълнем, че няма да имаме никакви тайни един от друг, освен подаръците за рождени дни и други празници. Казах ти най-голямата си тайна. Това е нещо, за което не искам да говоря отново. Искam отсега нататък да бъдем абсолютно честни един с друг.

В отговор той ме възнагради с една от своите прочути паузи, когато обикновено смяташе да каже нещо, което не исках да чуя.

— Никакви тайни оттук нататък, нали? — повтори накрая.

— Да.

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

По дяволите!

— Казвай тогава.

Тъпачка! Така е, като изискваш тотална честност!

— От дълго време искам да ти кажа нещо, но моментът все не е подходящ.

Но дали искам пълна откровеност от Грег? Какво чак толкова лошо можеше да е сторил?

— Страхувах се от реакцията ти. Не знаех какво щеше да стане с нас, след като ти призная.

Сигурно ме е снимал гола, докато съм спяла, и е пуснал снимките в интернет. Или е чукал някакво животно? Содомия?

— Работата е...

Какво толкова лошо можеше да е направил? Никога не бях мислила по този въпрос. Може би, ако бях, нямаше да настоявам толкова за абсолютна откровеност.

Той млъкна, пое дълбоко въздух, после още веднъж.

— Аз... Аз те обичам.

— О, слава богу — въздъхнах.

— Слава богу ли каза?

— Ами да, ти звучеше толкова сериозно... че си помислих... Реших, че ще ми признаеш, че си правил секс с крава или друго животно.

Той се разсмя.

— Не съм правил секс с крава. Обичам те.

— Благодаря.

— Моля, моля — разсмя се той. — Пак заповядай.

28.

ВСИЧКО ИЗЛИЗА НАЯВЕ

Любовта? Това е просто шоколад, но без калории.

Тази вечер ще кажем на Джен и Мат. Тази вечер щяхме да излезем на светло.

Бяха минали седем месеца и все още бяхме заедно. Само седем месеца, но понякога дори след седем месеца, вече знаеш. И аз знаех. Ходих с Шон цяла година, но не чувствах това. Не беше просто секс и страст. Много отдавна бяхме преминали от тази фаза към по-висша. Все още го правехме всяка нощ, когато се видехме, но сега беше повече от секс. Не го използвахме като основен начин за комуникация, а освен него си говорехме. Изглеждаше лесно, сега Грег знаеше всичко за мен. Знаеше нещо, което дори брат ми не знаеше. Притежаваше една част от мен, до която никой друг нямаше достъп. Моето дисфункционално трио се бе превърнало в дисфункционален квартет и аз не се чувствах толкова самотна. Повече не бях така обременена. Можех да говоря с него почти за всичко. Сега, когато му вярвах безрезервно и стопроцентово, той имаше част от мен, за която знаеха само други двама души, и бе престанал да бъде толкова прилепчив. Отпусна се, прие, че няма да го напусна и дори се върна към стария си навик да шари с очи наоколо, да се оглежда и да хвърля по едно око и на други жени. Може би дори флиртуваше. Не и когато аз бях наблизо, но отново си беше старият Грег, когото познавах, и да бъда влюбена в него бе толкова прекрасно... Добре де, не беше прекрасно, но предпочитам да е такъв, да се нуждае от мен. Това бе по-малката от двете злини.

Оставаше да направим само още една стъпка — да обявим връзката си пред Мат и Джен. И тогава всичко щеше да бъде идеално.

Така че тази вечер смятахме да им кажем. Тази вечер. Последната нощ на Фестивала.

Той протече фантастично добре само с няколко дребни проблемчета. Между Марта и Рене имаше само две спречквания — истинско чудо! — но аз изпратих Марта да купи шоколад, преди вулканът да избухне. Довечера бе закриването с галавечеря и карнавал. Награждаваха се най-добрите филми и аз щях да се маскирам като филмова икона по мой избор. Прегледах роклята си, които висеше все още в черния си найлонов чувал зад вратата на гардероба в хотелската ми стая.

За първата и последната нощ Марта, Рене и аз винаги бяхме в хотела, в който отсядаха нашите гости, там беше и пресцентърът. Както винаги последните две седмици аз практически живеях в нюзрума, защото задълженията ми включваха грижа за режисьорите, продуцентите и сценаристите, които гостуваха на събитието.

Тази година сменихме хотела. Обикновено наемахме „Холидей Инс“, но тази година уредих специална оферта в хотел „Куинс“, който имаше огромна бална зала, идеална за събитието.

Когато я напуснах късно предишната нощ, тя бе направо умопомрачителна, човек оставаше без дъх. Сцената, където филмовите звезди щяха да получат наградите си от нашите високопоставени и известни гости, беше пищно украсена. От тавана висяха сребърни звезди, а по стените имаше огромни плакати тип Анди Уорхол с образите на различни филмови икони. Сервитьорите и сервитьорките щяха да бъдат облечени като разпоредителите в старите киносалони. Днес Марта, Рене и аз имахме свободен следобед, за да се приготвим за вечерта. Използвах го да се наспя и да отида на фризьор, за да направят косата ми. Марта също бе излязла. Тя беше избрала да се маскира като Мерлин Монро от „Проклетите седем години“^[1] и се бе подготвила подходящо — бе взела назаем роклята на плисета, бе подстригала косата и я бе боядисала в цвят шампанско. Истинска саможертва в името на работата, но никой не можеше да я разпознае. Рене, която за една нощ сякаш премина от незабележима към тежка бременност, щеше да се превъплъти в Миа Фароу от „Бебето на Розмари“. Аз се опитах да обясня безразсъдството ѝ с думите:

— Няма да кажа, че си търси неприятности. Тя просто иска да облече сладка рокличка от седемдесетте години.

А на нея напомних: „Нали знаеш, че жената бе оплодена от Дявола“, но тя не ми обърна внимание. Единствено аз бях нормална.

Погледнах отново роклята си. Щях да съм облечена като Холи Голайтли от „Закуска в Тифани“^[2]. Намерих идеалната малка черна рокля, която лепна на тялото ми до глезените и обгърна всяка моя извивка. Роклята не беше с деколте, каквото имаше Холи, но всичко останало бе същото. Имах също така фалшиви диамантени бижута — огърлица, обеци, гривна и клипс за косата — дълги ръкавици, черни обувки с висок ток и дълго цигаре. Когато направех и косата ми, щях да изглеждам точно като звездата на шоуто.

По традиция Мат и Джен идваха на партито за последната вечер на Фестивала, и аз им резервирах стая в хотела за тази нощ. Грег, който така или иначе имаше покана, защото беше журналист, често отсядаше в моята стая (Шон никога не бе идвал на Фестивала, дори когато му осигурявах безплатни билети — просто не го интересувахе), освен в случаите, когато имаше някакво интервю. В тези случаи обикновено си резервираше отделна стая, за да впечатли интервюирания. Тази нощ след речите и раздаването на наградите Грег и аз щяхме да седнем заедно с Мат и Джен и да им обясним какво чувстваме един към друг. А утре щях да изляза във ваканция. Тоест ние щяхме да излезем във ваканция.

Ваканция. Десет дни. С Грег. Той беше уредил всичко. Беше се разбрал с Рене да не надзиравам демонтажа на сцената и декора, беше резервирал десетдневно пътуване. Първо щяхме да отидем в Лил, после в Белгия и Швейцария. А догодина щяхме да отидем в Мексико и Гана. До преди два дни не беше ми казал за ваканцията, да, до сряда, защото не искал да рискува и да ме уплаши. Грег ме познаваше прекалено добре. Той наистина бе моят перфектен приятел.

Спрях насред разопаковането на багажа си, тъй като сърцето ми прескочи. Седнах тежко на дивана, стискайки чантичката си с гримове. Моят перфектен приятел.

Мислех си, че знам какво искам от една връзка, докато не се събрах с Грег. В него имаше дълбочини. Той не бе просто един шоколад, той беше цяла кутия със специално подбрани висококачествени шоколади. Знаех го, но той продължаваше да ме изненадва.

Сега можех да спя. Рядко се събуждах в четири сутринта, както преди, вече не лежах, не мислех, не се тревожех, не обмислях, не пренареждах нещата. Пренареждането ме объркваше. Трябваше ли да се омъжа за Шон, преодолявайки въпросите, свързани с „Джаки Браун“ и „Не вярвам в брака“? Трябваше ли да бъда по-мила с госпожа Х., просто защото баща ми бе влюбен в нея? Трябваше ли да приема работата в Лондонския филмов Фестивал? Продължавах и продължавах да си задавам въпроси. Сега, ако се събудех през нощта, просто се обръщах и продължавах да спя.

Не просто защото имах гадже, а защото гаджето беше Грег. Защото знаех, че всички парченца от кутията с избрани шоколади, която беше той, го правеха моят „Малтесърс“. Грег беше моят „Малтесър“ и аз можех да бъда с него. Умът ми можеше да си почине. Можех да живея в мир.

Облегнах се на леглото, разперих ръцете си встрани. Никога не съм знаела, че това е любовта. Тя бе почти толкова хубаво нещо, колкото и шоколадът. Дали смеех да го кажа? Да, беше по-хубава от шоколада... Не, не е истина. Няма нищо по-хубаво от шоколад. Но тази любов беше почти 99% толкова хубава. По дяволите, дори 99.99%.

* * *

— Както всички може да видите, аз съм бременна — обяви тържествено Рене.

Тя произнасяше своята реч, последната за Фестивала. Беше сияеща и поразителна в своята мини рокля от шестдесетте години на оранжеви и бели райета, която подчертаваше издутината на корема ѝ. Косата ѝ бе прибрана под руса перука, така че да постигне пълна прилика с Розмари.

— Въпреки слуховете, това бебе не е на дявола — добави Рене.

Триста или повече човека в балната зала се разсмяха.

— Ще се оттегля от поста директор за периода на майчинството си. За щастие, имам повече от подходящ заместник. Повечето от вас са работили с нея, договаряли сте се с нея и понякога сте били ругани от нея. Това, разбира се, е нашият заместник-директор Амбър Селпон. — Замръзнах. Кръвта във вените ми се смрази. Тя не ми бе казала, че ще

ме обяви по този начин. Повечето хора не правеха от това екшън. Те излизаха в майчинство и се молеха техните заместници да се изцапат с фекалии, така че всеки да си спомни колко велики са били те самите. — Хайде, Амбър, ела тук — покани ме с жест Рене.

Излязох напред доста трудно — моята рокля на Холи Голайтли колкото даваше, толкова и вземаше. Движението с нея въобще не беше лесно.

— Това е жената, с която ще трябва да пиете вино, да вечеряте и да бъдете мили — продължи Рене, разпервайки петте си пръста така, сякаш бях голямата награда в някоя телевизионна игра.

Успях да лепна една изкуствена усмивка на лицето си. Какво да правя с ръцете си? Накъде да гледам? Не съм свикнала с това. Не съм сигурна, че ми харесва. Въпреки всичко, което съм желала в живота си, не ми харесва да бъда център на толкова много внимание.

Погледнах към тълпата, в морето от Мерилинки, Богарти, Халита, Чаплиновци, пак Халита, Дензълъвци и една много открояваща се сред тях принцеса Лиа. Първият човек, чийто поглед срещнах, бе Любителят на шоколад, маскиран като Уил Смит от „Мъже в черно“. Той присъстваше на фестивала като доброволец и двамата преживяхме няколко неудобни моменти, когато осъзна коя съм и защо познавах филмите му.

— Разбирам защо сте гледала толкова много мои филми — каза тогава той.

Беше привлекателен, да, но нямаше същия ефект върху мен, както последния път. Не бях в онова лошо настроение както последния път, когато го видях, така че сега бях малко по-резервирана, но това не го спря да флиртува с мен по време на прожекцията една вечер. Сложи ръката си върху рамото ми, когато ме покани да излезем на по едно питие след прожекцията. Отново стоеше много близо до мен и аз се възхитих колко гладка бе кожата му и колко възбуждащи бяха очите му. Но не бях паникьосана както последния път. Можех да мисля само за Грег. Този мъж беше красив, но не беше Грег.

— Не — отговорих.

— Хайде, само по едно.

Поклатих глава, а той ме освети с блажена усмивка, понечи да каже нещо, но усмивката замръзна на лицето му.

— Твое гадже е онзи бял мъж с дълга черна коса, който изглежда голям бабайт, нали? — попита с напрегнат шепот.

— Може би — отвърнах, доста притеснено.

— Интересно. Добре, ще сваля ръката си от рамото ти и ще те покана да излезем друг път.

Обърнах се и видях Грег, който хвърляше убийствени погледи към господин Любителя на шоколад. Въпреки това, ние не спряхме да се смеем и той да ме забавлява. Усмихнах му се, сетне отстъпих от светлините на рампата.

Рене приключи с речта си, сетне раздадоха наградите. След речите, дойде ред за комплиментите. Трябваше да говоря с много хора, да си уредя срещи за времето, когато Рене излезе в майчинство. Други се нуждаеха от ласкателства, тъй като не бяха доволни от получената награда, а трети все още искаха да си говорят, след като светлините бяха намалени, музиката засвири и хората започнаха да танцуват в нашата вълшебна зала, пълна с филмови звезди.

След като успях да избягам от последния безполезен разговор, застанах до сцената, а очите ми сканираха залата, търсейки Мафиот от „Кръстникът“, Бриджит Фонда от „Една бяла жена“ и разбира се Джеймс Бонд. С други думи Грег, Джен и Мат.

Първият човек, когото намерих беше Грег. Той носеше черен костюм, черна риза и бяла вратовръзка. Стоеше сам, облеган на една колона и гледаше някъде наблизо — изглеждаше фантастично в черно и бяло. Реших да го вменя в моя сценарий. Мъж, който стои, облеган на една колона и изглежда замислен. И много възбуден. Много.

Когато го приближих, сякаш се стресна, лицето му светна в усмивка. Погалих врата му с ръка.

— Хей, това е публично място — предупреди ме той, а очите му уж фиксираха моите, а в същото време наблюдаваше всеки милиметър от лицето ми.

— Не се тревожи. Ти си гаджето ми и не ми пука — отвърнах.

Грег се разсмя, но не особено безгрижно.

— Джен и Мат отидоха да вземат нещо от стаята си. Всъщност, мисля, че отидоха да правят секс... но, ти се справи страхотно!

— Разбира се — отвърнах бодро. — Да не би да си очаквал нещо друго?

— Писнало ти е — отбеляза той и сложи двете си ръце върху задните ми части.

— Не. Просто съм щастлива, че свърши.

И изтощена от първия ми фестивал.

— И красива.

— Добре, няма да ми хареса, ако кажеш нещо друго.

Получих още една доза слънчева светлина. Отметнах кичурите от лицето му, за да видя шоколадовите му очи.

— Мислех си как ще живеем заедно — започнах.

Изражението му замръзна. Сърцето му заби така силно, че успях да го почувствам през гърдите му.

Може би трябваше да оставя нещата да се развият от само себе си. През последните няколко седмици събирах сили да се реша на тази стъпка. Всеки пък, когато си лягах, без да го видя или да говоря с него, мислех как щях да го имам през цялото време, ако направя тази стъпка.

— И... щях да кажа, че и аз искам същото, но изразът на лицето ти ме спря. Може би трябваше да си замълча.

— Лицето ми изразяваше само страх, че може отново да се изплашиш.

— Няма да се изплаша.

— О, да, не си. Никога не съм виждал жена, която за толкова кратко време да изгуби ума и дума от страх. Защо мислиш, че досега не съм ти предложил?

— Е? Ти какво мислиш? За това да живеем заедно?

— Хм — беше отговорът на Грег, който сви устни и се замисли.

— Ще те разбера, ако си променил желанието си — добавих. Знаех, че аз не бих го направила. *Защо той не би искал да живее с мен, защо ние...*

Грег наведе глава. Премести устните си на милиметър от моите.

— Искам да живея с теб. Обичам те, нали знаеш?

Затворих очи в опияняваща мъгла от щастие, докато той ме целуваше. Беше перфектен в целувките, перфектен да разтопи дори блокче шоколад. Отговорих на целувката му, спомняйки си последния път, когато го направихме.

Това беше в нощта, преди да започне Фестивала. Аз излязох от работа посред нощ и взех такси до него, защото не бях го виждала

почти цял месец. На прага му се обадох и му казах, че му пращам нещо малко, нещо дребно... Той стоеше долу пред вратата, отвори я и ми подари прегръдката на живота, докато лицето му се преобрази и изразяваше истинска, чиста, неподправена радост.

Изражение на истинска радост. Придърпа ме вътре и аз едва успях да затворя вратата с ритник, преди да разкъса дрехите ми и да ме целува, да ме събори на земята и да прерови чантата ми, за да намери кондом. Направихме го направо на пода в коридора.

— Предполагам, че си доволен да ме видиш? — казах, когато успяхме да си поемем дъх. Грег се усмихна и поклати глава, което ми напомни моята неспособност да съм сериозна дълго време.

— Искам да останеш с мен — каза неочаквано сериозно. Искях да обясня, че не мога, че трябва да си отида в къщи и да спя преди голямото откриване, а той повтори:

— Моля те. Остани.

И аз останах.

Това се случи преди повече от две седмици. Цели шестнадесет дни. Шестнадесет години от времето за секс на Грег и Амбър. Сега се целувахме и най-вероятно това щеше да завърши с измъкване и връщане в нашата стая.

Нищо нямаше значение и не съществуваше, когато ние се целувахме. Нищо, освен гласът, който гърмеше в ухото ми: **Какво става, по дяволите?**

[1] Филм на Били Уайлдър, с прочутата сцена на Мерилин над решетката на метрото с развята от течението рокля, 1955 г. — Б.пр. ↑

[2] Главната героиня във филма по романа на Труман Капоти, изиграна от Одри Хепбърн. — Б.пр. ↑

29.

ПРИЯТЕЛ ИЛИ ЛЮБОВНИК?

Грег и аз рязко се отдръпнахме като двама души, които не трябва да се целуват, но бяха хванати залепени един за друг и които не могат да се откъснат един от друг. Стояхме, изпълнени с вина, и гледахме Джен и Мат.

Те също ни гледаха. И въобще не изглеждаха весели. Може би се чувстваха глупаво? Измамени? Вбесени? Да, да и пак да. Но развеселени? Не.

Отклоних погледа си, докато смехът започна да се изплъзва от крайчетата на устните ми, а мълчаливият кикот разтърси раменете ми. Почувствах как раменете на Грег също се тресяха до моите, сякаш всеки миг щеше да избухне в смях, и това, разбира се, влоши нещата. Трябваше ми обаче само един поглед към нашата публика. Начумереното лице на Мат и широко отворените кръгли очи на Джен накараха смехът да изригне от устата ми. Строполих се върху Грег, докато и двамата се смеехме сякаш това бе най-смешното нещо на земята. Което си беше точно така — след седем месеца криене и промъкване из тългите, бяхме хванати по бели гащи три минути преди да обявим връзката си на всеослушание. Накрая се откъснахме, Грег плъзна ръка през талията ми, а аз обвих врата му с две ръце.

— Ако все още не сте се досетили, ние сме гаджета — обяви той.

Мат и Джен стояха като заковани и ни зяпаха с непроменени изражения. Грег ме погледна, питайки ме мълчаливо позволявам ли да им каже всичко.

Кимнах.

— И ще се съберем да живеем заедно.

— **Фантастично!** — извика толкова силно Мат, че подскочихме въпреки силната музика. Той скочи към нас. — Винаги съм си мислел, че вие двамата трябва да се съберете. Така добре си подходите и сега вече сте заедно. Това е удивително!

Беше малко пресилено за едно момче от Йоркшир, приличащо на буца карамел, което не ме харесваше, но може би все пак той не бе чак толкова закостенял, колкото бях преценила. Може би всичко му беше наред. Просто аз не харесвах карамел.

Мат скочи върху нас, почти задушавайки ме с бицепса си, който обви около врата ми — смятам, че беше абсолютно импулсивно, а не премислено движение. Джен не помръдна. Стоеше зад него като замръзнала. Лишена от всякакво движение, парализирана от ужас. Всичко в нея — лицето, тялото, очите, особено очите, бяха изпълнени с ужас. След минути излезе от трансa си и се присъедини към груповата прегръдка.

Мъжете отидоха да свършат мъжката работа на бара, по-точно да купят питиета. Аз направих най-женското нещо и им казах да ги пишат на сметка на моята стая.

Джен, облечена като Бриджит Фонда в „Неомъжена бяла жена“, носеше малка, прилепнала черна рокля, която разкриваше всеки изчезващ сантиметър от тялото ѝ, остана при мен до една колона. В секундата, в която Мат и Грег се отдалечиха на разстояние, откъдето не можеха да ни чуят, тя се обърна към мен.

— Защо не си ми казала за теб и Грег? — попита, докато огромните ѝ сини очи, които изглеждаха като хлътнали дупки върху лицето, се присвиха свирепо. Имаше само синьо, нито един от нюансите, които обикновено виждахме, просто синьо. Винаги бях мислела, че ще бъде наранена, когато открие тайната ми, но не и разярена. Нито уплашена. Нито страшна.

— Мислех да ти кажа. Наистина мислех. Но спомняш ли си, когато в колежа тръгнах с най-добрия приятел на твоето гадже Конър и го оставих след няколко седмици, защото беше *непоносимо досаден*?

Тя кимна отсечено, а тъмнорозовите ѝ устни очертаха идеално права линия, тъй като ги стисна силно.

— Спомняш ли си колко неприятности причини това между теб и Конър и как се опитваше да ме убедиш да дам на приятеля му още един шанс? А това пък причини нови неприятности между нас двете. Почти щяхме да се разделим. Не исках това да се случи отново. За да съм съвсем честна, не мислех, че нещата с Грег ще се развият толкова

добре. Очаквах всичко да приключи за няколко седмици, така че не бе необходимо никой да знае.

— Но щом смяташ да живееш с него, значи всичко се развива добре — изсъска тя.

— Смятахме да ви кажем тази вечер, но след изявлението на Рене, аз бях заета да говоря с хората. Никога досега не съм се чувствала така. Никога. Нито с Шон, нито с който и да е друг. Той е моята сродна душа, моята половинка. Не че някога съм вярвала в подобни неща... но той е. Аз... аз... О, моля те, бъди щастлива заради мен, Джен. Моля те. — Аз ѝ се молах. Молах я, защото исках всичко това да свърши. Исках си моята Джен обратно. Онази, с която бях преживяла дванадесет години. Онази, която наричах най-добрата си приятелка.

Лицето ѝ омекна, появи се усмивка и тя сложи тънките си ръце върху мен.

— Разбира се, че се радвам за теб, скъпа. Много съм щастлива.

Когато я прегърнах, усетих всяка кост под кожата ѝ. Обля ме огромна вълна от срам. Как бях допуснала това да се случи? Бях оставила Джен да се плъзне по този опасен наклон и да стигне дотук, защото не бях добра приятелка, защото бях обзета и погълната от отношенията си с Грег. Докато се бях влюбвала в него, Джен се бе превърнала в сянка на предишната.

Добре, реших, притискайки я силно към себе си. *Трябва да си върна старата Джен обратно. И това започва още сега с възвръщане на теллото ѝ.*

Отидох на бегот до тоалетната. Едно женско бягане, което бе по-скоро бързо ходене, поради ограниченията на роклята ми и защото се опитвах да не преплитам краката си, докато вървах.

Усещах, че се клатя като пиян скитник, докато прекосяхах дансинга, придържайки се към дебелиите мраморни колони, които го обграждаха, докато стигнах до тежката дъбова врата и минах по дебелия килим в коридора. Накрая пияният скитник влезе в тоалетната с мраморна подова настилка. Тя бе изпълнена с ухание на пури и скъпи парфюми. Отговорникът за тоалетната седеше на позлатен стол с червена кадифена възглавница. Беше толкова луксозно и шик, все едно

не бе дамска тоалетна. Ако не бе наложително да пишкам, сигурно нямаше да посмея да го сторя.

Излязох от тоалетната доста по-стегната. Няколко човека ме спряха да ме поздравят за чудесния фестивал и за повишението ми. Аз им се усмихнах в отговор и благодарих. Сега бях важна персона. Осветлението на сцената не ми хареса, когато преди малко трябваше да застана на нея, но аз бях важна извън сцената. Бях звезда зад сцената.

Сега, когато Джен и Мат знаеха, моята нощ бе пълна и завършена. Грег и аз можехме да се държим за ръце, той можеше да плъзне ръце около кръста ми, да ме целуне по шията, да се наведе и да прошепне „Обичам те“, в ухото ми, докато говорехме с другите двама... Да, ние бяхме възмутителна двойка. Това трябваше да спре. Но не тази вечер. Тази вечер най-накрая двамата излязохме на светло, така че ни беше позволено да бъдем възмутителни. Мат беше силно възбуден и очевидно се радваше, че с Грег бяхме заедно. Не спираше да говори за изминалите месеци и казваше неща като: „Е, кога започнахте да го правите? Сексът, имам предвид? Амбър ли бе инициаторът? Признай си!“, а Грег кимаше самодоволно с глава.

Върнах се в балната зала, гмуркайки се отново в дима и почти видимите вълни от феромони, излъчвани от телата, които се клатеха под звуците на бавна песен на Джордж Майкъл, отправих се към колоните, които обкръжаваха дансинга. Застанах близо до тях, но така че да не бъда повлечена в тълпата от щастливи и прегръщащи хора. Някога щях да им сложа лош етикет, но сега... Сега и аз бях една от тези гадни двойки. Бях една от онези, които искаха да се мляскат под звуците на Джордж Майкъл с някой, когото си бяха хванали. В този миг чух познат глас.

— Онзи ден в моя апартамент ти говореше за Амбър, нали? — чух да казва Джен, надвиквайки музиката.

— Да — отвърна Грег.

— Значи я харесваш? — попита тя.

— Ние ще живеем заедно. Ти как мислиш?

— Да ти кажа ли какво мисля? Ти ме изчука, след което се прехвърли на приятелката ми, защото ти казах, че беше грешка.

Земята спря да се върти и промени оста си, като ме повлече със себе си. *Ти ме изчука.*

Стоях шокирана, но все пак чувах: „Ти ме изчука“.

И отново „Ти ме изчука“. Тези думи блъскаха ушите ми, експлодираха като фойерверки в кръвта ми.

„Ти ме изчука“. Тези думи започнаха да удрят гърдите ми. Блъскаха стомаха ми. Разкъсваха вътрешностите ми.

Шампанското се надигна към гърлото ми като киселина и се върна в устата ми.

Долових нечие присъствие от едната си страна. Очите ми се завъртяха в тази посока. Мат. Той стоеше до мен. Толкова елегантен в черния си смокинг, бяла риза и черна папийонка. Държеше четири чаши с шампанско и в следващия миг вече не ги държеше. Те се плъзнаха от ръцете му, завъртяха се и паднаха като в забавено движение на пода. Експлодираха, обливайки краката и на двама ни с шампанско.

За част от секунда музиката спря и настъпи тишина, която подчерта разбиването на чашите. Грег и Джен се обърнаха към източника на звука, както и половина присъстващи в залата.

Грег и Джен. Образът на двамата — голи, покрити с пот, движещи се в синхрон, едновременно с жар и страст, изплува съвсем жив в ума ми. Той вътре в нея. Шепне името ѝ, повтаря колко я обича.

Грег и Джен.

Джен и Грег.

Сложих ръка върху устата си, за да спра шампанското да изригне от нея и да изпръска модните ми обувки. Трябваше да се махна оттук. Исках да избягам. Исках да спринтирам, но роклята ми пречеше, връзваше краката ми и можех да направя единствено тези глупави, преплитащи се стъпки.

Чувах го как вика името ми. Чувах гласа му, опитващ се да надвика музиката. Чувах го, все едно бе много далеч и бях полуглуха. Или трябваше и да онемее?

Вдигнах роклята си до коленете. Така можех да се движа по-бързо. Краката ме преведоха през залата, през коридора и към асансьора, чиито врати се затваряха под носа ми. Хвърлих се към отвора и успях да го спра.

Грег блъсна едната половина на тежката дъбова врата и затича към асансьора. Вратите започнаха да се затварят, но не достатъчно бързо. Със скоростта, с която тичаше, той щеше да стигне до мен.

Щеше да стигне до мен, да скочи в асансьора, да започне да ми говори, да се опита да ми обясни. Да се опита да обясни необяснимото.

Затвори се! Затвори се! Затвори се!

Грег стигна до асансьорите в мига, в който остана съвсем мъничък процеп. Той обаче беше достатъчен, за да видя изражението на лицето му. Молещо. Умоляващо. Пълно с болка.

Стоп, казваше изражението му. *Спри. Спри и ми позволи да ти обясня.*

30.

ТАЙНИ И ЛЪЖИ

Не можех да намеря картата, за да отключа стаята си.

Накрая я държах, но ръцете ми трепереха и тя ми се изплъзваше. Не влизаше в процепа и не ме пускаше да вляза. *Успокой се, спокойно.* Поех си дълбоко дъх. Сетне втори път. Стегнах се и опитах пак. Клик, картата влезе.

Завъртях дръжката и се втурнах през глава вътре.

Дали първо да сваля обувките си или първо да повърна?

Това беше важно решение. Да се събуя или да се опитам да изчистя жлъчката, която бе заседнала между глътката и дробовете ми?

Трябваше да се отърва от жлъчката. Но обувките... Моите обувки. Погледнах към черните обувки с високи токчета. Това не бяха обувките, които носех. Аз бях момиче с маратонки. Мразех тези обувки. Ужасни. Глупави. Безсмислени. Изритах дясната от крака си. Тя излетя във висока дъга и изчезна под леглото. След това изритах и лявата, тя също излетя и се приземи до вратата на банята. *Тъпотия. Глупава работа. Не знаеш ли, че си просто един червей до звездата на шоута?*

Повдигнах роклята си, клекнах на колене и измъкнах маратонките под леглото. Бяха изтъркани, мръсни, стари. Но си бяха мои. Обичах ги. Никой не можеше да ми ги вземе. Седнах на леглото и ги обух, завързах им връзките. Така е по-добре. Това вече съм аз.

Сега, прибери багажа! Изчезвай веднага оттук, крещеше мозъкът ми. Той сякаш ме наблюдаваше в някакъв филм на ужасите, седнал на крайчето на леглото и крещеше: Бягай! Изчезвай оттук, глупаво момиче! Направи завой и тичай в обратна посока! Събери багажа и изчезвай, по дяволите!

Седнах на края на огромното легло и загледах вратата. Бях неспособна да помръдна, просто чаках. Очаквах да се появи чудовището.

Вратата се отвори със замах и чудовището се появи в рамката ѝ. Загледах го. Чудовището също ме гледаше.

Кой си ти, по дяволите? Помислих си. Той не беше моят герой.

Не можеше да е. Героите не правеха такива неща. Героите не оставяха крещящи улики. Всеки път, когато си мислех за това, излизаха все повече улики, намеци и знаци, които доказваха деянието и казваха следното:

1. Защо реагира така остро на събирането на Джен и Мат?
2. Мнението му, че решението им е прибързано, въпреки че ходеха от цели три години.
3. Защо излезе, когато те се целуваха в деня на преместването?
4. Когато описваше своята перфектна жена, гледаше Джен в очите, а аз глупачката си мислех, че говори за мен, ха-ха!
5. Избягваше ги — очевидно не можеше да гледа как жената, която обича, е с друг.
6. Ревнуваше, когато поставих Джен на първо място. Не защото искаше всичко от мен, а защото искаше нещо нейно да го обича повече.
7. Искаше да ѝ кажа след шест седмици, за да я накара да ревнува.

Всички тези улики бяха пред очите ми, а аз ги бях пропуснала. След като бях прекарала целия си живот с мистериите и убийствата на Шерлок Холмс, Агата Кристи и другите велики детективи, след всички години, през които гледах кримки и си мислех „Аз съм той!“ или „Аз съм тя“ (дори познах още по средата на „Невинен до доказване на противното“, че убиецът е съпругата^[1]), бях пропуснала всички улики. Не знаех нищо за нищо.

Сега Грег със сигурност ме харесваше. Вероятно дори си казваше, че може да ме обича. Той винаги се отнасяше към жената, която го спасяваше, с внимание и обич, но искаше Джен. Тя беше звездата в неговия живот. Аз бях дубльорката. Дори не второстепенната роля, а дубльорката, която викаха, когато звездата не бе разположена. Аз го обичах. Но той искаше Джен.

— Мислех, че вече те няма, но се радвам, че си тук — произнесе чудовището.

Не отвърнах нищо, просто го гледах.

— Какво чу? — попита той. Покритият му със смокинг гръден кош се повдигаше тежко. Досетих се, че е тичал дотук.

Бам! Бам! Бам-бам!

Някой блъскаше по вратата и звукът ме накара да подскоча. Погледнах натам, но Грег пренебрегна трясъците и продължи да ме пита:

— Какво чу?

Блъскането продължи, стана още по-силно и по-настойтелно. Скоро започнаха да ритат по вратата. Той не можеше да надвика шума, затова се обърна, отиде до нея и завъртя дръжката. Тя се отвори с трясък и стаята се изпълни с гласове. Всички викаха, за да бъдат чути от другия. Имаше блъскане и бутане. Мат блъскаше и буташе Грег. Но не можеше да го удари, вероятно защото Грег го срита и хвана ръцете му зад гърба му, като стоеше на един крак — колкото и сърдит и възмутен да беше Мат, не бе чак толкова глупав.

Бавно успях да проумея какво си казват. Мат наричаше Грег най-голямото копеле и мръсник под слънцето (както се оказа имаше много основания и доказателства за това). Грег отговори, че съжaliaва, но беше спокоен, а Джен крещеше и на двамата да спрат.

Аз седях на леглото и се чувствах странно далеч, все едно не бях свързана с действието и гледах сцената на кино. Сигурно причината бе, че бях гледала много филми в живота си.

Грег направи няколко стъпки към средата на стаята и каза:

— Хайде всички да се успокоим. — Гласът му бе толкова тих и заповеднически, че подейства мигновено, при това с удивителен ефект. Мат моментално спря да вика и да изглежда така, сякаш всеки момент ще удари Грег, отдалечи се към другия край и се тръшна в един фотьойл. Джен отиде до прозореца и седна на широката подпрозоречна рамка. Грег стоеше на мястото си със скръстени на гърдите ръце. Аз бях толкова стресирана, че бях на ръба да кажа една шегичка за „чукането“.

Не знаех, че Грег можеше да въздейства така с гласа си. Но също така не знаех, че е спал с Джен. За мен той беше кутия с шоколади, чиито разновидности откривах всеки ден.

Мат седеше и го гледаше намръщено. Отвори уста и я затвори. Е. Сетне пак я отвори. Направи няколко пъти това рибешко движение, докато накрая произнесе:

— Значи през цялото време си се опитвал да ме отделиш от Джен, защото си се чукал с нея?

— Ти си се опитвал да ме разделиш от него? — извика слисано тя. — Копеле мръсно!

— Не съм се чукал с Джен — отвърна Грег, като гледаше само към мен. — Амбър, кълна ти се, не съм. Случи се само веднъж.

И веднъж е достатъчно, исках да кажа, но гласните ми струни бяха парализирани.

— **И веднъж е напълно достатъчно!** — изкрещя Мат. — **Ти си абсолютен чекиджия!**

Няма нужда от подобен език — исках да кажа, но отново нищо не излезе. Освен това, ако беше абсолютен чекиджия, тогава защо е цялата тази драма? Ние сме в тази ситуация, защото той е абсолютен курвар, а не чекиджия.

— **През цялото време си свалял джен, искал си я за себе си, затова се опитваше да ме разделиш с нея.**

Грег се обърна към Мат. Беше толкова ядосан, че цялото му тяло се тресеше от неизказан и неконтролируем гняв. Вместо да вика обаче, той контролираше гласа си.

— Знаеш, че това не е истина. — Той гледаше втренчено Мат. — Ти *знаеш* какво имам предвид.

Радвах се, че Мат знаеше. Радвах се, че и Грег знаеше. А също, че и Джен вероятно знаеше. Защото аз не знаех, нямаш никаква, ами ни най-малка представа какво ставаше. Бях зациклила на думите „Ти ме изчука и после се прехвърли на приятелката ми“. Ако трябва да бъда честна, само те бяха в главата ми.

— И какво точно имаш предвид? — попита възмутено Джен.

Вместо да й отговори, той закова очи в изтормозеното лице на Мат, докато двамата срещнаха погледите си. Изглежда се колебаеше дали да извади заека от торбата, или да приеме обвиненията и да се остави да бъде намазан с катран като „абсолютен чекиджия“.

Между тях прехвърча един поглед на разбирателство. Дори аз го забелязах, въпреки положението си. О, тук се криеше нещо много голямо.

Гневът на Мат намаля, все едно се изпари. Напълно изчезна. Преди секунда беше готов да убива, а сега каза спокойно и равно:

— Хайде да говорим за това по-късно, когато всички се успокоим.

— Прав си — съгласи се Джен, — хайде всички да се успокоим.

Какво ставаше, по дяволите! Какво ставаше? Каква беше тази неочаквана конспирация? Как така никой повече не бе ядосан?

— Не, аз предлагам да изясним всичко сега!

Аз. Аз казах това. Това. Гласът ми се бе върнал.

— Нека да изчакаме, докато се успокоим — настоя Джен.

— Значи ти знаеш какво става между Мат и Грег? — попитах я аз.

— Какво става между тях? — повтори въпросително Джен.

— Не видя ли странния поглед, който двамата си обмениха? Те крият още нещо. Нещо много по-голямо.

Тя се разсмя с изкуствен празен смях.

— Не, просто не искат да разбият приятелството си заради две момичета. Мисля, че трябва да излезем, да се успокоим и след това ще говорим.

— Ти може да се успокояваш колкото си искаш — отговорих. — Аз съм спокойна. Аз съм олицетворение на спокойствието. То се излъчва от всяка моя пора. Виждаш ли лицето ми? Спокойно е. И ако не открия какво става още сега, всички ще видите колко спокойна съм, при това отблизо и съвсем лично.

— Нищо не става — намеси се Мат.

Обърнах се към Грег.

— Е?

Той мълчеше. Не знаеше на кого да остане верен. На най-добрия си приятел от двайсет и две години или на приятелката си от седем месеца. Ако моментът беше друг, щях да изпитам болезнено удоволствие — сега не знаеше кого да избере между двамата човека, които обичаше. Помниш ли онзи път, когато се скара с мен и си тръгна, защото сложих на първо място Джен? Е, ето такава беше чувството, ето аз изпитах тогава — щях да му натрия носа.

Но в тази ситуация, не изпитвах никакво удоволствие от дилемата на Грег. Всъщност щях да вдигна летвата:

— Грег, ако трябва да спасим нещо, тогава ми кажи какво става.

— **Да не си посмял!** — експлодира Мат. — **Ти ми го дължиш! Чукал си гаджето ми и ми дължиш това!!!**

Погледът на Грег се премести от Мат към мен и после пак към него. Той осъзна, че има само един начин.

— Кажи им ти — произнесе.

Караше го да се изповяда.

— **Я си го начукай!**

— Кажи им.

— **Не!**

— Ако не го направиш, ще го направя аз.

— **Какво трябва да каже?** — отново се намесих аз. Бях намерила гласа си и вече виках.

Мат си пое дълбоко въздух, заби поглед в блестящите си черни обувки. Сетне със съвсем тихичък и тъничък гласец произнесе:

— Аз съм женен. Имам жена във Франция.

[1] Филм на Алън Пакула с Харисън Форд, 1990 г. — Б.пр. ↑

31.

ИСТИНАТА

Представих си, че съм толкова измъчена и така се нуждая да остана насаме с мислите си, че трябва да прекарам нощта с ръце в джобовете и наведена глава, разхождайки се из пустите мрачни улици на безкраен метрополис, както правят филмовите герои, когато без никаква причина всичко притъмнее и дори най-пустото селце заприлича на шумен град, пълен с блъскащи се хора. Всичко това става на фона на плачещ саксофон. Всъщност десет минути, след като напуснах стаята, седях в градината на хотела с ръце в джобовете, с очи, забити в земята, и ако се напънех достатъчно, щях да чуя плача на саксофона.

Онова, което се случи през последните няколко часа, продължаваше да препуска и да прескача из главата ми. Всичко. Всичко заедно, не една част, върху която да се съсредоточа. Всеки път, когато се опитвах да се спра на отделен детайл, да се концентрирам, да го разгледам внимателно, да му направя дисекция, да го разбера и възприема, останалите също изскачаха и ме затрупваха. Всичко бе объркано, оплетено, свързано, като топка фиде, като кадаиф. Трябваше ми време да го разплета.

Добре, Амбър. Фокусирай се, фокусирай се.

Мат.

Никога досега не бях се заблуждавала толкова много по отношение на някой човек. Мислех го за буца твърд карамел: богат на вкус и гладък, и в основата си непроменим. Обаче се оказа, че има две лица, двойствено отношение, двойствен живот. Той беше женен. Поведението и отегчената му физиономия криеха кипящата сърцевина на двойствеността му. Напрегнатостта, начинът, по който пребледняваше, когато някой му звънеше и пъхаше ръка в джоба си, всичко това бе следствие от факта, че имаше два живота.

Мат бе правил докторат във Франция, което означаваше, че бе живял цяла година в Париж. През това време срещнал Франсоаз, флиртът им помогнал да усъвършенства френския си.

(Мат не каза това, но аз си го добавих, защото най-вероятно бе станало точно така.) После се върнал в Англия, но двамата продължили да поддържат връзка. След като завършил, се върнал в Париж и започнал работа там. Една нощ, след повече вино, ѝ предложил брак. Два месеца по-късно се оженили. Само Грег знаел. Той, разбира се, бил кумът, а Мат, тъй като имал фобия от ангажименти и обвързване (както Грег се опита веднъж да ми обясни), се паникьосал. Накарал Грег да се закълне, че ще пази тайна: никой в Англия не трябвало да знае, особено родителите му. И най-вече баща му, който ненавиждал французите. Бедните му родители, чието единствено престъпление, доколкото аз разбрах, бе, че бяха създали това създание, наречено техен син, била забранена тема и за Франсоаз. Мат си изградил два живота и доста ефективно успявал да се справи с тях. Имал два мобилни телефона — единият от тях Джен смятала за служебен, така че, когато звънял и той започвал да говори на френски, тя не подозирала нищо. Казал на Франсоаз, че се грижел за болен приятел, затова не можела да го открие в къщата на Роки. Когато ходел във Франция, се обаждал на Джен от офиса си.

— След година щастлив живот, получих оферта да се преместя в Лийдс за шест месеца. Фирмата ми откри клон тук и им трябваха англичани. Аз, като жител на Лийдс, бях идеалният избор. Меденият месец с Франсоаз бе свършил, така че шест месеца далеч от нея ми изглеждаха идеалното решение. Върнах се в Лийдс, настаних се в старата си стая с Грег и Роки и когато отново видях Франсоаз, нещата бяха перфектни. Онова, от което се нуждаехме, беше да сме разделени известно време. Когато шестте месеца се превърнаха в година, решихме да продължим по този начин. Щях да се връщам често в Париж — това бе преди ерата на видеоконференциите и имейлите, така че връзката ми с Франсоаз беше в безопасност:

Мат прекара ръка през русата си коса, зелените му очи не се откъсваха от килима.

— Сетне ми предложиха постоянна позиция в Лийдс. Това беше сбъждане на мечтите ми, но Франсоаз не пожела да напусне Франция. Целият ѝ живот беше там. Прекарахме доста време в спорове. Аз бях

живял там, защо тя да не можеше да дойде при мен? Дори щях да я представя на родителите си. Не исках да пропусна тази възможност, така че свикнахме да живеем разделени. После срещнах Джен.

О, да, помислих си, дойдохме си на думата. *Сега щеше да изтърси някаква глупост, която да оправдае поведението му.*

— Тя беше различна от другите момичета.

Да бе, това е самата истина. Мат, ти само пропусна да споменеш, че когато бе в Лийдс чукаше наляво и надясно, нали? Това беше скрито, сега го потвърди.

— Все повече се влюбвах в Джен, а в същото време Франсоаз настояваше да се върна в Париж за постоянно, да имаме бебе... Отново се паникьосах. Спрях да ходя в Париж, само говорех с нея от офиса. Казах ѝ, че искам да се концентрирам върху кариерата си. Ако иска да бъде с мен, да дойде тук. Тя отказа. Но не можех да скъсам нито с Франсоаз, нито с Джен... и запазих нещата, както си бяха, пренебрегвайки факта, че Франсоаз иска бебе. Заявих, че при това положение трябва да дойде тук, защото знаех, че няма да го направи. Никога. Когато Джен ме помоли да се преместя при нея, без да му мисля много се съгласих. Затова този — той кимна към Грег — полудя, когато аз и Джен обявихме, че се събираме. Той винаги е харесвал Франсоаз. Но вероятно причината е, че си чукал и нея, нали, приятел?

Обърнах се към Грег. *(Разбира се, че беше. Имаше само няколко жени в живота му, които не бе чукал.)*

— Не, не съм спал с нея — изплю се Грег. — Но бих могъл, като се има предвид времето, което прекарвах с нея, докато те покривам и замитах следите ти. Помниш ли, когато зарязах всичко и отидох в Париж, защото тя бе разтревожена, че си изчезнал и не можеше да те намери? Можех да спя с нея, докато се чудех как да скрия, че си в Лос Анджелис с Джен. Или пък когато Франсоаз най-неочаквано се появи тук, докато ти беше с Джен в Прага за една седмица? Можех да спя с нея, нали? Другият вариант бе да запазя тайната ти и да се грижа за нея, а когато видях най-добрата приятелка на Джен в града, не ѝ споменах, че жената до мен беше твоята съпруга.

О, значи я бях срещала? Мат и Джен бяха в Прага в края на миналата година. Трескаво зарових из паметта си. Няколко пъти се бях сблъсквала с Грег в града. Денят, в който го срещнах, докато Мат и Джен ги нямаше... Ами да! Споменът изплува в главата ми. Той

изглеждаше много нервен и разсеян, когато го видях в „Албион Палас“. Не разбрах защо беше такъв. Погледът му блуждаеше. Представи ме на жената до него, но аз съм зле с имената и не го запомних. По-добра памет имам за лица...

И в този момент по тялото ми пропълзя хлад. Тя беше слаба, лицето ѝ бе кокалесто, ъгловато. Русата ѝ коса бе подстригана в прическа „боб“, с дължина точно до скулите. Носеше скъпи, шикозни дизайнерски дрехи, обувки Прада, тъмнорозово червило. Ето на кого ми напомняше новия образ на Джен — на Франсоаз, съпругата на Мат.

— Превърнал си Джен в жена си — казах, неспособна да повярвам на откритието си. — Затова е отслабнала толкова, затова подстрига прекрасната си коса и носи това смешно червило. Искал си да живееш с версията на Франсоаз в Лийдс.

— За какво говориш? — разсмя се с половин уста Джен.

— Видях Франсоаз, когато тя бе тук с Грег. Мат те е превърнал в нейно копие. Беше права, когато ми призна, че той те предпочита толкова слаба, че костите ти да стърчат през дрехите и косата ти да е толкова къса, че да изглеждаш на четирийсет. Да, защото той харесва такива жени.

Джен погледна към Грег, който отмести поглед встрани. Тогава се обърна към Мат.

— Мат?

Той не каза нищо.

— Ти ме уверяваше, че изглеждам по-добре с къса коса и по-слаба. Наистина ли е, било защото искаш да приличам на жена ти! **Ти, копеле мръсно!!**

Скочи, изтича към него и започна да дращи очите и лицето му, като се опитваше да го изрита с крака. Той вдигна ръце, за да се предпази. Грег и аз наблюдавахме сцената, докато Мат успя да хване китките ѝ, да я вдигне и да я хвърли на леглото до мен. Тя подскочи няколко пъти, сетне утихна и го загледа.

— Поне не съм спал с Амбър, нали? — извика ѝ Мат.

— Сякаш някога си имал подобен шанс — отвърнах му.

— Ти си живял двойствен живот, лъгал си ме... ти си невероятен мръсник — извика в отговор Джен.

— **Той ли е невероятен?** — неочаквано се намесих аз, обръщайки се към нея. Не знаех, че мога да викам така, докато звуците

не излязоха от устата ми. — **А ти?** Мат винаги е бил пътьо. Знаех това от секундата, в която го видях. Мислех, че причината е, защото е досаден, но всъщност причината е, че той е неандерталският брат на селския идиот. Но ти, Джен, ти уж беше моята най-добра приятелка. Само че не направи нищо, ти ме заряза! Унижаваше ме, критикуваше ме и се отнасяше към мен с презрение и неуважение. Тази вечер беше черешката на тортата.

— Ти обвиняваш ли ме? — попита изумена тя.

— Да, точно така! Обвинявам те. Ти просто не бе в състояние да го преживееш, нали? — изръмжах. — Видя, че Грег и аз бяхме щастливи и не можа да го понесеш. Искаш да ме държиш в своята малка кутийка. Самотна Амбър, която да извадиш и сложиш на отвратителните срещи, които уреждаше за мен, без дори да ме питаш. Или да ме използваш, когато връзката ти не върви, или да запълвам времето ти, когато любовникът ти го няма — както се оказа, той прескочил до Франция при жена си.

— Грег спа с мен. Не съм го карала насила — направи опит да се оправдае Джен.

— Да, а ти защо сметна, че точно тази вечер е най-подходящо да му го кажеш? Точно в момента, когато беше сигурна, че ще чуя? Да ти кажа ли защо? Защото осъзна, че той може би ме обича, не можа да го преглътнеш и побърза да му напомниш, че си по-хубавата, по-сексапилната, че си била първата, която е имал. Онази, която той наистина желае.

— Но той не бе добър за теб, не бе подходящ — отвърна със сълзи в гласа Джен.

— Искаш да кажеш, че аз не съм достатъчно добра за него. Не можеше да го преглътнеш, не можеше да понесеш, че тази разхвърляна, мръсна, обикновена, дебела Амбър, може да спи с красивия Грег и да го задържи. Докато ти, женствената, красивата, сексапилната, слабата Джен получи само едно чукане.

Тя изхлипа и скри гримираните си очи с ръце.

— Това не е честно, Амбър!

— **Честно ли?** — извиках — **Честно значи! А твоето е честно, така ли?** — Млъкнах, тъй като гърдите ми натежаха, а сълзите избиха в очите ми. Проклета да съм, ако се разрева пред тях. Станах, отидох до гардероба, взех си сакото.

— Ти ме отвращаваш. Всички ме отвращавате — казах. — И ме карате да се отвращавам от себе си.

Пъхнах ръце в джобовите си и го почувствах — специалният подарък, който бях приготвила за Грег. Бях го изровила миналата нощ, за да му го върна, след като го помоля да се пренесе при мен. Извадих го от джоба си, загледах го за секунда.

— Мисля, че това ти принадлежи — казах и хвърлих мекия, черен, кожен бележник в краката на Грег.

Той го погледна и на лицето му се изписа ужас.

А аз излязох от стаята, без да произнеса нито дума повече.

Отворих вратата на хотелската стая почти спокойна, защото смятах, че вече си е отишъл. Сърцето ми се сви, когато видях силуета му на стола, наполовина обърнат към прозореца, а краката му — подпрени на стената. На перваза на прозореца бяха подредени бутилчиците от минибара. *О, да, сигурно е решил да не си ходи. Решил е да остане и да уточни нещата. Или може би просто ме чакаше да се върна — няма смисъл да си тръгваш от някого, ако него го няма.*

Стоях на прага и че чудех какво да направя. Да си събера багажа и да си ходя вкъщи? Или да си опаковам нещата и да се преместя в друга стая?

Врълхлетя ме още една вълна от изтощение. Нуждаех се от сън. Не бях спала като хората вече две седмици. Просто исках да спя.

— Надявах се, че ще се върнеш — измуча Грег. Премести се и лунната светлина освети две подпухнали очи, всяко с пръстен от влага.

Сърцето ми подскочи. Исках да го докосна. Да го прегърна. Тогава си спомних, че сам си бе виновен. Всеки жъне онова, което е посял.

И аз си бях виновна сама за това, което ми се случваше. Знаех какъв беше. Знаех, че няма жена, която да не е опитал да вкара в кревата си. Какво друго можех да очаквам от него? Разбира се, беше направил немислимото, непростимото, беше спал с най-добрата ми приятелка, с единственият човек на света, за когото не можех да му простя.

— Не се върнах, за да говорим — казах. — Уморена съм. Просто искам да спя.

Той кимна. Прекара пръсти през косата си. В скута му лежеше малкия черен бележник и мобилният му телефон. Докато ме е нямало, вероятно бе уредил срещите си за следващата седмица. Браво на него. Не си губи времето. Най-добре е да яхнеш отново коня, колкото е възможно по-скоро.

Грабнах една тениска и шортите за джогинг от торбата си. Имах само два дни да си приготвя багажа, така че го направих набързо и случайно. „Ще ти купя дрехи във Франция“ беше обещал Грег, когато му се оплаках, че не съм имала време да пусна пералнята преди ваканцията. Никога не бях мислила, че ще срещна мъжа, който ще каже тези думи... *Не, стоп, спри. Всичко свърши. Всичко вече е минало.*

Отидох в банята и се преоблякох, свалих роклята на Холи Голайтли, извадих всички шноли от косата си, изтрих грима от лицето си. Свалих парче по парче личността на филмовата звезда, докато от огледалото ме погледа моето аз. Старата Амбър. Амбър преди бала, Амбър преди Грег. Обикновената стара Амбър.

Когато излязох от банята, той беше легнал в далечния край на леглото, почти на самия ръб. Дрехите му бяха грижливо сгънати на стола. Значи тази вечер нямаше намерение да си ходи.

Мушнах се между хладните чаршафи, внимавайки да не го докосна и легнах на ръба от моята страна, стараейки се да не го гледам. Разделяше ни океан от мълчание.

— Това се случи преди теб — продума тихо Грег от своя край на леглото. — Веднага съжалих, че съм го направил.

— Не е трябвало да го правиш.

— Знам. Но оттогава се чувствам ужасно.

— **Не. Биваше. Да го правиш**

Грег започна да диша тежко, от тялото му сякаш се излъчваха леки вибрации, леглото се вълнуваше.

Той плачеше. Искях да се преместя, да го прилаская, да го гушна в ръцете си, да го успокоя, да го обичам. Искях го. Но не можех. Това повече не ми влизаше в работата.

32. БЕГЛЕЦЪТ

*Щях да опитам терапия, ако шоколадът не
бе по-сладък и не действаше по-бързо.*

Една седмица мина като миг, опровергавайки всички теории за относителността на времето и радостта.

Когато напуснах хотела, не знаех къде да отида. Имах една свободна седмица, пътна чанта с дрехи, но не можех да се върна в апартамента си. Бях го поканила да се пренесе при мен, през последните седем месеца бяхме прекарвали толкова време там, че не можех да се върна и да го погледна. Не можех да му дишам въздуха. А нямаше къде другаде да се скрия. Накрая се обадох на Ерик, питайки го истерично какво да правя. Той, въпреки че имаше свои собствени проблеми, каза да вземам влака за Единбург, където ще ме чака.

Никога преди не бях прекарвала цяла седмица, по-точно десет дни с Ерик и Ариана. Ако обстоятелствата бяха други, сигурно щеше да бъде приятно и забавно. Но след като знаеш какво става, не можеш да кажеш, че всичко е наред, нали? Те не скачаха в прегръдките си, но не бяха се разделили. Не си крещяха. Не бяха ужасно учтиви.

Бяха просто нормални. Толкова нормални помежду си, колкото се държаха и с мен.

Ерик и Ариана, като истински психолози, ме оставиха през първия ден да спя. През следващите два дни ми бе позволено да се мотая наоколо, да гледам празно в пространството, да съм на ръба на сълзите. На третия ден обаче ме вдигнаха от леглото в осем сутринта и ми казаха да си изкарам прехраната: да донеса въглища и дърва (но не ми позволиха да ги нацепя), да измия, да сготвя, да почистя, да пусна прахосмукачка. Това ми помогна. Нямах време да мисля за Грег и Джен. За Джен и Мат. За Мат и Франсоаз. За Мат и Грег. Тези мисли

бяха запазени за тишината на нощта. За онези моменти между пълното съзнание и съня, когато не можех да прогоня спомените си с един голям парцал или метла. За да ми помогне да заспя, както се прави с хиперактивните деца, Ерик ме изведе на разходка в покрайнините, където живееха. По хълмовете, из долчинките. Веднъж и Ариана дойде с нас, но реши, че вървим прекалено бавно, досущ като англичани, и затова не дойде втори път.

В последния ден казах довиждане на Ариана още в ранни зори, защото трябваше да взема първия влак за Лийдс. Ерик ме закара на гарата.

— Ще ми липсва безплатната чистачка — въздъхна драматично той, докато се качвах на влака. — Къщата ни никога не е била толкова чиста. Дори и когато мама ни идва на гости.

— Вие не чистите ли всеки ден?

— Не, разбира се, имаме си и живот за живеене. Имам си и чистачка, но тя е в отпуск за две седмици. Ти дойде в най-подходящото време.

— О, ти затова ли ме покани? Значи съм била подлъгана и експлоатирана от собствения си брат. Боже! Предателствата нямат ли край?

— Беше полезно за теб. Престани да прекарваш толкова много време в мислене. А както всички знаем, ти мислиш прекалено.

Лицето ми сигурно е изразило нещо, защото Ерик добави:

— И той ти казваше това, нали?

— Преди да станем гаджета. Когато бяхме само приятели.

— Приятели, които стават любовници. Това е най-трудната връзка. В такива случаи хората знаят прекалено много един за друг. А дори и малкото знание може да бъде опасно. Хайде, качвай се на влака!

Той извика след мен:

— Помни какво ти казах!

А моят твърд като фъстъковка брат с карамелено сърце ми беше казал следното:

По време на разходката ни през последната вечер, спряхме на един хълм и седнахме един до друг върху росната (да се чете мокра) трева. От това разстояние можеше да се видят само светлините на

къщите в селото под нас. А те приличаха на отражения на звездите. Небесата се отразяваха в земята. Все едно звездите бяха под нас.

Тишината ни прихлупи, обгърна ни така силно, че се почувствах задушена, буквално смазана от нея. Почувствах силна необходимост да говоря, за да разхлабя хватката на менгемето, което ме стягаше.

— Не мога да повярвам, че Грег е спал с тази пачавра — чух гласът на Ерик в тъмнината. Той и Ариана не бяха повдигали нито дума по въпроса, откакто му разказах какво се бе случило. А сега той започваше разговор.

— Тя не е пачавра — отвърнах автоматично, почти по навик.

Брат ми поклати тъжно глава и въздъхна.

— Както и подозирах, си готова да простиш на Джен всичко, но Грег е осъден да гори в ада.

— Нима това те изненадва? Той е мъж, а мъжете правят точно това. Всичко за едно чукане, няма значение с кого. И няма значение кого ще наранят. — Обърнах се към него. — Дори ти си имал любовна забегка.

Сините му очи се присвиха и той ме погледна подозрително.

— Защо казваш това?

— О, хайде, Ер, стига! Това съм аз. Истинският ми баща го направи, познавам и много други мъже, които са го правили. Мислех, че имам радар за това. Преди Грег. Познавам и теб, когато дойде при мен, веднага се досетих. Ще ми кажеш ли колко дълго продължи? Колко време мамеше Ариана? Колко време причиняваше на жената, която ми е като сестра, онова, което баща ми причини на мама? Или все още го правиш?

Ерик поклати глава.

— Нищо не се е случило. Дори не съм се целунал с нея. Когато дойдох в Лийдс, мислех да премина отвъд флирта, но в кръчмата ти каза онези думи и аз не престанах да мисля... Освен това, ако го бях направил, нямаше да бъда с Ариана. Никога повече не бих изпитвал същото към нея. А ако тя откриеше, нямаше да ми прости, нито да ме приеме обратно. Добре че си спомних това. Беше глупав флирт, който приключи, преди да е започнал... Както и да е, не говорим за мен. Говорим защо ти осъди Грег, а остави Джен да отърве бесилото.

— И аз ти отговорих.

— Тъхъ. Искаш ли да знаеш защо не харесвам Джен?

Не особено, помислих си. Но ако кажех „не“, той никога нямаше да ми каже, без значение колко много го молах. Дори любопитството ми да не бе възбудено, трябваше да разбере сега или никога нямаше да науча. И преди бяхме имали подобни случаи.

— Защо? — попитах уж безразлично.

— Защото, когато първия път се срещнахме тримата в кръчмата, не бяха минали и десет минути и тя сложи ръката си върху бедрото ми.

Какво? През тялото ми премина шок, всеки мускул се стегна от възмущение и ужас.

— И не спря дотам. Продължи да ме докосва, дори когато преместих ръката ѝ. Ти отиде до бара, а тя започна да излива истински поток от мръсни предложения. Напомних ѝ, че съм женен, но тя ме увери, че това ще бъде наша тайна.

Какво?

— Нямаше да е толкова зле, ако бях сигурен, че ме харесва искрено, но не беше така. Тя не ме харесваше. Предполагам, че го правеше само защото искаше да разбие връзката между мен и теб. Бях убеден, че ако правя секс с Джен, ти щеше да чуеш изкривената версия за това какво се е случило.

— Защо? Защо ще го прави? Тя ми е приятелка. — Ако гледах на ситуацията отстрани, думите ми щяха да прозвучат направо трогателно. Но аз не бях отстрани. Бях в самия център...

— Джен има натрапчива фикс идея спрямо теб. А ти не си способна да видиш каква е тя всъщност. От начина, по който се държа с мама и татко, предположих, че има много проблеми с родителите си, с които трябва да се справи... но се опитвам да ти кажа, че Джен не е истинската приятелка, каквато ти си мислиш, че е. Искам да кажа, че не бива да приемаш за чиста монета историята как тя е била прелъстената, че е единствената, която заслужава разбиране. И да не си мислиш, че само Грег е прелъстителят. Докато не говориш и с двамата, просто не приемай нищо за сигурно.

Кимнах отсъстващо. Не го слушах особено внимателно. Просто си спомних онзи уикенд, в който Джен се срещна със семейството ми. Притесняваше се от мама и татко 2, но тъй като аз винаги бях притеснена, когато се срещах с родителите на други хора, реших, че е естествено. Дори и през ум не ми мина, че може би се е опитала да прави нещо с Ерик. С брат ми. Нищо чудно, че винаги ме питаше защо

той не я харесва. Тя отлично знаеше защо. Познавах ли въобще Джен? Познавала ли съм я някога?

— Какво смяташ да правиш, когато се върнеш утре? Как ще оправиш нещата? — попита ме Ерик.

Поех си въздух. Беше толкова свеж и чист, че почти изгори дробовете ми. Не бях мислила за това. Щях да работя до изнемога и да мисля за случилото се... А и планирането на бъдещето не бе силната ми страна. Свих рамене.

— Бъди честна. Кажи ми, обичаш ли Грег? — попита Ерик.

Никой не ме бе питал така директно. Дори и самият Грег. Знаех отлично как се чувствам, но ми беше много трудно да го призная на глас.

— Мислех, че той ме обича — казах, — но през цялото време е бил с мен, за да се докопа до Джен.

— Дааа — отвърна със симпатия Ерик. — Какъв двуличник, нали? Облече костюм за срещата с родителите ти, изтърпя те да го наричаш „своето приятелче“, пи уиски, за да угоди на татко и на мен, въпреки че не те обича и иска само Джен. А когато отидохме да купим ориз и минахме през кръчмата, той обясни на татко, че намеренията му към теб са напълно почтени и че е безнадеждно влюбен в теб... — Главата ми се завъртя, но се обърнах да погледна Ерик. Той кимна. — О, да, той каза това. Точно тези думи. Това бе един от най-смешните моменти в моя живот, защото татко наистина се уплаши. Но Грег каза всичко това, само защото искаше да чука Джен. О, щях да забравя и още нещо — той поиска да се пренесе при теб след три месеца връзка, защото искаше да бъде с Джен.

Потърках очите си, защото започваха да парят.

— Знам, че иска да се премести при теб, защото, когато татко отиде на бара, Грег ме попита дали ще е добре, ако те помоли да живееш с него. Той не искаше моето мнение, той молеше за моето позволение. Държеше се чудновато, но както каза на татко, че намеренията му към теб са почтени, така искаше и аз да го приема. Знаеше колко важно е твоето семейство и отчаяно искаше да бъде приет от нас. Но не, не, ти си права, той правеше всичко това само защото искаше да бъде с Джен. (Ние не бяхме генетично свързани, но моят брат и аз бяхме като близнаци, когато ставаше дума да открием

корените и причините за нещо. Всеки друг би казал „Не бъди глупава, той те обича“.)

Не виждах заради сълзите, които напиха в очите ми.

— Ти беше щастлива с Грег, нали? — попита внимателно Ерик.
— Никога не съм те виждал толкова щастлива. Така спокойна. Беше щастлива с него, признай си?

Свих рамене.

— Защо не се опиташ да оправиш нещата? Да разбереш защо го е направил.

— Но той не трябваше да го прави!

— Да, аз знам това, ти знаеш това. Той знае това. Дори жената, която стои в края на нашия път, знае това, но той не може да го промени. Не е трябвало да спи с Джен, но може да го обясни.

Аз изтрих сълзите си с длан.

— Грег направи нещо глупаво, но ти не можеш просто така да престанеш да го обичаш. Ти не си толкова студена, ти не си...

Не можех да слушам повече. Кръвта нахлу в мозъка ми, главата ми се завъртя, сълзите потекоха по лицето ме, а аз се наведох напред и го покрих с ръце. Плаках, плаках и плаках. Хълцах, ридах, оплаках глупавото си, слабохарактерно сърце. Тъй като в моето семейство прегръдките не бяха на почит и не се практикуваха често, Ерик просто седна до мен и ме остави да се наплача.

— Благодаря на бог за това — каза той по-късно, подавайки ми голямо чисто уиски.

— Благодарих на бог? — повторих. Все още треперех от епичния си рев. Не бях плакала така от години. Бях плакала и преди — когато осъзнах, че с Шон приключихме, но не така както на хълма, където тотално рухнах.

— С Ариана се хванахме на бас колко дълго ще издържиш, докато се разплачеш. Аз казах три дни, Ари заложи на две седмици.

— Радвам се, че се забавляваш с моя жалък живот.

— Дватамата с Ари бяхме много ядосани, защото да си толкова разстроена, е истерично. А през зимата излизаме на улицата и се смеем на бездомниците. — Моят брат беше и саркастичен.

— Благодарих на бог, защото най-накрая се наплака. Страхувах се, че вече си толкова печена в избягването на напрегнати ситуации, че можеше да преминеш през цялата тази каша, без да пророниш и една сълза.

— Аз обикновено не плача — напомних на Ерик.

— Това не е нещо, с което да се гордееш. Да плачеш, когато те боли, облекчава болката, била тя емоционална или физическа. Ариана заложи на две седмици, защото каза, че ти си прекарала голяма част от живота си, търсейки мястото си в живота на другите хора, но не знаеш как да позволиш на света да разбере, че си наранена. Ти подпомогна брака на нашите родители, ти направи живота на мама по-лесен, като нарече татко „татко 2“ почти веднага. Ти ще направиш всичко, за да избегнеш неприятностите, дори ако това включва да не кажеш на никого, че те боли.

— Животът е прекалено кратък, че да го прахосваме в безсмислени битки — обясних му аз.

Ерик се усмихна.

— Не е чак толкова кратък. Особено когато има неща, които заслужават да се бориш за тях. Като твоята връзка с Грег.

— Но той е преспал с нея! Ако на света има човек, с когото не исках той да спи, това е тя. ТЯ!

Тя! Перфектната, прекрасната Джен, Кралицата на бала, Звездата на шоуто, с която въобще не можех да се меря. И с която никога не съм се мерила. Която може да накара всеки да направи всичко. Да очарова всеки да спи с нея. Дори Шон се заглеждаше в тези руси къдрици и топазено сини очи, сякаш никога не бе виждал по-красиви. Всеки я искаше. Всеки я обичаше.

— Мога да ги видя, ето тук — притиснах пръсти към челото си. — Мога да видя телата им, лицата им, да чуя звуците, които издават. И не мога да прогоня това видение. Ти разби теорията ми, че е използвал мен, за да стигне до Джен, но не можеш да ме убедиш, че нито веднъж не ни е сравнявал. Че никога не е мислил за нея, докато е бил с мен. Че не е чувствал прилив на разочарование, защото е погледнал надолу и е открил, че не прави любов с Джен, а с шибаната Амбър?

— Не, не мога. Но той може. Той може да те убеди, да обясни.

— Няма нищо за обясняване. Просто чука гаджето на най-добрия си приятел, която е *моята най-добра приятелка*, и лъже, когато

разбрах за това.

Ерик завъртя чашата в ръката си и се загледа в нея. Или се опитваше да накара уискито да заври с погледа си, или беше потънал в размисли. Искях да подпра главата си на дивана и заспя.

Неочаквано той въздъхна дълго и разочаровано.

— Ти си толкова перфектна, че винаги съм се чудел дали нямаш ореол около главата — продума той. — Наричах те Света Амбър Селпон.

— Защо се нахвърляш върху мен? — попитах. Гласът ми звучеше толкова крехко, колкото се чувствах.

— Защото да раста с теб беше жива лудница. Ти през цялото време беше толкова добра, че това подчертаваше колко лош бях аз. А аз не бях чак толкова лош.

— Да прескачаш през прозореца, за да правиш секс с двайсет и девет годишна жена, когато ти самият си на шестнайсет, не означава лош, така ли?

— Не и когато го погледнеш в перспектива: аз не обирах стари дами, нито вземах дрога. Не бях по-лош, от което и да е дете на моята възраст, с изключение на теб. Ти се превърна в моето ежедневно мъчение. Татко постоянно те даваше като светъл пример за това какво трябва да бъде едно дете.

— И сега какво? След петнадесет години се оплакваш от мен?

— Не... добре, всъщност да. Но мислех, че вече си осъзнала, че няма нищо лошо понякога да си лош. Правилно е да бъдеш ядосан. Естествено е. Когато татко ми каза, че ще се местим при теб и мама, направо полудях. Вдигнах голяма кавга, крещях и плаках. Не защото не ви харесвах, просто исках живота ми да не се променя, да си остане същият. Направих живота на татко ад — дори след като се преместихме. А ти... ти ни посрещна с отворени обятия, нагоди се към нас, без да се замислиш, че това ще разруши твоя живот. Започна да го наричаш татко 2, за да улесниш приспособяването ни, и никога не направи погрешна стъпка.

Ерик просто не знаеше какво се случва, когато не си добър. Когато не изпълняваш онова, което другите искат от теб.

— Това имам предвид, когато казвам, че с Грег си спокойна. За пръв път не си на ръба, не се опитваш да правиш нещата правилно.

Никога не съм те виждал толкова спокойна, дори и когато ходеше с онова момче.

— Шон, името му е Шон — прошепнах.

— Да, същият. Когато беше с Грег, ти за пръв път не се наместваше в живота на някой друг. Затова излъчваше светлина. Най-накрая се бе успокоила. Не защото той те обичаше, или защото ти го обичаше, просто се чувстваше сигурна, в безопасност. Помислих си с надежда, че най-сетне си го постигнала, че вероятно ще спреш.

— Да спра... Какво да спра? — попитах уморено.

Беше изтощително да слушам колко съм била деконструктивна. Всяка частица, която той отделяше и слагаше на земята, трябваше да бъде почистена от праха и залепена отново върху моята личност. Нямах енергия, нито сили да направя това. Ерик отвърна:

— Знаеш ли за кой филм ми напомняше постоянно?

Да спра какво? — попитах мълчаливо, като поклатих глава.

— Всъщност не филм. Беше само реплика от филм — „Жега“. Робърт де Ниро, мисля, че беше на Робърт де Ниро, а може да е бил Ал Пачино, не, не... Робърт де Ниро беше... — Ерик млъкна, сигурно защото останах безразлична. — Както и да е, става дума за момента, в който Де Ниро казва: „Никога не се обграждай с неща, които не можеш да изнесеш за трийсет секунди от апартамента, ако видиш, че става горещо“.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че е очевидно какво искам да кажа.

— Свързана съм с толкова много неща, които не мога да оставя, нито да взема със себе си. Аз... купих си апартамент. Имам постоянна работа. И... — Изпуснах парата. Не бях видяла, че имам толкова много неща, които не можех да взема за трийсет секунди. — Между впрочем, ако паметта не ме лъже, в единствения случай, в който притежаваше нещо, което не можеше да остави и да си отиде, героят беше убит. Трябваше да се вслуша в собствения си съвет.

— Но ти го направи отново. Не можеш да използваш шега, за да се измъкнеш от апартамента за пет секунди.

— Ерик, аз притежавам неща, които ме задържат. Не мога да напусна живота си за трийсет дни, още по-малко за трийсет секунди.

— Тогава защо си избягала от една връзка, която те прави щастлива само за пет минути? Ако отнема пет минути, какво остава за

теб, която си експерт в бягството?

— Аз? Не съм експерт.

— Да, експерт си. Точно това имам предвид, Амбър. Сега, когато си намерила сигурност, когато можеш да спреш да бягаш. Но не, при първия признак за беда ти хващаш пътя. Хукваш и дим да те няма. Винаги правиш така, бягаш от всичко, което може да ти причини и най-малкото напрежение.

— Работя за фестивала от години, това е голямо напрежение — отвърнах му.

— Да, напрегнато е, но те спира да следваш сърцето си. Работиш за Фестивала, защото не е онова, което наистина искаш да правиш.

— Обичам работата си.

— Не се съмнявам. Но искаш да бъдеш режисьор. Винаги съм знаел, че си искала това. Когато бяхме малки, ти ме гримираше, както и всички деца, които можеше да примамим да играят в сцени от „Маймуната“, „Границата на водата“ или „Претендентите“. Беше много досадно, защото винаги ни караше да произнасяме разни смешни реплики. Това бе и единствения път, когато беше истински началник. Никой не можеше да спори с теб, когато беше в режим кино. Ти искаш да си режисьор, но не можеш да събереш смелост и да направиш този скок на съдбата, защото се страхуваш да не паднеш, ако не си перфектна в тази работа.

Сценарият, върху който уж работех, мина през главата ми.

— Бягаш от всичко важно в живота си, защото така е по-лесно, отколкото да останеш и да го почувстваш.

— Ти не знаеш какво говориш — прошепнах.

— В апартамента, в който живееш вече от колко? — от седем години, все още има неразопаковани кашони. Всеки път, когато дойда, се чудя дали ще ги намеря в същото състояние. И всеки път откривам, че са си там. В очакване на мига, в който решиш, че е време да се преместиш.

— Какво общо има това с всичко друго?

— Всичко. То показва, че непрекъснато бягаш, че нямаш намерение да се установиш, без значение колко щастлива си. Ето, отново го направи и с Грег. Избяга от него. И за какво? Бил преспал с някаква друга жена преди теб. Да, тя е Джен, и да, той те излъгал. Но се е случило преди теб. Не можеш да изоставиш някой, защото е

правил секс, преди да бъде с теб. Особено когато дори не си говорила с него по този въпрос. Обаче мога да разбера защо бягаш. Първо си видяла майка си да си събира багажа и да бяга, а сетне баща ти също е избягал. Не можеш да понесеш другите да те изоставят, затова го правиш първа. Ти ги напускаш, преди те да те изоставят. Нараняваш се сама като изчезваш или си отиваш, или не изживяваш нещо, което може да бъде истински прекрасно...

Подпрях главата си на ръба на дивана.

— Амбър, моля те, поне веднъж не бягай. Не физически, не емоционално, поне веднъж приеми болката, виж колко прекрасни могат да бъдат нещата, когато ги направиш по друг начин.

Ерик вдигна ръка до ухото си и произнесе беззвучно „Обади ми се“ от перона на гарата.

Кимнах, докато влакът започна да ръмжи.

Сетне влакът се съживи и потегли, а ние двамата си махахме с ръка.

33.

НАЧАЛОТО НА...

Отворих вратата към офиса на „Сънди Йоркшир Кроникъл“ и за част от секундата рецепционистката, която ме познаваше, защото много пъти бях посещавала Грег в офиса, му направи знак и го предупреди, че съм там, при което той се изправи бавно. Много бавно.

Но не се обърна към вратата, а каза високо:

— Може ли да помоля всички за малко внимание, моля?

Двайсетина човека в офиса спряха да работят: някои оставиха телефоните, други спряха да пишат, трети спряха разговорите си, за да го погледнат.

— **Искам всички да престанат да ме питат дали съм добре — продължи той. — Жената, която обичам, ме напусна и приятелите ми ме мразят. Освен това, сигурен съм, че повечето от вас ще се съгласят, че аз съм отрепка и заслужавам точно това. Така че ме оставете на мира. Просто искам да си гледам работата. Благодаря!**

Грег изглеждаше безпомощен, когато седна. Аз почти се завъртях на пети и щях да избягам. Но нали бягството бе онова, което правех най-добре, както твърдеше Ерик. Така че трябваше да престана да бягам. Приближих към бюрото на Грег. Той вдигна небръснатото си лице и ме погледна.

— Мисля, че трябва да говорим.

— Ти естествено чу какво казах — рече Грег, докато разбърка с лъжичка своето капучино и сръбна от пияната. Все едно ме прониза с нож, когато осъзнах, че това беше мой навик. Беше толкова дразнещо, беше чудо, че някой въобще пиеше кафе с мен. Всъщност, никой не пиеше кафе с мен повече от веднъж.

— Да, чух те — отвърнах. — Предполагам, че говореше за мен.

Лицето на Грег изрази изненада, сетне болка, накрая чертите му се отпуснаха в някаква половинчата усмивка.

— Предполагам, че го заслужавам. И да, говорих за теб.

— Често ли губиш по този начин?

— Не. Но откакто загубих приятелите си и ти ме напусна, ми е трудно да събера живота си.

— Все още ли не си се сдобрил с Мат?

— Мат има въпроси. И те му пречат да говори с мен, да се види с мен, или да отговори на имейлите ми. А ти с Джен?

— Ще отида да я видя по-късно, когато свършат часовете в училище.

— Може ли и аз да дойда? Не съм присъствал на котешки бой от години.

Вдигнах вежди.

— Котешки бой? Ти си сексист. А как ще наречеш боя между двама мъже?

— Бой, разбира се.

— Не кучешки, така ли?

— Хммм, след като всички мъже са песове, може би имаш право.

— Не съм ли ти казала, че винаги съм права?

Лека руменина изби по лицето му, тъмните кръгове под очите му станаха сиви, вместо черни, и той се усмихна.

— Между впрочем, не знам защо Мат те обвинява — продължих аз. — Той е мамел жена си цели три години, а когато е ходил уж по „бизнес“ във Франция, е мамел и Джен. Всъщност от всички нас, той е най-лошият. Ти само си пазел тайната му.

И си изчукал гаджето му.

Грег ме изгледа, погледът му бе пълен със скали и остри камъни, както един от погледите на Марта. Не знаех, че е способен на такъв.

— За какво искаш да говорим? — попита строго той.

— А ти как мислиш? — промърморих. Беше трудно. По-трудно, отколкото очаквах. Чувствах се толкова глупава, измамена и посредствена, част от мен беше толкова ядосана, че исках да плисна чая си в лицето му. Останалата част от мен, онази, с която Ерик бе успял да се свърже, беше готова почти на всичко, за да бъде с него. Каквото и да е то.

Това чувствах всеки път, когато той си тръгваше. Когато някой пресечеше пътя си с мен. Страхувах се да бъда малкото момиченце, което намира майка си да събира багажа си, за да си отиде. Да бъда малкото момиченце, което един ден се връща от училище и открива, че баща му си е тръгнал. Изчезнал е. Стаята, която по-късно стана спалня

на Ерик, беше офис на татко, а когато се върнах, я намерих празна. Вещите му бяха изчезнали от семейния гардероб и той никога не се върна в тази къща. Никога. Не обясни защо си тръгна. Просто си събра нещата и не се върна. Мама каза, че живеел другаде и че след време ще мога да го видя. Не исках Грег да изчезва така. Или въобще да изчезва. Но...

— Изглеждаш добре. — Гласът му отново омекна. Може би бе видял, че се страхувам. — Наистина добре.

— Ходих да видя брат ми. Той ме водеше на дълги разходки, караше ме да пия уиски с лечебна цел и да ям здравословна храна.

— Предполагам, че сега ме мрази — каза Грег, усмихвайки се тъжно.

Разбира се, че не те мрази. Но няма да ти го кажа.

Въздъгнах дълбоко, опитвайки се въздухът да ми даде сила. Силата да го направя.

— Защо точно Джен? — попитах.

Той прекара ръка през дългата си коса и се загледа в кафето си.

— Спомняш ли си как навремето ти казах, че съм се влюбил в теб, защото съм спал с една жена, която ми се натискаше от години.

— Ти го нарече чукане по милост? — Направо бях поразена. — И това е била Джен?

Той кимна, продължавайки да си играе с капучиното.

— Значи съм била права, като предположих, че си правил секс с крава.

Върху устата на Грег се появи лека усмивка, но не стигна до очите му. Не знаех защо не се затъркаля по пода със стиснати юмруци. Беше смешно и беше истина. Беше смешно, защото беше истина.

— Кажи ми какво искаше да ми кажеш онази нощ в хотела.

Той поклати глава и прекара ръка през лицето си.

— Това бе преди милион години. Вече е късно.

— Кажи ми.

— Не виждам смисъл.

— Моля те, кажи ми. Бях толкова ядосана и наранена, така шокирана и толкова много ме болеше, бях обхваната от параноя, не можех да те слушам. Но сега искам да го чуя.

— Аз...

— Представи си, че сме в хотелската стая. Тъкмо се връщам от разходката си и... — При тези думи отидох до вратата на кафенето и заставах там. После приближих към него. — Ти ми казваш: „Надявах се да се върнеш“. А аз отговарям: „Не се върнах да говорим, искам просто да спя“. И сетне си лягам. А ти казваш...

— Това се случи преди теб. На секундата съжалих.

— Не трябваше да го правиш.

— Знам. И се чувствам ужасно, откакто се случи.

И ето че по магически начин сме се транспортирали обратно в хотелската стая.

Тя е тъмна, лунната светлина струи през прозорците и я облива с вълшебно сияние. Между нас все още има бездна от гняв.

— Защо си го направил тогава? — питам от моята страна на леглото, вперила поглед в гардероба.

Грег се обръща, за да ме погледне.

— Тя ме караше да се чувствам специален.

— Как?

— Сваляше ме от доста време. Двамата с Мат вече ходеха от година, когато започна. Всеки път, когато оставахме сами, флиртуваше или ми казваше, че съм привлекателен и секси.

— Нима всички жени, с които си спал, не ти казват същото?

— Да. А аз винаги ѝ отговарях да не става глупава или не и обръщах внимание. Но онази нощ, когато ми позвъни и ме попита може ли да отида да ѝ върне дисковете, бях пил много. Не си спомням колко, но знам, че не исках да спирам да се наливам. Нина се бе обадила по телефона. Този път не каза обичайното „Ти си мръсно копеле“, а някакви зловни неща, които знаех, че са истина. Каза, че винаги ще бъда сам, че никой, когото обичам, няма да остане с мен, защото не съм способен на любов.

— Защо не ми се обади? Ти винаги ми казваш тези неща.

— Опитвах се. Набрах телефона ти, но се спрях. Беше толкова уничително; никога не съм се чувствал така безпомощен. Толкова безстойностен, безполезен, опозорен. Не и след като Кристи ме изостави. Бях влюбен в теб и не можех да ти кажа тези неща. Ти щеше да ми вярваш само наполовина. Когато отидох при Джен, пих още, а тя изпълни цялата си програма: докосваше ме уж случайно, ласкаеше ме с комплименти. Не спирах да си напомням за Мат, също и на нея. Тя носеше предизвикателна рокля... Това не е извинение, знам, но се почувствах желан. След онова, което ми наговори Нина, дори само това имаше ефект. Осъзнавах, че не бива да се поддавам на изкушенията на Джен и станах да си вървя. На входната врата тя ме помоли да я целуна. Целунах я по бузата. Тя се извъртя и ме целуна истински по устата. Тялото ми се предаде.

Искам и не искам да чуя всичко това. Трябва да го чуя, за да запазя нормалността си. За да не полудея, представяйки си ужасни неща като бавни целувки, мека светлина и музика на саксофон...

Същевременно не искам да слушам, защото ставаше дума за секс между моето гадже и най-добрата ми приятелка.

— И си правил любов в леглото, в което спят с Мат?

— Не беше в леглото и не беше правене на любов. Не беше дори секс. Беше просто чукане. Бързо и безсмислено. Можеше да бъде с всяка друга, но се случи с Джен.

Обръщам се, за да го погледна.

— В секундата, в която свърших, знаех, че съм направил нещо ужасно. Осъзнах, че точно за това говореше Нина. Бях емоционално покварен. Спомням си, че й казах, че съжалявам, и че това никога повече няма да се повтори. Тя отвърна, че ще говорим за това в леглото.

Значи са прекарвали нощта заедно? Представих си как тънкото й тяло се е сгушило в него, как е слушала биенето на сърцето му, докато е заспала, как ръцете му са я галели. Вероятно й е разказал приказка, като на мен.

— Тя искаше да си легнем, защото (поне аз така мисля) това щеше да направи цялата работа легитимна. Сякаш се харесваме. Но аз отказах. Накарах я да обещае, че никога няма да говорим и ще се преструваме, че не се е случило. Прибрах се вкъщи и потроших всичко в стаята си. Трябваше да счупя нещо, инак щях да блъсна колата си в някоя стена!

— Джен сигурно се е почувствала страхотно. Ти си преспал с нея, сетне си избягал.

— Не беше лесно, особено като знаех къде е Мат. Но пък тя знаеше какъв съм аз. Аз съм курвар. Копеле. Мръсник. Колко пъти го е казвала през годините? Би трябвало да знае, че след като правим секс, ще избягам.

— Защо не ми каза всичко това? — питам. — Каза ми, че Нина имала тясна вагина, повика ме в полицейския участък да те спася, викал си ме в много хотелски стаи... Защо не ми каза и това?

— Защото нямаше да ми дадеш шанс. Нямаше да бъдем заедно.

— Не може да знаеш това.

— Напротив, знам го. Ти нямаше да ме допуснеш до себе си, дори ако само подозираше, че може да съм флиртувал с Джен, да не говорим за...

— Обвиняваш ли ме? Нима ти щеше да се доближиш до мен, ако бях спала с Мат? Не, почакай! Не ми отговаряй на този въпрос! Знаем отговора.

— Непрекъснато живееш в очакване да откриеш какво се е случило. Чаках Джен да ти каже и целият ми свят щеше да се срути. Всеки път, когато се виждаше или говореше с нея, изтръпвах от ужас и очаквах да откриеш какво е станало... Това бе най-голямата грешка в живота ми и аз съжалявах за нея всеки ден.

Не казвам нищо.

— Амбър, обичам те. Не съм го казвал на нито една жена от пет години. Обичам те и не искам да те загубя.

Това е моментът, в който се разтапям. Признавам през плач, че и аз го обичам и няма да ме загуби сега, след

като ми е обяснил.

Музиката намалява, камерата слиза към преплетените ни ръце, към пълните ни със сълзи очи. После бавно се премества към изгрева навън: светът става все по-светъл, всичко ще се оправи, ще бъде добре. Накрая любовта ще победи... и накрая...

Не, не съм в шибания филм.

Ако бях научила нещо, то беше, че не съм във филм.

— Какво те кара да мислиш, че вече не си ме загубил? — питам. — Какво те кара да мислиш, че всеки път, когато те погледна, не виждам как правиш любов с най-добрата ми приятелка? Или не чувам как лъжеш, когато почти съм открила изневярата ти?

Всичко свърши. Мисля, че му казвам точно това. Но не мога да проверя дали съм го казала, защото не знам. Никога преди не съм водила подобен разговор с мъж. Не и с някого, когото съм обичала.

Ерик беше прав, предполагам. Никога не бях стигала до тази точка. Или другите си отиваха, или аз си отивах. Но никога преди не бях дискутирала подобни неща.

— Какво те накара да мислиш, че не съм си представяла дали не ме сравняваш с нея?

— Не е така! Никога не съм го правил!

— А аз как да знам? Все още се чудя дали не тръгна с мен, защото съм някакъв вид утешителна награда. Може би през цялото време си искал нея, а аз просто ти бях под ръка?

— Никога не съм искал да бъда с Джен.

— Показваше го по доста странен начин.

Винаги съм малко ясновидка, когато идва краят на някоя моя връзка. Мога да го видя, мога да кажа как някой ще ми говори, какво ще каже, какво няма да каже. Мога да предчувствам какво предстои, така че не се притеснявам да връщам половинчати, неентусиазирани съобщения. Не търся утеха в приятелските имейли. А след като някой е направил крачка към вратата с дума, поглед или постъпка, а аз хуквам да го изпреваря, повече никога не се обръщам

назад. Не се сдобрявам, не се обяснявам. Но това звучи подозрително.

Грег се смее тихо и дрезгаво. Но в смеха му няма радост, той е просто звук. Лунната светлина пада в очите му и те блестят.

Всъщност той плаче. Не се смее, а плаче. Той знае, мисля си. Знае какво казвам. Дори да не го казвам, той знае, че това е краят.

Покрива лицето си с ръце и се оставя на свободното падане. Мога да почувствам как драци за достойнството и гордостта си, знаейки, че те са извън обсега му. Той е загубил всичко. Най-добрия си приятел. Приятелката си Джен. И, ако човек може да му вярва, жената, която обича. По неговите думи.

Няма значение какво е направил, той е ранен. А аз не мога да слушам човек, когото обичам, да се разпада и да не направя нещо. Не бих могла да слушам дори човек, когото не познавам, да се разпада и да не правя нищо. Премествам се в леглото, прегръщам го и галя косата му. Приласкавам го. Опитвам се да го утеша.

Стаята бавно изсветля. Тъмнината отстъпи пред дневната светлина. Хотелската стая се стопи и видях, че сме в едно кафене, леглото изчезна, а ние седяхме на масата. Грег бе заровил глава в гърдите ми, ръцете му ме прегръщаха. Аз го държах и галех косата му.

— Хайде — прошепнах. — Ела, ще те заведа у дома.

34.

КРАЯТ

Джен бе облечена в своя кралско син лъскав шлифер. Аз носех моя червен шлифер. Купихме ги заедно преди няколко години от „Лийдс Маркет“, струваха по десетачка всеки. Бях забравила, че тя има и дрехи, които не са с маркови етикети.

Не можех да вляза в училището без специално разрешение, така че я чаках до оградата. Беше краят на учебните часове и тя наблюдаваше учениците. Зърна червения ми шлифер с крайчето на окото си и се обърна.

— Здравсти — казах през решетките на мрежестата ограда. Сърцето ми се бе качило в гърлото. Това същата болка ли бе, която чувствах, докато говорех с Грег? Не, нищо не можеше да се сравни със страха ми сега. Ако нещата се развиеха зле, щях да загубя Джен завинаги. А това... Не исках да мисля за подобно развитие, дори и като абстрактна възможност.

— Здравей — отвърна с леден глас тя. Продължи да наблюдава с едно око децата. — Все още не знам как да приема нещата, така че най-добре казвай, каквото искаш да кажеш и си върви. Ще се свържа с теб.

Намръщих се, опитвайки се да проумея какво иска, по дяволите. О, бинго! Сетих се. Светна ми.

— Мислиш, че съм дошла да се извиня ли?

— Разбира се.

— И защо трябва да ти се извинявам?

— Ти беше откачила. Наговори такива обидни неща!

Отворих уста да ѝ кажа, че месеци наред тя ми говореше обидни неща, но се спрях.

— Не съм дошла да споря — казах. — Нито да ти се извинявам.

— За какво си дошла тогава?

— Да видя как бихме могли да спасим това приятелство.

— *Приятелство?* — попита Джен все едно се изплю. — Ако ми беше приятелка, нямаше да изчезнеш, когато имах най-голяма нужда от теб. Ако ми беше приятелка, щеше да останеш и да говориш с мен последната седмица. Вместо това ти просто се изпари, не отговаряше на телефона, не отговаряше на съобщенията ми. Нищо. Цяла седмица. Също както в колежа. Тогава излизаше да купиш мляко или да пуснеш писмо и те нямаше с часове, защото си видяла някой или си отишла на кино, или на разходка. Непрекъснато очаквах да отидеш за шоколад и да не те видя повече. Също като онези мъже, които излизат за цигари и никога не се връщат. А когато реши да отидеш в Лондон, дори не ми каза, че напускаш. На мен, най-добрата ти приятелка. Твоята хазайка знаеше, Електрическата компания в Йоркшир знаеше, Британският газ също знаеше, Британският Телеком знаеше, всички знаеха, но не и аз. За пръв път чух, че заминаваш, когато спря таксито, изхвърли нещата, които ти бях дала назаем и каза, че ще ми се обадиш, когато стигнеш в Лондон. И остана там почти година.

— Трябваше да се махна — отвърнах неуверено. Може би Ерик беше прав за бягството за трийсет секунди като във филма „Жега“.

— Нуждаех се от теб тази седмица, Амбър. Целият ми живот се разпадна, но ти отново бе изчезнала.

— Колкото и да те обичам, Джен, дори аз не мога да ти дам съвет за връзката ти с Грег — отвърнах.

Тя даде знак на друг учител да поеме нейните задължения, сетне се обърна към мен.

— Между мен и Грег няма връзка. Той ме мрази.

— Не те мрази. Може да не те харесва много точно в този момент, но не те мрази.

Знаех, че не бива да го правя, но не можех. Почти автоматично се опитвах да ѝ помогна да се почувства по-добре.

— Какво значение има? Работата е, че всъщност нямаш връзка с Грег, а както се оказа, нямам връзка и с Мат.

— Разкажи ми за теб и Грег.

Джен ме погледна с чиста омраза, но аз не отвърнах очите си. Нямаше да се измъкне с намръщени погледи, без значение колко злобни бяха те. Трябваше да ми разкаже. Щях да стоя тук цяла нощ, ако се наложи, но трябваше да чуя и нейната версия за станалото.

— Е, добре. Значи аз и Грег — започна през стиснати зъби тя. — Преди около две години, когато Мат и аз вече ходехме от цяла година, всички отидохме в клуба на Мат за неговия рожден ден, помниш ли? Ти и Мат танцувахте... Аз отидох на бара, за да поръчам по още едно и почти се бях върнала на масата, когато забелязах Грег. Той седеше на мястото си и въртеше бутилка бира в ръката си, но се бе втренчил в нещо и имаше много интересен и странен израз на лицето. Това беше израз на истинско щастие... на чиста радост. Проследих погледа му и установих, че гледа теб. Ти го правеше щастлив. Той искаше теб. Това много ме ядоса. Още един мъж се бе влюбил в теб, а не в мен.

— *Моля? Извинявай, какво каза?*

— Мъжете се влюбваха в теб и Грег, който можеше да има всяка жена, която поиска, също го бе направил.

— Мъжете не се влюбват мен, те ми стават приятели.

— Не, не е така. Всички те желаят. Искат те. Това е същото като онова, което се случи между теб и Рос в колежа.

Рос бе едно от гаджетата на Джен, когато харесвах по-малко дори и от Мат. — О, да, възможно е и това! Джен изглежда бе орисана да се свързва с калпави мъже. Рос имаше навика да разсъблича жените с поглед и аз бях една от тези жени. Когато тази история свърши с опипване и хващане на гърдите ми, аз казах на Джен. Той се оправда, че непрекъснато съм се навирала в очите му и съм си го просила. Старата, но изненадващо ефективна защита „Тя си го търсеше“. Джен продължи да се среща с него, но го държеше изкъсо и под око. С други думи, внимавах аз и той да не оставаме насаме.

— Наистина ме заболя. Ти беше най-добрата ми приятелка и...

— Чакай, чакай малко. Когато каза „Онова, което се случи между теб и Рос“ имаше предвид, че той ме сграбчи за гърдите и се отърка в мен?

— Двамата разказахте различни истории.

— Джен, човекът ме опипа! Това не е различна история. Той беше подлец и съжалявам, че трябваше да го хванеш с друга жена, за да разбереш какъв е. Те се разделиха, когато той остави Джен заради друга. Тя все си мислеше, че ще се съберат отново, докато той не й каза направо, че си има друга.

— Той не спираше да говори колко женствена си ти и как трябва да помисля да си сложа импланти.

— И какво повече искаш като доказателство? Чистокръвен мръсник.

— Но беше прав. Мъжете правят онова, което искат жените.

— В коя реалност?

— По дяволите, Амбър, мъжете те уважават, имат респект от теб. Първо те уважават, после се влюбват. При мен — или искат да ме чукат, или са прекалено уплашени да ме приближат. Перчат се, показват мускули, а когато останем насаме, се оказват уплашени малки момчета, които бягат. И когато това се случи няколко пъти, започваш да поставяш бариери и да се държиш така, както другите очакват от теб. Лепват ти репутацията „Ледената девица“ или „Ледената кралица“. Тогава започваш да се държиш точно по този начин, че и отгоре. Докато твоята най-добра приятелка печели репутацията на топла, добра, приятелски настроена и готина. А ти искаш точно това. Да бъдеш обичана. Обожавана. Уважавана.

Джен направи пауза, преглътна мъчително.

— Тогава се появи Мат. И да, той не беше хубавец като Грег, но Грег бе курвар, който не търсеше връзка. Дори не ме погледна втори път. Но с теб... Онази нощ в клуба видях как това се случи отново. Грег се бе влюбил в теб. Отново добрата, топлата, приятелски настроената Амбър беше получила мъжа. И тогава реших, че това повече няма да продължава. Край. Ако Грег трябваше да бъде с някоя от нас, това щях да бъда аз. Не добрата, не горещата, не жената с пищните форми, а аз. Така че започнах да флиртувам.

— Чакай да уточня нещо. Ти си спала с него, не защото си го желала, а защото не си искала аз да го имам? Ти луда ли си?

— Не съм спала с него.

Забелязах, че пренебрегна въпроса ми „Ти луда ли си?“

— Нямаше нищо подобно. Какво ти спане? Пет минути, до стената в коридора. Беше толкова прибързано, че дори нямахме време за кондом.

Исусе Христе! Господи, **Исусе Христе!** А аз си мислех, че съм чула най-страшното. От собствен опит знаех колко фанатично бе отношението на Грег към безопасния секс — дори когато не беше ме виждал цял месец и практически разкъсваше дрехите ми, пак намираше време да извади презерватив. Но не и с Джен. Не и с шибаната Джен!

„Беше грешка. Той ще ме убие, първо ще ме изхвърли, после ще ме убие“ Гласът на Джен отекваше като ехо в главата ми.

— Затова ли беше толкова уплашена, че си бременна — едва успях да продумам. — Опасявала си се, че детето е от Грег.

Тя кимна.

Та значи нейният флирт с Грег ми струваше 180 паунда. Тя така и не ми върна парите за тестовете, които ѝ купих, нито ми предложи да възстанови билета за влака. Дори не ми каза благодаря, че я сложих на първо място, преди родителите ми. Не че се нуждаех от нейното благодаря. Просто исках истината. Прекалено много ли беше да искаш това от най-близката си приятелка?

— После реших, че се е отказал да те сваля. Онзи ден, когато ти признах за Грег, Мат сподели с мен, че двамата си пийнали и той му признал, че те смята за секси. Ядосах се и реших да ти кажа за опита му. Знаех, че ще го попиташ и той ще си спомни как бих могла да прецакам живота му, ако се завърти около теб.

— Ти луда ли си? — попитах отново.

— *Амбър!* — Джен повиши глас. Повечето деца вече бяха прибрани от родителите им. — Ти получаваше завистливи погледи от жените заради бюста си. Представи си, че ги получавааш заради лицето си. Не знаеш какво е да си красива. Жените ме мразят, мъжете не ме искат. Аз исках поне веднъж да имам онова, което имаш ти. Просто исках погледа на Грег, насочен към мен, изпълнен с обожание.

Онова, което казваше Джен, бе направо „трогателно“. Нахална кучка.

Нахална кучка, която премина онази митичната линия върху пясъка — границата, която не бива да се прекосява; безочлива мръсница, която направи нещо, което не можех да простя. Тя ме нарече грозна. „Ти не знаеш какво значи да бъдеш красива!“ Никога не бях осъзнавала, че това са думи, които не може да бъдат върнати, нещо, което не можеше да бъде простено. Важното не е това, че ме нарече грозна — предпочитах да ме нарекат грозна, отколкото глупава. Беше заради това кой бе човекът, който го каза.

Когато най-добрата ти приятелка дори не може да се *преструва*, че си хубава, защо ти е най-добрата приятелка? Каква приятелка ти е, ако не може да изчетка егото ти? Да, тя може да ти каже, че този цвят червило те прави да изглеждаш като евтина курва, или като

проститутка от висока класа, каквато се опитваш да се представиш, или че имаш парченце от броколи, останало между зъбите, или че този мъж си играе с теб и те прави на глупачка. Нямах да е толкова лошо, ако беше спала с Грег, защото го харесва истински и има чувства към него. Нямах да ми хареса, но ако го желаете толкова искрено и силно, щях да намеря начин да я разбера.

Тя не чувстваше същото към мен. Тя ме нарече дебела. Оставих го да мине, пуснах го покрай ушите си. Уреждаше ми слепи срещи с ужасни мъже. И това пренебрегнах. Лъжеше ме. Манипулираше ме. Беше се опитала да свали дори любимия ми брат.

Сега ми каза, че съм грозна. Всъщност се събраха толкова много неща, които човек може да пренебрегне, преди да бъде погребан под планината от гадни забележки и лошо отношение. Преди да стане балама от световна величина.

Мислите за Джен минаваха през главата ми една след друга, все едно търсех и ровех в претъпкан гардероб. Една по една прехвърлях всяка положителна мисъл за нея и я заливах с помята, която тя сама бе забъркала, докато от доброто ѝ име пред мен не остана и следа. Първо си тръгна „грижлива“. Сетне „внимателна“, след нея „приятелски настроена“, после „окуражаваща“, „жизнена“, „разбираща“, „вдъхновяваща“ — всички те се въртяха в главата ми, очаквайки да бъдат заличени.

Освободих съзнанието си от качествата, които мислех, че притежава Джен, докато не остана нищо. Всичко отиде на боклука. Да върви на майната си. Тя и прекрасният ѝ живот.

Джен приключи с монолога си, изпълнен с болка и смут, описвайки себе си като красивата блондинка в един грозен свят.

— Така че, нали разбираш? Между мен и Грег няма нищо.

— Наистина ли нямаш чувства към него? — попитах аз.

— Само приятелски. Искам единствено Мат. Знам, че не бива, но го обичам. Ще ми се да не бях му причинявала това.

Така и не спомена нито веднъж какво причини на мен. Нито веднъж не каза „извинявай“ или „съжалявам“. Или че не е искала да ми го причини. Защото винаги е знаела, че може да направи всичко, което си иска, да ми причини всичко, и аз пак ще остана. Тя знаеше, че ужасът ми да не *бъда изоставена*, щеше да ме накара да преглътна всичко, което ми причинява.

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи, ако му дадеш време.

Лицето ѝ сякаш светна.

— Мислиш ли? — попита жадно.

— Сигурна съм. Виж какво, най-добре върви, часовете ти ще започнат всеки момент. Ще ти се обадя по-късно.

— Да. Някоя от нас няма друг, с когото да споделя и да е така близка. Отново ще ни бъде хубаво заедно.

— Сигурно.

Погледнах Джен за последен път. Късата ѝ руса коса, измъченото ѝ лице, отчайващо слабото ѝ тяло. После си тръгнах. Бях приключила с Джен Лий Хартман. Приятелството ни беше свършило. Това беше краят за нас.

КРАЯТ, ПРОДЪЛЖЕНИЕ

След кафенето трябваше да накарам Грег да се прибере у тях.

Опитах се, но когато шофьорът на таксито спря пред неговата къща, той стисна ръката ми, очите му бяха отчаяни и уплашени, като на човек, който всеки миг ще пропадне в бездънна пропаст, така че сърцето ми омекна и го прибрах при мен. Сложих го да седне на дивана, преди да предприема епичното пътешествие през града, за да видя Джен.

Джен. Сърцето ми трепваше всеки път, когато помислех за нея. Всъщност дори спрях на път към автобусната спирка, за да повърна. Няколко човека ме изгледаха странно, учениците, които излизаха от училище, нададоха вик с погнуса „Бърррр!“ и побягнаха. (Повечето от децата, които познавах, имаха по-богат речник от „благословии“ от мен). Но не можех да направя нищо. Единственото, което не исках да се случи, се бе случило, и това ме поболяваше. Трябваше да изплакна устата си с бутилката вода, която носех в чантата си.

Когато бутнах вратата, телевизорът работеше. А въздухът силно миришеше на нещо. Подуших. Чистота. Подуших го още няколко пъти. Лимон. Пчелен восък. Сапун на прах. Погледнах надолу, червената пътека в коридора бе изметена. Рамките на картините бяха полирани. Влязох в дневната, тя също блестеше от чистота.

Проснат на дивана, с глава, подпряна на едната ръка и очи, вперени в телевизора, лежеше Грегъри. Беше в абсолютно същата поза, в която го бях оставила. Почти щях да повярвам, че феите на чистотата бяха посетили апартамента и, докато той е гледал телевизия, те са подредили, измили, измели, полирали повърхностите, изпразнили кофата, изхвърлили боклука и събрали вещите на Грег в един кашон в краката му.

Когато видях тази кутия, се свих вътрешно, отдръпнах се и се скрих в едно дълбоко и тайно местенце в мен.

Беше червената пластмасова щайга, която използвах при местене. Голяма и препълнена. Дрехите му, книгите му, дисковете, обувките, филмите, четката за зъби, афтършейвът, витамините, продуктите за коса. Той наистина се бе пренесъл тайно и полека при мен. Поне не беше се изнесъл също толкова неусетно. Не трябваше да съм изненадана, нали? Бях му заявила, че всичко свърши и той съответно бе действал, както си знае. Ние бяхме на една и съща страница от тази сметка. Но не бях осъзнала, че думите „Всичко свърши“ ще означават „Вън от живота ми“.

Край = върви си.

Седнах на дивана.

— Как мина? — попита Грег. Не можех да кажа дали ме гледа или не, защото не откъсвах очи от червената щайга.

— Тъъ... не знам — отвърнах.

— Сдобрихте ли се?

Преглътнах с мъка през буцата, заседнала в гърлото ми. Не можех да говоря. Всичко бе приключено. Между мен и Джен.

Най-дългата несемейна връзка, която бях имала. Приключи. Край.

— Не знам — успях да промълвя.

— О — поклати глава Грег.

Гледах червената щайга с вещите на гаджето ми.

— Защо... искам да кажа... Как ти дойде на ум... да чистиш?

— Бъркотията беше отчасти моя. Освен това прибрах вещите си. Нали разбираш, в случай че... — Той нарочно остави изречението незавършено. Не искаше той да го казва, но искаше да говорим. Искаше да знае къде се намира.

Никъде. Той беше никъде. Мислех, че е разбрал, мислех, че е осъзнал, че съм казала „край“, въпреки че аз самата не бях сигурна. Защо иначе би си опаковал багажа?

— И така... Ние какво...

— Не знам — признах.

Не знам нищо повече. Ако имаше едно, не, ако имаше две неща, които научих през изминалите часове, те бяха:

1. Не съм във филм.

2. Знам, че нищо не знам.

— Какво означава това?

Потърках с ръка очите си.

— Означава, че не знам.

— И аз ще трябва да вися тук, докато разбереш? — Грег повиши глас.

Защо викаше? Да не би да си въобразяваше, че така ще ме накара да мисля по-бързо?

— Ти не знаеш. Добре. А аз какво да правя? Да чакам? Докато разбереш? Така ли?

Загледах се в отсрещната стена. Тя беше боядисана в бяло и аз се опитах да изпразня мисълта си като нея.

— Чакам, докато решиш нещо друго? Слушай, Амбър, ние или разрешаваме този въпрос сега, или...

Най-накрая се обърнах към него и той спря да говори. Пое си дълбоко въздух, а очите му направо пробиваха дупки в мен.

— Ако се разделим сега, тогава се разделяме завинаги. Така мисля. Без обаждания, без приятелство, без срещи, без трийсет и няколко за и против да се съберем ли отново или не. Нищо. Аз и ти — край. Финито!

Не можех да го гледам, без да ми се повдигне. Звучи драматично, но е самата истина. Беше спал с Джен. Това бяха ужасните новини. Знаех, че се е изпразнил в нея... Боже, исках да повърна. Беше направил нещо толкова интимно с нея, а не с мен. Или с която и да е друга жена, освен с Кристи, защото Грег беше евангелски верен на безопасния секс. Освен онзи един-единствен път, когато...

Как съм могла да бъда толкова глупава? Мисълта направо ме фрасна в лицето с огромна сила.

Тестът за СПИН, който си направи! Бил е заради Джен. Това беше имал предвид, когато каза, че животът му ще свърши. Защото ако беше позитивен, това означаваше, че и Джен щеше да бъде позитивна, съответно и Мат щеше да бъде позитивен, и жената на Мат щеше да бъде позитивна. И цялата сграда от лъжи щеше да се сгромоляса като картонена къщичка от карти. Как съм могла да бъда толкова отчайващо глупава? По едно и също време двама от най-близките ми приятели бяха преминали през такава криза, а аз дори не бях усетила, нито се бях усъмнила в нещо. Не бях свързала нещата. Не можеше да съм по-глупава, дори ако бях станала донор на сиво вещество и бях дарила половината си мозък.

— Е? — настоя Грег. — Какво решаваме?

Не можех да го гледам. Мразех го, че стои близо до мен. Обърнах погледа си към отсрещната стена.

— Чудесно! По дяволите! — извика той, вдигна щайгата, опита се да я пхне под мишница, но не можа, защото в нея имаше прекалено много вещи. Затова пхна ръката си под нея и вдигна черната чанта.

— **Не знам защо очаквах нещо друго от властна кучка като теб. Не знам защо очаквах някой, който винаги иска всичко да бъде по неговите правила, да се промени. Но знаеш ли какво?**

Той се наведе надолу.

— **Всичко е наред!** — изкрещя в лицето ми толкова близо, че почувствах топлината на дъха му, божествения аромат на ванилия и подправки.

Вдигнах колене към гърдите си, докато той се опитваше да излезе. Разни неща падаха от щайгата, чупеха се, той ругаеше на висок глас. Кълнеше до девето коляно, кълнеше вещицата Амбър. Обвих краката си с ръце и сложих глава на коленете. И неочаквано шумът и придружаващите го ругатни изчезнаха. Апартаментът утихна. Настана спокойствие и тишина.

Той нямаше да се върне повече. Край, всичко свърши.

Катурнах се на дивана, обгърнах се с ръце, почувствах се в безопасност, топла и малка.

Мисля да поспя. А когато се събудя, всичко ще си бъде както преди. Няма да съм спала с Грег. Все още ще обичам Джен. И всичко ще бъде, както си беше.

36.

ДА ЗАПОЧНЕШ ОТНАЧАЛО

Човек очаква животът му да се промени.

Но моят не се промени. Нито драматично, нито както очаквах. Мина цял месец, а аз не се разпаднах.

Грег беше свършил отлична работа с почистването. В дома ми нямаше и следа от него. В редицата от дискове, в книгите по рафтовете, на рафтчето в банята имаше дупки и празни места — всеки път, когато отивах в банята си, в дневната или в спалнята, те ми — напомняха отново и отново колко дълбоко се бе настанил в живота ми. Но когато си тръгна, той изчезна напълно. Беше взел всичко със себе си. Беше почистил дори миризмата си от всяка повърхност. Беше сменил чаршафите, беше ги сложил за пране, беше минал с прахосмукачката. Нямаше любовни писма, нямаше снимки, защото ние не бяхме такава двойка.

Нашите писма бяха написани върху кожата ни, защото ги пишехме, когато правехме секс. Когато се любехме. Когато се чукахме. Наречете го както щеше. Нашите снимки бяха в умовете ни. Както например онзи случай, когато той си сложи сутиена ми и се разхождаше с него из дневната. Или когато го накарах да се разсмее, докато шофираше към Харогейт. Тогава лицето му разцъфна в най-голямата усмивка, която бях виждала, а той ме погледна с такова обожание, че грабнах ръката му и я целунах. Или когато нарисува върху сандвича ми с бекон сърце от кетчуп, а аз му казах, че хлябът изглежда гаден, но той отвърна, че сутрин винаги съм заядлива кучка, пък аз изядох сандвича. Времето, когато си правехме пикник на пода в дневната с бира и печени сандвичи с шоколад. Или когато се напих и му се обадох от гарата да му кажа едно размазано „добър вечер“, а той дойде чак до града да ме прибере. Имахме много такива моменти. Много щастливи спомени.

Джен. Джен беше друго нещо. Въобще не мислех за нея. Въобще. Нашите ежедневни телефонни разговори бяха секнали преди

месеци. Нашите ежеседмични срещи бяха отдавна прекъснати. Аз имах цяло съкровище от спомени с Джен, материални и нематериални, но няхах достъп до тях. Просто не мислех за нея.

Започнах отначало, не се предадох. Дори не плаках. Бях ОК. Защото всичко беше ОК. Честа дума.

Дори не се хвърлих през глава в работата, защото месецът след фестивала беше най-спокойният период. Имахме време за спане, за премисляне, за прегрупиране. Събирахме си акъла и се стягахме, за да се подготвим за следващата година. Рене, въпреки че официално не беше на работа, все още идваше всеки ден и продължаваше да уплътнява деня ни чак докато роди. Съпругът ѝ работеше в дома им и тя ни призна, че ако остане там, има опасност да го убие. Марта, която реши да остане руса, защото, трябва да признаем, наистина ѝ приличаше повече, получи така желаното предложение за брак. Планираше сватбата за пролетта, така че прекарваше повечето време със списания за булчински рокли или в сайтовете за аксесоари.

— Не издържам повече, все едно чакаме да избухне война оплака се Марта три седмици след като скъсах с Грег.

— Толкова се радвам, че го каза първа — рече Рене. — Точно на това прилича. Казвам ти, цялото това чакане не е хубаво за бебето ми.

Продължих да преглеждам един каталог за филми в търсене на статия за бюлетина на нашия Фестивал. Вече не им обръщах внимание. Когато двете започваха да се карат, аз просто излизах, отивах в малката кухничка и много дълго правех чай, докато виковете утихнат. Повече не играех ролята на рефер. Част от мен беше смутена, защото те видяха какво стана. Друга част не искаше да ги въвлича отново в това. Въпреки думите на Ерик, аз се успокоих, реших, че няма да бягам за трийсет секунди и научих урока си.

— Амбър — започна Марта.

Погледнах я. И двете ме гледаха настойчиво.

— Ние говорим за теб — довърши Рене.

— Защо, какво съм направила?

— И двете сме на ръба, чакаме да се сринеш — обясни Рене.

— Това е естествено — добави Марта.

Отправих им една усмивка.

— Няма да се срина. Нищо не се е случило. Всичко свърши и аз се справям отлично. Нали знаете, продължавам напред.

Двете ме гледаха, но в погледа на нито една от двете нямаше вяра.

Бръкнах в чекмеджето си и извадих един бял плик.

— Мислех да почакам, докато се върнеш от майчинство — казах, — но моментът ми изглежда подходящ.

Кръвта се дръпна първо от лицето на Рене, сетне и от лицето на Марта. Много синхронно преbledняване, впечатляващо.

— Аз... — Погледнах настрани, не можех да понеса израженията им. Ето защо се задържах толкова дълго тук. Направо пуснах корени. — Това е оставката ми. Намерих си работа — сътрудник на Филмовия фестивал в Брайтън. Ще напусна един месец, след като ти се върнеш от майчинство. Мога и по-рано, но не искам да ви причинявам затруднения.

— Никъде няма да ходиш — заповяда Марта.

— Благодаря, че взе думите от устата ми.

— Бях тук дванайсет години, мисля, че е време...

— Амбър, никъде няма да ходиш — повтори този път Рене. — Да не мислиш, че сме прекарвали години да те обучим да станеш директор на фестивала, за да дойде някой и да те открадне от нас? Няма да те пуснем.

— И... — продължи Марта — ... не можеш да го направиш.

— Ако смяташ да ставаш режисьор, бих те разбрала. Но друг ФЕСТИВАЛ? Не. Няма да го позволя.

— Иии... — добави Марта — и не можеш да ме оставиш сама с нея. Не е честно. Ти спираш кавгите ни. И тя се нахвърля върху теб, вместо върху мен.

— Ще бъдеш кръстница на детето ми.

— Ще бъдеш една от шаферките ми. Не съм ви казала още, но и двете ще бъдете шаферки — добави Марта.

— Вече приех работата — отвърнах.

И Марта, и Рене скочиха и дойдоха при мен.

— Ти си постоянна величина в нашия живот — започна Марта. — Офисът няма да работи без теб.

(Типични реплики от филм, използвани за постигане на собствена облага. При това филм на Том Круз.)

— Но ние не сме офис — поде Рене. — Ние сме семейство. Ти ни допълваш. (Сега пък Рене подхвана темата. Ако някоя от тях

произнесеше още някоя реплика от „Джери Магуайр“, щях да бъда загубена).

— Да, добре, може би точно затова трябва да си отида. Може би ми е необходимо да работя, а не да бъда в нечие семейство.

— Не ни карай да страдаме заради Грег — примоли се Марта.

— Това няма нищо общо с него — отвърнах. Не го казах просто така, наистина нямаше нищо общо с него. И да, всичко беше свързано с него. И Джен. И мен. И Марта. И Рене. И необходимостта да започна отначало. И да се махна оттук. От всичко, което доведе до случилото си. Ако започнех отново, може би щях да успея да започна на чисто. Да забравя всичко.

— Плачи, отрежи си косата, изхарчи купища пари, изучай онзи режисьор, който ти се обажда непрекъснато, но не напускай. — Рене произнесе думите така, сякаш „напускай“ беше евфемизъм на „прережи си вените“.

— Догодина е твой ред за Кан — обади се Марта. — Защото ако не отидеш ти, тази кучка ще ме накара аз да ида. А аз няма да отида. Всъщност, ако напуснеш ти, напускам и аз. Не мога да се справя сама с нея. Няма начин. Животът е прекалено кратък.

— Аз пък няма да се върна от майчинство, ако ти си тръгнеш. Не мога да се справя с Марта. Спомняш ли си онази седмица, когато ти бе в отпуска? Тук настъпи истински ад. Тя беше гаднярка. Не отговаряше на телефона. Не отиваше да купи шоколад. Аз ще си имам бебе. Ще се върна само като помощник фестивален директор. Ще работя на половин ден. Ти ще трябва да си директор на фестивала. Но знаеш ли какво? Ако си отидеш, аз няма да се върна.

— Вие двете сте най-лошите хора на света, с които съм работила — прошепнах, като гледах яростно бюрото си. Нямах намерение да правя това. Не тук. И не сега.

— Ние? — повториха двете едновременно.

— Винаги се карате. И никога не поемате отговорност. Дори не отговаряте на телефона. — От устата ми се откъсна ридание.

— Знаем.

— Ако остана, ще трябва да настъпят промени.

— Каквото кажеш.

— Ти ще правиш чай — казах.

— Да.

— А ти повече няма да ме караш да успокоявам разни изнервени филмови дейци.

— Добре.

— И никакви скандали.

Мълчание.

— Извинявай, Амбър. Туй няма да стане — продума накрая Марта.

— Всичко си има граници, все пак — обади се и Рене.

Аз се срутих на бюрото си и се разридах. Хванах главата си с ръце, тялото ми натежа от риданията, които не знаех, че нося в себе си.

Не беше заради Грег. Беше заради всичко. Заради мама, която ми каза, че не мога да имам дългосрочна връзка с Грег. Заради Ерик, който каза, че винаги бягам. Беше заради това, че не можех да преодолеем гадната история. Заради това, че не говорих с Джен. Заради това, че в края на Фестивала открих, че Грег е спал с Джен — докато съм мислила, че харесва мен и моя тип героиня, се оказа, че харесвал и искал Гуинет Полтроу, която винаги щеше да бъде звезда. Беше, защото прекарах трийсет и първия си рожден ден сама, макар че аз така исках. Беше, защото бях изкушена да отговоря на Джен, когато ми се обади и изпя „Честит рожден ден“ на секретаря. Беше, защото върнах цветята, които тя ми прати. Беше, защото, макар че Марта и Рене бяха най-лошите колежки на света, те бяха страхотни и аз не можех да живея без тях. Беше заради трите години, през които се преструвах, че харесвам Мат, докато винаги съм го мразила, но въпреки това се виждах с него три пъти в седмицата и го приемах, само за да улесня живота на Джен. Беше, защото знаех, че Ерик е прав — да, аз бях жена, която избираше пътя на най-малкото съпротивление, защото така е по-лесно, вместо да кажа какво чувствам. Беше заради всичко. И заради нищо.

Докато плачех, Марта и Рене преминаха на режим „криза“. Когато преди имаше сълзи, аз бях тази, която тичаше за салфетки, чай и мили думи. Не бях сигурна, че те знаеха как да го направят, но свършиха страхотна работа. Едната донесе салфетки, другата направи чай. И двете намериха мили думи за мен.

— Обичаме те, Амбър. Ако наистина искаш да си отидеш, ще се опитаме да се справим. Ще те обичаме вечно. С удоволствие ще дойда да те видя в Брайтън. — Това беше Марта.

— Ще организирам кръщенето, преди да си тръгнеш. Ще бъде голямо парти, ти и Марта ще си купите нови рокли. И шапки. Ще дойдат всички мои приятели от киното. Но можем да комбинираме кръщенето с твоето напускане. Ще го направим по-грандиозно и от Фестивала дори. — Това беше Рене.

— За какво говорите? — казах през сълзи и ридания. — Знаете, че никъде няма да ходя.

— Супер — извика Марта. — Мразя Юга.

— Толкова се радвам, че оставаш — обади се и Рене. — Защото сега смятам да се обадя на това копеле и да му начукам канчето. Ще ми примамва най-важния човек от персонала!

— Заповядай, скъпа — рече Марта, като остави на бюрото ми нещо. — Пазих ги в бюрото си за подобен случай. Знам, че са ти любими.

Вдигнах глава и какво да видя — пакет „Малтесърс“.

Стомахът ми се преобърна. Блъснах стола си назад и изтичах в тоалетната, за да повърна.

37.

СВАТЪБЕНИ НЕВОЛИ

*За какво е тази врява за шоколада? Дайте
ми пакет чипс!*

Поканата ме гледаше.

Аз гледах поканата.

Откакто пристигна, седях на дивана си, гледах я, обръщах я в ръцете си отново и отново и не смеех да я отворя.

— Какво е това? — попитах куриера, който почука на вратата ми преди два часа.

— Покана за сватба — отвърна той, докато се подписвах. — Знам само защото тази покана стои в офиса ни от няколко седмици със специални инструкции да не я доставяме преди тази вечер, скъпа.

Усмихнах му се, взех плика и отидох право в кухнята, където претършувах всички чекмеджета за шоколад.

Откакто... откакто всичко това се случи преди месеци, спрях да ям шоколад. Спрях дори да го мириша. Спрях да го купувам. Да ям шоколад беше все едно да си напомням, че не мога да разгадая хората. Че не познавам никого. Дори и себе си. Най-подобното на шоколад нещо, което успях да намеря в кухнята си, бе какао на прах, забутано в най-далечния ъгъл на бюфета. Свалих го от рафта и изсипах пълна лъжица направо в устата си. То моментално попи всяка слюнка в устната ми кухина и я превърна в цимент, но не можех да се спра. Продължих, докато не се почувствах напълно задоволена.

Едва тогава бях в състояние да седна на дивана и да прочета поканата.

Много неща се промениха, откакто... знаете откога — оттогава. За три месеца станаха много промени. Рене роди момиченце и го кръсти Джоана Джейн. Все още не сме направили кръщение, но тя се

подготвя за него. Много филмови дейци искаха да бъдат на корицата на списанието. За щастие грабвах телефона от ръцете на Рене, преди да успее да отговори. (Макар че това беше домашният ѝ телефон — е, нещата не бяха се променили чак толкова много.)

Марта намери своята сватбена рокля, както и шаферските тоалети за Рене и мен — тя бе абсолютно категорична да спази обещанието си да ѝ бъдем шаферки. Обясни ми, че е планирала да зачене по време на медения месец (Бог да е на помощ на сперматозоидите на Тони, ако не изпълнеха задачата си.)

Аз завърших сценария. Имах толкова много свободно време. Вечерите се разтягаха до небитието. Понякога се прибирах вкъщи и лежах на дивана, гледах петното от вода с форма на Бахамите на тавана и мислех. Часовете минаваха, а аз имах чувството, че са минути. Минутите минаваха, сякаш бяха часове. Всичко бе загубило пропорциите си. Така че започнах да използвам времето — онези празни часове, и още часове, които се превръщаха в безкрайност — конструктивно. Най-накрая завърших сценария и го дадох на господин Любителя на шоколад да го прочете. (Между мен и него възникна моментално привличане. Колкото повече научавахме един за друг, толкова по-очевидно ставаше. И освен това... ами да, аз бях различна.) Дватама започнахме да работим върху сценария. Прекарвахме много време заедно и аз спорех ожесточено с него. Обичах сценария си, той беше моята рожба и никой не можеше да го напада или оскърбява. Никой не можеше да ми казва, че това не звучи добре или онова не изглежда както трябва. Това се отрази и на други области от живота ми. Беше различно. Ако все още ядях шоколад или мислех за него, бих казала, че съм от онзи вид шоколад, какъвто никога не са продавали, защото бях напълно еkleктичен вид. Всички неща, които пазех дълбоко в дъното на душата си, ядките, стафидите, медените парченца, изплуваха на повърхността. Сред тях имаше твърди и несмилаеми — когато бях ядосана и го казвах, не се извинявах и не съжалявах. Като началник се налагаше понякога да бъда твърда и да не се тревожа. Имаше и сладки парченца — стафидите, които ме караха да се смея и да се държа момичешки. Имаше и много сладки, медени, които ме караха да плача в края на повечето смешни филми, направени за телевизия (просто някой трябваше да каже „обичам те“ и аз се разпадах, защото знаех, че ще хвърлят букета.) Имаше и карамелени

парченца, които караха хората да поискат да останат с мен — забелязах, че сега подхождаха към мен с някакво уважение, с което подхождаха към Рене. Еха, аз бях директор. Грег удържа на думата си и не се обаждаше. Не пишеше имейли. Не пращаше съобщения. Не ме посещаваше. Не ми пишеше. Подобно поведение всъщност беше добре дошло за мен. То ми помагаше да не забравям, че очевидно не се интересува от мен и ме е изтрил напълно от живота си.

За разлика от него Джен се обаждаше, пишеше, пращаше имейли. Всеки ден. Аз ги триех. Ако се обадеше в работата, казвах, че ще ѝ звънна по-късно, но никога не го правех. За мен и Джен връщане назад нямаше.

Мат. За Мат не знаех нищо. И не ме интересуваше.

Гледам втренчено поканата. Кремав плик, дебела хартия. Скъпа.

Може би трябва да я скъсам на две и да я изхвърля, без да я отварям и чета. Не мога да отида на сватбата на Мат и Джен, ако не съм получила покана, нали? Или може би тя е за сватбата на Грег? Миналият месец прочетох съобщение в „Сънди Кроникъл“, че се е преместил в Дъблин. Там живееше бившата му, опозорена и оплюта с позорна слава Кристи.

Очевидно бе потърсил старите приятели. Дали го е направил или не, не бях сигурна. Как щях да се справя с това? Как щях да приема женитбата му? Това повече не ми причиняваше болка, както преди. Не беше първото нещо, което изплуваше в ума ми сутринта, или последното, с което заспивах. Но от време на време мислех за това. Само четири-пет пъти на ден.

Плъзгам пръстите си под капачето на плика и го отварям. Отварям кремавата картичка. Така. Добре. Поеми дълбоко въздух. Сега погледни.

Сърцето ми буквално спира. Боря се за глътка въздух, чувствам как животът изтича от мен. Това си е истинска сърдечна криза.

Картичката съдържа следното:

Идън Селпон

И

Лионард Хемптън

Молят за удоволствието да присъствате на тяхната сватба.

Обръщам картичката.

Утре.

Мама и татко 2 ще се оженят утре. В три часа. В местния градски съвет в Левишам. Утре. **Утре.**

Прехвърлям през главата си всички разговори, които бях водила с родителите си през изминалите две седмици. Нищо. Никакъв намек за сватба. Никакво споменаване за узаконяване на връзката, нищо за женитба с човека, с когото вече спиш. Не беше ли мама тази, която казваше, че е невъзможно? Нима почти не се скарахме по този въпрос преди време?

Когато Ерик й съобщи, че съм се разделила с Грег — защото нямаше начин аз да им го съобщя, тя не каза точно „Нали ти казах“, но не каза и „Мислех си, че това ще продължи много по-дълго“. Всъщност беше индиферентна. Татко 2 бе този, който ме тормозеше и настояваше да дам още един шанс на Грег. „Защо не му се обадиш, скъпа?“ — каза една вечер той. „Опитай отново. Бяхте толкова хубава двойка“. Мама, от своя страна, очевидно бе облекчена, че няма да продължа да правя извънбрачен секс.

Обзалагам се, че Ерик е в час за сватбата им. Сигурно се бяха наговорили да не ми казват, защото все още страдах за връзката си, изградена върху лъжи, измами и илюзии. Добре, ей сега ще му дам да се разбе...

Зъбън! Цялата подскачам при резкия звън.

— **Защо, по дяволиите, не си ми казала?** — вика самият Ерик, когато вдигам телефона.

— **Защо, по дяволите, не си ми казал? Защо не си ми казал?** — отвърщам му със същия тон аз.

Пауза, тежко дишане.

— Значи не са ти казали? — пита той.

— Ерик, те никога не ми казват нищо. Особено пък нещо такова.

— Не са ти казали, дори за да те ободрят заради скъсването с Грег?

— Не.

— На мен ми изпратиха два билета за самолет — за Ари и мен. Те са луди. Но защо сега? Защо го пазят в тайна?

— Може би... Не знам. Наистина не знам.

— Да им се обадим. Ти се обади на мама. А аз ще звънна на татко на мобилния му.

— Окей, ще се чуем след това.

Както държа слушалката, натискам копчето да прекъсна линията и неочаквано — **Зъъън!**

Почти щях да изгърва телефона, но успявам да го сложих до ухото си.

— Получи ли я? — пита мама.

— Какво да получа? — отвърщам, чувствайки се глуха и няма.

— Поканата — отвърща спокойно тя.

— О, поканата за твоята сватба, за която не знам нищо.

— Искяхме да бъде изненада.

— Ами, успяхте.

Тя млъква. Очевидно очаква нещо. Накрая казва:

— Чакам да го кажеш.

— Какво да кажа? А, да, поздравления. Въпреки изненадата и шокът, поздравления. Наистина се радвам за теб.

— Не това, Амбър. Ти си много сърдита. Нали?

— За какво да съм сърдита?

— Затова, че ще се омъжи за Лионард след всичко, което казах за теб и Грегъри.

— Мамо, аз много се радвам, че ще се ожениш за татко 2. Аз го обожавам. Просто бях шокирана. Не съм ядосана. Защо трябва да съм ядосана?

— Не бих променила годините с Лионард за нищо на света. Бях щастлива и искам да си спомням за теб и Грегъри по същия начин. Ти беше щастлива с Грегъри. Лионард ми каза, какво му е споделил за теб. Колко много те уважава. Не знаех, просто си мислех, че те използва. Бях толкова ядосана на себе си, защото се страхувах, че причината да скъсаш с него може да е нещо, което аз съм казала. Просто се тревожех, че той бе влязъл прекалено бързо в живота ти. Страхувах се да не страдаш. Тревожех се за теб, Амбър. Притеснявах се, че не осъзнаваш колко горди сме аз и баща ти с теб. Винаги сме се гордеели с теб, каквото и да направиш. Но се тревожехме, че никога няма да се

омъжиш или да имаш деца. Ти прекарваш толкова време сама и аз ужасно се измъчвам. Не искахме заради нашата сватба да се откажеш от брака.

Мама прави пауза, за да си поеме дъх и аз подскачам. Онова, което тя каза, беше толкова голямо признание, все едно бе тръгнала гола по улицата. Беше също така и началото на един голям разговор, който не бяхме провеждали досега. Някои хора имат нужда от подобен вид емоционално разкриване, но не и аз. Не и с майка ми. Бяхме си добре и така — мама и аз. Нямаше нужда насила да форсираме някакъв вид емоционална връзка между нас, когато така или иначе си имахме връзка. Ако бях научила нещо през изминалите три месеца, то бе, че човек е отговорен за своята роля в една връзка. Ти и само ти. Как ти се отнасяш с хората е много по-важно, отколкото как те се отнасят с теб. Ако не ти харесва начинът, по който някой се държи с теб, тогава го промени. Ако продължаваш по същия начин, значи приемаш, че всичко е наред, че е правилно този човек да се държи така с теб. Както беше в моя живот. Мама, татко 1 и татко 2 винаги очакваха от мен най-доброто, защото отстъпвах. Аз бях доброто момиче, затова и те очакваха да бъда такава. Ерик не загуби тяхната любов, защото беше лош, защото правеше каквото си иска. Ако правех каквото си искам, вместо да мрънкам кой щял да ме намрази в резултат на това, сигурно щях да бъда по-щастлива. От една страна, щях да правя каквото наистина искам, а от друга — щях да разбера кой наистина ме обича и иска да бъде с мен. Ето защо обичах толкова много Ерик: той винаги искаше да съм тази, която съм. Защо обичах Джен? Бях свикнала да мисля, че тя не иска нищо от мен, освен да бъда себе си. А защо обичах Грег повече от всеки друг? Защото той ме прищипорваше да бъда аз — понякога дори без да иска с отвратителното си поведение, което ме вбесяваше. Аз наистина се отпусках с Грег. Дотолкова, че да бъда самата аз. Имах един миг спокойствие. Можех да видя къде съм в този свят. И това не се промени, когато той си излезе от него. Цялото това осъзнаване бе вследствие на много мислене. На това, че продължих смело напред. И израснах.

Така че не се нуждаех от разговор с мама. Не исках да се разсъблича заради мен, защото се чувстваше виновна. Не беше необходимо да ми обяснява защо е била толкова студена и недостъпна, понеже знаех защо. Ние с нея никога не успяхме да станем добри

приятелки; аз не исках да бъда нейната най-добра приятелка. Исках тя да бъде моята майка. Да ме обича и да е свързана с мен, защото бяхме роднини. За това не бяха необходими дълги разговори и емоционални признания.

— Бих искала да беше ми казала за сватбата — казвам, сменяйки темата. — Нямам какво да облека.

— Спомням си, че ти купих рокля за официални случаи — отвърща тя, сменяйки темата. Мога да доловя облекчението в гласа ѝ. Очевидно не искаше дълги разговори, нито емоционални обяснения. Каквато дъщерята, такава и майката.

Небесата се отварят и запява хор от ангели, всичко става ясно. Ето защо мама бе настоявала да ми купи рокля и костюм на Ерик. Ето защо двамата се насълзиха, когато ме видяха да излизам облечена от пробната. Те не бяха оглупели от възрастта — бяха толкова разчувствани, защото щяха отново да ме видят с тази рокля на техния сватбен ден.

Родителите ми щяха да се оженят. Тези луди, прекрасни, фантастични мои роднини.

— Ще взема първия влак утре сутринта. Надявам се, че ще стигна навреме.

— Най-добре се опитай, скъпа, защото си единствената ми шаферка.

— Разбира се, че ще съм там. Дай ми да говоря с татко 2. Сигурна съм, че говори с Ерик.

Прекосявам тълпата на гара Кингс Крос, неподготвена за това, че идва Коледа. Декорации, коледни песнички, лъжлив блясък, сърма и евтина безвкусна украса по витрините на магазините. Бях напълно забравила за Коледа. Беше следващата седмица и всичко крещеше за празника. Тя бе навсякъде около мен, но аз не я обичах. Това бе нещо извън мен. В моето семейство Коледата винаги бе време, изпълнено с грижи и болка. В колежа двете с Джен я прекарахме няколко пъти заедно, пихме и ядохме боклуци, далеч и в безопасност от страховитите ни семейства. Тази година, след като дори не бях забелязала, че приближава, не бях мислела къде ще я прекарам. Вероятно сама, след като мама и татко 2 щяха да бъдат на меден месец.

Татко 1 беше в Китай, а Ерик и Ариана сигурно щяха да отделят това време за себе си. Да прекарам Коледа сама за мен не бе чак толкова страшно като перспектива.

Вчера бях говорила два прекрасни часа по телефона с мама и татко 2. Разпитах за всичко, казаха ми какво очакват от мен и за кои роднини трябва да се погрижа.

— Най-добре се опитай да не напълняваш — предупреди ме мило мама, преди да затвори. — Роклята ти стоеше прекрасно, когато я купихме.

Както вече стана дума, бях отслабнала... откакто... откакто прекарвах повече време пред компютъра, вместо да ям. Роклята ми висеше... като харизана.

В този миг едно движение... една позната фигура прекосява гарата, привлича очите ми и спира влаковата композиция от мисли, нижещи се в главата ми. Висок, широкоплещест, но косата — черната, почти синя коса, беше подстригана късо. Почти като скинхед. Видях само гърба и за миг, само за миг, зърнах и профила. Грег.

Грег!

Тъкмо да извикам името му, когато си спомням, че той вече не е част от живота ми. Дори ако тази фигура с необичайна коса и характерна походка е Грег, какво щях да му кажа? Здравей?

Той изчезва в тълпата — искра от нещо познато в мъглата от непознати.

Когато се върна, може би ще му напиша имейл. Сигурна съм, че ще се зарадва, че родителите ми са се оженили. Само за да му кажа това, обаче. Нищо повече.

Отправлям се към метрото. По пътя трябва да спра, за да си купя някакви подходящи обувки — мама ще побеснее, ако се появя на сватбата ѝ с маратонки.

Ерик и Ари посрещат и поздравяват гостите в съвета; аз чакам мама да приключи с подготовката си. Не ми е позволено да я видя, докато не свърши. Къщата е пълна с нейни роднини, прелива от хора, които не съм виждала от години, и вероятно няма да видя още толкова. Въздухът ехти от весели разговори, ганайски диалекти, всички говорят на висок глас.

На вратата се звъни. Преди да успея да стигна до нея, някой ме изпреварва.

— Амбър? — произнася един познат глас няколко секунди по-късно.

Замръзвам до върха на професионално боядисаните си нокти.

Не може да бъде. Наистина не може да бъде. Обръщам бавно погледа си. Наистина е той.

— Татко? — казвам, докато ставам.

Моят татко, моят истински баща. Стои на входната врата. Повисок от мен, но не чак толкова, с красиво лице и посивяла коса, облечен със син костюм, кремава риза и морскосиня вратовръзка, почти същите като костюма, който родителите ми избраха за Ерик.

Преди да успея да попитам защо е тук, шумът в къщата затихва. Причината за тишината е мама, която се появява горе на стълбите.

Очите ми се пълнят със сълзи. Тя е зашеметяваща в кремавия си костюм от две части с висока яка, общита със златна бродерия. Около косата ѝ има златисто кремав тюрбан.

— Изглеждаш прекрасно — казва татко.

Направо взе думите от устата ми и аз едва не припадам. Татко никога преди не е говорил така. Никога не е произнасял подобни думи.

— Амбър, забравих да ти кажа, че баща ти ме освободи — казва безгрижно мама. Сякаш най-нормалното нещо на света е бившият ти съпруг, на когото не си продумала и една дума през последните десет години, да те освободи от брачния ти обет.

„Чудно ли е, че съм такава с родители като вас?“, искам да изкрещя. „Чудно ли е, че съм емоционално осакатена?“

Свирят химна „Ето, влиза булката“, докато вървя пред родителите си към олтара в гражданското.

Може би няма да кажа на Грег. Всичко е много шантаво, истинска дивотия. Родителите ми, които се мразеха, хората, които превърнаха детството ми в ад, сега са заедно.

Изразът върху лицето на Ерик показва, че също е потънал в мрака.

Хвърлям един поглед към присъстващите шейсетина или повече човека, за да видя техните реакции. Сърцето ми подскача, спира да бие. Сред гостите е и онзи мъж, когото зърнах на гара Кингс Крос, същият, който в гръб приличаше на Грег. Мъжът се обръща към

булката, която ме следва, лицето му е открито благодарение на късо подстриганата коса. Очите му подминават булката и спират върху мен. Големи блестящи езера от шоколад срещат моите очи.

Изпускам една стъпка, но успявам да се овладеея, преди да се препъна и да падна по корем. Очите и лицето му са безизразни. Те престават да ме гледат и се връщат към родителите ми. Аз също спирам да го гледам и заставам неподвижно, защото вече сме стигнали до чиновника.

През цялата церемония чувствам очите на Грег, заковани в тила ми.

38.

ЖЕНЕНИ С ДЕЦА

Той ще я чука.

Мога да го кажа със стопроцентова сигурност. Облегнал се е на стола, ръцете му са небрежно пъхнати в джобовете на панталона, очите му са фиксирани в нейните, но поглъщат лицето ѝ. Така правеше и с мен. Сещам се как веднъж ми се похвали, че бил правил най-хубавия секс по време на сватби. А жената е направо великолепна. Красавица. Тя, една от моите неомъжени втори братовчедки (от страна на Ерик) има дълга, руса до бяло коса и тънка фигура. Залепи се за Грег в мига, в който всички влязоха в залата. Сигурно още в гражданското бе забелязала, че е сам, и бе решила, че ще бъде неин. Той въобще не се съпротивлява.

Глупак. Глупак, който се кани да прави секс тази нощ. Тук. Вероятно ще налетя на тях... ще... май пих прекалено много.

Боже мой, май се напих. Пих твърде много. Прекалено много, прекалено бързо и на празен стомах. Нищо не бях хапнала. Всичко ми е леко размазано по краищата. Но не съм достатъчно пияна, че да спра да се наливам. Гълтам шампанското на един дъх, оглеждам се за флиртуващата двойка и погледът ми попадна в другия край на залата. Там Ерик се опознава с баща ми. Двамата седят сами в ъгъла, ядат от картонени чинии и си говорят.

Все още не мога да повярвам, че татко 1 е тук. По-рано татко 2 ми каза, че двамата с мама са стоплили отношенията си преди няколко месеца. Тя му се обадила и го поканила да дойде на сватбата. Искала ново начало. Не за нея, не за татко 2, не и за татко 1. За мен. Искала ново начало за мен. Искала да знам, че всичко е наред и мога да говоря с родителите си. Да прекарвам известно време с някой от двамата и да не се тревожа как другият ще приеме това. Да не се чувствам отговорна, че някой от тях е щастлив.

— Тя искаше да знаеш, че онова, което се е случило с нея, няма да се случи с теб — казва ми татко 2. — Не го е казвала никога, скъпа.

Знаеш каква е майка ти. Може да каже хиляди неща, без да изрече нито дума.

Усмивам се на татко 2. Странно бе, че някой толкова затворен като мама, бе успял да срещне единствения мъж от нейната възрастова група, способен да проумее и да каже тези неща за нея. Странно, но фантастично. Моят живот щеше да бъде различен, ако тя не беше заживяла с него, след като татко 1 си отиде.

— Разбираш ли, скъпа, твоята майка и баща не искат да си сама, защото се страхуваш да не бъдеш наранена. — Татко 2 придружава това изречение с поглед в посока на Грег.

Аз правя същото. Той продължава да говори с онази жена и ако не си въобразявам, тя е пристъпила една крача по-близо към него. Те щяха да правят секс. Откъсвам ужасеният си поглед и го обръщам отново към Ерик и татко 1.

— Върви и говори с него — шепне Ариана в ухото ми.

— С кого? С Ерик ли? — питам.

— Не. С високия мургав красив непознат, в който си се втренчила. И който не откъсна очи от теб по време на цялата церемония и речите, а в момента прави много голяма грешка, като не ти обръща внимание.

— Няма за какво да говорим.

— Скъпа, не съм ти благодарила, че вкара малко разум в главата на Ерик. По въпроса за бебетата. Той бе така изперкал, все едно не беше Ерик. Не можех да говоря с него и чувствах, че ми се изплъзва. Но онова, което ти си му казала, преобърна нещата. След уикенда, който прекара в Лийдс, започна отново да споделя с мен. Сега говорим повече, отколкото се караме.

— Няма защо да ми благодариш, Ари — отвърщам. — Просто наречи първото си бебе на мое име. Без значение дали ще е момче или момиче.

Тя се смее. Наистина е сестрата, която нямах. Обичам я толкова много. Никога няма да простя на Ерик, ако я изостави. Всъщност щях да му простя, защото му прощавах всичко, но със сигурност щях да му създам доста трудности в живота, ако го направеше.

— Ти се смееш, но аз съм сериозна.

Почти ще разтворя ръце, за да я прегърна и да ѝ кажа колко я обичам. *Наистина съм се напила яко*, щом подобни мисли минава през

ума ми.

— Казала си на Ерик да не позволява на нещата, които може да не се случат, да попречат да бъде човека, който може да стане. В твоя случай е станало най-лошото. Грег е спал с най-добрата ти приятелка, ти си скъсала с него. Онова, което не е трябвало да се случи, се е случило. Но ти си оцеляла. Вече знаеш, че можеш да оцелееш и след най-лошото. Така че върви при него. Онова, от което се страхуваш, може да не се случи, но ако се случи, ще го преживееш.

Слушам думите, а сетне се опитвам да чуя онова, което се крие зад тях. Но не мога. Трябва да помръдна, но не мога да отида при него и да започна нормален разговор. Дори най-обикновен банален разговор.

— Ще си помисля.

— Не мисли дълго, мила. Защото ако той я изчука, аз просто ще го убия.

— Преди да ме питаш какво, по дяволите, правя тук, ще ти кажа, че татко 2 ме покани.

Двамата се сблъскахме пред тоалетните. Това беше неизбежно. Той все пак трябваше да пишка, а и аз се стисках, докато желанията на пикочните ни мехури съвпаднаха. Искях да го видя отблизо, исках да се убедя, че изглежда така ужасно, както аз се чувствам понякога.

— Какво каза? Коя дума употреби? Татко 2 ли? — питам.

— Той ме помоли да го наричам така. Смята, че господин Хемптън било прекалено официално, а аз никога няма да мога да го нарека Лионард. После реши, че е срамота само един човек да го нарича така, затова трябвало и аз да го наричам татко 2.

— Значи вече си близък приятел с родителите ми?

— Не. Татко 2 каза, че било срамота да... да... да не дойда на сватбата. Помоли ме няколко пъти. И аз дойдох само заради него, а не, за да...

— Няколко пъти? Ти си знаел за сватбата от дни?

— Всъщност от седмици. Но той ме накара да се закълна, че ще пазя тайна и няма да ги издам. — Лицето му става каменно. — Уверих го, че може да разчита на мен.

Чуствам болка.

— Супер. Значи си знаел за сватбата на родителите ми преди мен. Как се свързаха с теб?

— Чрез вестника.

— О.

Тишина. Всички танцуват, забавляват се, ядат, пият, а ние стоим на входа на залата в тягостна, потискаща тишина, която затруднява дишането ми и ме задушават. Отслабнал е. Отблизо е дори още по-слаб. Тъмносивият костюм, същият, който бе облякъл, за да се срещне с родителите ми, виси по тялото му и прилича на торба.

— Чух, че ще се местиш в Брайтън — продължава Грег.

— Виж ти! И от кого го чу?

— От Рене. Тя ми се обади. Каза, че ако напуснеш, има човек, който ще ме посети и ще промени състоянието на капачките ми. Добави също, че Марта щяла да ми отреже топките с железарски клещи.

Само ако знаеше колко сериозна е Марта, нямаше да говориш така спокойно.

— Не осъзнавах какво е истински страх, докато не бях заплашен от една францужойка и нейната йоркширска приятелка.

Е, вече знаеш.

— Оказва се, че си говорил с всички хора в живота ми, с изключение на мен — казвам.

Грег поглежда встрани. Още тишина. Още задавяща тишина.

— Е, как беше в Дъблин?

— Прочела си? Беше страхотно. Уточних един куп въпроси с Кристи.

Както и предполагам.

— Въпреки че, след като с нея проведохме всички важни разговори, прекарах повечето време със съпруга и децата й. Много им хареса да им разказвам приказки.

О! Усмивам се вътрешно. Тишина. Още тишина. Обикновено прекарвахме цялото време заедно като говорихме и говорихме с часове, а сега се чудим как да запълним няколко минути.

— Виждаш ли се с другите двама? — питам го. Любопитна съм. Любопитна съм да разбера дали поддържат връзка без мен, дали са закърпили нещата и са се превърнали в странно трио вместо странныя квартет, който бяхме преди време.

— Виждам се с Мат — отвръща бързо Грег. — Излизаме на побира. Напъваме се да бъдем отново приятели... През годините той направи някои ужасни неща и аз му простих. Опитваме се... — Свива устни за секунда, свива леко и рамене. — Освен това доста бързо осъзна, че няма други приятели, освен Роки и мен... А Роки... с една дума Роки се ядоса много, когато разбра, че Мат го е лъгал и използвал като алиби цели десет години. Затова му забрани да се обажда и не иска да говори с него. А на мен позволи да остана, само защото бях направил нещо лошо на Мат. Така че за Мат аз останах единственият избор. Както казах, напъваме се.

А Джен? Дали се напъваше и с Джен?

— Не съм се чувал със... знаеш кого. — Очевидно не успя да произнесе името ѝ. — Нямам причини да се виждам с нея.

И настъпи още тишина. Още тишина, тъй като премислям какво каза. Той се опитва да бъде отново приятел с Мат. Спомням си, че преди много време ми бе казал, че били по-близки от братя. Винаги съм знаела, че хората са важни за Грег. Хората и приятелствата. Той можеше да понесе много повече от мен. Главно защото рядко позволяваше негодуванието и ядът да го обземат. Когато трупаш малки обиди, те не водят до натрупване на болка, която води до голям взрив. Това не води до скъсване на всички връзки с любимите хора. Освен ако не става въпрос за мен, разбира се.

Аз съм единственият човек на земята, с когото Грег го направи.

— Е, изглеждаш доста скапан — казвам, опитвайки се да го накарам да се разсмее, въпреки че онова, което щеше да го накара да се смее, е мистерия дори за мен.

— Благодаря ти много — отвръща той. — И ти не изглеждаш в много добро здраве.

— Когато сваля този грим, ставам направо ужасна — казвам, опитвайки се да поддържам шегата.

— Не се съмнявам.

— Каза мъжът, който изглежда така, все едно не е спал един месец.

— Всъщност три месеца, две седмици и пет дни, но кой ти ги брои? Колежке, с удоволствие бих останал да си подхвърляме обиди цяла вечер, но имам нещо по-добро за вършене. — Грег се обръща да си върви.

— Не нещо, а някой, нали?

Той замръзва, завърта се на пети. Гледа ме с чувство, което според мен е най-близко до чиста омраза.

— Да ти го начукам, Амбър. — Съвсем не бе нужно да подчертава омразата с тези гневни думи. Едната от тях всъщност не бе гневна, защото беше името ми.

— Мисля, че вече си го направил — отвърщам спокойно. — Или си забравил след стотиците жени, които си чукал?

Той присвива леко очи.

— Не, помня те. Ти си онази, която мислеше, че разчита сигналите, но се нуждаеше от предварително уведомление всеки път, когато исках да те докосна.

Не мога да спра усмивката си, докато се опитвам да открия подходящо изражение.

— Защо точно си ми ядосан? — питам. — Знаеш, че всеки, който говори с намеци, може и да ги разбере.

— Не съм ти ядосан, ти си тази, която започна с обидите.

— А ти беше този, който започна агресивно „Преди да ме попиташ какво правя тук“. Извинявай, но наистина изглеждаш скапано.

— Ти също.

Свих рамене.

— Аз не се опитвам да свалям никого.

— Нима аз го правя?

Забелязвам втората братовчедка да се отправя към нас. Очевидно е решила, че завоеванието ѝ се е забавило прекалено дълго и говори с някаква жена, която е сама. Не мога да гледам това. Намирам ритуала по чифтосване за болезнен. Всички тези превзети и глуповати усмивки и пърхане с мигли. (Да си призная греховете — аз също опитах това специфично поведение по отношение на господин Любителят на шоколад на публично място, но вече приемах себе си като лицемерка.) В случая с Грег обаче, това щеше да ме довърши.

Той беше на път да спи с друга жена. Можех да докосна болката, да пипна гърдите си и да почувствам как разрязва сърцето ми. Той можеше да чука, когато си хареса, но сега май щеше да го направи тук. На сватбата на моите родители. Точно под носа ми.

— Ще се видим — успявам да кажа, преди втората братовчедка да спре до нас.

— А? Какво? — отвърща Грег.

Шмугвам се в тоалетната, за да се скрия.

Малко по-късно подавам внимателно главата си през вратата: никаква следа от него и нея. Уличница. *Страхотно, ще се промъкна незабелязано обратно в къщата.* Ще видя семейството си чак утре на обяда. На него няма да присъстват никакви втори братовчедки, така че няма да има котка, която да хвърля прелъстителни усмивки с покани в тях. И Грег няма да го има.

В моята спалня, която беше моя, когато живеех в къщата на родителите си, леглото бе изнесено и на пода бяха сложени два единични матрака, както и два спални чувала за Ари и Ерик. Татко 1 щеше да спи в старата стая на Ерик, няколко човека бяха настанени в стаята на мама и татко 2, още няколко в дневната. Тази нощ мама и татко 2 щяха да спят на хотел.

Миналата нощ спях зле. Бях прекалено притеснена, че ще изтърва влака, така че станах в шест, въпреки че бях заспала едва в три, както правех през последните три месеца. Сега се мушвам под завивката върху единичния матрак.

Бях свикнала да лежа в тази стая и да мечтая — за тишина и спокойствие. През цялото време, докато растях, исках заместител на шума вътре и отвън. Мама и татко 2 никога не се караха; очакването да се скарат обаче беше също толкова шумно. Високи децибели. Вях свикнала да очаквам кавгите, дори когато не се случваха.

Това бяха моите часове на ужас. Правех всичко възможно да ги избегна. Отивах след училище в библиотеката или излизах по-рано, за да мина покрай някоя приятелка. Сега тук е тихо.

Отново мисля за родителите си.

Те се бяха променили. Толкова много, че да направят осъзнато усилие заради мен. Най-накрая бяха намерили причина да спрат да се мразят. Не ги виждам като приятели, но поне вече не умират от желание и нетърпение да се разкъсат взаимно. Кое е всичко, което исках — никога не съм искала да се съберат отново, или да бъдат най-добрите приятели на света, а просто единият да не убие другия.

Моят живот също се промени през последните три месеца всъщност през последната година. Открих някаква перспектива и

успях да видя, че родителите ми не бяха зли хора, а просто хора. Онова, което правеха не бе нарочно, но бе болезнено. И болеше повече, защото се бях вкопчила в него. Използвах го като оръжие, с което да убия всички опити за любов, да се предпазя, да бъда в безопасност, като не поемам големи рискове. Най-големият риск, който бях поемала досега през годините, бе с Грег.

Моят живот с родителите ми ме накара да бягам постоянно и непрекъснато да се страхувам да не се обвържа. А сега знам точния момент, в който спрях да бягам. Беше подсъзнателно, но знаех точния момент.

Придърпах завивката и се завих през глава.

Да видя родителите си заедно намести последното парче от пъзела. Моментът бе...

Вратата на спалнята се отвори и аз се стегнах, очаквайки Ари и Ерик да влязат, препъвайки се, да се разсъбличат, да се смеят и вероятно да се целуват... *Ооо! Надявам се да не правят секс, докато съм в стаята.*

— Извинете — чувам шепот. — Тук ли ще спят Ари и Ерик?

Познавам този глас. Отмятам завивката.

— Амбър? — казва той и сяда.

— Грег?

— Ах, ко... копелето — ръмжи той. — Би трябвало да знам, че е прекалено хубаво, за да е истина. Не мога да повярвам, че ме преметна. — Пляска раздразнено с ръце. — Ерик ми предложи да сменя стаята си в „Ийст Финчли“ с неговото легло тук. Каза, че ще ми трябва цяла вечност да се добера до „Ийст Финчли“, и човекът, с когото трябваше да спя, щял да си тръгне последен от тържеството. Даде ми ключовете за къщата и ме успокои, че с Ари щели да спят в стаята вдясно.

— Това беше моята стая.

— И той каза така. Също така ми обеща, обеща ми, че няма да си в къщата.

— Имам чувството, че някой се опитва да ни накара да си говорим? Утре ще им запуша устите.

— Е, ти познаваш родителите си най-добре. А доколкото аз познавам татко 2, имам впечатление, че бях поканен, за да говоря с теб.

— Може би имаш право.

— Има ли свободни стаи?

— Не, всичко е планирано с военна точност. Всяка стая е заета, дори диванът е резервиран. Въпреки че банята е свободна. Спала съм и преди във ваната, не е чак толкова лошо, след като заспиш. А в момента, в който се събудиш, си мислиш, че си в ковчег с отворен капак. Плюс хората, които те будят всеки път, когато влизат да пишкат.

— Ще се върна в „Ийст Финчли“.

— Добре, чудесно, но не можем ли да прекараме една нощ в една и съща стая, без да го превръщаме в драма? Правели сме го преди години. Вече бях почти заспала. Ще се отнеса като надрусана само след пет минути. Ти прави каквото искаш. Освен чукане. Не искам да се събудя от миризмата на пот и сперма. Но ако настояваш да се върнеш в „Ийст Финчли“, моля, твоя работа. Аз заспивам. Лека нощ.

— Добре — отвърща Грег. — Ще остана. Ако си сигурна.

— Ъ-хъ.

Той затваря вратата, докато остане само ивица светлина под нея. Чувам го как се съблича, сетне се пъха в спалния чувал най-близо до вратата и най-далеч от мен, което ме устройва. Времето минава. Мога да го помириша. Същата миризма, която бе изчистил от моя дом. Този силен, мускусен аромат. Ванилия и подправки. Обичах тази миризма. Обичах я, когато бе върху кожата ми. Обичах я, когато можех да заровя лице в гърдите му и да го помириша. Минава още време. Опитвам се да забавя дишането си. Да се концентрирам върху заспиването.

— Не спях с нея — казва неочаквано Грег.

— С коя? — Очевидно уместен въпрос, защото той с коя ли не е спал?

— С онази жена — Сейлина. Не спях с нея.

Аха, ясно.

— Добре, не спях с нея, не я свалях, не правих любов с нея, не я чуках, не я... Дори не я целунах. След теб не съм докосвал никоя. След последната ни нощ заедно.

Ето защо беше толкова окаян и изглеждаше скапан — не беше чукал, горкичкият!

Той се засмя.

— Знаеш коя нощ. Когато лежахме в коридора, аз погледнах в очите ти и почти те помолих да се омъжиш за мен. Когато казах: „Искам да останеш с мен“, всъщност исках да ти кажа „Искам да

останеш с мен завинаги, омъжи се за мен“. Слава богу, че спрях навреме, инак ти щеше да избягаш с викове от къщата.

Нима наистина е смятал да ме помоли да се омъжа за него? Това беше толкова... лудо. Толкова... присъщо на Грег. Той знаеше, че не вярвам в брака, но все пак е искал да ми предложи. Точно тези неща ме накараха да го обичам. Аз не бях добра във връзките и той също. Когато единият от нас се привържеше, другият панически бягаше в обратна посока. Често бяхме на една и съща страница — но в различни книги.

— С теб имах вкус за нещо по-добро от постоянното и безразборно чукане. И след като ти беше най-добрата, е доста трудно да се върнеш към нещо друго — казва той. — А ти как си? Виждаш ли се с някого?

Правя пауза. Пауза като онези, които той правеше, когато щеше да каже нещо, което знаеше, че не исках да чуя. Не бях го планирала. Трудно е да знаеш, че ще кажеш нещо, което ще нарани човек, който те обича.

— Да, нещо такова.

— Ясно. — Той си поема дъх. — Кой е той?

— Филмов режисьор. Помага ми за сценария, който пиша.

— Ясно. — Още едно дълбоко вдъхване. — Сериозно ли е?

— Зависи какво смяташ за сериозно.

— Ти... — спира, поема си дъх и продължава, — спиш ли с него?

Правя нова пауза.

— Дали прекарваме нощта, като спим в едно легло? Не. Но ако питаш дали правим секс... — Пак млъквам. — Да, правя секс с него.

Дишането на Грег спира в гърдите му. Звучи болезнено. Можех да излъжа, но тогава защо изхвърлих зад борда него и Джен, него и Мат, ако щях да правя същото, което направиха те?

— Добре, ясно. Ами аз най-добре да поспя малко — отвърща безизразно той. — Лека нощ.

— Лека.

Стаята потъва в тишина, чува се дишането му. Все едно някой е сложил възглавница върху лицето му, докато върху гърдите му има нещо тежко.

— Амбър! — Грег излиза от спалния чувал и сяда. — Не искам да се виждаш повече с този мъж. Знам, че нямам право да те моля или да ти нареждам каквото и да е, особено след като не се опъвах много на Сейлина, и спях с най-добрата ти приятелка преди време, и бях този, който не искаше да бъдем приятели, но не искам да се виждаш с никой друг. Не искам да правиш любов с никой друг.

— Аз не правя любов с него. Само секс.

Той отново произвежда този смешен звук.

— Може да го представяш като нещо дребно, но не е. Особено когато всичко звучи толкова перфектно, все едно той е идеалният за теб, може да прави за теб неща, които аз не мога, като да ти помага за сценария. Звучи все едно си намерила мъжа на живота си. Това ще ме убие. Аз не съм те забравил, нито преживял. Дори не съм се и опитвал. Не знам как. Как да те сменя и с кого? През последните месеци бях с момичета, да, въпреки че изглеждам скапан. Но не мога, просто не мога. Мисълта, че някой друг може да те целува, че те докосва, направо ме подлудява. Направо ме убива... Нали не мислиш, че дойдох на тази сватба, защото татко 2 ме покани? Дойдох, за да съм близо до теб. Каквото и да е, само да съм близо до теб. Дори си подстригах косата, защото знам колко те дразнеше. Когато бях в Ирландия, Кристи каза, че те мрази, защото на нея ѝ трябвали пет години и една бременност, за да ме накара да ѝ предложи. Правеше намеци години наред да се пренесе при мен, да се оженим, докато на теб съм ти предложил само след шест месеца и съм поискал да живеем заедно след три. Когато Рене ми каза, че се местиш в Брайтън, първото нещо, което направих, бе да вляза в нета и да си потърся работа там. Мислех, че ме познаваш. Трябваше да знаеш, че когато казах, че не искам да сме приятели, то не бе, защото ти си властна кучка, а защото не можех да те виждам ден след ден и да знам, че причината да не мога да те докосна, е защото аз съм един развратен глуп...

— Млъкни! — викам неочаквано. — Млъкни! Затвори си устата! Ако чуя още една дума от теб, смърт във ваната ще ти се струва страхотно преживяване.

Грег много умно изпълнява, каквото му казах.

— Правих секс с него само веднъж. Само веднъж. За да докажа на себе си, че мога да го направя. Не исках последният човек, с когото съм спала, да бъде някой, който е бил и с Джен. И без това е прекалено

болезнено. Трябваше да направя нещо, за да изтрия този спомен. Беше само веднъж и въпреки че не беше зле, не сме го повторили. Той постоянно ме кани да излезем, иска да му бъде гадже, да бъдем отново заедно, но аз не съм казала „да“. Нито „може би“. Винаги казвам „не“. Виждам го само защото работим заедно.

— О — казва Грег. — Значи не смяташ да излизаш с него?

— Определено не.

— И сексът не беше страхотен?

— Не. Беше добър, но не и страхотен.

— Ние винаги сме правили страхотен секс, нали?

— Да, Грег.

— И ти няма да го правиш с него?

— Не, Грег.

— Добре, чудесно.

Сега знам точния момент, когато спрях да бягам. Беше в секундата, след като Грег ме целуна. Единственият човек, който извади най-лошото и най-хубавото от мен, целувайки ме, направи нещо толкова забележително, че моето подсъзнание реши да се свърже с него. Реши да направи немислимото и да прогледне през нещата. Знаех още онзи уикенд, че нещо беше различно, че съм се променила. Защото Грег направи така, че да престана да бягам.

Той ми липсваше. Не само сексът и четенето на приказки. Рутината и смеховете. Липсваше ми Грег. Е, не душеше шоколад. Изглеждаше прекалено добре, беше изучава най-добрата ми приятелка. Но аз не избягах. Аз все още бях с него. В баланса на Марта това имаше най-голямата стойност, тежеше най-много, повече от всичко останало. Моят перфектен мъж не беше перфектен.

Той просто даде на моята душа онази нежна милувка, коя го обикновено получавах, когато ядях шоколад.

Започвам да се смея.

— Ти си голямо шубе — едва произнасям през смях. — О-хо-хо. Амбър се чука с друг мъж. Ха-ха.

Слънчевият смях на Грег, онзи, който извираше някъде от сърцето му, цепи въздуха и ме кара да се смея още повече.

— А какво да кажем за теб, госпожице „Чудя се дали е чукал Кристи, докато е бил в Дъблин?“ и „Обзалагам се, че е изучава

Сейлина?“ Ако можеше да видиш лицето си! Живото олицетворение на ревността.

Смея се още по-силно.

— Не, просто си мислех, че би могъл да си намериш и по-готина.

— Винаги съм имал ужасен вкус за жени.

— Знам — казвам през пристъпи от смях. — О, по дяволите, много си смешен. Обичам те.

Смехът на Грег замира в гърлото му.

— Не е никак смешно.

— Аз не се опитвам да съм забавна. Опитвам се да ти кажа... да ти кажа, въпреки че досега никога не съм ти го казвала, че те обичам. Искам да знаеш това. В случай, че се съмняваш.

— И сега какво?

— Сега знам, че мога да живея без теб.

— Ясно.

— Но не искам.

— Искаш да кажеш, че ще се върнеш при мен?

— Казвам, че вече съм преодоляла историята с Джен. Също и с Мат. И с лъжеца Грег, и с гащите на лъжеца. Когато не сме заедно, ние сме големи лайна. Когато сме заедно сме абсолютно непоносими и гадни, но поне правим страхотен секс.

Грег се измъква от спалния чувал, пропълзва през стаята, сграбчва ме под завивката и ме слага върху спалния чувал. Прегръща ме. Лицето му е на сантиметри от моето, когато казва:

— След дълги размишления реших да ти позволя да ме приемеш обратно. Това е най-доброто.

— Правиш го само заради секса — смея се аз.

— Правилно — отговаря. Преди да ме целуне, слагам пръсти върху устните му.

— Трябва да те питам едно нещо, преди да ангажираш тези устни с друго.

— Не, онова нещо с Джен не беше нищо. Това бе най-ужасната грешка в живота ми и аз всеки ден искам да върна времето обратно до момента на лудост, в който го извърших.

— Благодаря, че сподели, но нямаше да те питам това.

— О. Извинявай. Тогава се направи, че не си ме чула. Питай.

— Ще се преместиш ли да живееш с мен, ти, дърт развратнико?

ЕПИЛОГ

ШОКОЛАДОВО БЯГСТВО

— Радвам се да те видя.

Няма начин. Това е гласът на човека, когото не искам да видя. Никога. Ерик и Грег се опитаха да ме изпратят да купя шоколад, докато гледат мач и вече сипех втора порция ругатни, когато Ариана се застъпи за тях и също ме помоли да отида, защото много ѝ се хапвало, за което била виновна бременността. И ето ме в магазина.

Обръщам се наляво, във всяка ръка държа по един шоколад.

— И какво искаш? — питам.

Тя държи кошницата за пазаруване пред себе си като щит. Изглежда както преди, преди преобразяването си заради Мат. Русите ѝ коси са пораснали, има повече плът по лицето и по тялото. Отново изглежда нормална. Минаха почти девет месеца откакто я видях за последно в двора на училището. Разбира се, не съм забравила как изглежда с повече или по-малко килограми, но все още гледам лицето на една непозната.

— Да те видя — отвърща тя.

Трябва да ѝ го призная, има дебела кожа. През последните девет месеца ми се обаждаше почти всеки ден, независимо дали ѝ отговарях или не. Звънеше, пращаше имейли, пишеше, въпреки мълчанието ми. Спря за малко. След като Грег се премести при мен, смених номерата си. Всъщност нашите номера.

— И Грег ти е казал къде съм.

— Не. Ерик ми каза.

— Той те мрази. — Вероятно не беше нужна чак такава грубост, но се изтървах.

— Има причини. Но той знае колко те обичам. Каза, че си излязла от къщата, така че мога да говоря с теб.

Ерик е единственият човек на света, който знае колко ми липсва Джен. Грег не би посмял да ми предложи да се сдобрим. Той много внимава какво говори за нея, всъщност почти не говори. Когато най-

накрая спряхме след един дълъг двадесет и четири часов секс за сдобряване, двамата седнахме и говорихме. И говорихме. И пак говорихме. Дълго и напоително. (В живота си никога не бях говорила толкова много за чувствата си. Беше изтощително.) Разбрахме се, че той ще се вижда с Мат, когато иска, защото желаше да закръпят приятелството си по причини, които все още ми се изплъзват и не са ми ясни. Можеше дори да говори с мен за Мат, а аз можех да слушам и да задавам въпроси, но никога, при никакви обстоятелства да не ме моли да се виждам с него или да говоря с него. В същия дух — Грег нямаше да ме измъчва със своята ревност, когато се виждах с господин Любителят на шоколад (между нас все още имаше искра.)

Когато видях, че Джен се завръща в уравнението, Грег се опита да инициира друг голям разговор, но аз избих идеята от главата му (не можех да изтърпя отново тези клюки) и му казах да прави каквото ще, защото му вярвам. Освен това знаех, че има достатъчно разум да напусне страната, ако отново се изкуши да кръшне, дори и съвсем леко, защото, ако разбере или открия нещо подобно, нямаше да доживее да види следващия изгрев на слънцето.

— Добре, това си е напълно честно — каза тогава той. — Как е твоето приятелче филмовият режисьор?

Освен това нямам нищо против Грег да се вижда с нея — така научавам новини, имам някаква връзка с нея, без да е необходимо да я виждам.

Ерик, колкото и да не харесва Джен, през цялото време ме уведолява поне да говоря с нея — той знае, че в живота ми има една голяма дупка — там, където преди беше тя. Знае, че приятелството ми липсва. Да, може и да ми липсва дълбокото и близко приятелство, каквото не съществува, но аз не знаех това. Ерик винаги казваше „Има една недовършена работа между теб и Джен. Ако между вас всичко е приключило, тогава ще ти е все едно дали ще я видиш, или говориш с нея. Няма да чувстваш буца в гърлото всеки път, когато някой я спомене в разговор.“ Чудя се дали наистина имам буца в гърлото сега, когато говоря с нея.

— Върнах се при Мат — казва ми тя. — Ние сме единствените, които могат да се понасят един друг. Той напусна работа и сега си стои само в Лийдс. Развежда се.

— Знам от Грег. — Да, той ми каза, че Мат дълго я молил да му даде втори шанс, твърдейки, че е единствената, която иска. И тя се съгласила. Тъй като не ми беше повече приятелка, това не бе мой проблем и не си позволих никакви чувства по този повод... дори ако бе най-глупавото нещо, което човек може да направи, освен скачане с бърнджи без въже.

— Догодина ще се оженим — продължава Джен. — Знаеш ли това?

— Да.

— Надявах се... надявам се да ми станеш шаферка.

Какъв е шоколадът на твоята планета?

— Не мисля, че идеята е добра.

— Да. Може би не е. Грег каза, че ти и Рене си поделите поста директор на фестивала и че тази година ще започнеш да учиш режисура.

— О, разбрах. Дошла си да ми кажеш, че съм прекалено дебела и грозна, за да правя това.

Тя затваря очи, сякаш в мълчалива агония.

— Съжалявам — казва и отново ме поглежда. — Много съжалявам. За всичко. За това как се отнасях с теб, затова че се опитвах да те разделя с Грег. Дори когато онзи ден дойде при мен, се държах като истинска крава. Опитах се да обвиня теб за всичко, което ти причиних. Не знам какво съм си мислила, как съм могла да оправдая моите постъпки. Съжалявам, извинявай. Дори не осъзнавах каква зла кучка съм била, докато ти не ме отрязаш и изхвърли от живота си. Чудя се как си ме търпяла толкова дълго.

— Да, добре — отговарям. — Вероятно трябваше да ти кажа за мен и Грег по-рано.

Така щеше да можеш да ни разделиш по-скоро.

— Така че да мога да ви разделя по-скоро? — сякаш прочете мислите ми Джен.

Не успях да скрия усмивката си.

Тя също ми се усмихна.

— Точно това си помисли, нали? — Усмивката ѝ изчезна. — Обаче е вярно. Ако трябва да бъда честна, подозирах за Грег. Разбрах, че между вас става нещо още в нощта на моя рожден ден, защото бяхте неестествено потайни, но си помислих, че те е свалил или нещо

подобно. Затова ти уредих сляпа среща и го наблюдавах. Надявах се да се разделите, но не, вие си останяхте близки както винаги. Дори още по-близки. Затова те излъгах, че се е опитал да ме сваля, исках да разбия вратата ти в него. Това беше единственият начин да те върна в моя живот. — Въздиша. — Чувствах как ми се изплъзваш. Толкова дълго бях центърът на живота ти. Години наред ти се грижеше за мен и всичко останало бе на второ място, и изведнъж — хоп, вече не бях номер едно. Досещах се, че е заради Грег. Както при майка ми — когато си хванеше нов приятел, тя загубваше всякакъв интерес към мен. Бях щастлива, ако можех да я видя поне през уикенда. Преди това винаги всичко бе наред. Дори когато беше с Шон, пак ме поставяше на първо място. От теб получавах цялата безусловна любов, която никога не съм имала в живота си. Но когато двамата с Грег станяхте приятели, ти прехвърли част от тава внимание към него. Двамата правихте всички неща заедно, неща, които аз не можех, като да ходите на обяд, да излизате през седмицата. Ти очевидно се грижеше за него и на мен това не ми харесваше. *Мразех го*. Онази нощ в хотела се паникьосах. Когато каза, че ще се съберете да живеете заедно, знаех, че това е краят. Никога повече нямаше да бъдем близки, както преди. Ти го сложи на първо място. Не можех да позволя това да се случи. Бях толкова ядосана и така ревнувах, че направо изпаднах в паника. Ти нямаше да ме чуеш. Съжалявам.

Изведнъж в мозъка ми изплува нещо, което се бе загнездило там от години.

— Говорила ли си нещо на Шон за мен и Грег?

Джен хапе устни и ме гледа с големите си, кръгли и пълни със съжаление очи.

— Аз... може би съм споменала за репутацията на Грег, репутацията му на развратник.

— Друго какво?

Навежда глава.

— Ами... Грег е казал на Мат, че ще спи с теб, стига да му се предостави удобен случай. — Добавя бързо: — Това беше истина! Той наистина го е казал.

— Ти по принцип си се опитвала да провалиш всяка моя връзка, която за мен е изглеждала по-важна от теб, в това число и връзката с брат ми.

— Да. И съжалявам.

Просто не е за вярване. Ти си невероятна, ето какво си ти.

Връщам се при шоколадите.

— Всичко е една голяма каша — казва Джен.

— Не, не е. Моят живот е напълно подреден. Твоят също, поне така изглежда. Имаш мъжа, когото обичаш, догодина ще се омъжиш за него. Грег каза, че правите опити за бебе. Той отново е ваш приятел, така че няма никаква каша. Най-добре да запазим чувството за мярка.

— Всеки път, като се видим с Грег, той говори само за теб — не само защото ти си любимата му тема за разговор, но и защото аз непрекъснато го разпитвам. Той е горещата линия, която ме свързва с теб.

— Горкият, аз правя същото с него, като го разпитвам за теб. И всеки път, когато го направя, мога да кажа, че се чуди защо не си говоря директно с теб...

Не, не се размеквай. Спомни си какво направи тя. Спомни си колко много те нарани.

— Трябва да вървя. — Оставям шоколадите. — Не мисля, че някой от тях заслужава шоколад, след като така безотговорно са ме предали.

Лицето ѝ се изкривява в опит да не се разпадне от разочарование, докато аз тръгвам към вратата.

И тогава нещо вътре в мен сякаш проговаря. Напомня ми, че в цялата тази история аз не бях жертвата. Когато сам не говориш за себе си, как очакваш другите да знаят как да се отнасят с теб? Всъщност моето нежелание да споделям ме забърка във всичко това.

Ако бях имала смелостта да кажа на Джен, че нашето приятелство означава всичко за мен и че никой няма да го промени, може би нещата щяха да тръгнат по друг път, да се развият по друг начин. Когато бяха, не казвах на никой как се чувствам и колко го обичам. Това се случи и с Грег — той беше толкова несигурен в моите чувства към него, че искаше пълно ангажиране и тържествено обет от мен. Същото се случи с мама, която не можеше да разбере, че нещата с Грег бяха различни, защото никога преди не бе имала възможността да срещне другите ми гаджета. След като спрях да бягам и започнах да си позволявам да чувствам и да страдам, животът стана по-хубав. Попълен, по-завършен, по-цветен. Трябваше да се отворя и за Джен, още

преди много време. Трябваше да спра да бягам и да говоря с нея, преди да стигнем до тук.

Обръщам се към нея.

— Джен?

Тя ме поглежда, топазовите ѝ очи плуват в сълзи.

— Искаш ли да видиш нашите бебета?

— Какви бебета? — Гласът ѝ е колеблив, всеки миг ще избухне в ридания.

— През последните няколко месеца аз и Грег осиновихме много рибки. Вероятно ще имаме и още, когато се преместим в по-голяма квартира, така че ще си имат собствена стая.

— Не знаех, че обичаш рибки.

— Има много неща, които не знаеш за мен. Както и много неща, които аз не знам за теб. — Моите очи срещат нейните. — Но можем да ги открием.

Можем да открием дали въобще между нас е имало нещо истинско. Можем да открием дали въобще сме били приятелки, или само сме свикнали една с друга, по навик — един лош навик, който трябва да изкореним. Каквото и да открием, нещата не могат да станат като предишните, не можем да се върнем към „нормалното“. Всичко е променено. Ние сме различни.

— Е, искаш ли да ги видиш?

— С удоволствие.

— Идвай тогава. Време е за вечеря. Батлиби и Локи ядат хляб, но капитан Пикар е малко капризен с яденето. Марк Твен е моят любимец, обаче не казвай на Грег, той винаги смята, че да ги обичам било хипарска глупост.

Трябва да открием новата си нормалност. Няма да е толкова зле. И няма да отнеме много време след като имаме шоколад.

Издание:

Автор: Дороти Кумсън

Заглавие: Шоколадово бягство

Преводач: Таня Виронова

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Ропринт ЕАД

Редактор: Златина Пенева

ISBN: 978-954-399-087-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3227>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.